

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

T.Y. MAZER

SON Aşulduz SÖNENE KADAR

ve ben, Manno'nun ışıkla dans eden
gözlerine bakarken felsefenin
üzerine eğilmesi gereken asıl soru
bu diye düşünüyordum. Aşk...

Manno, kalbimin diğer yarısı...
Kalbinde var olmam için
en ufak bir umut olduğu sürece
ben buradayım.
Dünya döndüğü ve ben
nefes aldığım sürece
sen kalbimin sahibi olacaksın...

• Âşık olmak için bir ömre ihtiyaç yoktur,
bazen tek bir gün bile yeter.*

Lavin ve Manno dünyanın en romantik şehirlerinden
birinde, hiç olmadık bir anda karşılaşırlar. Farklı
coğrafyalarda bambaşka hayatlar yaşamalarına
rağmen aralarında yeşeren aşk sınır tanımaz. Ancak
hayat, genç âşıkları çok büyük bir trajediyle smar. Bu
olayla Manno benliğinden uzaklaşırken, çözülmesi
güç sırların içine gömülür. Lavin ise bu sırların
yarattığı fırtınanın kurbanı olur.

Lavin'in tek güne sığdırdığı aşk, bu fırtınayla
baş edebilecek kadar kuvvetli midir?

Kitap Kurdu

T . Y . M A Z E R

SON
Yıldız
SÖNENE KADAR

booksfer.com
daha fazla e-kitap

A R T E M İ S Y A Y I N L A R I

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kitap Kurdu

GİRİŞ

S irt çantamın omuz askılarını çekiştirerek, yürümekten şişen tabanlarımı zeminde sürükledim adeta. Başımı kaldırıp bir esere daha bakacak halim kalmamıştı. Susamış ve acıkmıştım. Ama bunlardan daha da önemlisi, otele dönüp bacaklarımı uzatabilmek için yanıp tutuşuyordum.

Hande, “Hey!” dedi neşeyle. “Sonunda Pantheon’a geldik. Hadi acele edin kızlar, güneş batmadan harika bir fotoğraf is-tiyorum.”

Ayla ona göz devirip yürümeye devam etse de ben cevap dahi veremeyecek kadar yorgundum. Toplu taşıma kullan-malıydık. Bütün Roma’yı yürüyerek gezmek çılgıncaydı, an-cak iki oya karşı tek oyum pek de etkili olmadığından Ayla ve Hande’nin fikrini kabul etmiştik.

Pantheon’un karşısındaki anıta benzeyen çeşmenin basama-ğında oturarak parmaklarımı kotumun yırtık dizine sürttüm.

“Burada bekliyorum.”

Fotoğraf işini ona yıktığımı gören Ayla kızgın görünse de aldırmadım. O hep kızgın ve kayıtsız görünürdü. Başını bu işin ona kaldığına inanamıyormuş gibi sallayarak fotoğraf ma-kinesini Hande’nin elinden aldı. Yarım saat sürecektir bir seansa başlayacaklarını bildiğim için, dirseklerimi soğuk taşa dayadım ve rahatlamaya çalıştım.

Etrafımızda onlarca turist vardı. Sağ tarafımda küçük bir

kız, annesiyle oturuyor ve elindeki pizzanın kenarını kemiriyordu. Sol tarafımda ise genç bir çift âşıkla çeşmesi ruhunu benimsemiş, birbirlerini tüketiyorlardı. Ayağımdaki *converse*lerin burunlarını zemine çarparak onlara bakmamaya çalıştım.

Üzerimdeki omuzları açık poplin gömleğin yakamdan kollarıma kadar uzanan fırırını çekiştirmeye başladım. Gün boyunca sıcaktan kaçmak adına elimden geleni yapsam da omuzlarımdan güneşi çektiğini hissetmiştim. İspanyol Merdivenleri'nde güneşten tavuğa dönen ve bu durumdan hiç de şikâyetçi olmayan turistleri hatırlayarak yüzümü buruşturdum. Tam çenemin altında biten koyu renk küt saçlarım da yakıcı ışıklardan kaçmama pek yardımcı olmuyordu. Bakışlarımı önce meydana-daki kalabalığa, ardından da Pantheon kolonları arasında hunharca poz veren Hande'ye çevirerek gülümsedim. On dakika kadar bu şekilde bekledikten sonra, işlerinin bittiğini görünce doğrularak ayağa kalktım.

"Açlıktan ölmeden önce bir yerde oturup yemek yiyelim, lütfen."

Ayla fotoğraf makinesini bir hışımla boynundan çıkarırken Hande bağırdı. "Dikkat etsene! Onu babamdan ödünç aldım! Makineye bir şey olursa eve geri dönemem."

Ayla sinsice sırıtırken ben sadece gülümsedim. Hande ve Ayla dünyanın en zıt iki karakteriyken, yine de en yakın iki arkadaş olmayı başarabilmişlerdi.

Hande sarı uzun saçlarını geriye savurarak zıpladı.

"Şu kareli masa örtüleri olan restoranda yiyelim mi? Hem manzarayı da direkt görüyor."

Ayla fark etmez der gibi omuz silkerken hemen harekete geçtim.

"Olur, yeter ki yemek hemen gelsin."

"Tamam Oburiks, sakın ol," dedi Hande.

Ayla beni işaret ederek "Sanki kilo alıyor da," dedi.

“Benimle uğraşmayın!” dedim somurtarak. “Nazar değdireceksiniz.”

Avlu gibi bir alanda, ünlü bir yapının karşısında akşam yemeği yiyecektik. Hava kararmaya yüz tuttuğu için küçük masalardaki mumlar yakılmıştı ve vazolardaki taze çiçeklerin kokusu etrafa muhteşem bir enerji yayıyordu. Geçtiğimiz her restoranın önündeki garsonlar anlaşılmaz bir İtalyanca ile konuşuyor, bizi içeri davet ediyorlardı. Tam Pantheon’un karşısındaki restorana girerek, garsonun bize gösterdiği masaya *benvenuto*’lar eşliğinde yöneldik.

Masaya oturduğumuz anda, meydanda akordeon çalmakta olan Hispanik adam bize yaklaştı. Akordeondan yükselen tatlı melodi eşliğinde önümdeki manzarayı izlemeye başladım.

Sonunda siparişimizi almaya gelen garson, İtalyanca anlamadığımızı fark edince İngilizceye dönerek başlangıç olarak ne istediğimizi sordu.

Hande bıyık altından Türkçe, “Önce menüye bakalım, kovboy!” deyince kıkırdadım ve adama menüye bakmak istediğimizi belirttim.

Dışı suni deri, krem rengi menüyü açtığımızda hepimizin gözleri istem dışı büyüdü. Kendimi tutamayarak “Yuh!” dedim. “Bu fiyatlar ne! Bir tabak makarna 20 euro olabilir mi? Domatesli makarnadan bahsediyoruz burada!”

“Hişttt!” diye uyardı Hande. “Duyacaklar!” Dışarıdaki masalarda oturduğumuz için, bize uzak görünen kasanın başında sohbet eden garsonlara baktım. Konuştukları konuyla bizden daha çok ilgili görünüyorlardı.

Sonra gözlerim yan masalara kaydı. Önümüzde platin saçlı süslü bir kadın, ondan oldukça kısa olduğu belli olan, pahalı saatli esmer bir adamla şarabını yudumluyordu. Sol tarafımızda iki adam biralarını içerek telefonlarından futbol videosu izliyorlardı.

* Hoş geldiniz.

Tam yanımızda ise kalabalık bir arkadaş grubu kahkahalar eşliğinde, akıcı İtalyancalarıyla koyu bir sohbete dalmışlardı. Bakışlarım onların üzerinde biraz fazla kalınca kızlı erkekli grubun tüm üyelerinin çok güzel olduğunu fark ettim. Erkeklerin bile yüzleri çok güzeldi.

Gözlerim, sarışın ve alımlı bir kıza kaydı. Ardından karşısında oturan genç adamı görünce bir anlığına nefesimi tuttum. Vay canına! İki gündür Roma'daydık ancak bu kadar yakışıklı bir İtalyan görmemiştim. Esmer teni ve kumrula çalan saç bukleleriyle oldukça göz alıcı görünüyordu. Açık yeşil gözleri benimkilerle buluşunca hemen başımı önüme çevirdim ve yanaklarımın kızarmasına karşılık, kaşlarımın üzerinde biten perçemimle oynamaya başladım.

Tekrar menüye kafa yormaya başlarken Hande homurdandı. “Ben sebzeli pizza yiyeceğim.” Ayla ondan pek beklenmeyen bir sevgi gösterisinde bulunarak kolunu Hande'nin omzuna attı. Parmaklarıyla, “beraber yiyebiliriz” işareti yaparak gülümsedi. Ayla'nın sessizliğini bir terslik olarak görmedik. Dostluğumuz öylesine derindi ki onun parmaklarıyla ne istediğini söylemesine gerek yoktu artık. Gözlerinden de anlayabiliyorduk.

“Pekâlâ, ben de makarna diyorum o zaman,” dedim somurarak. İçeceklere göz attığımda yine dayanamadım.

“Yok artık! İki kutu kolaya 60 lira vermemizi mi bekliyorlar? Şaka mı bu?” dedim. Bağırمامıştım ancak fısıltıyla konuştuğum da söylenemezdi. Hande kolumu dürttü. “Hişttt, Lavin!”

“Ne var?” dedim kaşlarımı çatarak. “Kimsenin Türkçe bildiğini sanmıyorum. Şu yan masaya baksana!” Göz ucuyla kalabalık gruba baktım. “Hiç Türk'e benziyorlar mı sence? Avrupalıların tüm öne çıkan özelliklerini almışlar, kızlar da erkekler de kataloglardan fırlamış gibi.” Alt dudağımla bir of çekerek perçemlerimi havalandırdığımda, dayanamayarak yan masaya bir bakış daha attım.

Açık yeşil gözlü genç adamın hâlâ bana baktığını, dahası gülümsediğini gördüm. Göz rengi bana, tatil reklamlarında gördüğüm tropik adalardaki berrak suları hatırlatmıştı. Hem olabildiğince şeffaf hem de büyüleyiciydi. Gözlerimi kısarak bakışına karşılık verdiğimde gülüşü genişledi ve tek kaşı hafifçe havaya kalktı.

Karşısında oturan sarışın güzel, “Manno!” diye seslenince yeşil gözlü, ona doğru dönse de ilgisi hâlâ benim üzerimde gibiydi. Normal şartlar altında çoktan kafamı çevirmiş olmam gerekirken, su yeşili bakışlarına kayıtsız kalamamıştım. Manno, -evet, az önce adını öğrenmiştim ve normalde komik bulacağım bu isim, karşımdaki inanılmaz gençte oldukça karizmatik duruyordu- alnındaki bukleleri geriye iterek sarışına döndü ve etkileyici aksanıyla ağır ağır bir şeyler söyledi. Genç kız kaşları çatılmasına rağmen uysal bir tavırla kafa salladı.

Kalbimin atışı hızlanırken olanların benimle ilgili olup olmadığını merak ettim ve Manno’nun ona ne söylediğini bilmek için delice bir istek duydum.

Üzerinde polo yaka, açık mavi bir tişört ve altında benimki gibi dizleri yırtık bir kot olduğunu görünce istemsizce gülümsedim. Bacaklarının masanın altında aldığı konumdan uzun olduğunu tahmin ettim ama onu daha fazla incelemek cüretkârlık olacaktı. Bu yüzden bakışma oyunumuza bir son vererek önüme döndüm.

Nihayet siparişlerimizi verdiğimizde -nedense bu sefer fısıltıyla konuşarak- kızlara döndüm. “İkiniz tek pizza sipariş ettiğinizde garsonun suratı nasıl düştü gördünüz mü?”

Hep beraber kıkırdadık. Az önce yüksek sesle şikâyet ederken, şimdi bu gizemli havaya bürünmemin nedeni neydi bilmiyordum ama içimdeki o küçük ses yan masaya bakmam için beni zorluyordu.

“Nereye bakmamak için can çektiğini görebiliyorum,”

dedi Hande. Ayla da kaşlarını kaldırarak onu onayladı.

Yüzüm ânında kırmızıya dönerken kısık sesle bağırdım. “Saçmalamayın!”

“Gözleri ne zamandır senin üzerinde,” dedi Hande. “Lavin, çocuğu görmüyor musun? Tuğçe görse şimdiye üzerine atlamış, adamın tüm sosyal medya hesaplarına kendini ekletmişti.”

Ah, bir de Tuğçe vardı tabii. Bizim tatlı, ama iflah olmaz romantik arkadaşımız. Kalbi ne kadar temiz olsa da duygusal yemlere çok çabuk kanan ve genç adamların cazibesine dayanamayan Tuğçe.

“En azından onu buraya getirmemekle akıllı davrandık,” dedim. “Üç günde koca bir kalp kırığıyla İstanbul’a dönebilirdi.”

Makarnam geldiğinde yan masadakileri unutarak büyük bir zevkle yemeğe başladım. Bana göre küçük bir servet olan bu yemeğin hakkını vermem gerektiğini düşünüyordum. Dudaklarıma bulaşan domates sosunu peçeteyle temizlerken vakit kaybetmeden masaya ayrı bir kapta gelen parmesan sosundan, tabağıma biraz daha ekledim. Yemeğin yarısına geldiğimde pizzalarını ısırarak kızlara döndüm.

“Aç olduğum için mi bu kadar güzel bilmiyorum ama gerçekten iyi geldi.”

Hande kıkırdadı. “Yan masadaki yakışıklının gözleri hâlâ üzerindeyken bir buffalo gibi yemene anlam veremiyorum, Lavin.”

“Şaka yapıyorsun!” dedim gözlerimi açarak. “Hâlâ bana bakıyor olamaz.”

“Yapmıyorum,” dedi. “Karşısında oturan sarışın sinirden kudurmak üzere!”

Sonra abartılı bir şekilde güldü. “Aman Allah’ım, rüyalarım da bile göremeyeceğim bir İtalyan ateşi Lavin’e tutuldu.”

“Sus!” dedim elimi ağzına götürerek. “Hadi, daha fazla rezil olmadan kalkalım şuradan.”

Yemek boyunca bir daha o tarafa bakmadan tabağımı bitirdim. Elbette, o andan sonra daha usturuplu yiyerek bir hanımefendi gibi davranmaya özen göstermiştim. Hesabı ödeyip garsonun yalandan gülümsemesine karşılık verirken, sırt çantamı alarak masadan ilk kalkan ben oldum. Arkama bile bakmadan kızlara seslendim. “Hadi, Pantheon’un içini gezelim!”

Ziyaret saatinin son beş dakikasına yetişmek tam bize göre bir hareketti. Ertesi gün tekrar oraya gelemeyeceğimizi düşünerek hızlı adımlarla içeri girdik.

Hepimizin ağzından bir, “Voav!” fırlarken böylesine etkileyici bir yapıyla karşılaşmayı beklemediğimiz açıktı. “Vay canına!” dedi Ayla, “Şu kubbeye bakar mısın? Tepedeki delik ne işe yarıyor acaba?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedim. “Ama mutlaka bir açıklaması vardır.” Etrafa bakarak yapıyı anlatan bir merin aradım. Bir yandan da kızıl ve altın rengi tonlarındaki mermer işlemlere hayranlıkla bakmaktan kendimi alamıyordum. Adımlarım kalan zamanı verimli kullanmak adına hızlanmaya başladı. Çoğu turist, görevlilerin uyarılarıyla çıkışa yönelmişti çoktan ancak ben son birkaç dakikayı da iyi geçirebilmek için elimden geleni yapıyordum. Kubbedeki delik, solmakta olan güneş ışığını bir daire şeklinde içeriye yansıtıyordu.

Gözlerimi kısmama neden olan ışık kümesine daha rahat bakabilmek adına bir adım geri attım. O an etraftaki sessizliği umursamayacak kadar büyülenmişim. Bir adım daha geri attığımda, arkamda duran birine çarparak sendeledim.

Beni dirseğimden yakalayan kişiye döndüğümde refleks olarak duruşumu düzelttim ve hemen kolumu kendime çektim. Gayriihtiyarı İngilizce özür dilediğimde, kafamı kaldırıp karşımda duran uzun figürün yüzüne baktım.

Manno.

Bir eli cebinde, diğeri havadaydı. Bakışlarımız buluşunca

elini indirdi. Düşündüğümde daha da uzun olmasının yanı sıra, ince yapıydı. Böylesine zayıf olmasına rağmen ne kadar çekici olduğunu düşünmekten kendimi alamadım. Çocuğu bukleleri yine alınıdaydı ve yeşil gözlerini gölgeliyordu.

Şaşkınlıkla dudaklarımı aralasam da İngilizce cümleler kurmak için fazla karıştıktı aklım.

Yüzü özür dilememle bir anlığına ifade değıştirse de o da bana aynı kafa karışıklığıyla bakıyordu.

Sonunda cesaretimi toplayarak bu garip ânı bozmaya yeltendim.

“İngilizce biliyor musun?”

Dudağının kenarı alayla kıvrıldığında az önceki şaşkın görüntüsünden tamamen kurtulup serseri ve tehlikeli bir havaya büründü. Tüylerimin ürpermesine engel olamayarak derin bir nefes aldım. Aman Allah’ım, buz gibi bir kokusu vardı. Bir dağın tepesine çıktığınızda içinize çektiğiniz kar havası gibi kuyordu. Taze ve ferah.

“Elbette madam,” dedi gülümseyerek. “Seni korkutmadım umarım.”

“Hayır,” dedim anlamlı konuşmaya çalışarak. “Arkamda birinin olduğunu fark etmedim sadece.”

“Sahi,” diye mırıldandım etrafa bakarak. Koca yapının bomboş olduğunu görünce, ağır çekim bir farkındalık yaşadım ve hızla kolumdaki ince kayışlı saate baktım. 19:40!

Koşar adımlarla devasa giriş kapısına yöneldim ancak kapının çoktan kapanmış olduğunu görünce ellerimle yüzümü kapadım.

“Kahretsin!” diye bağırdım. “Koskoca iki insanı nasıl görmemiş olabilirler!” Türkçe konuştuğumu fark ederek Manno’ya döndüm ancak o hiç de telaşlı görünmüyordu.

“Burada kapalı kaldığımızın farkında değil misin?” diye çıkıştım. “Neden sakınsın? Arkadaşlarımı gördün mü? Az önce buradaydılar!”

Ağır adımlarla yanıma yaklaştı. Ayağında süet Dolce Gab-bana ayakkabılar vardı. *Aman ne şaşırtıcı*, diye bağırdı zihnim. Manno, başını yana yatırarak gülümsedi.

“Ben içeri girerken onlar dışarı çıkıyorlardı. Oldukça eğleniyor gibi bir halleri vardı,” dedi muzipçe.

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Beni mi takip ediyorsun? Buraya kapatılırsak muhteşem İtalyan aksanın ve delici gözle-rinle senden etkileneceğimi mi düşündün?”

Önce benim gibi gözlerini kısıp da gecikmeden bir kah-kaha attı. “Hayır,” dedikten sonra gülümsedi. “Yani kısmen. Pantheon’a girdiğini görmüş ve seninle konuşmak istemiş ola-bilirim.”

Elleri ceplerinde konuşurken gözlerimin içine bakıyor, ben-den gelecek cevabı bekliyordu. Yanaklarımın ısındığını hisse-derken belli belirsiz gülümseyerek elimi uzattım. Az önce far-kında olmadan tonlarca iltifat etmişim ona ve bu konuşmayı hemen geçiştirmem gerekiyordu.

“Ben Lavin!”

“Ah,” dedi memnun bir şekilde elimi sıkarak. “Manno.”

Dokunuşunun sıcaklığı buz hissi veren kokusuyla muazzam bir tezatlık oluşturuyordu. Bu genç adam tezatlıkların ahen-ginden oluşuyordu sanki.

Manno, dudaklarını birbirine bastırarak gülümsediğinde aynı tepkiyi gösterdim. Dişlerini göstermeden gülmek: Şu an bir kilisede bir İtalyanla kapana kısıldım ancak yine de içimde havai fişekler patlıyor gülümsemesi. Umarım Manno için de bu anlamı taşıyordur.

İsminin tamamını öğrenince ona ait bir parçaya sahip ol-muş gibi mutlu oldum.

“Pekâlâ, Manno,” dedim derin bir nefes alarak. “Bu kadar rahat olduğuna göre buradan nasıl çıkacağımızı biliyor olmasın.”

“Beni takip edin, madam,” dedi saçlarını geriye atarak.

Adımlarını izlemeye başladığımda bir anlığına duraksadı.

“Ama önce Oculus yani, Pantheon’un gözünden bahsetme izin verin.” Önemli bir açıklama yapmak üzere ciddileştiğini görünce, “Elbette,” dedim gülümseyerek.

“Tepede gördüğünüz delik hem bütün mimarının ağırlık dengesini karşılamak hem de *Tüm Tanrılara adanan* anlamına gelen Pantheon’a tek doğal ışık kaynağını sağlamak için yapılmış.”

Kaşlarımı kaldırmış heyecanla onu dinliyordum.

“Ayrıca bu delik çoğu araştırmacı tarafından *cenneti andırıyor* diye de betimlenir. Ancak bu gördüğün yapı, Pantheon’un ilk hâli değil. Eski hali yanmış olmasına rağmen Kral Hadrian yıkıntıyı restore ettirerek ilk mimarı olan Marcus Agrippa’nın ismini girişteki sütunların üstüne yazdırmış ve ona hürmetlerini sunmuştur. Yapı bir süre kilise olarak kullanılmış ancak şimdi ziyarete açık hâle geldi.”

“Vay canına!” dedim. “Tarih konusunda oldukça donanımlısin.”

Manno, “Öyle olmam gerekiyor,” dedi. “Yoksa buraya gelen turist kızları nereye götürüp etkilerdim.”

Gözlerim kocaman açılınca kahkaha attı. “Rahatla Lavin, sadece şaka yapıyorum.”

İsmimi bu kadar güzel ve kusursuz telaffuz etmesi dikkatimden kaçmasa da gülümsedim.

“Pekâlâ, yaptığın profesyonel sunum seni sapık olma riskinden uzaklaştırıyor.”

“Hayır,” dedi muzipçe kaşlarını çatarak. “Sapık olmadığımı kesinlikle eminim.”

İkimiz de gülmeye başlayınca ortamdaki hava tamamen yumuşadı.

“Şimdi beni takip edin ve sizi buradan kurtarmam için kahramanlık gösterimi tamamlamama izin verin, madam.”

Gülümseyerek peşine takıldım. Sütunların altından geçerek

normal şartlarda asla dikkatimi çekmeyecek bir kapıya yöneldi.

“Kilitli değil mi?” dedim fısıltıyla. Sanki az önce sesli bir şekilde kahkahalar atan ben değildim.

“Hayır,” dedi. “Buraya ilk kapatılışım değil.”

“Sanırım kızları buraya getirme konusunda ciddiydin,” dedim. Şimdi ikimiz de fısıltıyla konuşuyorduk. Ağır demir kapıyı benim için açarak geçmemi bekledi.

“Hayır, sadece geceleri Oculus’tan dünyayı görmeyi seviyorum. Genellikle burada saklanıp kapıyı üzerime kapatmalarını beklerim. Ama inan bu seferki benim suçum değil.”

“Açıklama kabul edildi,” diye fısıldadım.

Dar, taş koridordan geçerken Manno’nun önünden yürüyordum. Sıcak nefesine karışmış buz kokusunu ensemden hissedebiliyordum. Tenimde oluşan karıncalanma tüm o ürperti duygusuyla birlikte karışınca tehlikeli bir şeye dönüşüyordu. Her şey bir kenara, bu durumun kızların başının altından çıkmaya başladığını düşünmeye başlamıştım. Beni aramamış olmalarının başka açıklaması olamazdı. Yurtdışında *wifi* ağı bulamadığımız bir yerde zaten iletişim kuramıyorduk. Çünkü daha öğrenciydik ve faturalı hatlarımız yoktu. Bu yüzden birbirimizden ayrılmamaya özen gösteriyorduk.

Manno telefonunun feneriyle karanlık yolu aydınlatarak benimle beraber ilerlemeye devam etti.

“İleride basamaklar var dikkatli ol,” dedi fısıltıyla. *Sahi neden fısıltıyla konuşuyorduk ki?*

Başımı sallayarak onu duyduğumu belli ettim. Geçtiğimiz alan daraldıkça tenimin ısındığını hissediyor, kalp atışlarımdaki bariz hızlanmanın Manno tarafından fark edilmesinden korkuyordum.

“İşte şurası çıkış kapımız.” Manno’nun ince parmağıyla gösterdiği bodur kapıya baktım. Oradan geçebilmemiz için benim bile eğilmem gerekiyordu.

Nihayet serinleyen hava yüzüme vurduğunda, hem ortamın hem de Manno'nun yakıcı sıcaklığından kurtulmanın verdiği rahatlıkla derin bir nefes aldım. Arka bahçeyi dolanarak ön tarafa doğru yürüdük; o esnada yaptığımız tek şey nefeslerimizin sesini dinlemektir. Manno az önceki tatlı hâlinden çıkmış, düşünceli bir adama dönüşmüştü sanki.

Girişe çıkmamızı sağlayacak son duvara yaklaştığımız anda beni durdurdu. Az ileride, Pantheon kapalı olmasına rağmen sütunların önünde toplaşan ve fotoğraf çektiren turistlerin sesini duyabiliyordum.

“Lavin,” dedi boğazını temizleyerek.

Güneş batmıştı ve meydanın ışıklarının yansıması hafifçe yüzüne vuruyordu. Şimdi kestane rengi görünen bukleleri yine alnına düşmüştü ama her şeye rağmen gözlerinin rengi bu savaştan galip çıkıyordu. Diliyle ıslattığı dudaklarından gözlerimi kaçırarak “Manno,” diye karşılık verdim.

Derin bir nefes aldı. “Lütfen yakın zamanda buradan ayrılmayacağını söyle.”

Kanım kaynamaya başladı ancak sakın kalmaya çalıştım.

“Yarın gece İstanbul’a dönüyorum,” dedim buruk bir şekilde.

Gözlerindeki hayal kırıklığını tüm samimiyetiyle görmeme izin verdi.

“O zaman son gününü bana ayır,” dedi.

Nefesi yüzüme vururken cevap vermek oldukça zor görünüyordu. Dudaklarımı kısırdatsam da bir şey söyleyemedim.

Aniden parmaklarını benimkilere dolayınca içimde patlayan alev topu tüm vücudumu sarstı.

“Hissediyorsun, değil mi?” dedi gülümseyerek. “Yarını bana ayır Lavin,” diye fısıldadı.

1
ATEŞ

Parmaklarımın onun elinin içinde olduğu gerçeğiyle irkilmiş, gözlerimi olabildiğince açmıştım ancak bu, bir şekilde doğru hissettirmişti. Birkaç saniye boyunca Manno'nun yoğun bakışları ve ellerimi kavrayan sıcak parmakları karşısında donup kalarak geçirsem de sonunda kendimi hızla çekmeyi başardım.

“Ben, ben...” dedim duraksayarak. Başım dönmüştü, az önce elimi tuttuğuna inanamıyordum.

Kelimeleri tekrar bir araya getirdiğimde, bir kurtarıcı gibi çantamın kopalarını sıkı sıkı tuttum.

“Benim gitmem lazım,” dedikten sonra Manno'nun gülererek arkamdan seslenmesine aldıırış etmeden çıkışa doğru koşmaya başladım.

“Yarın sabah Lavin, yarın sabah burada bekleyeceğim.”

Pantheon'un önündeki küçük meydana doğru çılgınca koşan perçemli kız bendim. Bakışlarım adeta ateş saçıyor, ânın etkisiyle titreyen bedenimle tezat oluşturuyordu. Görüş alanıma Hande ve Ayla girdiğinde gözlerimi kısıarak onlara yaklaştım.

“Ne halt ediyorsunuz siz?”

Ayla suçlu o der gibi Hande'yi gösterirken, Hande sarı saçlarını umarsızca savurdu.

“Sana iyilik yapıyoruz. O tatlı İtalyan seni sorduğu anda biraz yalnız kalmanızda bir sakınca görmedik,” dedi benimle restleşerek.

“Hande! İçeride kilitli kaldık, manyağın ya da sapığın teki olabilirdi!”

Hande geri adım atmadı.

“Lavin, saçmalama. Ayrıca öyle olmadığı gayet açık, yanakların kızarmış.”

Ellerimle ateş kesen yanaklarımı yokladım.

“Otele!” dedim sertçe. “Dondurmayı unutsan iyi olur.”

Ayla sessizce tartışmamızı dinlerken Hande somurttu. “Ama bu haksızlık, kötü bir niyetimiz yoktu ki.”

Son defa ikiliye döndüm ve bir süre gözlerimi kapadıktan sonra derin bir nefes aldım.

“Bakın kızlar, aşk hayatıma yapmak istediğiniz katkıyı takdir ediyorum ancak yarın Türkiye’ye dönüyoruz. Ayrıca çocuk kahrolası yakışıklı bir İtalyan. Kalbimi kırmaktan başka bir işe yaramaz.”

Hande itiraz edecekti ki engel oldum.

“Enes’i atlattım,” dedim dürüst olmaya çalışarak. “Gerçekten artık canım yanmıyor, onunla arkadaşız, bunu kabullendim. Bir günlük bir kaçamağın hiçbir şeye faydası olmaz.”

Hande yanıma gelip sarılınca sakinleştiğimi hissettim. Daha fazla yorum yapmadı. Ayla gibi sessizliğe bürünüp otele doğru yürümeye başladık.

Enes benim hem ilk hem de platonik aşkımdı. Yani Mecnun’un Leyla’yı âşık gözünden nasıl görebildiğinin kanıtını Enes’te yaşamıştım. Ona âşık olduğumu kavratan gerçek de buydu. Onu herkesten farklı gözlerle görüyordum.

Okulun popüler çocuğu, basketbol takımında bir yıldız, ya da yakışıklı bir kötü çocuk değildi. O Enes’ti işte. Postacı çantası, kareli gömlekleri ve yuvarlak gözlüklerinin ardından parlayan mavi gözleriyle laboratuvarıdan çıkmayan o inek öğrencilerden biriydi.

Aynı lisede okumuş, aynı semtte büyümüş, aynı servisle

okula gidip gelmiştik. Gözlerimi ondan ve okuduğu absürt kitaplardan alamadığımı anlamaya başladığım zamanlardan beri seviyordum onu. Aslında arkadaşlık. Hatta o kadar yakın arkadaşlık ki onu, bana gülümsemesinin hiçbir zaman istediğim şekilde olmayacağını anlayacak kadar tanımıştım. O, dünyayı hepimizden farklı gözle görüyor, fark yaratmak istiyordu. Bense kitapların içinde inşa ettiğim dünyadan oldukça memnundum.

Duygularımdan o kadar habersizdi ki onunla birlikte laboratuvarda geçirdiğim tüm o anların merakımdan ibaret olduğunu sanıyordu. Halbuki bilime zerre ilgim yoktu. Kimya ve fizikten geçer not almak bile benim için oldukça zordu.

Enes üniversite sınavları sonrasında aynı okulun farklı fakültelerini tercih etmemizi önerince tüm ümidimi kaybetmiştim. Duygularıma karşı kayıtsız mıydı, yoksa hiç mi anlamamıştı hâlâ bilmiyordum. Bildiğim tek gerçek, aynı üniversitede, birbirine yakın olmamıza rağmen farklı binalarda okuyor oluşumuzdu. O biyokimya okurken ben felsefe okuyor, hayata dair tüm olguları kökten keşfediyordum. Bazen kütüphanede karşılaşılıyor olsak da artık ona ilgi duymamak için elimden geleni yapıyordum. Çünkü hayallerimin karşılığı Enes'te yoktu. Bazen onun sevmeye mi yoksa beni sevmeye mi yeteneksiz olduğu konusunda kararsız kalıyordum.

Manno bu resmin hiçbir yerine oturmuyordu. Enes'le tamamen zıt olan gösterişli görünüşünün yanında, normal şartlarda aynı havayı bile solumuyorduk. Onunla bir gün ya da bir yıl geçirmemin önemi yoktu.

Uykuya dalmadan önce düşüncelerim bunlar oldu. Ertesi gün fikrimin tamamen değişeceğinden bihaberdim.

Günün ilk ışıklarıyla huzursuzca gözlerimi açtığımda saat sabahın 6'sıydı. Telefonumun ekranını kontrol ettikten sonra başımı yastığa geri koyarak uykuya dalmayı bekledim. Ancak inkâr

etsem de aklım Manno'daydı. Beni gerçekten orada bekleyecek miydi? Sabah derken saat kaç kasetmişti? İyi de, gitmeyeceksem neden bunları merak ediyordum?

Telefonu tekrar elime alarak sosyal ağlarda dolaşmaya başladım. İstanbul'dan çok uzun süredir uzak sayılmazdık ancak dikkatimi dağıtmam gerekiyordu. Ani bir dürtüyle ne zamandır kontrol etmediğim bir profile girdim. Enes'in profili. Dün ondan bahsettikten sonra üç yıllık karşılıksız aşkım, midemde kendini devamlı hatırlatan bir kramp gibi varlığını hissettirmişti.

Fotoğraflarına bakmak için tıkladığımda, en son iki gün önce gönderi paylaştığını gördüm. Kendini sergilemeyi pek sevmezdi ama konu deneyler ve buluşlar olduğunda profili oldukça zengindi. O yüzden son paylaştığı fotoğrafın bir DNA simülasyonu olmasına şaşırmadım.

Küçük bir gülümsemeyle bir önceki fotoğrafa geçtiğimde donup kaldım. Ne düşündüm bilmiyorum, ancak üç sene dir çaresizce beklediğim bakışın Enes tarafından başka birine sergilendiğini gösteren bir fotoğraf görmeyi ummuyordum. Onunla neredeyse bir aydır görüşmüyorduk. Bu kız daha önce var mıydı ya da nereden çıkmıştı bilmiyordum. Bildiğim tek şey Enes'le aynı masada oturup birbirlerine sonsuz bir gülümseme ve derinlikle bakıyor oldukları gerçeğiydi.

Enes'ten alamadığım dönüşler yüzünden kalbim çok defa kırılmıştı ancak o an hissettiğim, koca bir boşluktu.

Artık biliyordum; Enes sevebiliyordu.

Beni sevememişti sadece.

Hangi ara hazırlanmaya başlamış ve kızlara onlarla havalimanında buluşacağını söyleyen bir not bırakmıştım hatırlamıyordum. Tek istediğim temiz havaya çıkıp nefes almaktı.

Bavulumu onlara bırakmakla biraz bencillik etmiş olabilirdim, ama anlayış göstermelerini umdum.

Kendimi otelden dışarı attığımda amacım Manno'nun ya-

nına gitmek değildi. Yarım saat kadar amaçsızca yürüdükten sonra ondan daha iyi bir seçeneğim olmadığına kanaat getirene kadar bu fikre karşı çıktım.

Ancak sonradan düşününce, Roma'daki son günümde bana şehri, İtalyan bir arkadaştan daha iyi kim gezdirebilirdi ki?

Otobüse binip Pantheon'a yakın olan durakta indiğimde bir önceki günden öğrendiğim ara yolları kullanarak hızla yol aldım. Aslında amacım fikrimi değiştirmeden oraya varmaktı. Hem bunu sadece kafamı boşaltmak için yapmadığımı bilincindeydim. Manno'yu merak ediyordum. Nasıl bir gün geçireceğimiz konusunda bir fikrim olmasa da küçük bir çılgınlık yapmaya hakkım varmış gibi hissediyordum. Pantheon'un arka kapısına uzanan yoldan ilerlediğim anda önceki akşamki anılar kalbimi sıkıştırdı. Eğer oradaysa, dakikalar sonra yanında olacaktım. Bir anlığına bedenimi saran heyecan geriye kalan her şeyi unutturdu ve adımlarım ani bir cesaretsizlikle yavaşlamaya başladı.

Nihayet yapının önüne ulaştığımda tereddütlü bir şekilde etrafıma bakındım. Manno'yu bulmam çok uzun sürmedi. Girişteki sütunlardan birine yaslanmış, bekliyordu. Üzerinde krem rengi kanvas bir pantolon ile olağanüstü gözlerini iyice açığa çıkaran su yeşili, polo yaka bir tişört vardı. Kumral saçları dünkü gibi dağınıktı ve bu oldukça çekici bir manzaraydı. Beni görünce dudakları aralandı ve yüzünde oldukça sıcak bir gülümseme oluştu. Biraz önce çekici olduğunu düşündürürken şimdi birkaç seviye üzerine çıkmıştı.

Belli belirsiz tebessüm ederek yanıma gelmesini bekledim.

“Geldin,” dedi adımları bana ulaşırken.

“Bir saat önce karar verdim,” dedim dürüstçe. “Gelmeyi düşünmüyordum.”

Yüzündeki çekici gülümsemeyi bozmadı.

Bir şeyler daha eklemem gerekirmiş gibi hissettim.

“Bak, buraya geldim çünkü bugün yapacak daha iyi bir

şeyim yoktu. Bundan bir anlam çıkarmanı, beni etkilediğini filan düşünmeni istemiyorum.”

Dudaklarını çizgi haline getirmesine rağmen yüzünde muzip bir gülümseme asılıydı.

“Elbette madam.”

“Pekâlâ,” dedim ikna olmuş gibi. “Şimdi bana şehrini gezdir bakalım.” Cevap vermesine fırsat vermeden ekledim. “Yalnız Âşıklar Çeşmesi, İspanyol Merdivenleri, Kolezyum ve bildiğin gibi Pantheon’u çoktan ziyaret ettim.”

Gözlerini alayla kıstı. “Hep bu kadar çok konuşur musun?”

Yanaklarım kızarsa da cevap verdim. “Sadece gergin olduğum zamanlarda.”

Gülümsedi. “Pekâlâ, kontrol delisi, ipleri bugünlük benim elime bırakmanı istiyorum.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Beni ıssız bir yerlere götürüp öldürmeyeceğinden nasıl emin olacağım?”

Kahkaha attı ve başını inanamıyormuş gibi salladı. “Eğer aklında böyle bir ihtimal varsa benimle gelmemelisin.”

Gözlerimi devirdim. “Zararsızım desen içim daha çok rahat ederdi.”

“Tamamen zararsız olduğumu söylersem yalan olur,” dedi kaşlarını kaldırarak. Alnına düşen saç telleri gözlerini hafif gölgede bıraksa da delici yeşilleri ortadaydı.

“Sonuçta turist kızları etkilemek için uğraştığımı biliyorsun.”

İkimiz de güldüğümüzde gerginliğim biraz olsun azaldı.

“Bu taraftan,” dedi ve sokağın köşesine park ettiği Scooter motosikleti gösterdi. Kaşlarımı kaldırarak uçuk mavi renginde, oldukça zararsız görünen motosiklete kuşkuyla baktım.

Manno, “Daha önce binmedin mi?” dediğinde başımı olumsuz anlamda salladım. “Pek heyecanlı bir hayatım olduğu söylenemez,” dedim.

Manno beyaz dişlerini göstererek güldü ve motosiklete yak-

laşarak bana bir kask uzattı. Araçla aynı renkteki kaskı takarken o da koyu gri bir kask takmıştı.

“Bu kask da turist misafirlerin için ayırdıklarından, değil mi?” diye sordum. Gülümseyerek ellerini havaya kaldırdı.

“Pekâlâ beni yakaladın, artık seni kandıramayabilirim.”

Motosiklete hünerli bir hareketle bindiğinde hafifçe arkasına dönüp binmemi işaret etti. Tereddütle olduğum yerde kıpırdanarak durdum. Vazgeçmek için çok geç değildi. Bu aşırı tatlı genç adamın motoruna öylece binmek doğru gelmese de nedense içimde kuşku uyandıran bir his yoktu.

Aramızda mesafe bırakmaya çalışarak oturdum ve terleyen avuçlarımı önce keten pantolonuma sildikten sonra ince beline yerleştirdim. Ancak bu öyle emanet bir tutuştu ki neredeyse ona dokunmuyor gibiydim.

Manno'nun yarım kalmış bir gülücük ve yandan bir bakışla gaza basmasıyla dengemi sağlamak için tişörtünü kavramam bir oldu.

Vay canına, motosiklet üzerinde olma deneyimi anlatıldığı kadar güzeldi. Rüzgârı içime çekerek gülümsedim ve dik durmaya çalıştım. Tenimizi yalayıp geçen esintiye rağmen Manno'nun buz tadındaki taze kokusunu duyabiliyordum.

Altımdaki uçuk pembe keten pantolon rüzgârla beraber hafiften şişiyor, üzerimdeki beyaz bluzun fırırları ise havada uçuşuyordu. Yol boyunca kocaman bir gülümsemeyle durduğum için ağzıma dolan hava damağımı kurutmuştu. Ancak o kısa süreli özgürlüğün tadına ve burnuma dolan kokuya değerdi.

Manno birçok daracık sokaktan geçtikten sonra sarmaşıklarla kaplı bir binanın önünde durdu. Ellerimi hızla üzerinden çekerek rahat bir nefes aldım. Roma'nın her sokağında olduğu gibi güzel bir eser görmek adına etrafıma bakındığımda sokağın oldukça dar uzandığını gördüm. Manno bir süre inceleme yapmama izin verdikten sonra belime dokundu. Ani temasıyla

ona döndüm, ama tepki vermedim.

Nazik bir şekilde, “Bu taraftan,” dedi. Gözleri günün her ışığıyla farklı bir tona bürünüyor, ona daha çok bakma isteği uyandırıyor. Düz gelen ancak suratıyla oldukça uyumlu olan burnunun ucu rüzgârdan dolayı hafifçe kızarmıştı. Bu kızarıklık en büyük etkiyi dudaklarında göstermiş, kalın dudakları bir kadını bile kışkılandıracak karar güzel görünmeye başlamıştı.

Silkelenerek kendime geldim ve önden ilerledim. Bu yolculuğa onun ne kadar çekici olduğunu bilerek çıkmıştım ve kendimi korumasını da pekâlâ bilmeliydim.

Butik bir kafeye girdik. Toplamda iki masası bulunan mekânın pasta barını görünce gözlerim kamaştı. Tiramisu ve tart çeşitleriyle beraber binbir çeşit pasta beni çağırıyordu adeta. Manno, odağımı takip ettiğinde gülümsedi ve bizimle ilgilenmeye gelen kadınla samimi bir şekilde İtalyanca konuşmaya başladı. Tanışıyor olmalıydılar ya da İtalyanlar, Türklerden bile daha sıcakkanlıydı. Manno beni işaret ettiğinde kadın hevesle elini uzattı ve “*Boungiorno*,” diyerek beni selamladı.

Aynı şekilde karşılık verdim; sonra kadının bizi masaya yerleştirmesini bekledik.

“Şimdi sana gerçek İtalyan kahvesini ve dağ çilekli tartını tattırmak istiyorum.”

Başım yine pasta barına doğru dönünce, “Çileğe alerjin yok, değil mi?” diye ekledi. İlgiyle sorduğu soru karşısında dudaklarımı ısırdım.

“Yok, sadece hangisinden bahsettiğine bakıyorum.”

Keyifle güldü. “Bak, şu sol köşedekiler.”

Dudaklarımı yalamamak için kendime hâkim olmak zorunda kaldım.

“Peki,” dedim gözlerimi tezgâhtan almayarak. “Ortadakiler nedir?”

“Onlar *ricotta* peynirli, ananaslı *cheesecake*.”

Kaşlarımı kaldırdım.

“Şey, belki sen de ondan sipariş edersin, ben de tadına bakmış olurum.”

Manno ne demek istediğimi anlamak için birkaç saniye yüzüme baktı. Küçük bir suçlu gibi baktığımı fark edince başını arkaya atıp kahkaha atmaya başladı. Âdemelmasının ince boyunda hafifçe hareket etmesini nefes almadan izledim. Tüm vücudu ince ve zarifti. Benden daha alımlı olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Saçlarıyla oynayarak kahkahasını gülümsemeye dönüştürdü. O gülerken ben şaşkın bir halde onu izlemeye devam ediyordum.

“Tamam Lavin,” dedi en sonunda. “Elbette.”

Az önce bizle ilgilenen kadını çağırarak aksanlı İtalyancasıyla bir şeyler daha söyledi. Kadın gülerken Manno’nun saçlarını karıştırdı. Bu samimi halleri nedense çok hoşuma gitmişti. Manno benden birkaç yaş büyük olmalıydı ancak yine de kadının saçlarıyla oynadığı için bozulmamış, aksine gülümsemesini genişletmişti.

“Tanışıyor musunuz?” dedim merakıma hâkim olamayarak.

“Evet, Adela annemin yakın bir arkadaşı, dört yaşımdan beri bu pastaları yiyorum.”

“Çok şanslısın,” dedim gülerken. “Hem bu pastaları yiyebildiğin için hem de buna rağmen böyle fit kalabildiğin için”

“Bu bir iltifat mı?” diye sorduğunda tek kaşı imayla kalktı.

“Bugün benden iltifat alacak tek şey pastalar,” diye cevap verdim.

Dakikalar içinde nefis kokan sade kahve ve beş çeşit pasta masayı süslediğinde gözlerim kocaman açıldı.

Utançla başımı sallayarak yüzümü kapadım.

Manno tekrar gülmeye başladı.

“Hiçbirinde aklın kalmasın diye düşündüm. Adela’nın pas-

talarından bir daha yeme fırsatı bulamayabilirsin. İlk başta kalori hesabı yapan biri olup olmadığından emin olamadım,” dedi.

“Öyle biri değilim,” dedim ciddi bir şekilde. Ardından en yakın pastadan bir çatal aldım. Meyveler ağızımda dağılırken kremanın tadı tüm duyularımı doldurdu. Gözlerimi kapayarak anın tadını çıkardım ve ardından konuşmaya devam ettim.

“Bu,” dedim ve kendimi tutamayarak bir parça daha ağızıma attım. “Bu muhteşem, Manno.”

Manno muzip bir gülümsemeyle beni izlerken sadece kahvesini yudumluyor, pastalara dokunmuyordu.

“Beğeneceğini umuyordum,” dedi. “Diğerlerinden de tat”

Söylemesine gerek yoktu. Ananaslı *cheesecake*’le bakışmaya başlamıştım bile.

Kahvemi yudumlarırken aramızdaki sessizlikten rahatsız olarak kıpırdandım.

“Kendinden bahsetsene biraz,” dedim gözlerimi kısarak. “Bir sonraki durağımızda beni öldürmeyeceğinden emin olmak istiyorum.”

Dudakları yana doğru kıvrıldı ve ince parmaklarının arasındaki fincanı masaya bıraktı.

“Anlatacak pek bir şey yok,” dedi omuz silkererek.

“Dur tahmin edeyim,” diyerek sözünü kestim. “Oldukça zenginsin, harika bir arkadaş grubun var, ki buna dün şahit oldum. Baban ünlü bir İtalyan tasarımcı.” Bunu söylerken üstündeki zevkli kıyafetleri gösterdim. “Annenin de bir sanat galerisi var.”

Sonra kendi kendime Türkçe mırıldandım. “Gerçi tasarımcıların çoğu gay oluyor ama bunu paylaşmama gerek yok sanırım.” Manno ne dediğimi anlamak ister gibi gözlerini kıssa da konuşmamın son bulmasını bekledi.

“Eee, ne kadarını doğru tahmin ettim?” diye sordum.

Ellerini küçük masada birleştirerek bana doğru eğildi. Bu hareketiyle kalp atışlarım hızlanırken, damağımda döndürdüğüm pastayı hızla yutmak zorunda kaldım.

“Zenginlik kavramı göreceli,” dedi ciddi bir ses tonuyla. “Ve keşke babam tasarımcı olsaydı belki o zaman daha eğlenceli bir adam olurdu. Ancak değil. Babam devlet için çalışıyor. Annem ise uzun süredir babamdan kalan boşluğu dolduruyor.” Gözleri hafifçe daldığında, yeşil tonlarını daha da yakından görme fırsatım oldu. Gözlerinde bahar vardı, güneş cömertçe parlıyordu.

“Anladım,” dedim yutkunarak.

“Ya sen?” diye sorduğunda onun bana daha çok yaklaştığını hissettim ya da bana öyle gelmişti.

“Benim hikâyem çok iç açıcı değil,” dedim yarım bir gülüşle. “Annem ve babamı bir trafik kazasında kaybedince teyzemle yaşamaya başladım. Üniversite birinci sınıftayım ve kendim kadar sıkıcı bir bölümde okuyorum.”

Sağ eli benimkini kavradığında sıcaklığına alışmaya başladığımı hissettim. “Kaybın için üzgünüm,” dedi samimi bir şekilde.

“Teşekkür ederim,” dedim sessizce.

O andan sonra daha neşeli konulardan konuşmaya çalışan Manno’yu keyifle izledim. Hakkında pek bir şey öğrenememiştim ancak artık üniversitede üçüncü sınıfta okuyan bir Politika öğrencisi olduğunu biliyordum. 22 yaşında olmasına rağmen yaşından daha olgun gösteriyor, çok daha nezaketli davranıyordu. Ondan etkilenmemeye çalıştığım her saniye başka bir özelliğine hayran kalıyordum.

Adela’ya bolca teşekkür ettikten sonra kafeden ayrıldık ve tekrar motora bindik. Manno beni götüreceği yer konusunda hiçbir ipucu vermiyordu ancak bir şekilde ona güveniyordum.

Motor ıssız bir yerde durduğunda etrafımız alabildiğine yeşillikti.

“Burada bir müze göremiyorum,” dedim, güneşten kısılan gözlerimi açmaya çalışarak.

Güldü. “Müzelerden sıkılmışsındır diye düşündüm.”

Kolunu bana uzatıp izin istediğinde tereddüt etmeden koluna girdim. Benden oldukça uzundu ama bu, umurunda değil gibiydi.

İnce bir patikadan geçtiğimizde karşımıza çıkan tabelaya baktım.

Roma Gladyatör Okulu

Girişi hızla geçip bambu ağaçlarından yapılan çit geçişler boyunca yürüyerek avluya ulaştık.

Ne beklediğimi bilmiyordum ancak miğfer takıp kalkan ve mızraklarla dövüşen tipleri beklemediğim kesindi.

Manno’ya dönüp “Şaka mı yapıyorsun?” dedim.

Dişlerini göstererek gülümsedi.

“Kolezyum’a gitmek, gladyatörleri yakından tanımadıktan sonra pek bir şey ifade etmez.”

“Manno, bana uygun kıyafet bulacağımızı sanmıyorum,” dedim kaçış yolu arayarak.

Dudaklarını birbirine bastırarak köşede çalışan çocukları işaret etti. Bu işten kaçışım olmadığını anlayarak Manno’yu takip ettim. İlk durağımız gladyatörlerin gerçek miğfer, kalkan ve silahlarının sergilendiği mini müzeydi. Rehber kısaca silahları tanıtırken Manno’ya dönerek fısıldadım.

“Buraya daha önce geldin, değil mi?”

“Babamın vakti olduğu zamanlar geldim,” dedi o da fısıltıyla. “Yani çok küçükken.”

Yaptığı son eklemeye kalbim ezilse de yorum yapmadan rehberi dinlemeye devam ettim.

Sıra alet seçmeye geldiğinde en absürt kılıcı seçerek Manno’yu güldürdüm. Avluya çıktığımızda, kıyafetlerimin yerine verdikleri elbisenin üzerine taktığım tokalı kemer, yü-

zümün tamamını kaplayan horoz ibiğini andıran miğfer ve yamuk kılıcımla tam bir rezalettim. Kızlar beni böyle görse muhtemelen gülmekten çatlarlardı. Sanırım Manno'ya arkadaşça takılalım dediğimde o, bu eylemi kankalıkla karıştırmıştı.

Manno ise karşımda, burnunu kapatırken, gözlerini açıktır bırakan miğferi, heybetli kılıcı ve eteğe benzeyen kemeriyle tam olarak arenaya aitmiş gibi duruyordu. Söylediğine göre elinde tuttuğu kılıcın adı Gladyus'tu. Gladyatörlerin kılıcı.

Somurtarak karşısında dikildim.

"Hadi ama," dedi sırtarak. "Çok eğleneceksin Lavin, güven bana." Arkamızdan gelen eğitmeni görünce ona döndük. Eğitmen pratik öncesi ısınmamız gerektiğini söylediğinde neden bahsettiğini anlamamıştım ancak çok geçmeden *Survivor*'dakilere taş çıkartacak parkurlarda koşturmaya başlamıştık. Manno'yu takip ederek son engeli de geçtiğimde nefes nefeseydim.

"Eğlence anlayışına hayran kaldım," dedim kızgın bir alayla.

"Daha eğlenceli kısmı başlamadı," dedi. Hâlâ gülümsüyordu.

Eğitmen diğer öğrencileri de toplayıp karşımıza dikildi ve elimize tahta kılıçlar vererek doğru tekniği anlatmaya çalıştı. Nihayet dövüş aşamasına geçtiğimizde birkaç numara kapmış gibi hissediyordum.

Manno'yla ezeli rakip gibi karşı karşıya geldiğimizde etrafımıza bir çember çizilerek dövüş alanımız belirlendi.

Bana doğru yaklaşarak fısıldadı. "Gücünü hisset, Lavin."

Bunu o kadar gerçekçi söylemişti ki neredeyse inanacaktım. Ben ilk hamleyi yapana kadar çemberin içinde dolanıp durduk. Nihayet kılıç sesleri havada yankılandığında kendimi gerçek bir müsabakanın ortasında gibi hissettim. Manno'nun yeşil gözleri dikkatle bakarken, ben de kahverengi gözlerimle onu hapse almıştım. İki atağını savuşturduktan sonra bir hamle daha yaptım. Bana göre çok daha güçlüydü ancak eğitmen hızlı olursak rakip karşısında avantajlı olabileceğimizi belirtmişti.

Sert hamleme kalkanıyla karşılık verirken bir kahkaha attı.
“Düşündüğümde de iyisin.”

Cevap vermek yerine kılıcı ona doğrultmaya devam ettim. O da aynı şekilde karşılık verince birbirimize oldukça yaklaşmak zorunda kaldık. Şimdi aramızda sadece makas şeklini almış kılıçlarımız vardı. Terlemiştim ve perçemlerimin alnıma yapıştığını hissedebiliyordum. Pozisyonu bozmadan miğferimi başımdan sıyırdım ve çemberin dışına attım. Manno da aynı hareketi yaptığında ikimiz de rahat bir nefes almış, rüzgârın yüzümüzü okşamasına izin vermiştik. Bakışları tamamen yüzüme odaklandığında pes etmek üzereydim. Ancak benim yerime kılıcını indiren o oldu.

Zafer nidasıyla gülümsemek üzere dudaklarımı araladığım an, fısıltısı beni tamamen hazırlıksız yakaladı.

“Tanrım, Lavin... Çok güzelsin.”

Kılıcım elimden düşüp ikimizin ayakları arasından zeminle buluşunca korkarak geri çekildim.

Aklımda kalan tek şey Manno’nun kırmızıya çalan dudakları arasından çıkan kelimelerdi. Büyülü bir an gibi zihnime kazınmak için diretiyorlardı.

“Üzgünüm,” dedim elimden kayan kılıca bakarak. “Seni yaralamadım, değil mi?”

“Hayır,” derken gülümsemesi soluktu. “Düşündüğün anlamda yaralamadın.”

Manno üstünü değiştirmek için önden giderken arkasından kafa karışıklığı ile bakmakla yetindim.

Bir sonraki durağımız yine daracık sokaklardı.

“Lütfen, lütfen,” dedim neredeyse yalvararak. “Koşmamı gerektirecek bir yere gitmeyelim.”

“Eğlenmediğini söyleyemezsin ama,” dedi gülerek.

Haklıydı, çok eğlenmiştim ancak çok da yorulmuştum. Ürkütücü bir mağazanın önünde durduğumuzda vitrinde sergilenen kırık porselen bebeklere baktım. Bazıları o kadar eskiydi ki gözleri ya da burunları yoktu.

“Buraya mı gireceğiz?” dedim hayretle.

“İçerisi bu kadar ürkütücü değil,” dedi ve beni rahatlatmak ister gibi, “Burası bebek hastanesi,” diye ekledi.

Yüzümü buruşturdum. “Bebek hastanesi mi?”

“Evet,” dedi omuz silkerek, elleri ceplerindeydi.

“Komik gelebilir ama kendimi bildim bileli bu hastane var. Bebeklerini tamir ettirmek isteyen çocukların geldiği bir yer burası. Küçükken hiç ayrılmak istemediğin bir bebeğin olmadı mı?”

Elbette olmuştu. Böyle düşününce o kadar da çılgınca gelmedi.

Başımı sallayarak Manno’nun yolu göstermesini bekledim. Yanıma geldikten sonra, “Ben de buraya daha önce gelmedim. Bir arkadaşım içerinin fotoğrafını göstermişti sadece,” dedi.

“Yalnız olmadığımı bilmek güzel,” dedim ancak hâlâ tereddütlüydüm.

Korkutucu vitrinin aksine içerisi gerçekten sıcaktı. Kıvrıkcık saçlı bir kadın köşedeki tezgâhta oturmuş, önündeki büyük melek minyatürünü dikkatle boyuyordu. Bizi fark ettiği anda kafasını kaldırarak gülümsedi. Merakla etrafı incelemeye başladım. Bir duvarda istiflenmiş yüzlerce bebek parçası bulunurken tam karşısında da yenilenmiş ve oldukça canlı görünen bebekler duruyordu. Böylesi bir iyileştirmenin mümkün olmasına şaşarak daha yakından incelemek istedim. Manno yanımda belirerek kadının İtalyanca anlattığı detayları İngilizceye çevirerek beni aydınlatmaya başladı. Her oyuncağın kendi hikâyesi ya da trajedisi vardı.

Bir süre sonra odağım hikâyelerden ayrılarak Manno’nun

profesyonelce çeviri yaptığı, saçlarıyla nasıl oynadığı ya da hangi kelimelerin dudaklarından nasıl çıktığı gerçeğine kaymaya başladı. Bakışlarım yüzünde donup kalmış gibiydi, başka bir yere bakamıyordum. Manno da bunu fark etmiş olacak ki son kelimeleri dudaklarında asılı kaldı. Sanki kıpırdasam aramızda oluşan, ancak ne olduğunu anlamadığım şey bozulacak, parçalara ayrılacaktı.

“Lavin,” dedi sonunda konuşmaya devam ederek. “Bana seni öpmemi istiyormuşsun gibi bakma.”

Dudaklarımı kıpırdattım. Ancak ağzımdan tek kelime çıkmadı. Başımı öne eğerek yanaklarıma basan ateşi gizlemeye çalıştım.

Avucumda sıkıttığım bebeği dikkatle rafa bıraktıktan sonra az önceki an yaşanmamış gibi adımlarımı çıkışa yönlendirdim. Hayatımda hiç bu kadar utandığımı hatırlamıyordum. Gerçekten öyle mi bakıyordum? Allah kahretsin, hiçbir fikrim yoktu. Belki de yıllarca Enes’e de benzeri şekilde bakmıştım. Ahhh, düşündükçe midem bulanıyordu.

Manno arkamdan gelerek nazikçe kolumu kavradı.

“Lavin, iyi misin? Seni kırdım mı?”

“Hayır,” dedim. “Yani bilmiyorum, kafam çok karışık.”

“Tam olarak ne konuda?” deyip güldüğünde, kızgınlıkla baktım ona.

“Manno, yapma!”

“Peki,” dedi. “Uçuşundan önce seni götürmek istediğim son bir yer var.” Bunu söylerken sesi tatsız çıkmıştı. “Ancak bu sefer uyarmalıyım, gittiğimiz yerlerden en ürkütücüsü bu olacak.”

“Nereye gidiyoruz?” dedim merakla.

Sırıttı. “Hayalet kasabaya.”

Manno'nun anlattığına göre Galeria, Roma'nın antik zamanlarında çok popüler bir kasabaydı. Dönem dönem yıldızı sönse de yeni gelen hükümdarlarla beraber tekrar ünlü bir yer olmaya başlıyordu. Ancak kasabanın kaderi 18. yüzyılın ortalarında orada yaşayan herkesin esrarengiz bir şekilde ölmeye başlamasıyla değişmiş ve 1800'lere gelindiğinde kasaba tamamen terk edilmişti. Sonradan insanları öldüren şeyin malarya, yani sıtma virüsü olduğu anlaşılsa da kasaba bir daha dolmamıştı.

Antik yıkıntıların arasından geçerken bu trajik hikâyeyi dinlemek büyüleyiciydi. Galeria küçük bir nehrin kıyısında konumlanmış, kemerlerle sarmalanmış bir yerdı. Manno düşmemem için elimi kavradığında itiraz etmedim ancak kalp atışlarım bu durumu çok normal karşılamamıştı. Bu hareketinde art niyet aramamıştım çünkü etraf döküntülerle doluydu. Yolda gelirken içecek ve dilim pizza almış akşam yemeğini hayalet şehirde yemeye karar vermiştik. Manno elimi sıkıca tutarken kemerlerin arasından kulenin önüne ulaştık. Tahminimce burası şehrin merkezi olmalıydı.

Hava hafiften kararmaya başladığı için Manno cep telefonunun ışığıyla yolumuzu aydınlatmaya başladığında, "Keşke buraya hava aydınlıkken gelseydik," dedim.

"Birazdan gideceğimiz yeri görene kadar bekle," dedi.

Sonunda durduğumuzda, dört tarafı surlarla kaplı, avluya benzer bir yere gelmiştik. Manno yere bir örtü sererek mini bir piknik alanı oluşturdu ve oturmamı işaret etti. İçeceğimi açarak bana uzattığında gülümsedim.

Etrafıma bakarak "Ziyan olmak için fazla güzel bir yer," dedim.

Pizzasından bir ısırık aldıktan sonra güldü. "Daha tamamını görmedin," dedi.

"Manno," dedim ciddi bir ses tonuyla. "Yanında mum filan da var mı? Hayır, piknik örtüsü, muhteşem bir gün planı, ha-

rika pastalar, ve bu lezzetli pizza. Bence turist kızları gerçekten ağına düşürüyorsun.”

Havanın hafif karanlık olduğu anlarda gözleri daha çekici bir şekilde parlıyordu.

“Seninle dövüşmemi ve ürkütücü bir bebek hastanesine götürmemi listeye katmadın.”

“İyi tarafından bakıyorum,” dedim göz kırparak.

“Evet,” dedi. “Ağıma düşürmek istiyorum.”

Ne dediğini anlamak adına gözlerimi kırıştırdım ama o devam etti. “Ama sadece bir turisti.”

“Manno...” diye araya girdim.

“Şışttt Lavin, arkanı dön ve gökyüzüne bak.”

Arkamı döndüğüm anda önümde uzanan manzaranın gerçekliğini sorguladım. Tam karşıımızdaki sütun, karanlık çökmesiyle beraber mor renge dönmüş fosforlu bir taş gibi parlıyordu. Gökyüzünün pembeye dönen tonuyla oluşturdukları ahenge hayranlıkla bakarak gülümsedim. Manno yiyecekleri bir kenara iterek sırtüstü uzandı. Aramızda mesafe bırakarak ben de onun yaptığını tekrarladım.

“Bir dilek dileyelim mi Lavin?” dedi kısık sesle.

“Olur,” diye onayladım.

Ardından sessizce dileklerimizi diledik.

Galeria’dan ayrıldığımızda ikimiz de sessizdik. Bir saat sonra havalimanına ulaştığımızda çıkış kapısının önünde durduk. Kızlarla gün boyu haberleşirken beni içeride beklemelerini özellikle istemiştim. İçimden bir ses Manno’nun bana kapıya kadar eşlik edeceğini söylüyordu ve haklı da çıkmıştım.

“Pekâlâ Manno,” dedim gülümseyerek. “Muhteşem bir gün geçirdim, her ânına değdi. Teşekkür ederim.”

Güldüğünde gözleri hafifçe kısıldı. “Pekâlâ Lavin,” diye başladı cümlesine beni taklit ederek.

İki eliyle ellerimi kavradı. “Hayatımın en güzel gününü ge-

çirdim. Her ânına gerçekten değdi,” dedi.

Ellerimi bırakıp bana sıkıca sarıldığında kalbimin sıkıştığını, gözlerimin dolduğunu hissettim. İkimiz de bu âna hazır değildik. Burnunu saçlarıma gömdükten sonra kulağıma fısıldadı.

“Şimdi seni öpersem bana engel olmayacağını biliyorum,” dedi ağır bir sesle. “Ancak bunu yaparsam seni o uçağa bindirmeyeceğimi de biliyorum.” Kalbim temposunu delice arttırırken dudakları yanağımla dudak çizgim arasında kalan noktaya değdi. Belli belirsiz bir öpücük kondurduktan, ateşten dudaklarını tenime savurup bir fırtına başlattıktan sonra beni serbest bıraktı.

“Hoşça kal, Lavin Ateş.”

Gözümünden süzülen yaşa engel olamayarak gülümsedim.

“Soyismini bile bilmiyorum, Manno.”

Başını yana eğdikten sonra ellerini ceplerine soktu.

“Ben seni bulurum.”

Ardından arkasını dönüp uzaklaştığında zarif silüetinin kalabalıkta kaybolmasını izledim.

Manno'dan aylarca haber alamadım...

ve bu aylarda aşkın, Enes'e duyduklarımdan çok daha öte olduğunu anladım...

Kitap Kurdu

Kitap Kurdu

2

KIRIK PARÇALAR

Uçağa bindiğimde, İstanbul'a iniş yaptığımda ya da eve, teyzemin yanına dönüp bana sıkıca sarılmasına izin verdiğimde aklımda tek şey vardı. Manno.

Söylediğı son sözler ve onunla geçirdiğim o muhteşem günün her ânı zihnimde canlanmaya devam ediyordu ve bu durum, sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca böyle sürdü.

Üç koca ayın geçmesi Manno'yu düşüncelerimden atmaya yetmemişti. İlk günler yaşadığımız unutulmaz anların sarhoşluğuyla aptalca gülümsüyordum. Aradan bir hafta geçince, tüm bu gizemin ve "seni bulurum" sözünün o kadar da etkili olmadığını düşünmeye başladım. Beni nasıl bulacaktı ki? Adım ve soyadım dışında hiçbir şey bilmiyordu. Hangi üniversitede okuduğumu bile bilmiyordu. O gün isimlere takılmamış sadece kendimizden bahsetmiştik. Ancak en kötüsü de telefonunun dahi olmayışı oldu. Sahi ne sanıyordum ki? Telefonumu bile istemeyen birinin beni arayacağını mı?

Tüm bu iç kavgalar, bir ayın sonunda başlamıştı. O günün hayal mi gerçek mi olduğunu bile bilmiyordum. Belki de daha tanısı konulmamış bir şizofrendim ve Manno'yu tamamen uydurmuştum.

Arama motoruna "Manno" ismini yazıp gözlerim kanayana kadar görselleri kaç kere taradığımı hatırlamıyordum bile.

İlk olarak Manno'nun İsviçre'de bir belediye ismi olduğunu

öğrendim. Ayrıca birkaç ünlü ismin de soyadı gibi görünüyordu. Ancak elbette 7 milyar insanın yaşadığı dünyada Manno'yu sosyal ağlardan bulmanın imkânı yoktu.

Yaz tatilimin sonuna yaklaştığımda ikinci sınıf için heyecanlı olmam gerekirken benim tek yapabildiğim hayal kırıklığına kabullenmeye başlamak oldu. Eğer dönemsel bir işe başlamamış olsaydım, muhtemelen boş otururken yazdığım senaryolarıyla kendimi delirtiyor olurdum.

Roma'ya gitmeden önce başvurduğum pozisyonların birinden dönüş olunca görüşmeye gittim. Bir kitabevinin muhasebe departmanında çalışacak ve yurtdışından gelen kitapların lojistik ve muhasebe hesaplarını takip edecektim.

İşi almam kolay olmuştu. İlk zamanlar bu duruma şaşırsam da iki ay sonra, şirketin tamamen az maaş, ortalama iş mantığıyla ilerlediğini kavradım. Her şeyin belli bir düzeni vardı ve o düzene uymak yeterliydi.

Zaten bir süre sonra depo şefiyle ahbap olup, maaşımın yarısını ondan istediğim kitaplara ayırmaya başlamıştım. Kitaplar ve iş benim için kurtuluş gibiydi. İlk deneyimim olmasına rağmen, kafamı dağıtmak için bütün dikkatimi bana verilen görevlere yöneltiyordum ve bu da işverenimin oldukça hoşuna gidiyordu. Öyle ki yaz sonuna geldiğimizde işe *part time* devam etmemi teklif etmişlerdi. Teyzemin geliri ikimize de yetiyordu ancak bir şekilde işe yarıyor olmak iyi hissettiriyordu. O yüzden ders programıma göre bu teklifi memnuniyetle değerlendireceğimi söyledim. Zaten beni düşüncelerden uzak tutacak meşgalelere ihtiyacım vardı.

Manno'dan uzak tutacak.

Böyle zamanlarda anne ve babama daha çok ihtiyaç duyuyor, onları yanımda istiyordum. Hayalleri o kadar silik, o kadar cansızdı ki bazen zihnimin en derin köşelerine ulaşmak, onlar-

la ilgili her hatırayı yeniden ortaya çıkarmak istiyordum.

Her akşam sıkılmadan baktığım albümü yurt odamızdaki çekmeceme yerleştirirken derin bir nefes aldım. “Enes’i gözümüzde büyütmüşüz,” dedi Hande alayla. “Seni toparlayalım derken tamamen yıktık.” Sesindeki imaya rağmen benim için üzüldüğünü biliyordum. Yaz boyu birlikte olmasak bile yaptığımız telefon görüşmeleri onlara eskisi gibi olmadığını göstermiş olmalıydı. Ayla suspus otururken, dikkatimi çekmecedan alarak onlara döndüm.

“İyiyim ben, kızlar. Saçma sapan bir şeydi işte.”

Kızlara Manno ile geçirdiğim günü anlatmam bir haftamı almıştı. Ancak o zaman, içimde gezinen kelebekleri ehlileştirilmiş ve olaylara daha mantıklı açıdan bakabilmişim.

“Saçma sapan deme,” dedi Hande dudaklarını bükerek. “Hayatında bir daha yaşamayacağın kadar özel bir gün geçirmişsin. Belli ki Manno da sana karşı bir şeyler hissetmiş ve özel anlar yaşamışsınız.” Gözlerimin dolduğunu hissettim. Geçen onca zamana rağmen boğazıma oturan o yumru gitmek bilmiyordu.

“Belki de uzun mesafe ilişkisini yürütemeyeceğini düşünüp seni aramaktan vazgeçti. Diğer bir ihtimal, başına bir şey gelmiş olması. Ya da öküzüün önde gideniydi diyeceğim, ama o gün yaptığınız şeyler bu tanıma uymuyor.”

Gözlerimi sımsıkı kapayarak yaşları geri göndermeye çalıştım. “Hande,” diye araya girdim sert bir sesle. “Tamam artık, düşünmek istemiyorum. Dersler başladı, işe gidiyorum, siz varsınız. Dikkatimi bunlara vermek istiyorum. Lütfen,” dedim titreyen sesimle.

Hande suratını asıp yatağıma oturdu. “Tamam canım, nasıl istersen.”

“Hadi,” diyerek ellerini çırpı ve hızla ayağı kalktı. Birden hayat enerjisiyle dolmuş gibiydi.

“Bugün ders çıkışı sinemaya gidelim, ardından da *waffle* yemeye Bebek sahiline gideriz.”

“Olabilir,” dedim omuz silkerek.

Ardından çantamı topladım ve aynadaki renksiz suratıma son kez baktım. Hafiften makyaj yapmış olmama rağmen hâlâ solgun görünüyordum.

Yurt odamızın kapısından çıkarken Hande hâlâ heyecanla bir şeyler anlatıyordu. Ayla gülümsüyordu, bense ifadesiz bir şekilde önlerinden ilerliyordum. İçimden kulaklığımı çıkarıp fakülteye kadar müzik dinlemek geliyordu ancak saygısızlık yapmamak adına kendimi durduruyordum.

Üzerimdeki mavi kot elbise eylül rüzgârıyla havalanınca ellerimi eteğe siper ederek gülümsedim. Eylül İstanbul’da artık sonbahar değil, yaz gibi yaşıyordu. Ayağımdaki dolgu topuklu saman rengi sandaletler zeminde yumuşak bir ses çıkarıyordu. Saçlarımın perçemleriyle oynayarak aslında havanın ne kadar güzel olduğunu düşündüm. Kızlarla biraz olsun eğlenbilmek kalbimdeki boşluğu dolduramazdı ancak buz tutan içimi birazcık ısıtabilirdi.

Ayla’yla aynı dersliğe geçtiğimiz anda Hande’yle yollarımız ayrıldı. “Keşke sen de bizle aynı seçmeli dersi alsaydın,” dedim ayrılırken.

“Seçmeli ders,” dedi gülümseyerek. “Adı üstünde; keyif alabileceğim bir dersi seçme özgürlüğüm var ve ben bu özgürlüğümü politik felsefe ile kısıtlamak istemiyorum.” Dersin adını söylerken yüzünü buruşturmuştu.

“Tamam” dedim teslim olur gibi. “Git ve müzik dersinde eğlen bakalım.”

Sırtıttı ve havaya bir öpücük atarak bize veda etti. Ayla’yla ona gülerek sınıfa yöneldik. Seçmeli ders olduğu için sınıftaki öğrencilerin profili değişmişti. Yarıları kendi sınıfımdan olsa da bir o kadarını da tanıımıyordum. Aslında ilk ders bir önceki

haftaydı ancak artık ikinci sınıf olduğumuz için ilk hafta okula gitmeme tembelliğinde bulunmuştuk. Ayla orta sıralardan birine yönelince insanları incelemeyi bırakıp onu takip ettim.

Sıraya yerleşip defterimi çıkardığım anda tüm dikkatim dersteydi. Çok geçmeden sınıfa genç bir akademisyen girdi. Yardımcı doçentliğini yapıyor olmalıydı. Koyu kumral saçları, kaba sakalı, beyaz teni ve kırmızı yuvarlak çerçeveli gözlükleriyle çok enteresan bir görünüşü vardı. Baştan ayağa simsiyah giyinmişti.

Boğazını temizleyerek İngilizce konuşmaya başladı.

“Yeni gelenler için ben Giovanni, bu dönem politik felsefe dersini birlikte işleyeceğiz. Aslında biz geçen hafta burada olan arkadaşlarla tanışıp kaynaştık.”

Gülümsedi ancak yine de ciddi ifadesini koruyordu. Adamın aksanı oldukça akıcıydı ama isminden İtalyan olduğunu anlamıştım. Kalbimin sızladığını hissettim.

“Geçen hafta John Locke’la giriş yapmıştık.”

Giovanni’nin sözlerini bölen kapının tıklanma sesi oldu.

Kapının aralanış sesini duyarken, odağım hâlâ hocadaydı ancak duyduğum kısık sesli İngilizce özürle, zamanın durduğunu hissettim. Kalbim göğüs kafesimi zorlayarak atmaya başlamış, damağım çöl gibi kurumuştı. Nefes almayı unuttuğum birkaç saniye, koca bir ömür gibi geldi.

Kapıya bakmak istemiyordum. Duyduğum sesin doğruluğunu ölçmeye cesaretim yoktu. Orada kalbim atmayı durdursa bile buna engel olacak değildim. Ancak hocanın gülümseyerek “Geç, Ermanno,” demesiyle başımı gayriihtiyari kapıya çevirdim.

Önce gözlerine kadar uzanan dağınık saçları girdi görüş açım. Son gördüğüme nazaran teni daha fazla yanmıştı. Yine de su yeşili gözleri, zarif fiziği ve kızlara taş çıkaracak dudaklarıyla Manno karşımdaydı.

İnce parmaklarıyla kolunun altına sıkıştırdığı ders kitabını

eline alarak sınıfa doğru birkaç adım attı. Bir şeyler arar gibi gözlerini sınıfta dolaştırdı. Ben ne kadar istesem de bakışlarımı ondan çekemiyordum. Sonunda gözlerimiz buluştuğunda, saniyeler asırlara dönüştü, bakışlarında daha önce görmediğim bir yoğunlukla yüzümü taradı. Dudakları belli belirsiz kımlıdasa da bir şey demek yerine ayakta dikilmeyi bırakıp çaprazımdaki sıraya yerleşti.

Hızla önüme dönüp sakinleşmeye ve kendime gelmeye çalıştım. Onun hayal olduğuna kendimi inandırmaya başlamışken buradaydı. Tam karşımda oturuyordu, gözlerini üzerimde hissediyordum.

Ders bittiği an ne yapacaktım? Aylardır her an onu düşünen onu özleyen parçam, koşup sarılmamı söylerken diğer yanımın kırgınlığı, üzüntüsü o kadar ağır basıyordu ki tüm bunları düşünürken beynimin patlayacağını hissettim.

İnanması çok güçtü. Günlerce ona dair tek bir iz bulamazken, şimdi onu yanımda görmek imkânsızın gerçekleşmesi gibiydi. Aynı havayı solumakla kalmıyor, aynı dersi alıyor, aynı okula gidiyorduk. Zihnim düşünceler arasında boğuşurken, Giovanni ara verdiğimizizi belirtti. O âna kadar sabit bir şekilde deftere baktığımı ve başımı kaldırmadığımı fark etmemiştim bile.

Ayla'nın koluma dokunmasını umursamayarak, hızla sınıftan çıktım.

Arkamdan, "Lavin!" diye bağırın sesi delicesine özlemiş olsam da duraksamadım. Yalnız kalmaya, tüm bunları kafamda ölçüp biçmeye ihtiyacım vardı.

Hızlı adımlarla fakültenin dışına çıktığım anda tek isteğim hemen odama dönmekti. *Anlattıklarının ne kadarı yalandı,* diye düşünmeye başladım. Nasıl bir zevk için benimle öyle bir gün geçirmiş olabilirdi ki? Kalp kırmaktan keyif alıyor ya da turist kızları bir günde kendime nasıl âşık ederim temalı bir bahis filan mı yürütüyordu?

Düşündükçe midemin kasıldığını, titremeye başladığımı hissettirdim.

Bahçeye çıktığım anda yaz boyunca görmediğim Tuğçe koşarak yanıma geldi ve sıkıca sarıldı.

“Lavinnn, çok özlemişimmm!”

“Ben de canım,” dedim gülümsemeye çalışarak.

“Dersten mi çıktın?” dedi aceleyle. “Kızlar nerede?”

“Ayla hâlâ sınıfta,” dedim. “Seçmeli ders almıştık, ben kendimi kötü hissettirdim, yurda geçiyorum.”

“Yaaa, geçmiş olsun!” diye kolumdan tuttu ama başka bir derdi var gibiydi. “Hangi dersi alıyorsun?”

“Politik felsefe,” dedim artık gitmek istediğimi belirten bir sesle.

Tuğçe’nin gözleri ışıldadı.

“O zaman elçinin oğluyla tanışmış olmalısın!”

“Kim?” dedim kaşlarımı çatarak.

Heyecanla konuşmaya devam etti.

“İtalyan elçisinin oğlu, Ermanno Renzo. Okula yeni kayıt yaptırmış, duymamış olamazsın. Ne kadar yakışıklı olduğunu da mı fark etmedin, Lavin? Eh, tabii gözün Enes’ten başkasını görmüyor yıllardır senin.”

Boğazıma oturan yumru şimdi koskocaman olmuş nefesimi bıçak gibi kesiyordu.

“Görüşürüz, Tuğçe,” dedim. Söylediklerinin hiçbirine yorum yapmadım. Yurt odama varana kadar Manno’yla konuştuklarımızı, bugün olanları ve Tuğçe’nin anlattıklarını anlamlı bir bütün hâline getirmeye çalışıyordum. O kadar büyük bir şok yaşıyordum ki ağlayamayacak kadar donup kalmıştım.

Kapının kilidini çevirdiğim anda Ayla arkamdan yetişip bana sarıldı. Gözlerim o an dolsa da hızla odaya girip dizüstü bilgisayarımı aldım. Oturum açıldıktan sonra arama motoruna adını girdim.

“Ermanno Renzo.”

İşte oradaydı, aylardır arayıp bulamadığım yüz, babası ve annesiyle çekilmiş takım elbiseli fotoğrafları, çekici gülümsemesiyle tam karşımdaydı. “Büyükelçinin Oğlu” başlıklı, bir kısmı İtalyanca sayfalarda görünen haberler bir bir sıralanmıştı. Gördüğüm her fotoğraf sabahtan beri tuttuğum gözyaşlarımı tetikliyor, özlem ve öfke karışımı akan yaşlar sıcak bir yol izleyerek yanağımdan süzülüyordu.

Ayla yanıma gelerek benimle beraber yerde diz çöktü. Konuşamayacak kadar sarsılmıştım. Ellerimle, “Biliyor muydun?” diye işaret ettim.

“Sen sınıftan çıkınca öğrendim,” dedi üzüntüyle. “Arkandan gelmek istedi ancak seni yalnız bırakmasını söyledim,” dedi. Parmakları hızla hareket ederken, yüzündeki ifade kızgındı.

Başımı sallayarak onayladım ve sessizce ağlamaya devam ettim.

Ayla tüm gün yanımdan ayrılmadı. Sessizliğin insana ne kadar iyi geldiğini, bazen sözlerin ciddi anlamda yetmediğini o gün anlamıştım. Manno’yla elbet yüzleşecektim ancak önce kendimi toparlamam ve sağlam durmam lazımdı.

Her şeyden habersiz olan Hande akşam odaya geldiğinde olanları Ayla’dan öğrendi. O da en az bizim kadar şaşırmıştı.

“Ben bilmiyordum, Lavin!” dedi hayretle. “Bir haftadır okulda bir büyükelçi oğlu muhabbeti var ama kulak asmadım. Manno olduğunu tahmin edemezdim.”

“Biliyorum,” dedim kırılğan sesimle. “Ben bir duş alacağım, sonra bugün yaptığın plana uyarız,” dedim Hande’ye hitaben. Bir yandan da gülümsemeye çalışıyordum.

“Bugün yapmak zorunda değiliz, pijama partisi yapıp uyuyabiliriz.”

“Hayır,” diye itiraz ettim. “Dışarı çıkalım.”

Kızlar başarıyla onayladılar.

Suyun altında dilediğim kadar ağladıktan sonra duştan çıktım. Gözlerim balon gibi olmuştu ama neyse ki gittikçe uzayan ve kestirmeye üşendiğim perçemlerim gözkapaklarımı biraz olsun gizliyordu.

İyi olduğuma inanmaya çalışarak kot ve tişört giydikten sonra saçlarımı kuruttum. Şekil vermeye üşendiğim için sadece perçemlerimi düzelterek, saçlarımı bir fularla at kuyruğu yaptım. Hafif dağınık olmuştu. Ruh halime daha fazla uyamazdı.

Kızlar çoktan hazırlanmışlardı; tedirgin bir şekilde beni bekliyorlardı. Telefonumu çantaya attıktan sonra gülümsedim. Yalandan. Deri ceketimi giydim ve kapıya yöneldim.

“Hadi bakalım, film seçimini size bırakıyorum.”

Oyunuma uyarak onlar da ayağa kalktı ve hep beraber yurt binasından çıktık. Kampüsün dışına, yakın bir alışveriş merkezine giderken yürümenin iyi geldiğini düşündüm. Yüzüme vuran rüzgâr rahatlatıyor, her şeyin geçeceğini fısıldıyordu sanki.

Spor bir araba önümüzde durunca kızlarla birbirimize baktık. Yürüdüğümüz sokağın biraz karanlık oluşu bizi tedirgin etmişti; duran aracın lüks olması bu gerçeği değiştirmiyordu.

Arabadan inen siluet bize yaklaştığında uzun boyu kim olduğunu zaten ele vermişti.

“Lavin,” dedi kibar bir sesle.

Karanlığın içinden, onu seçebileceğim konuma geldiğinde üstünü değiştirmiş olduğunu fark ettim. Şimdi benimki gibi deri, şık bir ceket giyiyordu. Altındaki kot, onda görmeye alıştığım gibi açık renkti. Ayakkabıları, duruşu... Bu kadar iyi görünmesinden bir anlığına nefret ettim. Ben aylardır perişanken, onun böylesine muhteşem olması haksızlık gibiydi.

Kızlar bizi yalnız bırakmak için uzaklaştıklarında içimden imdat diye bağırmak geldi. Bu âna hazır değildim. Manno'ya sarılmamak, beni yüksek bir dağın zirvesindeymiş gibi hisset-

tiren taze kokusunu solumamak için kendime hâkim olmam gerekiyordu.

“Lavin,” dedi tekrar. Bu sefer sesi daha çaresiz çıkmıştı.

Çekimine kapılmamak için en doğru hamleyi düşünmeye çalıştım. Ne yaptığımı bilmeden ters istikamete doğru yürümeye başladığımda hareketlendi.

Kolumu kavrayıp ince parmaklarını tenime değdirdiğinde delice ürperdim ama durmaya niyetim yoktu.

“Lavin bekle,” dedi kararlı bir sesle. Bir anlığına duraksadım. Az önce duyduğum cümlenin hangi dilde söylendiğini algılamaya çalıştım çünkü Türkçe konuştuğuna yemin edebilirdim.

“Sen,” dedim kolumu ondan kurtararak. “Türkçe biliyorsun.”

“Açıklamama izin ver,” dedi bana yaklaşıyor. Bana yaklaştığı anda bir adım geriledim. Sadece Türkçe bilmiyor, kusursuz bir Türkçeyle konuşuyordu.

“Açıklama,” dedim buz gibi bir sesle.

“İki gün boyunca benimle İngilizce konuşup, beni neden aptal yerine koyduğunu açıklama, Manno!” dedim sesimi yükselterek. Sonra alayla güldüm. “Gerçi adından bile emin değilim. Belki o da yalandır.”

“Erman,” dedi aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışarak. “Annem bana Erman der.”

Başımı inanamıyor gibi sallayarak uzaklaşmaya çalıştım.

“Bilmek istemiyorum. Benim için takma isimlerinin önemi yok, Ermanno Renzo. Seni görmek istemiyorum.”

“Lavin!” dedi neredeyse acı çeker bir sesle. “Yapma, buraya senin için geldim, yaşadıklarımızın bir saniyesini bile unutmadım.”

Ağlamaya başlamıştım ancak onun bunu fark etmesini istemiyordum.

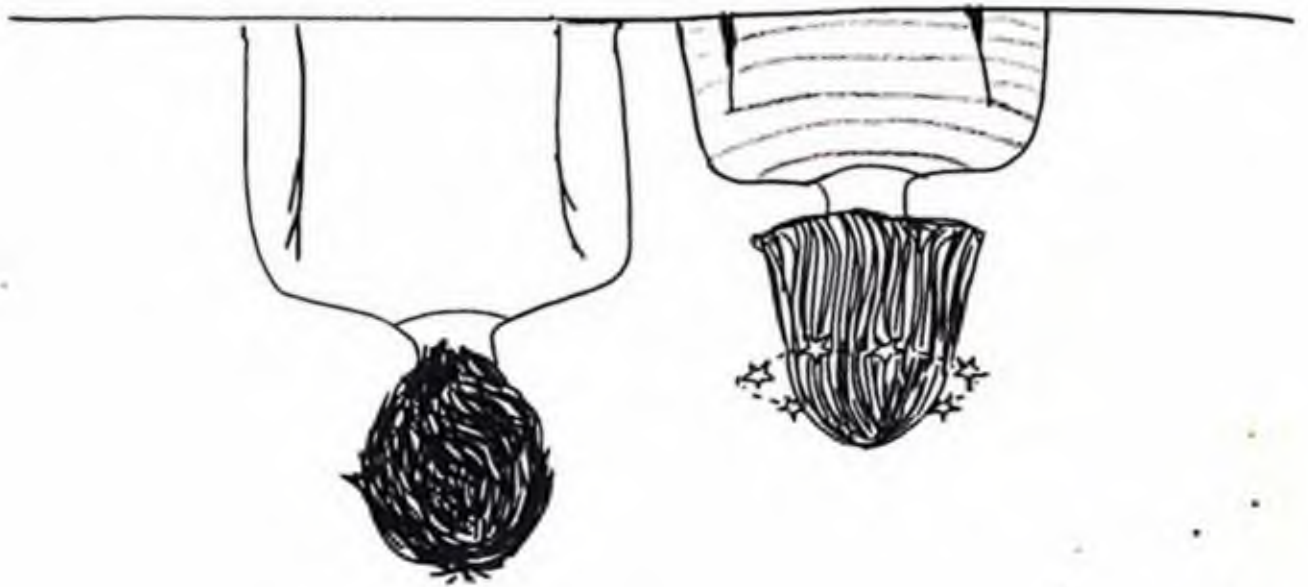
“Ben unuttum,” dedim çabucak. “Çok geç. Geldiğin yere geri dön, Ermanno.”

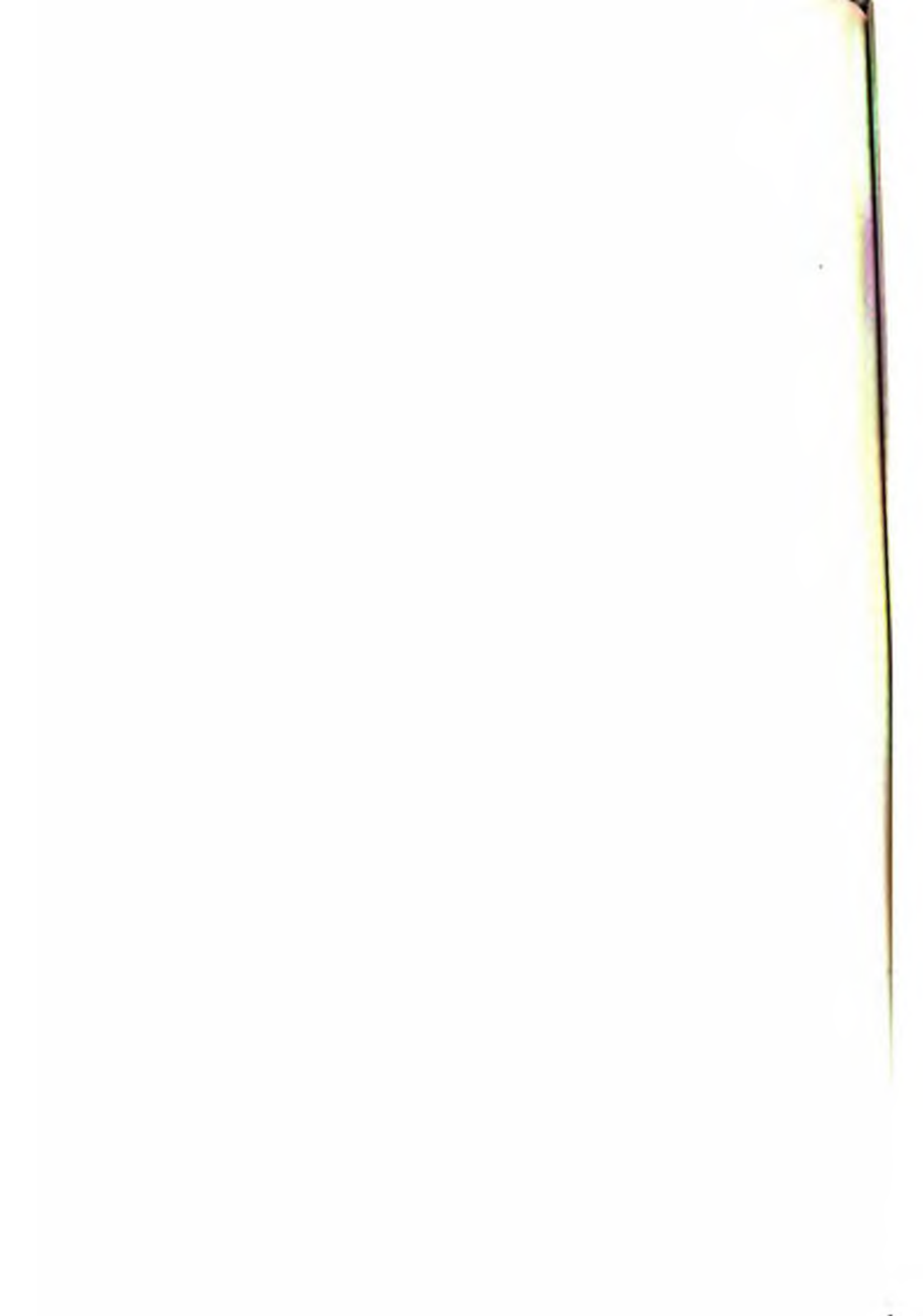
Yanından koşarak yurda döndüğümde arkama bakarsam duracağımı biliyordum. Manno üç ayda kalbimi almakla kalmamış, parçalara ayırıp iade etmişti.

Ve bu parçalarla ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

ION

3

Gözkapaklarım sadece sızlamakla kalmayıp iyice acı vermeye başladığında, avuç içlerimi gözlerime bastırarak ağrıyı görmezden geldim. Saatlerdir ağlıyor, hem kendime hem de Manno'ya delicesine kızıyordum.

Ayla ve Hande sabırla bekledikten sonra onlara yapamadığımız konuşmadan ve Manno'yu nasıl geri püskürttüğümünden bahsetmiş, sonra ağlamaya devam etmiştim.

Hande elimi tutarak güven verircesine sıktı.

“Lavin,” dedi yumuşak bir sesle. “Bence buraya kadar gelerek açıklamasını dinlemenı hak etmiş.”

Başımı salladım. Dört aylık kalp kırıklığımın tüm gözyaşları o güne sığmıştı.

“Dinlemek istedim,” dedim zor çıkan sesimle. “Ama beni de anlayın, o mükemmel Türkçesiyle konuşmaya başladığında kan beynime sıçradı. İki gün boyunca yanımda İtalyanca ve İngilizce konuştu.”

Sonra yeni aklıma gelmiş gibi başıma vurdum. “Tabii ya, Pantheon’da kolayca 40 lira vermeyeceğim diye cırlarken beni duymuş olmalı. O yüzden yemek boyunca imalı bir şekilde gülmüş demek ki. Rezil oldum!” dedim surat asarak.

“Rezil olduğunu düşündüğün çocuğu birkaç saat önce kovdun, bence skorlarınız eşit,” dedi Hande gülerek.

Manno’yla son ânımız onun kadar benim de kalbimi kır-

mıştı. Aylarca onu görmek için can attıktan sonra, aklıma bile getiremeyeceğim kelimeler söylemişim.

“Pekâlâ,” dedi Hande ellerini çırparak. “Sen kederinde boğulurken ben biraz araştırma yaptım.”

O laptopunu alırken Ayla yanıma geldi ve parmaklarıyla bir kez daha üzgünüm, dedikten sonra destek olmak isteyerek bana sarıldı.

“Ermanno Renzo, 22 yaşında, 12 yıl Türkiye’de yaşamış. Türkçesinin iyi olmasına şaşmamak gerek ama daha da önemlisi annesi Türk.”

“Nasıl yani?” dedim şaşkınlıkla.

“Anne ve babası İtalya’da tanışmışlar,” dedi Hande. “Aynı sizin gibi.” Göz kırptı.

“İtalya’da evlenmişler ancak Ermanno doğduktan sonra annesi Türkiye’ye dönüp ailesine yakın olmak istemiş. Bunun üzerine Manno 6 yaşındayken buraya yerleşmeye karar vermişler. Babası o sırada İtalyan Konsoloslugu için çalışıyormuş. Manno 18 yaşına geldiğinde babası Türkiye Büyükelçisi olmuş ancak bir sene sonra Manno, İtalya’ya geri dönerek üniversite eğitimine orada başlamış.”

“Yani ailesi burada ancak o İtalya’ya mı dönmüş?” dedim merakla.

“Öyle görünüyor,” dedi. “Demek ki ismi konusunda yalan söylemiyordu.”

“Kafam çok karıştı,” diye fısıldadım. “Ona âşık olduğumu inkâr etmeyeceğim. Bir genç kızın yaşayabileceği en güzel günlerden birini yaşattı bana. Ve bir günde kalbimi çalmayı başardı. Ancak aylar öncesine kadar sevdiğimi sandığım adam profili Enes’ti,” diye söylendim. “Laboratuvarıdan çıkmayan, neredeyse asosyal ve son derece mütevazı birinden bahsediyorum.”

“Laboratuvar faresi,” diye düzeltti beni Ayla elleriyle. Hande kıkırdadı.

“Her neyse,” diye devam ettim arkadaşlarımın yorumlarına aldırış etmeyerek.

“Manno’ya bir bakın. Yakışıklı, zengin, havalı ve ünlü. Teyzem onunla bir ilişkim olduğunu öğrenirse, kurduğu korumaya kalkanının yıkıldığını düşünerek çıldırır. Şimdiden Manno’nun peşine takılan ve baş etmem gereken kızlardan bahsetmiyorum bile. O tarz kızların ne kadar acımasız olduğunu bilecek kadar akıllıyız.”

Öylece bana baktıklarını görünce başımı ellerimin arasına aldım. “Of!” dedim. “Hangi aşk romanını bu kadar eleştirdim bilmiyorum ama şu an tamda dalga geçtiğim kitaplardaki gibi bir kalp kırıklığım ve imkânsız bir aşkım var.”

Kızlar yorumuma güldüğünde onlara bir yastık fırlattım ama ben de gülmeye başladım.

Aşk romanlarından nefret ediyordum.

Üzerimdeki dar, siyah gömlek güneşi fena hâlde çekiyordu. Saçlarımı toplama isteğimle savaşmak zorunda kaldım. Bu sabah fön çekmek kolay olmamıştı. Elbette Manno için süslenmemiştim; yani tam olarak öyle diyemeyiz. Önceki gece boyunca düşünmüş ve aylardır süren heyecanlı bekleyiş ve aşkımın beni yeterince üzdüğünü kabul etmiş, her şeye baştan başlamamam gerektiğine karar vermiştim.

Manno’ya o kadar da kızgın değildim artık ancak bu, ortadan kayboluşunu ve bir anda ortaya çıkmış olmasını görmezden gelmemi sağlamıyordu. Yine de ortalıkta paspal bir şekilde dolaşmak istemiyordum.

“Ekim oldu ama hâlâ yaz havası yaşıyoruz,” dedim sıcaktan bunaldığımı belli edercesine. Bir ders önce bir tost yediğim için öğle yemeğini es geçmiştim ama bahçede boş boş oturmak da pek eğlenceli değildi. “Sınıfa geçelim mi?” diye sorduğumda Hande başını salladı, bir yandan da elindeki hamburgeri

bitirmeye uğraşıyordu. Kızlar yemeklerini ellerine alıp benimle beraber bahçeye çıkmışlardı.

Sınıfa girdiğim anda masamın üzerindeki defterimi açtım. Yazı yazdığım son sayfayı açtığımda, sayfaların arasında bir şey gördüm; bir fotoğraf. Kalbim heyecanlı bir vuruşla sarsıldı. Parmaklarım titreyerek fotoğrafa dokundum. Karede, miğferlerini çıkarmış iki acemi savaşçı vardı. Bu bizdik. Gladyatör okulunda Manno ile kılıçlarımızın birbirine en çok yaklaştığı andan bir kareydi. Tam o anda bana söylediklerini hatırladım. *"Tanrım, Lavin, çok güzelsin..."*

İkimizin de gözleri birbirine kenetlenmişti ve Manno'nun bana bakışı neredeyse vahşiydi. Önümde uzanan kare titreme neden olurken fotoğrafı parmaklarımın arasına alarak yavaşça arkasını çevirdim.

"Unutmadığımı biliyorum."

Defteri sertçe kapatıp derin bir nefes alarak başımı kaldırdım. Manno tam karşımda durmuş, tepkimi ölçmek ister gibi dikkatli bir şekilde kızarmış suratıma bakıyordu. Gözlerimi kıstım ancak o, ciddiyetinden ödün vermeyerek hâlâ boş olan yan sırama oturdu. Tam o anda dersin hocası Giovanni sınıfa girdi. Sıradan kalkacak fırsatım olmadı. Ayla'nın nereye kaybolduğunu anlamak için etrafıma baktım. Tam arkamda, tanımadığım bir çocukla oturuyordu. Düşmanca bakışlarımı bir süre onun üzerinde tuttuktan sonra, ders kitabımı açtım. Manno'dan tarafa bakmamaya çalışıyordum. Burnumu sızlatan ferah kokusu daha yakına geldiğinde irkildim ve refleks olarak başımı ona çevirdim. Bana doğru eğilmişti. Kalp atışlarıma sakın olmalarını emrecek kadar vaktim bile olmamıştı.

Üzerinde yine açık renk bir tişört vardı ve bu renkle bronz teni daha da kusursuz görünüyordu. Anlaşılan ben bütün yaz acı çekerken, o tatilini aksatmamıştı. Gözleriyle kesiştiğim anda nefesimi tuttum. İçimi görmek ister gibi bakıyordu. Hislerimi

açık etmemek adına bakışlarımı kaçırdım. Ama aklımdan onlarca düşünce geçiyordu.

Saçları nasıl bu kadar dağınık ama güzel görünebiliyordu? Ya da kırmızı dudakları nasıl bu kadar kusursuz kıvrımlara sahip olabiliyordu?

Düşüncelerimin arasına girerek “Kitabını paylaşabilir miyiz?” diye fısıldadı.

Ne dediğini anlamamış gibi birkaç saniye anlamsızca yüzüne baktım. Sonunda kendimi toparladığımda, sırasına bir göz attım; ne bir kalem ne de bir kitap vardı. *Sorumsuz ve zengin*, diye geçirdim içimden.

Cevap vermek yerine kitabı ona doğru uzatarak, aramızda ortaladım. Bu süre boyunca bakışlarımı kitaptan başka bir yere çevirmedi. Sessizliğime uyum sağlayarak kalp atışlarımı dinlendirmeme izin verdi Manno. Ancak bu durum, kokusunun içime işlemesine engel değildi.

Bu şekilde kaç dakika geçti bilmiyordum. Tek yapabildiğim, Giovanni her paragrafı birine okuturken ve açıklatırken, tüm odağımı cümlelere vermeye çalışmaktı. Giovanni bir sonraki sayfaya geçmemiz gerektiğini belirttiğinde, aynı anda sayfayı çevirmek için hamle yaptık. Parmaklarımız birbirine değdiği an sınıftan fırlayıp kaçmak istedim. Çünkü yaydığı enerji sadece elektrik değildi. Soluğumu kesecek kadar güçlü bir şeydi.

Derin bir nefes alarak ateşe değmiş gibi sayfayı bıraktım. Gözlerine ya da yüzüne bakmaya cesaretim yoktu. Tek istediğim dersin bir an önce bitmesi ve onun etkisinden kurtulmaktı. İnce parmakları kitabın üzerinden geçip aramızdaki sınırı aştığında kaşlarımı çatsam da ondan tarafa bakmadım.

Yavaş bir hareketle önümdeki defteri kendine doğru çekti. Göz ucuyla ellerinin hareketini izledim. Ancak ne yaptığını sormadım. Defteri açtı ve kalemin kâğıda değdiği an çıkan o sesi duydum. O esnada kalemimi de ödünç almıştı elbette.

Defteri kapatıp nazikçe önüme sürüklediğinde, ilk önce açıp bakmayı reddettim. Ancak merakım ağır basmıştı. Birkaç saniye geçti. Dayanamadım, yavaşça kapağı aralayıp son sayfayı açtım. Yazdığı küçük nottaki yazı şekli, fotoğraftaki el yazısıyla aynıydı.

“Ne zaman konuşmak istersen o zamana kadar tam burada beklerim. Bir yere gitmiyorum.”

Notu bir kez daha okudum, sonra tekrar ve tekrar. Yanaklarım hızla kızardığında kendimi tokatlamak istiyordum.

4

PLATIN

Kitap Kurdu

Defterime sıkı sıkıya sarılmış bir şekilde yurda doğru yürürken yüzümdeki aptal gülümsemeye engel olamıyordum. Bu gereksiz neşem defterin içinde günlerdir tekrar tekrar okuduğum Manno'nun notundan mı yoksa haftanın son dersinden çıktığımdan mıydı bilmiyordum.

Ayla ve Hande kütüphaneye gittikleri için yurda tek başıma dönmüştüm. Çantamı kurcalayıp anahtarı bulduktan sonra odadan içeri girdim. Yatağımın üzerinde oturan birini fark edince önce bir çığlık atsam da en yakın arkadaşımı görmenin verdiği mutlulukla çığlığım sevinç nidasına dönüştü.

Koşup Nur'a sıkıca sarıldım ve gülmeye başladım. "Ne zaman geldin? Seni çok özledim!"

"Ben de kuzum!" diye cevap verince sarılmaya devam ettik. Nur'la iki senedir arkadaştık ancak bana, ömrümüz boyunca birbirimizi tanıyormuşuz gibi geliyordu. Benden iki yaş büyük olmasına rağmen aramızdaki uyum inanılmazdı. Hayatımda karşılaşılabileceğim en saf, en temiz insan olmasının yanı sıra, birbirimizi gözlerimizle anlayacak kadar yakındık.

Üniversite sınavına girip ilk senesinde kazanamamış, ikinci sene giriş yapmıştı. Ardından hazırlıkta sınıfta kalınca bir sonraki yıl aynı hazırlık sınıfına denk düşmüş ve tanıştıktan sonra hiç ayrılmamıştık. Kısa sürede kaynaşmamız sonucu evine konuk olmuş, dünyalar tatlısı anne ve babasıyla tanış-

mıştım. Nur'un annesi ev hanımıydı; babası ise tersanede gemi ekipmanlarını tamir ettikleri bir aile atölyesini işletiyordu. Bir önceki sene yurt bursum olmadığından evleri okula yakın diye sık sık onlarda kalmış, ailesinin sıcaklığı içinde bana verdikleri yeri kabul etmiştim. Onlara olan borcum hem maddi hem maneviydi ancak buna rağmen bir kere bile bana bunu hissettirmemişler, hep ailendenmişim gibi davranmışlardı.

"Musa amca ile Sevil teyze nasıllar?" dedim merakla. Nur, anneannesi rahatsızlandığı için bütün yaz memleketinde kalmış, İstanbul'a dönememişti. Yaz boyunca kuma gömdüğüm başımı kaldıramadığım için, onunla yeterince ilgilenmediğimi düşünerek büyük bir vicdan azabı hissettim.

"Anneannemin durumu daha iyiye gidiyor," dedi tebessüm ederek. "Babam döndü ama annem hâlâ Adapazarı'nda kalıyor." Derin bir iç çektim ama Nur bu durumu savuşturmak adına beni hızla ayağa kaldırdı.

"Hadi bakalım, seni kaçırmaya geldim. Kızlar ben yokken bir şeyler döndüğünü söylediler ama detay istiyorum."

Ellerimle yüzümü kapadım. "Ağızlarında bakla ıslanmıyor!"

Nur güldü. "Yahu kuzum, koca bir yaz sıkıntıdan patladım ve sen bana hiçbir şey anlatmadın, aşk olsun!"

"Öyle değil," diyerek karşı çıktım. "Senin hastan vardı. Maceralarımı dinleyecek durumda olduğunu düşünmedim."

"Saçmalama!" dedi yalancıkta kızarak. "Şimdi hemen küçük bir valiz yapıyorsun ve teyzeni arıyorsun; hafta sonu bizde kalıyoruz, böylece hem arayı kapatıyoruz hem de senin şu esrarengiz İtalyan'ın sırrını çözmeye çalışıyoruz."

"Yarı Türk," dedim baygın bir sesle.

"Eh, daha iyi ya!" dedi parlayan gözlerle.

Nur'un enerjisine yetişmek imkânsızdı. Hangi ara evine gidip patlamış mısırla TV karşısına geçtik hatırlamıyordum.

Akşam Musa amca geldiğinde salona girdi ve alışık olduğu tabloya bakarak gülümsedi.

“Bir hoş geldin yok mu hanımlar?”

Hemen kalkıp elini öptüm. “Hoş geldin Musa amca, çok geçmiş olsun,” dedim samimi bir sesle.

Gülümsedi. “Sağ ol, kızım. Sen nasılsın, biraz zayıflamış gibisin.”

“İyiyim,” dedim gülerek. “Sana öyle gelmiştir, hâlâ çok yiyorum.”

Hep beraber gülerken Musa amca, kızına döndü.

“Eee, Nuy hanım bugün yemek yaptınız mı bakalım?” dedi babası bıyık altından gülerek. İşin komiği Musa amca, r’leri söyleyemiyordu ve kızına her seslendiğinde oldukça sevimli bir durum ortaya çıkıyordu.

Önceden hazırladığımız masaya geçtiğimizde acıktığımı hissettim. Her ne kadar kabul etmese de Nur’un eli oldukça lezzetliydi ve annesinin buzluğa istiflediklerinden son derece güzel yemekler ortaya çıkarıyordu. Yemek bitip masayı topladıktan sonra Nur bana hazırlanmamı işaret etti. Tek kaşımı kaldırıp babasını işaret ettiğimde Musa amca, ben hallederim der gibi göz kırptı.

Odaya gidip çantamdan bir kot ve kazak çıkararak üstüme geçirdim. Saat daha 8’di ve pek geç sayılmamasına rağmen normalde bu saatte dışarı çıkmazdım. Ancak Nur’un oturduğu muhit oldukça güvenliyd ve sadece sahile inerek temiz hava alacak ve ertelediğim konuşmayı yapacaktık.

Dakikalar sonra kapının önünde hazır bekleyen Nur’un yanına gittim. Eline salladığı kâğıt parayı sırtarak bana gösterdi. Bu ne der gibi baktığımı görünce, “Babam verdi,” dedi. “Sana güzel bir pasta ısmarlayacaktım.”

Musa amcayı seviyordum.

Ben denizin kokusunu içime çekerken, “Eee?” dedi Nur. “Artık anlatacak mısın kuzum?”

“Nereden başlamam gerek bilmiyorum,” dedim tek solukta. Nur gözlerini kıstı ve düşündü.

“Enes için şu an ne düşündüğünden başlayabilirsin,” dedi. “Bu İtalyan’a...”

“Manno,” diye düzelttim.

“Manno’ya duyduklarınla Enes için hissettiklerin aynı mı?”

Derin bir nefes aldım. “İlginçtir, aynı değil,” diye itiraf ettim. “Enes daha çok ihtiyaç gibiydi, sanki o sıralar ona bağlanmaya ve ondan bir karşılık almaya umutsuzca ihtiyacım varmış gibi. Hani âşık olduğunda içinde kelebekler dans eder derler ya, Enes’leyken bu kelebeklerin varlığını hep hissettim. Yıllarca umutla orada beklediler.”

“Peki şimdi?” diye sordu Nur.

“Şimdi o kelebekler öldü,” dedim sabit bir sesle. “Onun yerine daha yakıcı daha anlaşılmaz şeyler hissediyorum. Manno’yla geçirdiğim tek bir gün, onun tüm düşüncelerimi ele geçirmesine yetti. Bu öyle bir his ki boynuna atlamamak, onu ne kadar özlediğimi itiraf edip ayrıldığımız gün yarım bıraktığı işi tamamlamasını söylememek için kendimi zor tutuyorum. Onu görünce o küçük kelebekler yerine, içimde delice kanat çırpın kuşlar ortaya çıkıyor, kalbimi öylesine dolduruyorlar ki yerimde sabit kalamıyorum.”

“Peki, seni engelleyen ne kuzum?” diye sordu Nur sevecen bir şekilde.

“Bana yalan söyledi,” dedim hiç duraksamadan.

“Açıklaması varsa affedersin,” dedi Nur ânında.

Haklıydı. Manno’yu çoktan affetmiştim. Defterimin arasındaki fotoğrafı gördüğümde affetmiştim zaten. Asıl korktuğum, bu kadar savunmasızken böylesine yoğun duygular arasında kaybolmaktı. Çünkü kaybedecek çok şeyim vardı. Hiçbir za-

man yedek planı olan biri olamamıştım. Annem babam yoktu, bana bakmak için tam zamanlı çalışan teyzem vardı bir tek. Bir de okul ve yurttan aldığım burslar. Okulu ilk kazandığım anda teyzemin yaşadığı paniği hatırlıyordum. Yüzde yüz burslu olmasına rağmen özel üniversiteye gideceğim için deliye dönmüştü. Çaresizce bir alt tercihime yerleşme şansımın olup olmadığını soruyordu çünkü özel üniversite ortamında ezilirim, hor görülürüm diye korkuyordu.

Neyse ki üniversitede burslu olmak, Bilkent efsanelerinde olduğu kadar kötü bir şey değildi. Aksine, burssuz okuyan arkadaşlarımla yeterince çalışmadıkları ve para saçtıkları için dalga geçiyor, inek olmakla övünüyordum çoğu zaman. Hazırlık sınıfını birinci bitirerek bölüme geçtiğimde bu durum beni açık ara öne taşımıştı. Şimdi bölüme geçmişim ve tamamen derslere odaklanmam gerekirken tek düşündüğüm Manno'ydu.

Nur bana seslenerek düşüncelerimin arasından sıyrılmamı sağladı.

“Sanırım korkuyorum,” dedim neredeyse fısıltıyla. “Elimde pek bir şey yok, Nur; böylesine yakıcı bir duygunun altına girersem hem kendimi hem teyzemi hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum.”

Nur ellerimi tuttu.

“Sen hayatımda tanıdığım en prensipli, en hırslı insanlardansın, Lavin. Hazırlık sınıfını bile 60 alman yeterliyken 95 puanla geçtin. Yaptığın her işte en iyisini hedefliyorsun ve birçoğumuzunkinden daha zor bir hayatın olmasına rağmen bunu kafaya takmıyorsun. Bu yıllar en güzel yıllarımız. O yüzden yaşamak istediklerini yaşa. Sağ çıkacağından eminim.”

Nur göz kırpana kadar göz pınarlarımın dolduğunu hissetmemiştim. Bazen dost konuşmalarına ihtiyacınız oluyordu ve o an da bunlardan biriydi. Gülümseyerek arkadaşıma sarıldım. “Bunu düşüneceğim,” dedim.

“Eh,” dedi gülerek “O zaman çilekli bir pastayı hak ettin.”
Koluma girdi ve beraber sahildeki pastaneye yürüdük.

Pazartesi günü çok daha pozitif uyanmıştım. Hafta sonunu Nur’la geçirmek iyi gelmişti. O yüzden de Nur’un pazar gecesi yurt odamızda kalıp aynı yatakta uyuyup ayağını neredeyse ağzıma sokmasını görmezden geldim. Ben bir köşeye kıvrılıp yatmayı becerirken Nur bütün gece yatakla savaşırdı. Haliyle dün geceki savaşa ben de katılmak zorunda kalmıştım.

Dört kız kahvaltımızı edip yurt binasından çıktığımızda gülümsüyorduk. Ayla ve Hande bendeki değişimin farkına varmış olsalar bile hallerinden o kadar memnunnardı ki yorum yapmıyorlardı. Kampüse ulaştığımızda sabah kahvesi içecek kadar vaktimiz vardı. Gülüşerek kafeteryaya girdik. Hande hafta sonu başına gelen komik bir olaydan bahsederken gülüşmelerimizi bastıramıyorduk. Güne daha güzel başlamanın verdiği mutlulukla, “Kahveler benden,” dedim ve kasaya yöneldim. Dört sütlü kahveyi alıp kızların oturduğu masayı seçmeye çalışırken onu gördüm.

Manno zaten bana bakıyor olduğu için gözlerimiz hızla birleştiğinde elimdeki tepsiyi sıkıca kavradım. Niyetim ona gülümsemek ve artık o kadar da kızgın olmadığımı belli etmekti. Üzerinde dar kesim, V yaka mavi bir tişört ve havalar serinlediği için omzuna attığı krem rengi bir kazak vardı. Kazağın kollarına göğsüne denk gelen bir düğüm atmıştı. Bu şekilde ince fiziği biraz daha yapılı görünüyordu. Ve saçları, yine aklımı çıkaracak kadar yoğun bir dağınıklıktaaydı. Gözleri bana doğru öyle parlak bir ışıltıyla bakıyordu ki derinliklerinde kaybolmamayı diledim. Dudaklarımı araladığım an Manno’ya seslenen ince sesi işittim. Başımı çevirip o yöne baktığımda ya-

nında oturan Gül'ü fark ettim. Parmaklarım tepsinin etrafında donup kaldı. Gül'ün Manno'yu çoktan radarına almış olması elbette şaşırtıcı değildi ancak onları aynı masada görmeyi bu kadar erken beklemiyordum.

Gül benim hazırlıktan arkadaşımdaydı. Aslında ilk zamanlar samimi değildik. Öncelikle ben inek öğrenci rolünü üstlenirken o platin rengi saçları ve gerek giyim tarzı, gerekse tavırlarıyla okulun popüler kıızıydı. Bu durumu ders yılının ilk haftası popüler grubun lideri Tayfun'la çıkararak kanıtlamıştı. Ancak bir süre sonra Tayfun'dan ayrılmış, saçlarını kahverengiye boyatmış ve öğle aralarında o popüler gruba katılmak yerine benim gibi sınıfta takılmaya başlamıştı. O sırada Nur talihsiz bir kaza sonucu kolunu kırdığı için okula gelemiyordu ve bu da beni onunla sohbet etmeye başlayacak kadar yalnız bırakmıştı.

Gül'le bir süre vakit geçirdikten sonra şunu fark etmiştim. Birincisi, kesinlikle aptal sarışın rolü yapıyordu çünkü görüntüsünün aksine oldukça akıllı bir kızdı. İkincisi, güzel sohbetine ve geçirdiğimiz keyifli zamana rağmen onunla erkek arkadaşlarımı tanıştırmamam gerektiği idi. Çünkü Enes'le tanıştıktan sonra ilk yorumu, "Ona bayıldım!" olmuştu. Sonra da dünyanın onun etrafında döndüğü ve Enes'in ilgisini çekmeye çalıştığı bir döngüye girmiştik.

Gül'ün aynı çembere şimdi de Manno'yu almış olduğunu görmek, karnımda öfke selinin çağlamasına neden oldu. Gülümsemekten vazgeçerek kaskatı bir suratla kızların masasına oturdum.

"Gül hiç zaman kaybetmemiş," dedi Nur keyifsiz bir şekilde. Elbette onlar da durumu fark etmişlerdi.

"Seni görene kadar oldukça sıkılmış görünüyordu," dedi Hande.

"Gül aptal taklidi yaptığında katlanılmazdır," dedim mırıldanarak. Saçları bu sene yine sarıydı.

“Bence öylece masasına oturmuştur. Baksana, Manno onu terslemeyecek kadar beyefendi görünüyor.”

Derin bir nefes aldım. Kızların beni rahatlatmaya çalıştığını bilsem de kantindeki hava az gelmeye başlamıştı.

“Derse çıkalım mı?” dedim kızlara dönerek. Daha kahvele-
rimizden bir ya da iki yudum almıştık ancak uzatmadan başla-
rıyla onayladılar.

Dolu karton bardaklarımızı masada bırakarak hızlı bir şe-
kilde kapıya yöneldik. Temiz havaya çıktığımız an derin bir
nefes alarak üzerinde FREEDOM yazan *sweatshirt*’ümü dü-
zelttim. Şu an gerçekten özgürlüğe ihtiyacım vardı. Ve bir de
yüzümü yıkamaya. Dersin olduğu kata çıktığımızda, kızlara
tuvalet gideceğimi söyleyerek eşyalarımı onlara verdim ve kız-
lar tuvaletine yöneldim. İçeri girmek üzereyken koluma değen
dokunuşla soluma döndüm. Manno tam karşımda duruyordu.
Dokunuşun ona ait olduğu hissetmek bile ürpermem için ye-
terliydi.

“Beni mi takip ediyorsun?” diye savunmaya geçtiğimde du-
dakları kıvrıldı.

“Hayır. Yani kısmen...” Aynı repliği aylar önce tekrarladığı-
mız aklıma geldiğinde içimi can yakıcı alevler bastı.

“Manno,” diye fısıldadım. “Yapma.”

Başını yana yatırıp bana bir adım yaklaştı. Sanki içimi gör-
meye çalışıyor gibiydi.

“Neden kızgınsın, Lavin?” dedi ilgiyle. “Kantine girdiğinde
çok mutlu görünüyordun. Beni görmek seni bu hâle mi geti-
riyor?”

Sesindeki umutsuzluğu hissetmiştim. Son cümlesini kısık
bir sesle söylemişti. Cevabı duymak istemiyor gibiydi. Bir eli
cebinde olmasına rağmen diğeri her an bana dokunacakmış
gibi havadaydı.

Kalbimin çaresiz çırpınışları buraya kadardı. Omuzlarımı

düşürdüm ve en az onunki kadar kısık bir sesle cevap verdim.

“Seni görmenin bana ne hissettirdiğini söyleyemem ama rahmininin yakınından bile geçmiyor.”

Gözleri meraklı ve yoğun bir şekilde bana odaklandığında heyecanla yutkundum. Aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatıyordu. Sanki bunun üzerimdeki etkisini ölçmek ister gibiydi. Ya defolup gitmesini isteyecek ya da ona izin verecektim. Ancak sorun şu ki artık ona git diyebileceğimi sanmıyordum.

“Lavin!”

İsmimin seslenildiği yöne doğru döndüğümde hızla silkelendim. Manno da bir adım geri çekildi. Tuğçe koşarak yanımıza geliyordu.

“Aaa Ermanno, sen de mi bizimle aynı derse giriyorsun?” Manno cevap veremedi bana döndü.

“Lavin, siz hangi ara tanıştınız tatlım? Geçen karşılaştığımızda Ermanno’yu tanımadığını söylemiştin.”

Manno’yu ilgiyle süzdü ancak Manno’nun tek yaptığı bir kaşını kaldırarak bana bakmak oldu.

“Manno’yla tanışıyoruz,” dedim sabit bir sesle. “Sadece elçinin oğlu olduğunu bilmiyordum.”

Tuğçe tüm şirinliğine rağmen kıskanç kıvılcımlarını gizleyemediği gözlerle bana baktı.

“Demek ona Manno diye hitap ediyorsun,” dedi imayla. Ardından, “Eee, Manno,” diyerek ona döndü. “Hafta sonu işin olmadığını söyle çünkü orman yürüyüşüne gidiyoruz. Havalar iyice soğumadan son şansımız. Tüm fakülte katılıyor, acayip heyecanlı olacak.”

Manno’nun gözü hâlâ bendeydi. Belli belirsiz gülümsedikten sonra bana bakmaya devam ederek cevap verdi.

“Lavin katılacaksa ben de gelirim. Ayrıca bana sadece Lavin, Manno diye hitap ediyor, diğer arkadaşlarımdan Ermanno demesini tercih ederim.”

Manno, Tuğçe'ye bakmıyordu ancak ben onun kıpkırmızı olduğunu görmüştüm. Tuğçe, "Peki," dedi hiç bozuntuya vermeden. "Lavin, sen de katılacaksın değil mi tatlım?"

Manno'nun hafifçe aralanan kırmızı dudaklarına baktım. Ardından cevabımı bekleyen su yeşili gözlerine. O an "hayır" diyerek oradan çekip gidebilirdim. Ama bunu yapmadım.

"Evet," dedim Manno'ya bakarak. "Ben de katılırım."

Tuğçe ellerini çırpıtı. Manno dudaklarını kıpırdattı ve bir şey söyledi. Gözleri hiç olmadığı kadar parlaktı. Tek yapabildiğimi yüzüne bakmak oldu.

O gün okulda, hatta yurda gidene kadar Manno'nun ne dediğini çıkarmaya çalıştım. Dudakları bir an olsun aklımdan çıkmadı. İki kelime ve o kelimeyi söylerken dudaklarının çıkardığı titreşimi düşündüm.

Ne söylediğini çözmem gece yarısını bulmuştu. Ama öğrendiğimde, kalbimde patlayan yıldızlar eşliğinde huzurlu bir uykuya daldım.

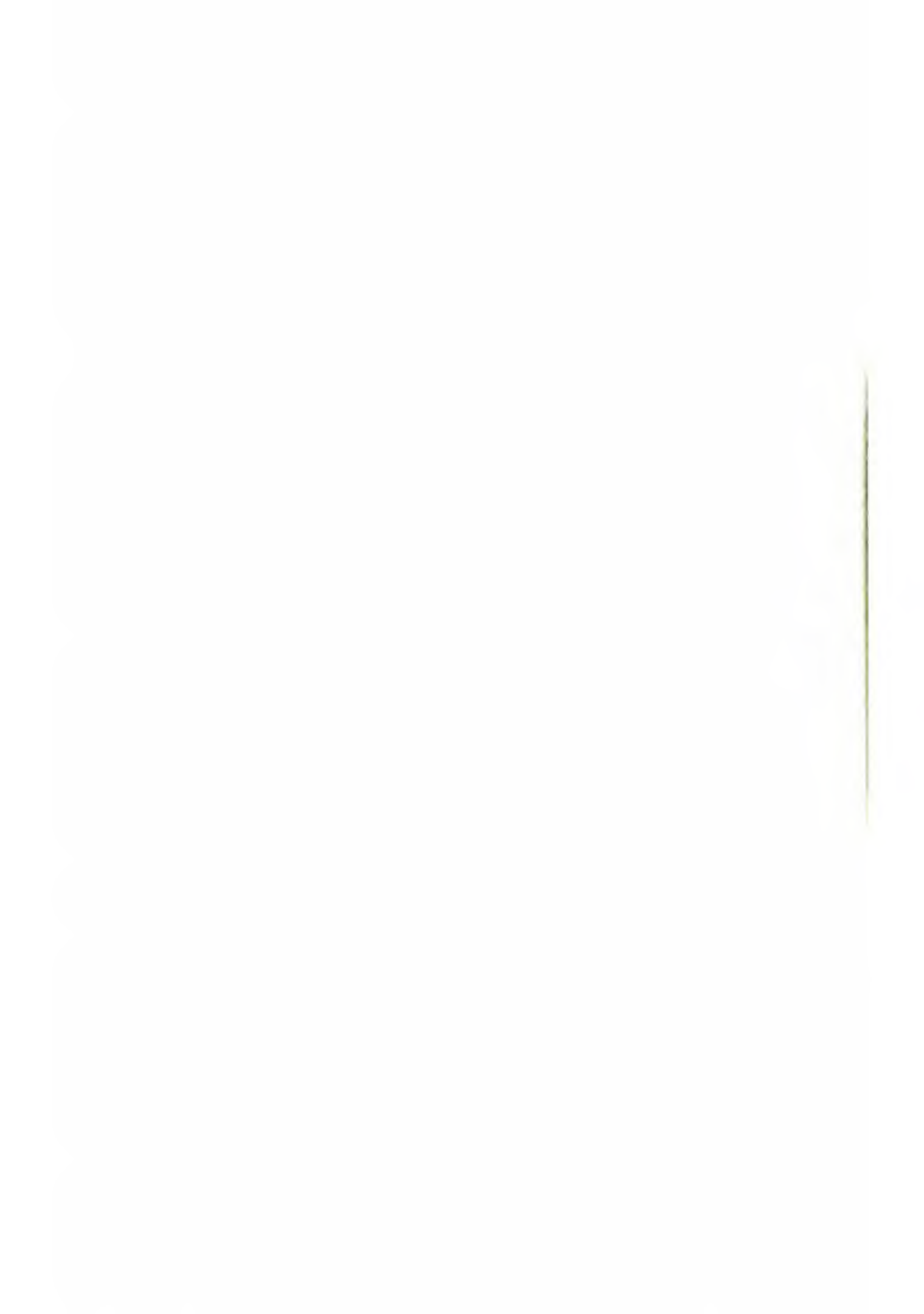
Mi manchi.

Seni özledim.

5

YABANCI

Sabahın serin havasını burnuma doldurarak derin bir soluk aldım. Yaklaşık kırk kişilik bir grup hâlinde, bizi ormana götürecek aracın gelmesini bekliyorduk. Nur koluma yaslanmış, gözlerini kapatmıştı. Ayakta olmasına rağmen biraz daha uyuyabilmenin derdindeydi. Saatin 5:45 olduğundan bahsetmiyordum bile. Herkes mahmur gözlerle otobüste uyuyabilmek için beklerken ben başka bir arayışla etrafıma bakınıyordum.

İçinde bulunduğum kalabalığın içinde Manno yoktu.

Benim gibi uykudan arınmış gözlerle yanıma gelen Tuğçe yanaklarımdan öperek gülümsedi.

“Günaydın kızlar!”

“Günaydın,” diye mırıldandım keyifsizce. Nur cevap bile vermedi.

“Manno,” dedi ilgiyle, ardından hatasını düzeltmek ister gibi cümleye yeniden başladı. “Ermanno gelmeyecek mi?”

Gözlerindeki pırıltıya cevap olarak yüzümü buruşturmak istedim. “Bilmiyorum, Tuğçe,” dedim ilgisizce.

“Ah, aranız mı açıldı yoksa?” dedi sahte bir üzüntüyle.

Ağzımı açtım, ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Nur birden uyandı ve adeta tıslayarak “Başka işin yok mu Tuğçe, zengin ve yakışıklı erkek avına sabahın altısında mı başladın?” dedi.

Tuğçe kızardı.

“Ne alakası var canım, arkadaşımız yabancılık çekmesin diye ilgileniyorum.”

“Tuğçeciğim,” diye uyardı Nur. “Seni çok severiz ama biraz kendini tutsan diyorum.”

“Her neyse,” dedi Tuğçe konuyu kapatmak ister gibi. “Hande ve Ayla yok mu?”

“Yok,” diye cevapladım. “Bu hafta aileleriyle plan yaptılar.”

“Tamam,” dedi Tuğçe. “Ben Bora’ların yanına geçiyorum.”
Sonra aklına yeni bir şey gelmiş gibi bana döndü.

“Enes de geliyormuş, biliyorsun değil mi?”

Bilmiyordum. Hatta Tuğçe’nin ağzından çıkan sözleri duyduğum anda, bembeyaz bir suratla kalakaldığıma emindim.

“Döndüğünden haberim yoktu,” dedim kırık sesimle.

“Dün kütüphanede karşılaştık,” diye devam etti Tuğçe. Enes yaz boyunca özel bir bursla Londra’da bir üniversitede stajyerlik hakkı kazanmıştı. Bu durumu, Roma’ya gidip geldikten sonra öğrenmiş, o saatten sonra da fazla umursamamıştım. Giderken de beni çok özleyeceğini belirten uzun bir mesaj atmıştı bana, ama tepkim kısa bir gülümsenin ötesine geçememişti.

“Senin de katılacağını duyunca mutlaka geleceğini söyledi. Keşke bu geziyi sen organize etseydin, baksana herkes sen varsın diye gelmeye can atıyor.”

Kafam o kadar karışmıştı ki cevap vermek yerine arkamı dönüp az önce gelen otobüse doğru yürüdüm. Nur arkamdan sessiz bir şekilde takip ederken, koltuğumuza yerleştiğimiz an koluma dokundu.

“Sakin ol. Rahatsız olurum dersen yurda geri dönebiliriz. Ya da onlar yokmuş gibi davranırız.” Muzip bir şekilde göz kırpan dostuma bakarak gülümsedim.

“Manno zaten gelmedi. Enes’le karşılaşmak da o kadar kötü olmasa gerek. Her şeyden önce benim arkadaşım o,” dedim ve derin bir nefes aldım. “Sadece ikisini aynı cümlede düşünmek

garip geliyor. Enes'le bir ilgisi yok," dedim.

Nur kolumu sıktı. "Biliyorum, kuzum. Şaşkınlık yaşamakta haklısın. Ama dediğim gibi, en kötü ihtimalle onları yürüyüşte ekerek bir ağacın dibinde müzik dinleriz."

"Tamam," dedim. "İyi bir plana benziyor."

Şoför motoru çalıştırdığı anda tırnaklarımla oynama hızım arttı. Manno hâlâ ortalarda görünmüyordu. Ya uyanamamıştı ya da umursamamıştı. Bu durumun gerginliğini azaltması, Enes'le aylar sonra karşılaşacak olma gerçeğini hafifletmesi gerekirken, öyle olmadı; iyi hissedemiyordum. Neyse ki Enes, ailesinin yazlık evi gideceğimiz ormana yakın olduğu için geziye sonradan katılacaktı.

Hareket etmeye başladığımız an, araç birden durdu. Herkes gibi benim bakışlarım da açılan ön kapıya kaydı.

Manno her zamankinden daha karışık saçlarla merdivenleri tırmanınca gözlerim büyüdü. Uyku mahmuru su yeşili gözleri oldukça açık bir tonda parlıyordu. Sanki saniyeler önce üzerine geçirilmiş gibi duran uzun kollu tişörtü göbeğine kadar sıyrılmıştı. Ya da hiç giyememişti. Odağım bronz düz göbeğine kaydığında Manno, şoförden özür diliyordu. Ardından yüzünü otobüse döndürdü ve bakışlarıyla beni buldu. Gözlerimin nerede olduğunu kavrayınca sevimli bir şekilde üstünü düzelterek tişörtünü aşağı indirdi ve kırmızı dudakları küçük bir gülüşle gerildi.

"Günaydın," diye mırıldandığını duyar gibiydim ancak az önce ona bakarken yakalanmanın verdiği utançla çoktan kıpkırmızı olmuştum. Uzun boyu yüzünden başını hafifçe eğerek ilerledi ve arkamdaki koltuğa yerleşti.

Nur beni dürtüp sırtıttığında kaşlarımı çatarak ona baktım. Arkamı dönmek istesem de cesaret edemiyordum.

Manno arkamdan yumuşak sesiyle tekrar, "Günaydın," dediğinde varlığımdan emin olmak istiyor gibiydi sanki. Başımı sallayarak cevap verdim. "Günaydın."

Dişlerini göstererek gülümsediğinde kalp atışlarım tavan yapmıştı. Daha fazla dayanamayarak önüme döndüm ve yol boyunca burnuma kadar gelen buz gibi kokusunu duymuyormuş gibi dışarıyı seyrettim.

Yürüyüş alanına geldiğimizde, teker teker otobüsten indik. Üzerimde siyah spor bir tayt, beyaz bir tişört ve belime bağladığım kareli bir gömlek vardı. Sırt çantam, Roma'da Manno ile ilk karşılaştığım gün omuzlarımda olan çantaydı.

Yemyeşil ormana bakarak, sabahın serinliğinde havada dağılan, Manno'nun eşsiz kokusuna benzeyen aromayı ciğerlerime doldurdum. Kuşlar çoktan mesaiye başlamış, şarkılarını ağaçlar arasında dolandırıyor.

Otobüsten inerken anlık bir güvensizlikle fazla salaş giyindiğimi düşünmüştüm ama yanıma gelen Manno'nun beyaz uzun kollu tişörtünün altına giydiği dar eşofmanı görünce rahatladım. Ta ki markasını görene kadar. Sanırım özel bir koleksiyondan çıkmayan bir şey giymiyordu.

"Merhaba," dedi Nur'a samimi bir gülümsemeyle bakarak. "Ben Ermanno, otobüste tanışamadık."

"Ben de Nur," dedi Nur aynı şekilde karşılık vererek. "Memnun oldum."

Nur ile Ermanno'nun sade ama sıcak tanışmaları içimi bir huzurla kaplamıştı nedense. En yakın dostlarım, Manno'yu tanıyınca içimde anlamsız bir mutluluk belirliyordu. Ya da tüm bunlar Manno'nun gerçek ve yanımda olduğunun bir göstergesi olduğu için anlamlıydı. Bilemiyordum.

Gezi organizatörü hızlıca günün planını anlatırken herkes bir araya toplandı ve dikkatle dinledi. Bunun nedeni plana bağlı kalıp sürüden kaybolmamaktı. Organizatör bu işin eğlenceli hâle gelebilmesi adına hepimizi ikişerli gruplara ayırmayı teklif edip ellerimize bir harita tutuşturunca elimdeki kâğıt parçasına bakakaldım.

Koyu renk kıvrırcık saçlarını tepesinde toplamış olan ve adının Tuna olduğunu sonradan öğrendiğim çocuk, “Evet,” dedi. “Kahvaltıya hak kazanmak için elinizdeki haritaları takip ederek kahvaltı edeceğimiz mekâna ulaşacaksınız. Saat 8:30’a kadar varmanız gerekiyor. Her harita farklı bir yoldan götürüyor, o yüzden her çift bu yarışta tek başına olacak. İlk önce varan ikiliye özel bir ödülümüz var.”

Kalabalıktan homurdanmalar yükselse de görevi *Survivor*’daki kiler benzetip oldukça heyecanlananlar da vardı.

Tuğçe çoktan Manno’nun yanındaki yerini almıştı. Gül’ün hangi ara aralarına girdiğini anlamamıştım bile. Enes’ten hâlâ iz yoktu ve Nur’la beraber huzursuzca kıpırdanmaya başlamıştık.

Nur gerginliğimi fark edip göz kırptı. “Sanırım baş başa yaptığımız planı kolayca devreye sokacağız.”

Göz ucuyla Manno’ya baktım. Muhtemelen Tuğçe ya da Gül ile eşleşecekti. Kızlar onu ablukaya almıştı adeta. Aralarına girip Manno’yu çekip almam gurursuzluktan da beterdi. Sıkıntıyla iç çekip Nur’a döndüm. Buraya geliş sebebim, zaten Manno’ydu. Onu Tuğçe’nin romantik pençelerine bırakmak istemiyordum ama daha açıklamasını bile dinlememişken kiskanç bir sevgili gibi de davranamazdım.

Elimdeki haritaya umutsuzca bakarken Manno’nun sıkılmış bir tavırla benden tarafa baktığını gördüm. Sanki en ufak bir işaretimle yanıma gelecekti. Aramızda güvenli bir mesafe tutarak tepkimi ölçtüğünü hissediyordum.

Tuğçe ellerini çırpıp “İşte Enes de geldi! Ekip tamam,” diye bağırınca gözlerim gayriihtiyari bize yaklaşan Enes’e kaydı. Tüm yaz Londra’da olduğunu için kumral teninde değişiklik yoktu. Üzerinde benimkisi gibi kareli bir gömlek ve rahat bir pantolon vardı. Enes pek de eşofman giyen tiplerden değildi. Çerçeveli gözlüklerinin ardından sıcak bir şekilde gülüm-

sediginde bakışlarının bende olduğunu fark ettim. Yanımıza yaklaştı ve “Selam,” dedikten sonra bana kollarını uzatıp tepki vermeme fırsat bırakmadan sıkıca sarıldı. Bedenim öylesine gerilmişti ki adeta taşa dönmüştüm. Normalde coşkuyla karşılık vereceğim Enes’in sarılışı karşısında tek yapabildiğim omzunun üzerinden Manno’ya bakmak oldu.

Manno’nun su yeşili gözleri büyüdü önce; öyle ki gözlerinin yaprakların rengini alarak koyulaştığına şahit oldum. Sonra Tuğçe’nin onu dürtten elini hissetti ve Tuğçe’ye dönme zahmetine girmeden eğilerek kulağına fısıldamasına izin verdi. Tuğçe’nin yüzündeki neşe ve söylediklerini tamamladıktan sonra suratında oluşan zevk ne dediğini tahmin etmeyi güçleştirmiyordu.

Manno kaskatı bir halde bize bakarken gözleri kısıldı. Az önceki hâlimden eser kalmaksızın vücudunu dikleştirip bize doğru yürümeye başlayınca, kendimi geri iterek Enes’in kollarından sıyrıldım.

“Hoş geldin,” dedim gülümsemeye çalışarak.

“Hoş buldum, Lavin,” dedi Enes. “Nur, nasılsın?” dedi sonunda gözlerini benden alarak. Nur ve Enes benim aracılığım ile tanışmışlardı ve Enes’in umutsuz bir vaka olduğunu her daim tekrarlayan Nur olduğu için aralarının çok da iyi olduğu söylenemezdi.

Manno yanımıza ulaştığı anda gerildim. Tuğçe de onu takip etmiş ancak Gül yanıma gelmeye tenezzül etmemişti.

Manno, “Selam,” dedi, Enes’e elini uzatarak. Enes dostane bir şekilde gülümsedi. “Sen yeni İtalyan dostumuzsun değil mi? Tuğçe bahsetti. Ben Enes.”

“Ermanno,” diye kestirip attı Manno. Sesi çok arkadaş canlısı değildi ancak yine de pürüzsüzdü. Onu tanımasam dışarıya karşı duruşunun soğuk olduğunu düşünürdüm.

Enes bana döndü.

“Lavin, beraber yürümeye ne dersin? Aylardır görüşemedik arayı kapatırız.”

Bunun Enes’in her zamanki davetlerinden biri olduğunu biliyordum; pek bir anlamı olmayan ancak benim balıklama atladığım davetlerden. Onunla gitmek istemediğimi hissedince içime garip bir huzur yerleşti.

“Aslında,” diye söze başladım ancak Manno araya girdi.

“Lavin’in bana sözü var.” Hızlı bir adımla tamamen bana yaklaşarak elimdeki haritayı kaptı. “Rotamızı belirledik bile. Ama istersen Gül veya Tuğçe ile gidebilirsin.” Manno bunları söyledikten sonra Nur’a döndü ve özür dilemek istercesine baktı.

Nur, Gül’e katlanamayacağını düşünerek hızla Tuğçe’nin yanına geçerken kaderini kabullenmiş görünüyordu. Enes, Gül’e bakarak uysal bir şekilde gülümsedi. Kibarlığından ödün vermese de hafiften bozulduğunu fark etmiştim. Oyunağı elinden alınmış bir çocuk gibiydi, sadece belli etmek istemiyordu.

Normal şartlarda Gül ve Enes’in baş başa yürüyüşe çıkmaları canımı acıtmalıydı. Ancak o an hiçbir şey hissetmedim. Gül’ün yanına giden Enes’e, yıllardır platonik bir şekilde âşık olduğumu düşündüğüm genç adama bakarken koca bir boşluk hissinden başka bir şey yoktu içimde.

Bakışlarımı takip eden Manno ilgiyle beni izliyordu. Sonunda dikkatimi ona verdim ama araya girdiği için özür dilemek ister gibi durmuyordu. Aksine hiç olmadığı kadar kararlı bir şekilde yüzüme bakıyordu.

“Sanırım bugün açıklamayı dinlemekten başka şansım kalmadı,” dedim tek kaşımı kaldırarak.

Manno gülümsedi ama pek de neşe saçtığı söylenemezdi. Elindeki haritaya bakarak yolumuzu saptamaya çalıştı.

“Bu taraftan,” dedi sol tarafımızdaki patikayı göstererek. “Kahvaltıyı kaçırmak istemiyorsak acele etmeliyiz.”

Başımı salladım ve önden adım attım. Nur'a son bir bakış atarak sessizce, "Görüşürüz," dediğimde o, hınzır bir bakışla göz kırptı.

"Seni ilk gördüğümde arkadaşlarımla yemeğe çıkmıştık," dedi.

Yolu yarılamış sayılırdık ve Manno sayesinde kaybolmadan ilerliyorduk. Ayağımın altında ezilen sonbahar yapraklarına dalmış bir şekilde yürüdüğüm için yumuşak sesini duyduğum anda irkildim ve başımı kaldırıp bana bakan gözleriyle karşılaştım. Çok parlaktılar.

"Roma'nın oldukça turistik bir yerinde olduğumuz için elbette çokça turiste denk geliyordum. Çoğu zaman Türkçe konuşmaları duyar gülüp geçerdim. Ancak senin kolanın fiyatına verdiği tepki o kadar doğaldı ki kendimi sana bakmaktan alamadım."

Adımlarımı yavaşlattım ve gözlerimi tamamen ona diktim. Kırmızı dudakları hafifçe kıpırdıyor saç tutamları burnuna kadar gelmesine rağmen ona has bir görüntü sunuyordu.

"Kendinden emin bir şekilde şikâyet etmeye başladığında ne kadar tatlı olduğunu düşündüm. Ardından seyircin olup olmadığını kontrol etmek adına bizim masamıza döndün ve göz göze geldik. Bakışlarını hemen kaçırmış olsan da kahverengi gözlerindeki hafif paniği görmüştüm."

O günü hatırlayarak gülümsedi. Ellerimi yüzüme kapattım.

"Rezillik," dedim başımı iki yana sallayarak.

İnce parmaklarıyla bileklerimi kavradı.

"Hayır," dedi. "Aksine kendinden oldukça emin görünüyordun ve tatlı ukalalığın karşısında seni Pantheon'a kadar takip etmekten kendimi alamadım. Sonunda beni fark edip İngilizce konuştuğunda kalakaldım. Tam o anda Türkçe bildi-

ğimi söylersem çok utanacaktın. O yüzden kafanda oluşturduğün İtalyan imajını sürdürerek seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Sadece konuşmak seni yakından görmek istemiş-tim. Günün sonunda senin gibi tatlı bir anı olarak kalmak...”

Uzun uzun gözlerime baktı.

“Ama öyle olmadı. Seni tekrar görmek istemem için yarım saatten kısa bir süre yanında kalmak yetti. Ertesi gün ülkeneye döneceğini öğrendiğimde kalbimin sıkıştığını hissettim. Yine de bencillik ettim. Seni görmekten, seninle bir gün geçirmekten kendimi alıkoyamadım. Ve o andan sonra yarı Türk olduğumu, Türkçe bildiğimi söyleseydim asla benimle buluşmayı kabul etmezdin. Bunun için seni tanımama gerek yoktu. Gözlerindeki keskinliği seçebiliyordum.”

Bu sefer derin bir nefes alan ben oldum. Haklıydı, gerçeği söylese en baştan kandırıldığımı hissederek bir yabancının tek-lifini asla kabul etmezdim.

“Aylar geçti, Manno,” dedim. “Beni arayıp her şeyi açıklamak için ayların vardı. Umutsuzca senden haber beklediğim, adından başka hiçbir şeyini bilmediğim sonsuz bir zaman dili-mi bu,” dedim. Gözlerimde yaşlar birikmeye başladı.

Manno, “Lavin...” derken bileklerimi kavrayan parmakla-rı yavaşça çeneme kaydı ve yanaklarımın altında kalan çizgiyi okşadı. Ona sarılmak için can atan kalbime itiraz ederek sı-caklığından kaçmaya çalıştım. Ona karşı hissettiklerim o kadar yoğundu ki karşısında parçalara bölünmekten korkuyordum.

Parmaklarını ellerime indirerek beni kısmen serbest bıraktı.

“Roma’ya dönmemi, orada okumamı isteyen babamdı. Bana kalsa annemle kalır, hayatıma Türkiye’de devam ederdim. Ancak aramızda çok büyük anlaşmazlıklar var. Sonunda babam galip geldiğinde Roma’ya döndüm ancak bir daha dön-meyeceğime onunla görüşmeyeceğime yemin ettim.”

Yine derin bir nefes aldı. “Tekrar İstanbul’a dönme kararını

vermek ya da bu kararı verdikten sonra gerçekleştirmek zaman aldı. Her şey bu kadar karışıkken, başarıp başaramayacağımı bilemezken seni arayıp bulmak daha büyük haksızlık gibi geldi.”

Kaşlarımı çattığımı görünce, az önce aramızda bilerek açtığı mesafeyi kapattı.

“Bana kızmakta, kırgın olmakta haklısın. Ama ne birlikte geçirdiğimiz o günü ne de sana verdiğim sözü unuttum.”

Damağım kurumuştu. Bir yanım ona hak veriyordu, ama incinen, onun yokluğunda boşlukta sallanan tarafım hâlâ küskündü.

Su yeşili gözlerinin içine baktım. Samimiyetini, derinliğini gördüm. “Anlıyorum Manno,” dedim. “Yani anlamak istiyorum. Ama...”

Sözümü keserek ellerimi daha sıkı kavradı. “Telafi etmeme izin ver.” Sonra aklına gelen şeyle yüzü gölgelendi bir anlık duraklama yaşadı. “Tabii, beni istiyorsan.”

Kaşlarımı çattığımı görünce vakur bir tavırla konuşmaya devam etti.

“Eğer hayatına bensiz devam etmek istiyorsan, haklı olarak bir günlük yabancı yerine yıllardır tanıdığın bildiğin birine güvenmek istiyorsan sana kızamam, Lavin. Yeterince hasar verdiğimi biliyorum. Başta bencildim, ama artık bencil olmak, seni kırmak istemiyorum.”

Söylediklerini kafamda çevirip anlamlı bir parçaya dönüştürmem bir hayli vakit aldı.

Sonra dehşetle yüzüne baktım. “Tuğçe’nin anlattıklarına dayanarak mı bunları söylüyorsun?” dedim sesimin yükselmesine hâkim olamayarak. Dokunuşlarından sıyrılarak tam karşısına geçtim. “Bana sordun mu? Ne hissettiğim, neler yaşadığımı hakkında bir fikrin var mı?”

“Lavin,” dedi yumuşak sesiyle. “Sana bunu sormaya hakkım yok. Seni bu kadar yalnız bıraktıktan sonra karşına geçip

hesap soramam.” Sözlerindeki kırılganlık kalbimi dağlasa da öfkem de aynı oranda yükselmişti.

“Ne istiyorsun, Manno?” dedim bağırarak. “Evet senden önce Enes’i sevdim. Hem de yıllarca! Bana sorsan anlatırdım. Ama senden sonra her şey değişti. Sevgiden çok daha güçlü olan şey bütün hücrelerime yerleşti ve bu...” dedim ve ağlamaya başladım. “Bu Allah’ın cezası duygu, nefesimi bile kontrol etmeye başladı. Şimdi karşıma geçip benim ne hissettiğimi biliyormuşsun gibi davranma!”

Aramızdaki mesafeyi kapatırken gözlerinde keskin bir acı vardı. Hüzün, çaresizlik...

Beni nazik kollarına alıp sıkı sıkıya kavradığında dünyanın eksenini yitirdiğini, kısa süreliğine de olsa bizim için durduğunu düşündüm. Aylardır hissetmek için can attığım sıcaklığı ve beni sarmalayan benliği ruhumu delip geçerken, kokusunu en derinlerime çektim. Kollarım zaten ona aitlermiş gibi boynuna dolandığında, önce omzumda bir soluk aldı. Ardından nefesini saçlarıma bırakarak beni daha sıkı sardı.

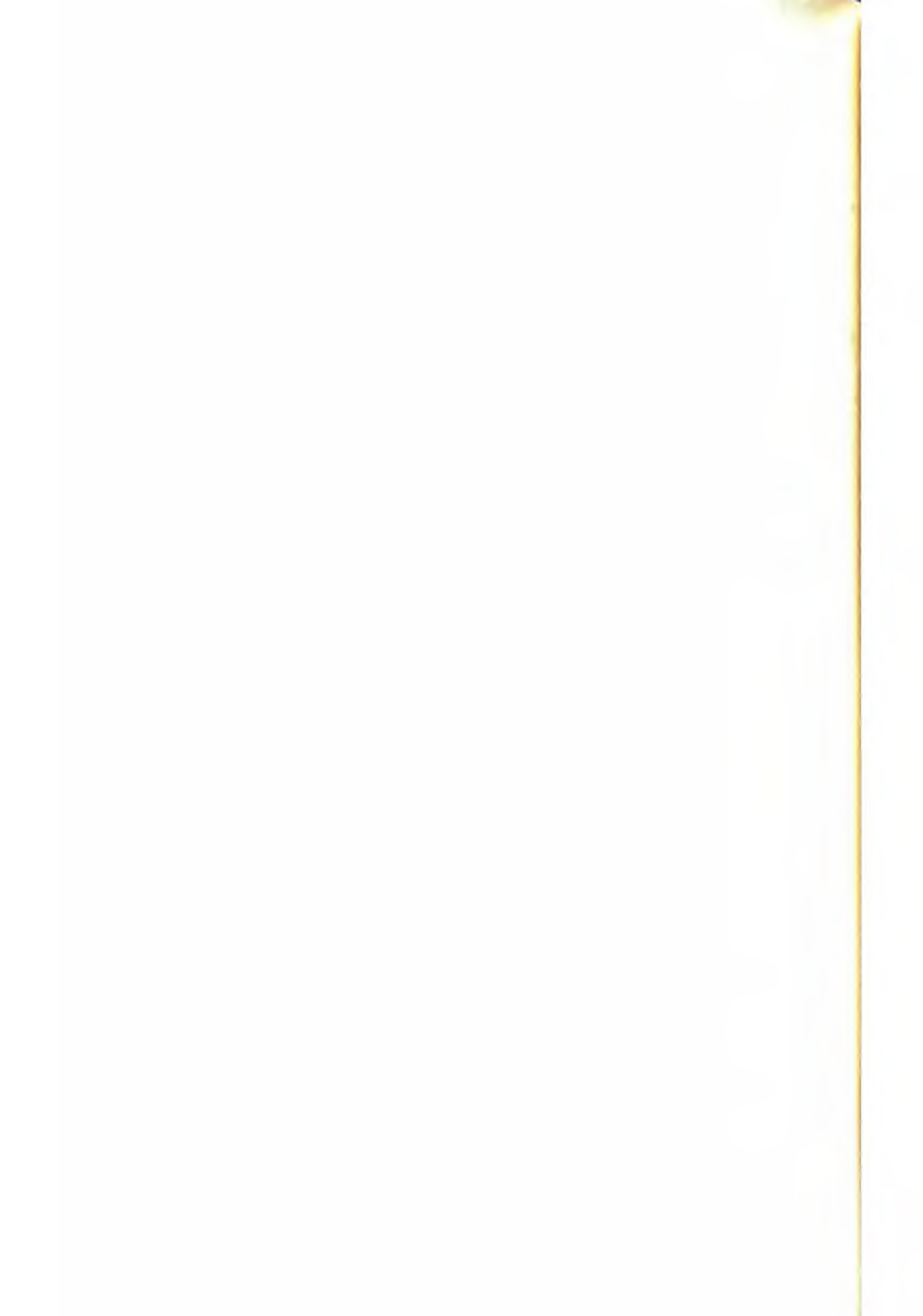
Özlemlerimizi, aramızda kalan mesafeleri o küçücük ânla yerle bir etti. Fısıltısı kulaklarıma ulaştığında, onu aylar değil yüzyıllar boyunca bekleyebileceğimi hissettim.

“O Allah’ın cezası duygu için ülke değil, dünyamı bile değiştiririm Lavin.”

6

BALÇIK

Hayatın ne getireceğini, bizim için nasıl sürprizler hazırladığını çoğu zaman tahmin etmek güçtür. Hele ki anneniz ve babanız olmadan bir yaşam sürmeye mecbur olduğunuzda ya kaderinize lanet ederek hayattan nefret eder ya da bu durumu sessizce kabullenip pozitif durmaya çalışırsınız.

Ben tam olarak hangi noktada olduğumu bilmiyordum. Olumlu bir bakış açısı geliştirdiğim su götürmezdi ancak yalnızlığımı iliklerime kadar hissettiğim ânlar olduğunu da inkâr edemezdim. Çünkü günün sonunda kalbinin tam ortasına yerleşen boşluğu dolduracak gerçek bir çare yoktu. Yalan söylemeyeceğim, bu durum zamanla hafifliyordu. Sorumluluklarınız omuzlarınızı sarstığında, vizelere çalışmak için uykularınızı feda ettiğinizde ya da etrafınızı dünyalara bedel dostlarınız sarstığında, bu boşluğu o kadar da çok düşünmüyordunuz. Ta ki kalbiniz kırılana, ilk kez aşkı tadana ve uykusuz gecelerinizde annenizin tesellisine ihtiyaç duyana kadar...

Manno ellerimi sıkıca kavradığında aylardır kendini en acı şekilde belli eden boşluğun bir şekilde köşesine sindiğini hissettim. Sıcaklığı, kalbime dokunan gizli bir el gibi sakinleştirdi beni. Kulaklarım söylediği sözlerin tınısıyla uğuldarken zihni mi onun yarattığı güven halkası işgal ediyordu sadece.

Buz kadar keskin kokusu ve ateş kadar güçlü dokunuşuyla Manno, o dakikadan sonra tüm hayatımı kaplayacaktı, hisse-

diyordum. Nazik bir şekilde tutuşunu gevşettiğinde, gözleri buğuluydu. O an bu zamana kadar su yeşili olduğunu düşündüğüm gözlerinin safir mavisi gibi parladığını fark ettim. Gözlerimi kırıştırıp doğru görüp görmediğime emin olmaya çalışınca, bu şaşkın tavrım karşısında Manno gülümsedi.

“Gözlerin,” dedim hayranlıkla, “ne renk?”

Sorum ona saçma gelmiş olmalıydı. Kocaman gülümseğinde yanağında beliren gamzelerin, güzel yüzüne ne kadar yakıştığını başka bir açıdan gördüm. Roma’da Gladyatör Okulu’nda ona bu kadar yakın olduğum zamanlar olmuştu ancak yüzünü incelemeye hakkım olmadığını düşünmüştüm.

Manno, “Sen ne renk görüyorsan o,” dedi gülümseyişini bozmadan. Parmaklarıyla aktığını fark etmediğim gözyaşlarımı silince utandım ve başımı eğdim. Manno ondan uzaklaşmama izin verdi.

Yüzümde kalan ıslaklığı elimin tersiyle aldıktan sonra ona bakmak yerine ağaçlara döndüm. Sabırla bakışlarımı ona çevirmemi bekledi. Sonunda yenik düşerek ona döndüm. Gözleri öylesine parlaktı ki bütün günümü göz renginin mükemmelliğini düşünerek geçirebilirdim.

Elimi tutup bana yol gösterdiğinde, dünyanın daha farklı olduğunu düşündüm. Kuşların cıvıltısı daha şendi, ormanın kokusu daha yoğun ve geçtiğimiz yollar büyülü gibiydi. Sanki sihirli bir değnek bize dokunmuş, her şeyi değiştirmişti. O an, aşkın can yakıcı yüzünden sonra bir rüya kadar olağandışı tarafıyla karşılaştığımı anladım.

Elleriyle yüzümü kavradı tekrar. Pek tecrübem yoktu ancak dokunuşundaki özeni ve saflığı hissedebiliyordum.

“Sana söylemek istediğim çok şey var Lavin. Ama bu âna sıkıştırarak tüketmek istemiyorum.”

Gözlerini benden ayırmadan gülümsedi. Bu neredeyse utangaç bir gülümsemeydi.

“Sana Roma’dan ayrılırken söylediklerimi hatırlıyor musun?” dedi yumuşak bir sesle.

Utanma sırası bendeydi, parmaklarının altında kalan yanaklarım ısınmaya başlamıştı. Sessizce kafamı salladım.

“Seni  persem gitmene izin vermeyeceğimi söylemiştim,” dedi ve ardından bir elini serbest bırakarak kaşlarımın hemen üstünde kalan per emlerimle oynadı.

“Artık gitmene izin vermeyeceğim Lavin, ancak senin öpücüğünü hak ettiğimi düşünmüyorum. Seninle ilgili her şey o kadar kutsal, o kadar değerli ki... O gün de hak etmemiştim, şimdi de hak etmiyorum. Sana dair her şeyi doğru yapmak istiyorum.”

Yutkundum. “Peki,” diyebildim sadece.

 ekici bir şekilde gülümsedi ve perçemlerimi kenara alıp dudaklarını alnıma bastırdı. Sıcak teması tüm sevgi sözcüklerini kulağıma fısıldar gibiydi. Saçlarını eski hâline getirip tekrar yüzüme odaklanınca tek kaşımı kaldırdım.

“Bu  p c ğ n Türkler için ne anlama geldiğini bilmiyorsun değil mi?” dedim.

Manno sesli bir kahkaha attı, gamzeleri yine tamamen ortadaydı. “Aksine,” dedi kendinden emin bir tavırla. “Anlamını çok iyi biliyorum.” Ona bakakaldığımı görünce elimi kavradı. “Hadi!” dedi. “Yarışı zaten kaybettik, en azından kahvaltıyı kaçırmayalım.” Birleşen ellerimize baktım.   imden kahkaha atmak geliyordu ama kendimi tuttum.

Tahmin edileceği üzere kahvaltı mek nına vardığımızda saat 8:30’a geliyordu. Kalabalığa yaklaştığımızda Manno’nun avucunun içindeki elim gerildi. Dönüp bana güvenle gülümsediğinde o  nın gerçek olduğunu kendi kendime tekrar ettim.

Kafenin a şap kapısını ittirirken Manno  nden geçmemi sağladı. Gözlerimle Nur’u aradığımda onun kafasını neredeyse

önündeki boş tabağa gömmüş bir şekilde Tuğçe'nin gevezeliğinden korunmaya çalıştığını gördüm ve gülümsedim. Tuğçe, sevilmesi kolay biri değildi. Çoğu kişi onun dizilerdeki çok konuşan ve ortalığı karıştıran gevezelerden olduğunu iddia edebilirdi; bir bakıma öyleydi de. Ancak hazırlık sınıfına başladığımızda daha birbirimizi yeni yeni tanımışken, Tuğçe'nin babası vefat etmişti. Benim aşına olduğum bir acıydı bu. Ama babasını hayatının ilk aşkı olarak gören genç bir kız için bu acının rengi başkaydı. Hele ki bu ölüm, beklenmedik bir kalp kriziyle gelen bir ölümse. O olaydan sonra Tuğçe'nin gevezeliğini de, ağır romantik ve flörtöz oluşunu da kabullendik. Çünkü üniversitedeyseniz, okul tüm hayatınızı kaplıyordu ve yanınızda duracak arkadaşlara ihtiyacınız vardı. Kimseyi bu duygudan mahrum edemezdik.

Eh tabii, Nur'un sabrı bazen taşabiliyordu.

Masalarına yaklaştığımızda Nur'un gözlerindeki çaresizliği gördüm. Neredeyse, *bu masada oturmayın, kaçın kendinizi kurtarın*, der gibi bakıyordu. Gülerek imasını görmezden geldim. Manno tam arkamdaydı.

"Selam," dedim. "Bizden önce varmışsınız."

Tuğçe sırtıttı ama Nur gülmüyordu.

"Tuğçe kırmızı yapraklı ağaçları takip edelim diye tutturmasaydı birinci gelen çift bile olabilirdik. Ama neymiş, kırmızı yapraklar gizli bir ipucu olabilirmiş."

"Oyun içinde oyun yani," diye atıldı Tuğçe. "Bence oldukça akıllıca bir tahmindir."

Nur gözlerini devirdi. "Haritaları hazırlayanların bunu düşünmemesi ne yazık. Üstün tahminlerin olmasa yarım saat erken gelebilirdik." Tuğçe omuz silktikten sonra çaprazına yerleşen Manno'ya döndü. Ben de Tuğçe'nin karşısına oturdum. "Sizin geziniz de bayağı uzun sürdü, yoksa yolu mu kaybettiniz?" dedi tatlı tatlı gülümseyerek. Aynı anda Nur'la bakiştık,

onun da gözlerinde benzer bir soru vardı ama dile getirmedi. “Pek sayılmaz,” diye cevapladı Manno. “Lavin’le konuşmam gereken şeyler vardı, geziyi biraz uzatmayı göze aldım.” Manno’nun dürüst cevabı karşısında Tuğçe gözlerini kırptırdı. Nur ise eğlenmeye başlamıştı.

Tuğçe, “Yani siz?” dedi neredeyse kekeleyerek.

“Evet,” diye cevapladı Manno. “Lavin kız arkadaşım olmayı nihayet kabul etti.” Masanın üzerinde duran elimi yakalayıp üzerine minik bir öpücük kondurdu. “Dört aydır ona bu soruyu sormak için bekliyordum sabırsızlıkla.”

Karşımdakiler en yakın arkadaşlarım olmasına rağmen kızmıştım.

“Siz gerçekten önceden tanışıyorsunuz...” dedi Tuğçe gözlerini kısarak.

Manno gülümsedi. “Türkiye’ye kim için döndüğümü sanıyorsun?”

Artık tamamen kırmızıya dönmüştüm. Manno’nun bu kadar açık sözlü olması hem çok iyi hissettiriyor hem de özelimin gözler önüne serilmesine neden oluyor gibiydi.

Tuğçe, “Eee, peki Enes?” diye tepki gösterdiğinde kaşlarım çatıldı.

Nur ani bir çıkışla. “Yuh Tuğçe!” diye bağırdı.

Manno’nun elimi kavrayan eli hafifçe gerilse de ses tonunda bir değişim olmadı. “Enes’le Lavin eski arkadaşlar, ben bunda bir sorun göremiyorum,” dedi sakın bir sesle.

Tuğçe çantasına sarılarak hareketlendi. “Peki, tebrikler o zaman. Ben biraz da Bora’ların masaya uğrayayım,” dedi zoraki gülerek.

Tuğçe masadan kalktığı an Nur iç çekti. “Bora’ların yanına gittiği yok, Gül’e yetiştirmeye koşuyor.” Sonra gözleri kafeyi taradı. “Ah, bak işte orada Bora’nın yanına gidip ayaküstü konuştu, şimdi de Gül’ün masasına ilerliyor.”

“Boş ver, Nur,” dedim. “Eninde sonunda öğrenecekler.”

Nur homurdandı. “Anlamıyorum, neden Tuğçe’ye katlanmak zorundayız ki?”

“Çünkü o arkadaşımız ve en başta onun böyle biri olduğunu biliyorduk ve bunu kabullendik,” dedim onaylamaz bir sesle.

Manno’nun gözleri bana çevrildi, hareleri sıcacıktı. Penceredeki manzarayı yansıtan irisleri şimdi yeşil tonlarına bürünmüşlerdi.

“Gül kim?” diye sordu, adı bu kadar çok geçince.

İkimiz de şaşkınlıkla ona baktık.

“Bu sabah, hatta bütün hafta yanından ayrılmayan şu platin saçlı kız,” dedim. Sesim biraz savunmacı çıkmış olabilirdi.

Manno’nun tek kaş kalktı. “Doğrusunu istersen dikkatimi bile çekmedi. Bu sabah ve bütün hafta tek düşünebildiğim şey seninle konuşabilmektir,” dedi.

Gülümseyip önüme döndüm. Nur, Tuğçe’den boşalan yere, ram karşıma geçmişti. Sadece dudaklarını kıpırdatarak “Çok tatlı,” dedi.

İçimdeki kelekler sürüsü durmaksızın dans ediyordu.

Kahvaltı boyunca sessizdim ancak Nur benim yerime boşluğu doldurmuş, Manno ile sohbetini ilerletmişti. Ayrıca benim aklıma gelmeyen soruları da sorarak merakımı da gidermişti. Bunlardan biri Manno’nun nerede yaşadığıydı. Ailesiyle yaşıyor olmasını beklemiştim ama cevap farklıydı. Manno okula yakın bir yerde ev tutmuştu ve tek başına yaşıyordu. Tek başına yaşamanın zorluklarını bildiğimden onun için üzüldüğümü hissettim. Hayatını benim için böylesine değiştirmiş olduğu düşüncesi çılgıncaydı. İçimdeki bencil taraf bunu aynı zaman-

da coşku verici buluyordu.  zerine daha fazla düşünmekten kaçındım. Eh, bir nevi komşu sayılırdık.

8:30'da başlayan kahvaltı 9:30'da sona erdi ve 9:40 itibarıyla tekrar yola çıktık. Sabah güneşi esirgemeyen gökyüzü, o an gri bulutların istilasına uğramıştı. En azından hava soğuk değildi.

Henüz.

Yürüyüşün esas lokasyonu Çatalca'da bir doğa parkıydı. Bu etkinliğe katılırken kafamda tamamen farklı bir şey olduğu için nerede olduğuna çok da dikkat etmemiştim ancak Manno'nun yanında yürürken, etrafımdaki her şey daha güzel görünüyordu.

Enes'i kahvaltıda ya da yürüyüş grubunda görememiştim. Açıkçası Tuğçe'nin yaptığı patavatsızlıktan sonra nerede olduğunu sormak da istemiyordum. Beklediğimiz güneş saat 10:00'a yaklaşmasına rağmen ortaya çıkmayınca hafiften  ş d ğ m  hissederek belime sardığım gömleği giydim. Manno dikkatle ne yaptığımı inceliyordu.

" yle bakma," dedim kaşlarını çatarak.

"Neden?" diye sordu hiç tereddütsüz.

Güvensiz bir ses tonuyla, "Kendimi bir değişik hissediyorum. Garip hatta," diye cevap verdim.

"Güzel hissetmelisin," dedi bilimsel bir şeyden bahseder gibi. "  nk  ben sana bakarken sadece senin ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum."

Derin bir nefes aldım; Manno'nun söyledikleri karşısında ağzım açık bakakalma durumunu ne zaman aşabilecektim? Ya da ne zaman onun da ne kadar harika göründüğünü belirten cevaplar verebilecektim?

Kahvaltıdan beri ilk defa elimi tutarak yaklaştı ve bir sır verir gibi kulağıma fısıldadı.

"Bunlara alış Lavin Ateş, çünkü aylardır sana çok daha fazlasını söylemek istiyordum."

“Pekâlâ Ermanno Renzo,” dedim sonunda konuşmayı başarak. “Sen de hiç fena değilsin.”

“Eğer öyle diyorsanız, madam,” dedi ve beni daha yakınına çekti. “Buna memnuniyetle inanırım.” Uzaklaşmaya başlayan grubu gülüşerek takip ettik.

Aradan yarım saat geçmişti ama biz nedense önümüzde ilerleyen kafiyele yetişmek için acele etmiyorduk. Sanki arada kalan mesafede huzur vardı. İkimiz de hızlanmaya uğraşmıyorduk.

Gökyüzü tamamen bulutlarla kaplandığında, önce minik su taneleri yüzümüze çarpmaya başladı.

Manno bana bakarak gülümsedi.

“Yağmur başladı.”

“Daha iki saatlik yolumuz var,” dedim. “Umarım yağmur hızlanmaz.”

Dileğime anlık bir cevap gibi bir şimşek çaktı. Ardından öyle şiddetli bir yağmur bastırdı ki saniyeler içinde iç çamaşırıma kadar ıslandım. Önümüzde ilerleyen ekip ânında kaçışmaya, altında saklanacak ağaç bulmaya çalıştı. Yağmur suları adeta başımdan sekerek burnuma damlıyor ve ardından dudaklarımdan kayıyordu.

“Bir de yağmurda ıslanmanın romantik olduğunu söylerler, alnıma yapışan saçlar ve balçık içinde kalmanın nesi bu kadar şiirsel anlamadım,” diye homurdandım.

Göle yakın yürüdüğümüz için ağaçlardan uzaklaşmıştık. Yağmur suyu ânında balçıklaşmış, ayakkabılarımız çamur içinde kalmıştı. Ayaklarımızın koşarken toprağa saplanmasından bahsetmiyordum bile.

Sonunda cılız da olsa bir ağacın gölgesine saklandığımızda Manno’nun bana gülüyor olduğunu fark ettim.

“Komik değil,” dedim surat asarak. Muhremelen yanaklarımdan akan suya karışan rimelim ve beşerimden akan yağışan saçlarıma gülüyordu.

Gülerken yüzünde oluşan ifadeye, yağmurla ıslanan saçlarının nasıl da estetik bir şekilde alnına düştüğüne baktım. Dudakları, sanki mümkünmüş gibi, daha da koyu bir kırmızı olmuştu. Bense solgun tenimle bir zombiye benziyor olmalıydım. Manno'yla ilk özel görüşmemizi elbette böyle hayal etmemiştim.

“Bu geziye devam etmek istediğine emin misin?” dedi gülüşünü bozmayarak.

“Hayır,” dedim dürüstçe. “Vahşi doğada ayakta kalmak bana göre değil, senin için buradaydım.”

“Güzel,” dedi memnuniyetle. Bir dakika sonra ayakkabılarımızı çıkarmış, kıyafetlerimizle göle koşuyorduk. Manno uzun bacaklarına rağmen hızını bana göre ayarlayarak elimden tutuyordu. Bu sefer kahkahalarımı durdurmamıştım. Bu çılgınlıktı ama iyi hissettiriyordu.

Gölün kenarına geldiğimiz anda ilk atlayan Manno oldu. “Haydi, Lavin!” diye bağırdı suyun içinden. “İnan su, dışarıdan daha sıcak. Yağmur yağarken gölde yüzme keyfini tatmanı istiyorum.”

Gözlerimi kapadım ve çantamı omuzlarımdan düşürerek suya atladım. Manno'nun yanında telefonu yoktu. Arabasının anahtarlarını hiç düşünmeden balçığın içine fırlatmıştı. O görmeden anahtarı almış ve eşofmanıma silerek çantamın ön gözüne koymuştum.

Suyla temas ettiğim anda ilk tepkim daha çok üşümek oldu. Dudaklarım titriyordu. Manno sakın bir şekilde yanıma yüzdü. “Benimle yüz Lavin, söz veriyorum birazdan ısınacaksın.”

Dediği gibi de oldu, vücudumu hareket etmeye zorladıktan birkaç dakika sonra suyun içi dışarıdaki rüzgârlı havadan çok daha sıcak hâle gelmişti. Gülerек, birbirimize su sıçratarak ve aramıza giren zamanın acı izlerini yansıtan bakışmaları paylaşarak yüzdük. Suratımıza vuran yağmur damlaları suyun için-

deyken çok daha somut çok daha canlılardı. Sanki hayatı o âna kadar yüzde elli yaşarken artık yüzde yüz yaşıyordum.

Sonunda yağmur yavaşladığında ikimiz de daha fazla hareket edemeyecek kadar yorulmuştuk.

Sudan çıktığımız anda tekrar üşümeye başladım. “Kesin hasta olacağız,” dedim çantamı kollarımdan geçirirken.

“Şurada bir kulübe gördüm,” dedi Manno ileriye göstererek. “Bacası tütüyordu, içeride soba vardır.”

“Sen ciddisin,” dedim bir yandan titreyerek.

Cevap vermekle zaman kaybetmek yerine ayaklarını çamurlu olmalarına aldırmadan ayakkabılarını giydi ve benim de giymemi bekledikten sonra hızlı bir şekilde kulübeye varmamızı sağladı.

Ahşaptan yapılmış, küçük bir bacası olan, toplamda dört penceresi bulunan kare şeklinde bir kulübeydi bu.

Kapının önünde durduğumuzda fısıldadım.

“Üstümüz başımız çamur içinde, bu şekilde bizi eşikten bile geçirmezler.”

“Bana bırak,” dedi Manno göz kırparak.

Kapı ikinci vuruşta açıldı. Başında beresiyle dışarı çıkmaya hazırlandığı belli olan orta yaşlı bir adam kapıyı açtı.

Hafif aksanlı konuşmasıyla, “Buyurun?” dedi. Manno boğazını temizledi.

“Merhaba, biz okulla yaptığımız gezide geride kaldık ve yağmur da bastırınca tamamen ıslandık. Aracımız çok uzakta, belki ısınmamız için bizi misafir edebileceğinizi düşündük.”

Manno tüm dürüstlüğüyle olanları anlatıyordu ve konuşması o kadar düzgün o kadar samimiydi ki karşımızdaki adamın ters cevap verme olasılığı tamamen yok olmuş gibiydi.

“Tabii,” dedi bizi süzerek. “Ayşe, hoş Tanrı misafiri iki gençimiz var. Yağmurda kalmışlar.”

“Geldim, geldim, Kadir,” diye seslendi ince bir ses. Kadir

abi, kapıyı tamamen aralayınca içeriden yüzümüze vuran sıcaklık güneş kadar etkiliydi.

Başını öylesine bağlamış, üzerinde basma bir etek olan kadının görüş alanımıza girdi. Balık etliydi ama şişman da denilemezdi. Üzerinde eteğine göre süslü kalan bir bluz vardı.

Bizi görünce gülümsedi.

“Hoş geldiniz, çocuklar. Geçin içeri, donmuşsunuz.”

Kadir abi tekrar ayaklarımıza bakınca kendimi kötü hissettim.

“Her yanımız çamur içinde,” dedim utana sıkıla.

Ayşe abla güldü. “Siz ona bakmayın, her gün ayağında çamurlu çizmeleri unutup içeri dalar, sonra da paparayı yer. Ondan bu çekimserliği. Girin hadi, girişe bir bez atarım temizlenirsiniz.”

Kadir abi rahatladı. “Kusura bakmayın çocuklar, hanımın tatavasını bir de siz çekin istemedim.”

Manno’yla aynı anda güldük. “Önemli değil,” diye cevap verdikten sonra temizlenmeye başladık.

İkimiz de ayakkabı ve çoraplarımızı çıkarıp içeri girdik. Ancak Ayşe ablanın ısrarları sonucunda dakikalar sonra ben basma bir etek ve kalp işlemeli kırmızı bir bluz, Manno ise paçaları kısa gelen bir eşofman ve Trabzonspor tişörtüyle sobanın başında oturuyorduk.

Gözlerim, Manno’nun açıkta kalan zarif ayak bileklerine kayıyor, gülmemek için dudağımı kemiriyordum.

Neyse ki Ayşe abla çoktan önümüze birer bardak çay koymuştu. Çayı yudumlarırken dikkatim dağılıyordu.

En sonunda göz göze geldik ve ikimiz de aynı anda kahkahayı patlattık. Dört aydır çektiğim özlem, sonunda mutluluğa karışırken, o andan daha güzel bir kavuşma olamayacağını düşündüm.

Gözlerimden neredeyse yaş gelecekti. En sonunda kendimi-

zi durdurmayı başardığımızda, Manno cam kadar parlak gözleriyle uzun uzun yüzüme baktı. Ardından sadece dudaklarını kıpırdatarak bir şey söyledi.

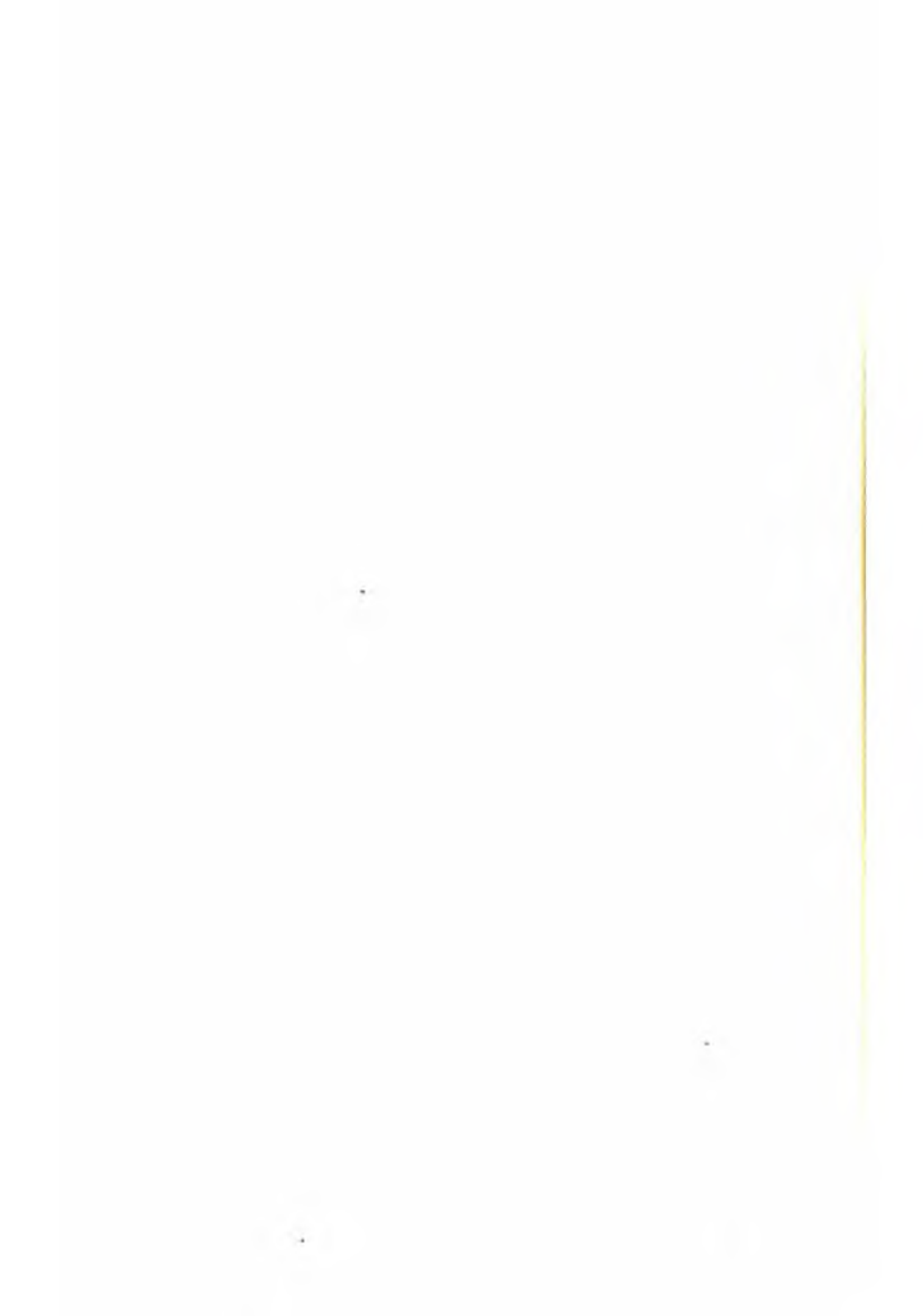
Bu defa saatlerce düşünmeme ya da sözlük karıştırmama gerek yoktu.

“Ti Amo...”

7

DOĞRULAR VE TAMAMLAR

Hayatım boyunca kayda değer birçok anım olmuştu ancak hiçbirinde böylesine büyük bir şeyin parçası olduğumu hissetmemiştim. Manno sessizce kıpırdayan dudaklarının arasından, ilk öğrendiği dil ile bana sevgisini itiraf ederken bambaşka bir dünyanın kapılarının açıldığını hissettim. Bu kapı iki kelimeyle dile gelse de sonsuz gibi gelen bir birliktelik vaat ediyor, birbirimizden uzak dünyalarımızı aynı yörüngeye sokuyordu.

Manno'nun büyülü sözlerini hazmetmem birkaç saniye aldı. Gözleri öyle bir ışıkla parlıyordu ki beklentiyle birbirine bastırıldığı dudaklarını sonradan fark edebildim.

Boğazımı temizledim. "İtalyanca nasıl karşılık vereceğimi bilmiyorum ama ben de seni seviyorum, Manno," dedim sıcaklığı yüzüme vuran sobanın yanaklarımı daha da ısıtmasına izin vererek. Manno'nun gergin dudakları gevşedi ardından tüm yüzüne yayılan kocaman, ılık ılık bir gülümsemeyle bana olan bakışlarını derinleştirdi.

"*Ti amo anch'io*," dedi parmak uçlarımızı birbirine değdirerek. Sanki sevgimizi bu küçücük ama anlamlı dokunuşla birbirimize aktarıyorduk. O an öyle yoğun, o kadar muhteşem bir ândı ki bundan daha iyi bir sevgi itirafının olamayacağını düşündüm.

"Böyle demen gerekiyor." Bu sefer gülümsüyordu.

Beceriksiz bir şekilde söylediklerini tekrarlardım. Manno bana dünyanın en güzel şeyiymişim gibi bakıyordu. En kırılgan, en özel, en sevilesi şeyiymişim gibi. Öyle ki gülümseyişinin içinde kaybolduğumu hissetmeye başladım. Çaylarımızı yudumlarken bile parmak uçlarımız birbirinden ayrılmadı.

Kadir abi ve Ayşe ablanın ısrarlarına rağmen kıyafetlerimiz kuruyunca yola çıkmış, geri dönmek üzere olan otobüse yetişmeyi başarmıştık. Manno otobüste hiç elimi bırakmamış, indiğimiz anda Nur'a veda bile edemedi, bizi arabasına doğru sürüklemişti.

“Arabayı kirletmediğimize sevindim,” dedim dikkati yolda olan Manno’ya bakarak. İnce parmakları direksiyonu sarmış, yüzünde gülümsemesi asılı kalmış bir şekilde araba kullanıyordu.

Gözüm çamurlu ayakkabılarımıza kayınca, “Yani en azından koltukları ıslatmadık,” dedim gülerek.

Manno da benimle güldü. Gamzeleri ortaya çıkınca, görüntünün güzelliğine takıldım.

“Hiç önemli değil.”

“Olsun,” dedim, başımı sallayarak. “Araban çok güzel ve...” deyip duraksadım bembeyaz döşemelere bakarak. Koltukların özel bir deriyle kaplandığı belliydi. “Çok beyaz.”

“Teşekkürler,” dedi buruk bir şekilde. “Babamın hediyesi, 18 yaşına girdiğimde almıştı.”

“Ama,” diye araya girdim. “Oldukça yeni görünüyor, ben yeni olduğunu düşünmüştüm.”

Manno, “Pek kullanmadım çünkü,” dedi durgun bir ses tonuyla. “Araba, hediye çok babamın istediklerini yapmam için bir aracıydı. Kısa süre sonra aramız açılmaya başladı ve ondan gelen hediyelerin çok da önemi kalmadı.”

“Peki ya şimdi?”

“İstanbul’a dönmek için bazı konularda taviz vermem gerekti,” dedi bir eliyle saçlarını karıştırarak.

Ne demek istediğini anlayınca neşem kaçtı. “Böyle olduğu için üzgünüm,” dedim gözlerimi ondan ayırmadan.

Başını hızla bana doğru çevirse de dikkati hâlâ yoldaydı.

“Üzülme,” dedi. “Belki de, o zamanlar fazla tepki göstermişim. On sekiz yaşına basmıştım, özgürlüğümü elime almak, tüm kararlarımı kendim vermek istiyordum.”

“Anlıyorum,” dedim “Ama yine de benim yüzümden bu zamana kadar haklı nedenlerle reddettiğin şeyleri yapmanı istemiyorum.”

Manno aracı yol kenarına yanaştıktan sonra bana döndü.

“Lavin,” diye başladı gözlerimin içine bakarak. “Üç yıl önce İstanbul’dan ayrıldığımda aslında tek yaptığım kaçmaktı. Babamın kolay biri olduğunu söylemiyorum. Ona pek çok konuda hâlâ hak vermiyorum. Ama bir şekilde burada bulunup tüm bunlarla yüzleşmem gerekiyordu. Bana bu şansı veren sensin.”

Söylediklerini kafamda bir süre tarttıktan sonra başımı sallayarak onu anladığımı belirttim. İkna olduğumdan emin olunca arabayı tekrar çalıştırıp yola koyuldu. Kısa bir süre sonra yurdun önündeydik.

“İşte geldik,” dedi. Sesi neredeyse üzgün çıkıyordu.

Kemerimi dikkatle çıkardıktan sonra çamurlu ayakkabılarımı bir yere sürtmemeye gayret ederek doğruldum. Manno beni beklemeden inerek kapımı açtı. Şaşkın bir hâlde arabadan inerken uzattığı eli kabul ettim. Parmaklarımı avucunun içine aldıktan sonra, elimin üstüme masum bir öpücük kondurdu. Hava sıcak olsa da ürperdim.

“Bu kibarlık İtalyan genlerinden mi geliyor?”

“Bence bunun genlerle bir ilgisi yok,” dedi karşıma geçerek.

Elimi hâlâ bırakmamıştı. “İnsanın değer verdiği birine karşı nazik davranması olması gereken bir şey.”

“Manno,” dedim gülümseyerek. “Dünyanın senden öğrenmesi gereken çok şey var.”

Yüzü büyük bir gülüşle aydınlandı.

“Sen nerede oturuyorsun?” diye sordum merakıma yenik düşerek. Ailesiyle oturmadığını artık biliyordum.

Tereddütle arkamdaki bir noktayı gösterdi. Sırtımı dönüp parmağıyla işaret ettiği yere bakınca okulun hemen yanındaki kuleleri gösterdiğini gördüm.

Şaşkınlıkla, “Şuradaki rezidansı mı kastediyorsun?” dedim.

Utangaç bir şekilde omuz silkti. “Babamın istekleri,” dedi; bu durumda hoşnut olmadığını belli etti. “Yüksek güvenli bir sitede oturmam ve hediye ettiği aracı kullanmam ön koşullardı.”

“Pekâlâ,” dedim ilgiyle. “Bunlar ön koşullar olduğuna göre diğer koşullar neler?” Tek kaşımı kaldırarak sorduğum soru sonrası hızımı alamadan devam ettim. “Bu anlaşmanın içinde diplomatik bir evlilik falan yok değil mi?”

Manno bir kahkaha attı. “Hayır,” dedi “Öyle bir şart koymadı. Babam o kadar da geri kafalı değildir. Yani öyle olmasını umuyorum.” Sonlara doğru sesi tatsızlaşmıştı. Konuyu çıkmaz bir noktaya getirdiğimi düşünerek kendime kızdım.

“Ben artık odama çıkayım,” dedim derin bir nefes alarak. “Nur çoktan gelmiştir.”

“Peki,” dedi ama birkaç dakika daha birbirimizin gözlerinin içine baktık. Elim bırakmamak konusunda ısrarcı gibiydi.

“Manno, elimi de beraberinde götürmek ister misin?”

“Ah,” dedi utangaç bir şekilde. Yavaşça elimi bıraktı. “Üzgünüm, seninle olmak o kadar tanıdık ki sanki elinin hep avucumun içinde olması gerekiyor gibi.”

Kızaran yanakları ve dürüstlüğü, her zamanki gibi içimi sı-

cacık yaptı. “Bana da çok doğru geliyor.” diye itiraf ettim.

Karanlıkta parlayan gözleri yüzümü inceledi. Ardından parmakları yavaşça saçlarıma uzandı. Perçemlerimle hafifçe oynadıktan sonra veda etmek için başımın üzerini öptü.

“Seni yarın görebilecek miyim?”

“Pazartesi için bitirmem gereken bir ödev var, haberleşiriz,” dedim hoşnutsuzlukla.

“Tamam,” dedi duraksayarak. “O zaman iyi geceler.”

“İyi geceler,” diye cevap verdim ve arabasına binmesini bekledim.

Kapıya doğru ilerlerken tekrar bana döndü.

“Yurda çıkınca haber verir misin?”

“Manno,” dedim gülerek. “Burası yurt, zaten girişte güvenlikten geçtik, odama kalan 100 metreyi tek başıma gidebilirim.”

“Haklısın, babama benzemeye başlıyorum, her şeyi kontrol etmeye çalışırken bunu yapıyor olmalı,” dedi memnuniyetsiz bir şekilde.

“Sadece senin iyi olduğundan emin olmak istiyor” diye cevap verdim. “Hadi git artık, yoksa Nur bizi izlerken camdan düşecek.”

Manno odamızın olduğu yere dönünce Nur’u gördü ve el salladı.

İkimiz de güldük, ardından arabasına binip uzaklaştı. Kalbimde minik bir boşluk oluştu ama bunun geçici olduğunu bilerek odama yürüdüm.

Odaya girdiğim anda Nur’un üzerime atlaması ve bütün detayları tek tek anlatmamı istemesi pek de şaşırtıcı değildi.

“Lavin,” dedi Nur ciddi bir şekilde. Her şeyi anlatmayı daha yeni bitirmiştım.

“Manno da bir hata, ne bileyim bir bozukluk olmasın?”

“Ne demek istiyorsun?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Bu anlattıkların,” dedi. “Hepsini aynı hikâyeye sığdıramıyorum. Çocuk yakışıklı, sempatik, zengin, seni seviyor ve bir de nazik ve anlayışlı. Hayal gibi. Yani bir yerde bir kusuru olmalı mutlaka.”

“Yani bu açıdan bakınca haklısın. Ancak bu noktaya kolay gelmediğimizi biliyorsun. Aylarca ona olan hislerim ve beni yüzüstü bıraktığı gerçeğiyle acı çektim. Bana dolaylı da olsa yalan söyledi. Bunları düşününce her şey çok da mükemmel olmuyor. Hepimizin kusurları var. Manno’nun da öyle, ama özünde muhteşem biri olduğunu görebiliyorum. Bu da benim için yeterli.”

Nur iç çekti. “Umarım haklısındır, kuzum. Senin mutlu olmanı her şeyden çok istiyorum. Sadece... rüya gibi bir ilişkide yaralanmak çok daha fazla can acıtır.”

“Bunu bile isteye yapmazsa üstesinden gelirim,” dedim kararlı bir şekilde. Sonra da Nur’a döndüm.

“Ya, hayatımın en güzel gününü geçirdim. Neden bunları konuşuyoruz?”

“Haklısın,” dedi Nur surat asarak. “Hadi, romantik bir film seçip öpüşme sahnesi izleyelim, sana da pratik olur. Yani bir gün olacak sonuçta.”

Başımın altındaki yastığı çekerek başına vurdum. “Of, Nur! Saçmalama!”

Gecemiz Nur’un beni gıdıklayarak kahkahalara boğmasıyla sonlandı.

Pazar günü beklediğim gibi geçmedi. Çiçeği burnunda sevgilimle görüşemediğim gibi ödevi bitirmek için neredeyse sabah-

lamam gerekti. Yazdığım makalenin ana argümanını savunan kaynağım tabiri caizse çürük çıkmıştı ve aynı tezi destekleyen yeni bir kaynak bulup makaleme referans olarak eklemek tüm gecemi aldı. Gün boyunca Manno'yla sadece telefonda görüşerek sıkıcı günümünden bahsetmekten başka bir şey yapamadım. Ödevim bittiğinde saat sabah 6:00'ya geliyordu ve ilk dersim 8:00'deydi. Uykusuz bir şekilde derse giremeyeceğimi bildiğim için pazar akşamı yurda geri dönen Ayla ve Hande'yle beraber, bizimle kalmaya devam eden Nur, okul için hazırlanırken ben odama giderek sabahki dersleri ekeceğimi söyledim. Öğleden sonra ilk dersim Manno ile olan seçmeli dersimdi ve tüm sabah okulda gözlerimin onu aramasındansa, direkt onu görebilecek olmak kayda değer bir şeydi.

Kızlar çıktığında, çoktan uyumuştum.

Uyandığımda gözlerimi kısıarak, zamansız uyku saatim yüzünden ağrıyan başımı ovaladım. Bu dinlendiriciden çok, sersemletici bir uyku olmuştu. Saate bakmak üzere komodinden telefonumu alınca gözlerim kocaman oldu.

Saat öğleni geçmişti. Kızlar defalarca aramışlardı. Manno bir kere aramış, ardından da birkaç mesaj atmıştı. Sabah ona haber vermeyi akıl edememiştım. Başımın ağrısını unutarak kafama bir şaplak attım ama ardından gelen acıyla inledim. Derse yetişmek için çok az vaktim vardı. Hızla duş alıp dişlerimi fırçaladım, ıslak saçımı topuz yaptım ve yurttan fırlayarak çıktım.

Sınıfın kapısına geldiğimde saat çoktan biri beş geçiyordu. Duruşumu dikleştirdim ve kapıyı çaldım. Dersin hocası Giovanni, beni görünce gözlüklerinin üzerinden hoşnutsuz bir şekilde bakarak tahtaya yazdığı şeye geri döndü.

Suçlu bir şekilde gülümseyerek içeri girdim. Manno bakışlarımız birleştiği an gülümsedi. Gözlerinin ışıltısı hem sakinleştirici hem de heyecan vericiydi. *Sorun yok*, der gibi göz kırptı

ve hemen yanındaki boş sırayı gösterdi. Ayla ve Nur tam arkasına oturmuşlardı. Ders boyunca bizi göz hapsine alacaklarına şüphe yoktu.

Sıraya oturduktan sonra çantamı alıp ders kitabını çıkardım. Bu hafta Manno'nunki önündeydi.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. Giovanni'nin dikkatini çekmek istemiyordum. "Arama ve mesajlarına dönemedim, yaklaşık yirmi dakika önce uyandım."

Dişlerini gösterdi. "Üzülme, Nur bana sabaha kadar çalıştığından bahsetti. Uyanık olduğunu bilsem sana arkadaşlık ederdim."

"Benim için sabahlamanı istemedim," dedim "Ödevin biteceği bile muammaydı."

"Zaten pek uyumadım," dedi gözlerinin önüne gelen saç tutamlarını geriye atarak. O an erkek arkadaşımın ne kadar iyi görüldüğüne bir kez daha şahit oldum. Üzerinde açık kiremit rengi V yaka bir kazak vardı ve içine beyaz bir tişört giymişti. Kazağının rengi dudaklarını ortaya çıkarmıştı. Adeta ışıltıyordu. Ona bakmaya devam ederken az önce söylediği şeyi duymadığımı fark ettim.

"Affedersin," dedim gözlerimi kırpıştırarak. "Az önce ne demiştin?"

Giovanni boğazını temizleyince fark edilişimizi anlayarak önümüze döndük. Manno kitabını biraz önüne çekerek köşesine bir şeyler yazdı. Bunu yaparken dersi dikkatle dinler gibi yapıyor, oldukça profesyonel görünüyordu. Yazma işini bitirdikten sonra kitabı hafifçe bana doğru çevirdi.

"Bugün çok güzel görünüyorsun."

Gülümsedim.

"Aynı şeyi senin için düşünüyordum," diye yazdım altına cevap olarak.

Kitabı kendine doğru çekti ve tekrar yazmaya başladı.

“Yanılıyorsun, sen yanıma oturduğun için öyle görünüyor olmalıyım.”

Yüzümde oluşan büyük gülümsemeye engel olamadım.

Aynı anda Giovanni bize döndü. İngilizce konuşarak Manno’ya seslendi. Aslında bu davranış, aynı ülkeden de olsalar Manno’ya müsamaha göstermeyeceğinin bir göstergesiydi.

“Thomas Jefferson’ın Amerikan Bağımsızlık Günü’nde yaptığı konuşmanın ana konusu olan John Locke’un düşüncelerini sen özetlemek istersin diye düşündüm, Ermanno?” dedi beklentiyle.

Manno toparlanmaya bile gerek duymadı. “Elbette,” dedi ve sınıfa dönerek konuşmaya başladı. “Jefferson, Locke’un öğretilerinden ve felsefesinden her zaman etkilenmiştir. Ayrıca Locke’un yaşama, özgürlük ve mülkiyet edinme haklarının doğuştan geldiğini, sonradan kazanılan haklar olmadığı tezini her zaman savunarak Bağımsızlık Günü konuşmasının ilk bölümünde bunlardan detaylı olarak bahsetmiştir.” Manno açıklamasını bitirdiğinde bütün sınıf suspus olmuştu.

Giovanni tek kaşı kalkık bir ifadeyle Manno’yu sonuna kadar dinledikten sonra gözlüklerini burnuna iyice yerleştirerek ikimizi süzdü. “Bu yeterince açıklayıcıydı Ermanno, teşekkürler,” dedi.

Giovanni’nin dikkatini üzerimizden çektiğine emin olunca Manno’ya döndüm.

“Neredeyse tüm konuyu anlattın,” dedim fısıltıyla. “Benim gibi inek olduğunu görmek güzel ama sanırım sen benden de betersin.”

Dudaklarını birbirine bastırarak güldü.

“Gece uyuyamayınca, Locke’u okumaktan başka yapacak daha iyi bir şey bulamadım diyelim.”

“Sen de mi sabahladın?” diye sordum. Tüm gece ona mesaj atmak için telefona giden elim ve sonradan uyuduğunu düşü-

nerek vazgeçtiğim gerçeğini hatırlayınca yüzüm asıldı.

“Sayılır,” diye cevap verdiğinde, Giovanni tekrar boğazını temizledi. Sıranın bana geleceğinden korkarak önüme döndüm.

Ders çıkışı hızla kırtasiyeye giderek ödev çıktılarımı aldık. Ayla ve Hande yanıma gelerek hafta sonlarının nasıl geçtiğinden kısaca bahsederken Manno da tatlı bir ifadeyle bizi izliyordu. Nur benim gibi sabahlamasa da o da aynı ödevi yazdığından benden önce bitirip yatmıştı. Ancak sabahki derslere girdiği için, bizle takılmayarak yurda gidip uyumayı tercih etmişti.

Nihayet ödevimi teslim ettiğimde rahat bir nefes aldım. Manno bu yorucu gün sonrasında kahve teklifinde bulununca da memnuniyetle kabul ettim. Elbette Ayla ve Hande’yi de davet ederek ders boyunca toplayamadıkları malzemeyi onlara vermeye karar verdik. Aksiyonsuz devam eden hayatımda bu kadar gelişme olması onları bile sarsmıştı.

Yine de aynı masada oturduğumuz süre boyunca, en yakın dostlarım ve sevdiğim çocukla beraber ortak gülüşlerimiz paha biçilemezdi. Özellikle işaret diliyle konuşan Ayla’ya dikkat kesilen Manno’nun ona kolayca cevap verdiğini görünce, doğru insanların hayatımda olmasının verdiği güvenle arkama yaslandım.

Manno onları izlediğimi fark edince gülümsedi. Dudaklarını birbirine bastırdığında gamzeleri ortaya çıktı ve elimi uzatıp onunkini kavramamak için kendimi tutmak zorunda kaldım.

Bakışlarımdaki ifade beni açık etmiş olacak ki Manno ne düşündüğümü tahmin eder gibi, göz kırptı. Ardından dudaklarını artık kolayca seçebildiğim kelimelerin ahengiyle kıpırdattı.

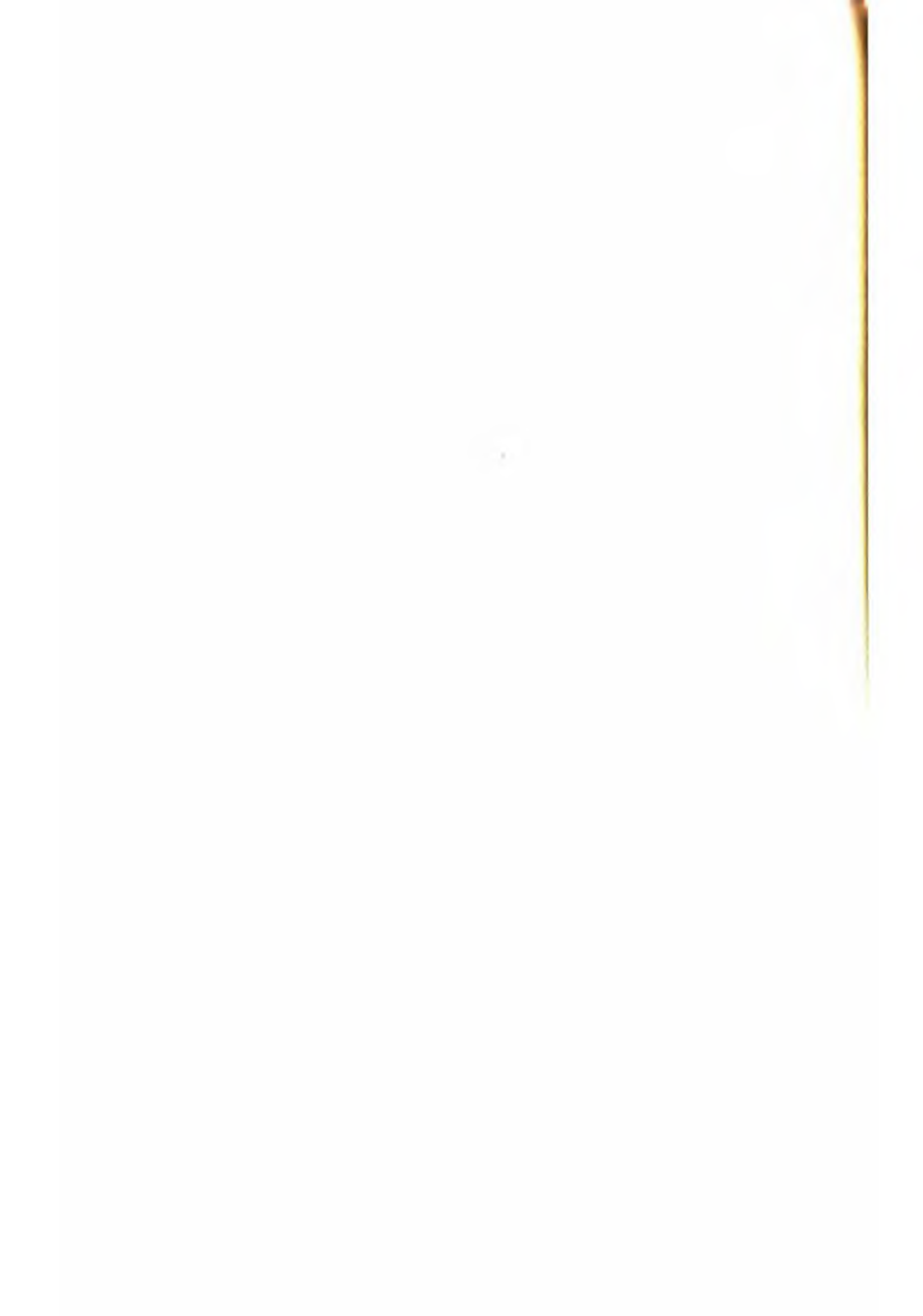
Gülümsedim ve bana öğrettiği şekilde karşılık verdim.

“Ti amo anch’io.”

8

DEVASA GÖLGELER

Heyecanın boyutları vardır. Yeni bir kıyafet ya da ayakkabı aldığınızda heyecanlanırsınız. Sınava girdiğinizde ve yüksek puanla geçtiğinizde heyecanlanırsınız. Yaz tatilinden sonra en yakın dostunuzu görecekseniz heyecanlanırsınız. Hız trenine binerken, yıl sonu gösterisinde sahneye çıkarken ya da en sevdiğiniz serinin yeni kitabı çıktığında heyecanlanırsınız. Tüm bu anlarda kalbiniz hızla çarpmaya başlar, vücudunuzun salgıladığı adrenalinle beraber kan basıncınız artar ve bazı durumlarda titreme yaşarsınız. Ancak her heyecanın tadı, damakta bıraktığı kuruluk farklıdır. İşte tam o anda, beni göz hapsine alan su yeşili irisler, maviye dönüyordu. Tüm bu heyecanlar birleşip koca bir kıvılcım oluşturuyor, etkilerini fişekler gibi damarlarımda patlatıyordu. Ve ben, Manno'nun ışıkla dans eden gözlerine bakarken felsefenin asıl üzerine eğilmesi gerektiği soru bu diye düşündüm: *Aşk*.

Parmağım usulca onunkine değdiğinde ruhumda yeşeren çiçekleri kim tanımlayabilirdi? Peki, bakışları benimkini bulduğunda hayatın birkaç saniye durmasına ne demeliydi? Onun varlığını hissettiğim ortamda havanın daha da hafiflemesi, beni bulutların üzerine taşıyabilmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Aşk, cevabı bulunması gereken en önemli soru değil de neydi?

“Hey, çalışkan leydi!”

Manno’nun sesini duyduğumda kalemi bırakarak defteri mi kapattım. Daha önce yazmak gibi bir dürtüm olmamıştı. Kelimelerle aram okurken iyiydi ama yazmak bambaşka bir serüvendi. Hafiften kızarak ona döndüm ve kendimi gözlerinin güzelliğine hazırladım. Eh, sonuçta bu yeni yeni alışmaya başladığım bir sahneydi. Onun güzel gözlerinin hep benim üzerimde olması... değişti. Güzel anlamda.

“Bu cümle ancak sana ait olabilir,” dedim gülümseyerek. Üzerinde yine ona çok yakışan ince kazaklarından biri vardı. Bugünkü renk seçimi siyahtı ve her hâlükârda güzel görünüyordu. Masaya kollarını dayayarak bana doğru eğildi ve son zamanlarda hep yaptığı gibi parmaklarını perçemlerimde gezdirdi.

“*Bella e brava,*” dedi yumuşak bir sesle. “Çalışkan ve güzel.”

Yanaklarım iyice kızardı.

Kütüphanedeki köşemde iyice küçülerek utangaç bir şekilde gülümsedim. Manno yavaşça parmaklarını çekti ve gamzelerini göstererek dudaklarını birbirine bastırdı. Yüzüme öyle dikkatli bakıyordu ki sanki her santimimi ezberlemek istiyordu.

“Dersin nasıl geçti, sevgilim?”

Sorusu karşısında gözlerim büyüdü ama yanaklarımın mutlulukla kızarmasına engel olamadım.

“İyiydi,” dedim usulca. “Asıl seninki nasıldı? Apar topar geçiş yaptığın için uyum konusunda sorun yaşamandan korkuyorum.”

Dirseklerini masadan çekip yanıma oturdu.

“Keyifliydi. Roma’da dersleri İtalyanca alıyordum, şimdi en azından hepsi İngilizce. İngilizcem paslanmıştı, iyi oldu.”

Güldüm. “Bir dahaki dönem, seçmeli ders için İspanyolca seçebilirsin, hocası çok iyiymiş.”

“Sen de seçecek misin?” dedi bir sır verir gibi fısıldayarak.

“Neden olmasın?” diye cevapladım onun gibi usulca.

Sağ elini saçında gezdirdi. “Eh, o zaman İspanyolcayı en baştan öğrenmeye değer.”

“İspanyolca da mı biliyorsun?” diye sordum hayret içinde.

Omuz silkti. “Büyükelçi oğlu olunca, mecburen birden fazla dil öğreniyorsun. Babam hâlâ Fransızcaya takık. Eski diploması dili olduğu için öğrenmem konusunda ısrar etti. İspanyolcayı kendim seçtim; hem İtalyancaya çok benziyor hem de güzel bir dil.”

“Bu dört eder, Manno,” dedim. “Dört dil biliyorsun. Ben daha İngilizceyi tam konuşamıyorum.”

Gülümsemesi yüzüne yayıldı.

“Kesinlikle katılmıyorum. Roma’da beni gayet iyi idare ettin.”

O günleri hatırlayınca ellerimle yüzümü kapadım. “Hiç hatırlatma, kendimi rezil ettim.”

“Hayır, beni büyüledin,” dedi sıcak bir sesle.

Ellerimi nazıkçe yüzümden çekti. “Güzel yüzünü benden saklama.”

“Hey çifte kumrular, yemeğe gitmiyor musunuz?”

Hande’nin sesiyle irkildim. Manno gülümseyerek karşılık verirken ben kendimi toparlamaya çalışıyordum. Hande’nin yanında dikilen Ayla bile hafiften tebessüm halindeydi. Manno ile beni beraber gördüklerinde mutlaka beni utandıracak bir şey yapıyor ya da söylüyorlardı.

“Benim işim bitti,” dedim, Hande’ye gözlerimi kısarak. Benzer bir bakışı Ayla’ya atmaktan çekinmedim. Ayla eliyle ağzına fermuar çeker gibi yaptığında gülümsedim.

Beraber olduğumuzu öğrendiğinden beri Hande’nin dilinden düşmemiştik. Bize, çifte kumrular, âşık kuşlar, aşk sarhoşları ve hatta sevgi pıtırıcıları gibi yüzümü şekilden şekile sokan şeyler söylüyordu. Elbette Ayla bu duruma konuşarak katkı sağlayamıyordu ancak Hande’nin yanında sırtıtarak bize bakması yetiyordu. Manno bu durumdan şikâyetçi olmadığı

gibi oldukça eğleniyor hatta zaman zaman, bana çaktırmadan, onlara malzeme veriyordu.

“Haydi *tesoro*,” dedi Hande. “O güzel poponu kaldır da yemeğe gidelim ben çok acıktım.”

“Hande!” dedim gözlerimi büyüterek, arkadaşşıma söz geçiremeyeceğimi anlayıp çaresiz bir şekilde Manno’ya baktım.

Manno arada kalmış bir şekilde bir elini ensesine attı. Ardından Hande’ye döndü.

“Bence Lavin’e *tesoro** diyen ben olmalıyım, Hande. Sen *caro*** ya da *miele**** diyebilirsin.”

Manno bu açıklamayı yaparken, aklıma bana ilk kez *tesoro* dediği an geldi. İtalyanların genelde sevgililerine *amore* (aşkım, sevgilim) diye seslendiklerini, ancak o bana eski ve özel bir kullanım olan *tesoro mio*, kısaca *tesoro*, diye seslenmek istediğini söylemişti. Böylece kalbimi biraz daha eritmişti. Yüzyıllar önce kullanılan ama artık bana özel bir ifadeydi bu. Hande’nin cevabıyla o tatlı anıdan uzaklaştım.

“Ama ben *tesoro* demek ve Lavin’in yüzünde oluşan ifadeyi görmek istiyorum,” dedi Hande sırtarak.

“Yok artık Hande, benimle uğraşmayı bırak,” dedim.

Hande omuz silkti. “Ya, kırk yıl düşünsem İtalyan bir eniştem olacağı aklıma gelmezdi. Ermanno, hem söylesene şu anemin bayılarak dinlediği *Perdono* şarkısının anlamı ne? Böyle yakışıklı bir adam söylüyor hani.”

Manno güldü. “*Perdona*,” diye düzeltti onu. “*Perdono*, ‘af’ anlamına geliyor, *Perdona* da ‘affeder’ demek. Tiziano Ferro’nun ünlü şarkısını diyorsun.”

“Her neyse,” dedi Hande cahilliğine hiç de alınmayarak. Manno’nun koluna girerek yürümeye başladı.

* Hazinem

** Canım

*** Tatlım

“En iyisi sen bana birkaç özlü söz ya da afili cümle filan söyle de *whatsapp* durumuma yazayım. Ama havalı olsun, çok romantik şeyler istemem.”

Manno kendini tutamayarak güldü. Biz de Ayla ile birbirimize baktık, önce göz devirip sonra gülmeye başladık.

Yemekhanedeki gözler, geçen haftaya nazaran, bugün bize karşı daha az ilgiliydi. Manno’yla okulda el ele dolaşmaya başlayalı bir hafta olmuştu. Bir günde âşık olduğum bu güzel adama bağlanmam için bir hafta fazlasıyla yeterliydi.

Manno, bir elçinin oğlu olmasa elbette bu kadar ilgi çekmeyecektik. Ama herkesçe tanınmamızı sağlayan asıl olay, Manno’nun Türkiye’ye benim için geldiği hikâyesinin efsanleştirilerek kulaktan kulağa yayılması olmuştu. Okulun yeni Romeo ve Juliet’i bizdik artık. Hatta dedikoduların boyutu Roma’da değil de *Romeo ve Juliet* hikâyesinin geçtiği Verona şehrinde tanıştığımıza kadar varmıştı. Hayır, Manno belki Romeo olabilirdi ancak bende kesinlikle Juliet kumaşı yoktu. Bir kere varlıklı aileyi geçtim, teyzemden başka ailem bile yoktu. Annem ve teyzem öksüzdü. Annem evlenene kadar beraber yaşamışlar, sonra annem ve babam ben daha 5 yaşındayken ölmüştü. O zamanlar daha 20 yaşında olan teyzem, şimdi aradan 14 yıl geçmesine rağmen hâlâ evlenmemişti. Bazen bu durumun benim yüzümden olduğunu düşünüp üzülürdüm.

Manno önceliği bize vererek tepsilerimize yemek doldurmamızı bekledi. Ben sadece makarna ve yoğurt aldım ama kızlar günün tüm yemeklerini tabaklarına doldurdular.

Manno, “İlk tanıştığımızda daha çok yemek yiyordun,” diye fısıldadı kulağıma.

“O zamanlar böyle fit sevgilim yoktu,” dedim onu işaret

ederek. “Şimdi formumu korumam gerek diye düşünüyorum.”

Tepsileri masaya yerleştirirken Manno karşıma oturarak bir şey hatırlamış gibi gülümsedi.

“Sana vurulduğum ilk anda ağzının makarnayla dolu olduğunu düşünürsek, dikkat etmene çok da gerek yok.”

Ağzıma götürmek üzere olduğum çatalı geri bıraktım.

“Şaka yapıyorsun?” Gözlerim dehşetle açılmıştı.

“Hayır,” dedi Manno kafasını muzip bir şekilde sallayarak. “Yanakların öyle doluydu ki ağzındakileri yutamayacaksın diye endişelenmiştim.”

Bir bardak su doldurdum ve sudan bir yudum aldıktan sonra ciddiyetle sordum. “Sen şimdi, yemek yerken boğulmak üzere olan bir kıza vurulduğunu mu söylüyorsun?”

Bunu öyle büyük bir resmiyetle söylemiştim ki Manno’nun yüzü de ciddi bir ifadeye büründü. Ardından sakın bir şekilde cevap verdi.

“Kesinlikle. Yemek yemeği seven, kolanın ücretinden şikâyet eden ve gözlerinin büyüsunü gizlemesine rağmen, dokunmaktan kendimi alamadığım perçemleri olan kızlara zaafım var diyelim.”

Surat ifademi daha fazla sabit tutamayarak gülümsedim. Tam o anda Hande ve Ayla’nın da bizi dinliyor olduğunu fark ettim. Tanışma hikâyemizin birinci dereceden tanıkları olarak onlar bile ağızları açık bir şekilde Manno’yu dinliyorlardı.

“İtalya’da yaşamaya karar verdim,” dedi Hande. “Manno doğruyu söyle tüm bu olay genlerle ilgili değil mi?”

Manno hafiften yüzünü buruşturunca araya girdim. “İzninle özel bir şey konuşuyoruz.”

“Özel mi?” dedi Hande tek kaşını kaldırarak.

“Öncelikle Manno’nun sana nasıl baktığını görüp seni uyarar bendim,” dedi gücenmiş gibi yaparak. Ayla’nın da bu duruma kafa salladığını görünce şaşırdım.

“Nasıl bakıyordu ki?” diye sormaktan kendimi alamadım.

İnanılmaz bir şekilde Manno ile ikisi bir ağızdan, “Hayranlıkla,” diye cevap verdi. Hande’nin ukala bir ifadesi vardı ancak Manno tatlı bir şekilde gülümsüyordu.

“Peki, tamam,” dedim gözlerimi açarak. “Beni korkutuyorsunuz.”

Manno kalın ve kırmızı dudaklarını birbirine bastırarak güldü. Gamzeleri ortaya çıkınca iç çekmek istedim ama bu dürtümü yalnız bir ânımıza öteledim.

Ayla sonunda araya girmeye karar vererek “Akşam için planınız ne?” diye sordu.

“Akşama tek planımız Manno’nun beni eve bırakması,” dedim hüznle. “Teyzem bir aydır ortalarda görünmediğim gerekçesiyle bu akşam yemek için evinde olmamı istiyor. Eh, haksız da sayılmaz.”

Bir aydır dikkatimi dağıtan şahane şey karşımda oturuyordu.

“Seni Manno mu bırakacak?” dedi Hande şaşkınlıkla. Söylediklerinin arkasındaki imayı sezsem de anlamamış gibi yaptım.

“Elbette,” dedi Manno bana bakarak. Tepkisi biraz da soru içeriyordu.

“Yani Sevil teyze biraz kontrol delisidir. O yüzden şaşırdım sadece,” dedi Hande.

Manno’nun kaşları havaya kalkmıştı. Konu daha fazla uzamadan makarnadaki son lokmayı aldım ve ayağa kalktım. Manno yemeğini bitirmişti. “Manno, dersten önce bir kahve içelim mi? Yoğurtlu makarna uykumu getiriyor.”

Manno’nun yüzü anında gevşedi. Bana sıcacık bakarak “Tabii ki,” dedi.

Ayağa kalktığı anda Hande sırttı ve ilerlerken arkamızdan, “*Ti amo tesero, ti amo!*” diye bağırdı.

Bize bakıp gülen masaları görünce başımı inanamaz gibi

salladım. “Niye normal arkadaşlarım yok bilmiyorum.”

Manno güldü ve kolunu belime doladı. “Gayet iyiler sevgi-
lim, seninle uğraşmayı seviyorlar sadece.”

Surat asmaya devam etmek istiyordum ama Manno’nun bir
suçu yoktu. Kocaman bir kahve aldıktan sonra benimle sınıfa
kadar yürümesine izin verdim.

Teyzemin evine pek mesafe kalmamıştı ve Manno dikkatle ara-
bayı kullanıyordu. Derin düşüncelere dalmış bir şekilde yolu
izliyordum.

“Teyzen gerçekten Hande’nin bahsettiği gibi mi?” diye sor-
du Manno. Şaşkınlıkla ona döndüm. Yolu izlerken bir yandan
beni kontrol ediyordu.

“Yani, biraz,” dedim. “Annem ve babamı kaybettiğimden
beri ailem oldu. Beni hem çocuğu hem de değerli bir emanet
gibi görüyor. Dolayısıyla üzerime düşüyor.”

“Onu anlayabiliyorum,” dedi Manno.

Teyzemin evinin önüne gelmeden durmasını istedim.
“Yanlış anlama, Manno,” dedim gülümsemeye çalışarak. “Seni
teyzemle tanıştırmak için sabırsızlanıyorum ama önce onu ra-
hatlatmam, aramızdakilerin tehlikesiz ve gerçek olduğu konu-
sunda ikna etmem gerekiyor.”

Manno’nun ifadesinden bu durumdan hoşlanmadığını an-
ladım ama anlayışla başını salladı.

Arabadan inmek üzereyken telefonuma mesaj geldi.
Çantamdan çıkarıp mesajı okudum.

“Teyzem gelirken taze ekmek istemiş. İleride market var,”
dedim parmağımla işaret ederek, “önce ekmek alıp, sonra eve
çıkarm.”

“Oraya kadar bırakayım.” dedi Manno.

“Gerek yok, sevgilim,” dedim. Bu kelimeyi Manno kadar rahat kullanamıyordum ve her söylediğimde yüzüm kızarıyordu. Manno’nun gülüşü gözlerine ulaştı ve ardından elimi öptü.

“Haftaya bir yemek daveti var,” dediğinde ilgiyle kaşlarımı kaldırdım. “Annem ve babam düzenliyor ve senin de orada olmanı çok istiyorum. Benim her koşulda orada olmam gerekiyor ve yanımda olup o akşamı katlanır kılarsan çok sevinirim, *tesoro*.”

Gülümsedim. Aslında delicesine gerilmiştim. “Babanın kuralları mı?” diye sordum zaman kazanmak için.

Başını salladı.

“Teyzemden izin alırsam neden olmasın?”

Elimin üstünü tekrar öptü. “Yarın akşam için sabırsızlanıyorum.”

“Peki ne giymem gerekiyor?”

“Ne istersen,” dedi parlayan gözlerle.

Dudak büktüm. “Manno yapma, o kadar insanın içinde farklı giyinip rezil olmak istemiyorum.”

“Elbise,” dedi gülerek.

“Tamamdır,” dedim ve yeni görevini henüz öğrenmiş bir ajan gibi araçtan indim.

Köşeye kadar yürüyüp marketin kapısından içeri girdim. Recep amca şarküteri reyonunun arkasında duruyordu.

“İyi akşamlar,” dedim. “Bir ekmek alabilir miyim?”

“Dolaptan al kızım, ben de ellerimi silip geliyorum.”

Yıllar geçmesine rağmen Recep amca bana karşı hâlâ mahcuptu. Bu kadar iyi yürekli bir insanın oğluyla büyük bir sınav vermesi yorucu olmalıydı.

Recep amcanın oğlu Atilla benden üç yaş büyüktü. Enes gibi onunla da birbirimize yakın büyümüştük. Ancak Atilla

daha yedi yaşındayken beni öpmeye kalkmıştı. O zaman fazla-
ca Türk filmleri izlediğimizi hatırlıyorum. Atilla beni sevdiğini
anlatıp ona ait olmam gerektiğini söyleyince nasıl korkup eve
kaçtığımı hâlâ unutamadım. O da unutturmadı. Elbette beni
öpmesine izin vermemiştim.

O zaman çocuktuk ama ergenliğe yaklaştıkça Atilla beni
sıkıştırmaya, bana olan aşkını her fırsatta dile getirmeye de-
vam etti. Artık korkudan sokağa çıkamaz olduğum bir dönem,
teyzem ağladığımı gördü ve olan biten her şeyi ona anlatmak
zorunda kaldım. Teyzem bir hışımla evden çıkıp Recep amca-
nın o zaman bakkal olan dükkânına daldı. Ne konuştuklarını
bilmiyorum ancak o günden sonra her yaz Atilla memleketine
gitmeye başladı. Okul kapanır kapanmaz ortadan kayboluyor
okul açıldığında geri geliyordu.

Bir süre sonra ben de özgür hissetmeye, eskisi gibi akşa-
ma kadar arkadaşlarımla oynamaya devam ettim. Ancak lise
bire geçtiğimde Atilla zincirlerinden kurtulmuştu. Bir gün iç-
kiyi fazla kaçırıp karşıma çıktı. Liseyi yeni bitirmişti, askere
gidecekti. Askere gitmeden önce benden söz istediğini, dön-
düğünde evleneceğimizi söyledi. Onu dinlemeyip eve gitmeye
kalkıştığımda bana sıkıca sarıldı. Çok sarhoştur ama güçlüydü
de, kollarından kurtulmak için çabaladıkça ağır içki kokusunu
daha çok soluyordum. Sonunda ağlamaya başladığımda ar-
kamdan bir ses duydum.

“Bırak onu,” diye bağırdı Enes.

Atilla sonunda başını kaldırdı.

“Hey süt çocuğu,” dedi. Dili tam da dönmüyordu. “O be-
nim. Bütün mahalle öğrensın, Lavin benim.”

Enes, Atilla’nın yanında küçücük kalıyordu. Atilla hem iri
hem de uzundu. Enes araya girdiğinde beni Atilla’nın kollarından
kurtarmaya çalıştı. Atilla’nın gücü karşısında çığlık attım. Ben
kurtulmuştum ama Atilla, Enes’in yakasından tutmuştu. Bakkala

koşup Recep amca'yı çağırana kadar Enes'i yeterince hırpalamıştı.

O hafta Enes okula gelememi. Ertesi hafta derslere girdiğinde yüzünde hâlâ çürüklerin izleri vardı. Haline o kadar üzölmüş-tüm ki ilk ders boyunca sürekli ona bakmıştım. Teneffüste ya-nına gittiğimde gülömsedi. "Üzölme Lavin, hiç acımadı," dedi.

O günden sonra Enes'i daha çok düşünmeye başlamıştım.

Recep amca ekmeğın parasını almak için kasaya geldiğinde gülömsedi. "Bir süredir yoktun, kızım," dedi.

"Okul, dersler derken zamanımın çoğu yurttta geçiyor."

"Sen hep çalışkan bir kız oldun, teyzene selam söyle," dedi.

"Baş üstüne," dedikten sonra iyi akşamlar dileyip marketten çıktım.

Teyzemin eviyle market arasında çok bir mesafe yoktu ama çocukluğumdan beri apartmanın arka tarafına uzanan kestir-me ara yolu tercih ederdim. Aslında Atilla askere gidene kadar bu ara yolu kullanmayı bırakmıştım. Ancak ne zaman ki kalıcı asker olacağı dönmeyeceğı duyuruldu, o zamandan beri ora-dan geçmek konusunda daha rahattım. Hava hâlâ aydınlık sa-yılırdı. Eve düz uzanan yol yerine sağa saparak Turan amcaların kömürlüğünün önünden dolaştım. Dar yol ileride genişliyor-du. Yani birkaç saniye hızlı yürüsem yeterliydi.

Yolun açıldığı yere gelmişim ki duvara yaslanmış iri bir fi-gür dikkatimi çekti.

"Atilla?" dedim büyük bir şokla. Gözlerim yuvalarını zorla-mıştı. "Sen asker olmuşsun."

"Sana da selam, güzel kız," dedi gülerek. Üzerinde siyah deri bir ceket vardı. Saçları tamamen tıraşlı olduğu için çelik grisi gözlerinin keskinliğı iyice ortaya çıkmıştı. Hayatım bo-yunca ondan gelecek taciz korkusuyla yaşamam büyük ihti-malle çok yakışıklı bulacağım bir genç adamdı. Ama ben onun bütün çirkin yüzlerini görmüş-tüm.

"Asker olmam izne çıkamayacağım anlamına gelmiyor."

Alaycı gülüşü karşısında ürperdiğimi hissettim. Bana doğru bir adım atınca ayaklarım istem dışı geriye gitti.

“Korkma,” dedi sakın bir sesle. “Sana zarar vermeyeceğim. Sadece ben yokken ne kadar güzelleştiğini görmek istiyorum.”

Aradan dört sene geçmişti. Dört senedir yüzünü görmemiştim ve bana yaklaştıkça çehresinin askerde daha sert ve acımasız bir hale büründüğünü gördüm.

“Eve gitmem lazım,” dedim yutkunarak. “Teyzem bekliyor.”

Sinirli bir ses tonuyla, “Benden kaçma!” dedi. Neredeyse duvarla onun arasına sıkışmışım. “Bir kerecik yüzüme bak, ben değiştim, senin için.”

Korkuyla titredim. Büyük elini alıp saçlarıma dokunduğunda çığlık atacaktım ancak damağım o kadar kurumuştur ki tek yapabildiğim duvarın diğer tarafına kaymak oldu. Atilla hafifçe sırtıttı, naz yaptığımı filan mı sanıyordu?

Başka şansım olmadığı için çığlık atmaya hazırlanırken Manno’nun sesini duydum.

“Lavin?” diye seslendi endişeli bir şekilde.

İnce silueti görüş açıma girince bu sefer onun için endişelenmeye başladım. Atilla’nın şaşkınlığından faydalanarak kolunun altından sıyrıldım ve Atilla ile aynı boyda olmasına rağmen, oldukça zayıf duran Manno’nun yanına ilerledim.

Manno, “Bir sorun mu var?” dedi ciddiyetle.

“Hayır.” diye kafamı salladım. “Hadi gidelim Manno.”

Atilla bize baktı. Gözlerini kıpmış, yumruklarını sıkırmıştı.

“Manno?” dedi öfkeli bir merakla. Manno tam gitmek üzereyken ona döndü. Cevap vermedi ama gerginliğin tırmandığını hissettim.

Atilla, “Lavin sana, bana ait olduğunu söyledi, değil mi?” dedi alayla. Gözleri öyle vahşice parlıyordu ki oradan hemen kaçmak istedim.

“Dinleme onu, Manno,” dedim neredeyse yalvararak.

“Gidelim!”

“Ne saçmalıyorsun sen!” dedi Manno bağırarak. “Lavin kimseye ait değil. Ama benim sevgilim. Uzak dur.”

Atilla bir kahkaha attı. Bize doğru geldi.

“Sana ait değilse nasıl sevgilin oluyor söyle bakalım, ecnebi güzeli?”

Manno dişlerini sıktı. “Aynı sevgiyi paylaşıyoruz, bu yeterli oluyor,” dedi sabırsız bir şekilde.

“Eh,” dedi Atilla. “Bu durumda bize de yumruklarımızı paylaşmak düşünüyor.”

Atilla, Manno’nun üzerine atladığında çılgınlık havada yankılandı. Manno, Atilla’nın ilk saldırısından sıyrılma da ikinci yumruk tam gözünün altına isabet etmişti. Kulağıma dolan kemik sesiyle dehşete düştüm, daha fazla bağırmaya başladım. Manno’nun kolundan tutup onu uzaklaştırmaya çalışırken yumruğu Atilla’nınki kadar şiddetli olmasa da Atilla’nın çene-sine isabet etti. Atilla tam yeniden saldırıya geçecekti ki, babası kalbini tutarak olduğumuz yere geldi.

“Ah oğlum, ben seninle ne yapacağım!” diye feryat etti. Babasının yüzündeki acılı ifadeyi görünce kalbimin sıkıştığını hissettim ancak Manno’yu oradan uzaklaştırmam gerekiyordu. Kolundan çekerek apartmanın arka kısmına çıkardığımda ikimiz de nefes nefeseydik. Onu çekiştirmeye devam ederek apartmanın içine soktum ve merdivenlere oturduk. Atilla arkamızdan gelir diye korkuyordum.

“İyi misin? Canın çok yandı mı?” dedim endişeyle. Yüzünü ellerim arasına alarak aldığı darbeyi inceledim.

“Kırılan gururum kadar değil,” dedi hafifçe gülerek.

“Şapşal,” dedim. “O gördüğün adam komando, çoğu insanın onun karşısında şansı yok.”

Yüzü düştü. “Söyledikleri...”

“Doğru değil!” diye sözünü kestim. “Uzun hikâye, eve çı-

kınca anlatırım.”

Kendimi tutamayarak yanağının sağlam tarafına minicik bir öpücük kondurdum. Manno yarı şaşkın yarı hayran bir ifadeyle yüzüme bakakaldı.

“Bunun için her gün bir yumruk yemeye razıyım.”

Gözlerimi kısınca güldü. “Bekle, az önce evine gideceğimizi mi söyledin?”

“Evet,” dedim omuzlarımı düşürerek. “Seni bu halde bırakmam. Yüzüne pansuman yapmak istiyorum.”

Başını salladı. Merdivenleri tırmanarak ikinci kata ulaştık. Tereddütle kapıyı çaldım. Teyzem neredeyse koşarak geldi ve söylenerek kapıyı araladı.

“Neredesin, Lavin? Eve yaklaştım diyeli yarım saat oldu.”

Teyzemin sözünü bitirip bizi fark etmesini bekledim. Ardından önce beni, sonra sol gözünün altı hızla şişmekte olan Manno’yu gördü.

“Selam teyze,” dedim gülümsemeye çalışarak. “Bu Ermanno, erkek arkadaşım.”

Ani itirafım karşısında Manno da teyzem de hızla kafalarını çevirip bana baktılar.

“Merhaba efendim,” dedi Manno gülümseyerek.

Teyzem şaşkınlıkla bakıyordu. Kendine getirmek için “Teyze?” diye seslendim. Bana döndü ama hâlâ şok içindeydi.

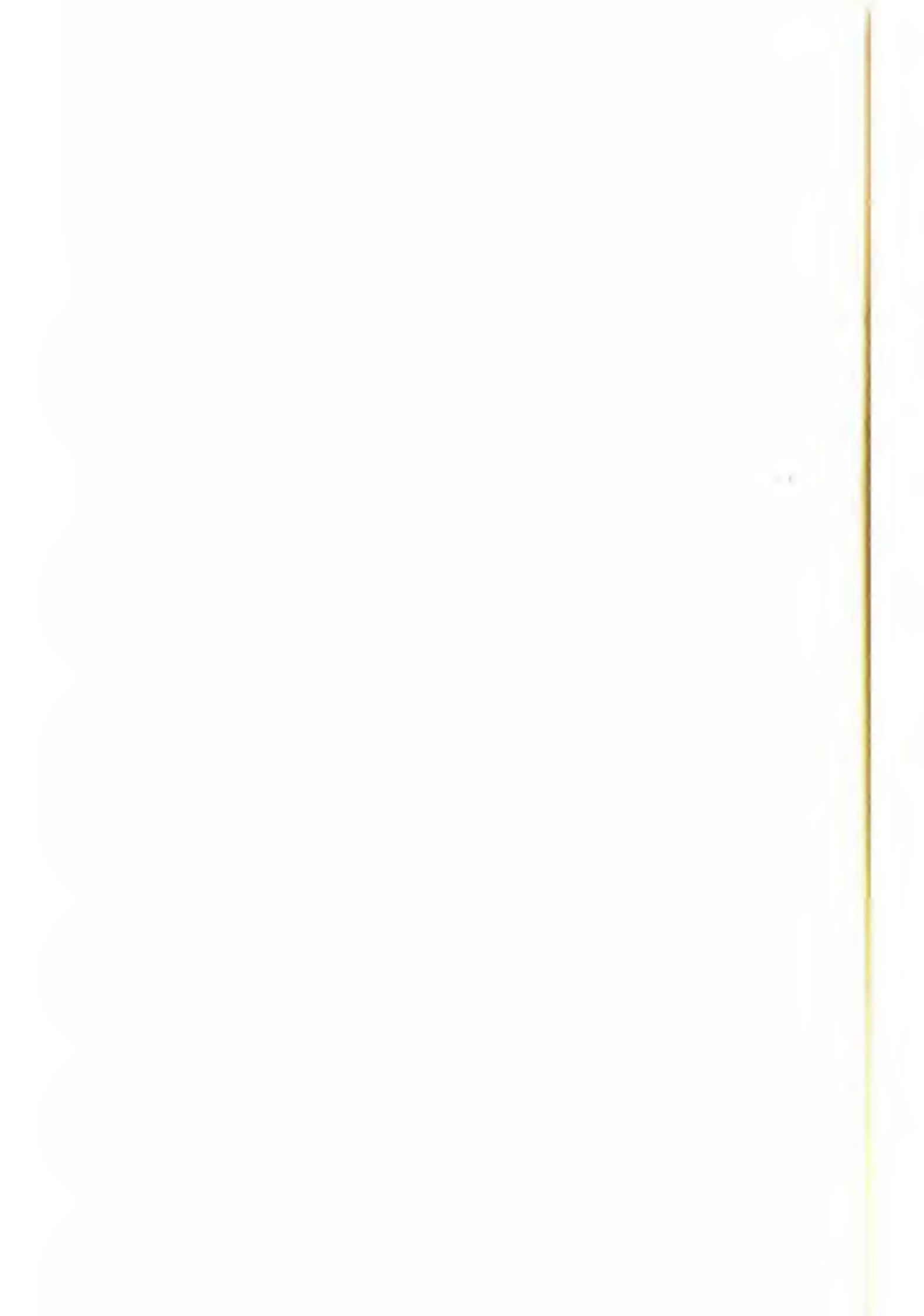
Birden silkelenip gülmeye çalıştı. “Ah, tabii geçin içeri çocuklar.”

Manno nazikçe teşekkür edip içeri girdi; ben de onu takip ederek teyzemin ok fırlatan bakışlarından kaçmaya çalıştım.

9

MIRACOLO

“Çok acıyor mu?”

Manno acıyla gülümsediğinde gamzeleri ortaya çıktı. Elimdeki kremi parmak uçlarımla sağ gözünün altında oluşan morluğa yavaşça yediriyordum. On beş dakika kadar yaraya buz tutmuş ardından krem sürmeye başlamıştım. Bu süre boyunca teyzem mutfakta işi olduğunu belirterek bizi yalnız bıraktı. Ben ilkyardım işini yaparken Manno sessizce gözlerime bakıyordu. Yüzünün hafifçe kasılmaları dışında ifadesinden bir şey anlamak mümkün değildi.

Kremi yeterince sürdüğümünden emin olduktan sonra temiz parmaklarımla, Manno'nun alnındaki saçları geriye doğru itirdim. Gözünün altı morarmaya başlamıştı bile. Üzüntümü gizlemekte zorlanıyordum.

Manno nazikçe bileğimi kavradı.

“Senin suçun değildi, *tesoro*.”

Yüzlerimiz birbirine o kadar yakındı ki bir an panikle kendimi uzaklaştırdım. Yüzü solgun olmasına rağmen buz parlaklığındaki gözleri capcanlıydı. Aynı oranda tenime nüfuz eden kokusu da pek yardımcı olmuyordu.

Derin bir iç çektim.

“Nereden çıktığını hiç bilmiyorum. Uzun zamandır karşılaşılmıyorduk, artık bu şeyin bittiğini sanıyordum.”

“Bu şey?” diye sordu kaşlarını kaldırarak.

“Bana olan saçma saplantısı,” dedim.

“Seni daha önce rahatsız etti mi?” diye sordu katılaştan sesiyle.

“Evet,” dedim sonra duraksadım. “Yani, o zaman çok küçüktük ama yine de bu durum beni korkutmuştu. Neyse ki çok geçmeden teyzem olanları öğrendi ve beni bir daha rahatsız etmemesini sağladı. Babası da oğlunun yaptıklarının farkında olduğu için bana karşı hep nazik ve mahcuptur.”

Bu söylediklerim onu ikna etmişe benzemiyordu. Yüzünde oluşan yeni ifade daha önce Manno’da görmediğim karanlık bir şeydi. Aynı anda hem öfkeli hem de kırılgan görünüyordu.

“Lavin,” dedi doğrularak. “Yoksa sana istemediğin...” Öylesine acılı bir sesle söylüyordu ki hemen onu rahatlatma ihtiyacı hissettim.

“Hayır, hayır Manno. Bana dokunmadı bile, sadece saçma sapan hareketlerle korkuttu.”

Manno’nun ifadesi gevşedi, gerginlikle sertleşen omuzları düştü. “Artık korkma,” dedi her zamanki gibi parmak uçlarımızı birleştirerek. Bu bir çeşit ritüel gibi ikimizi de rahatlatıyordu. “Ben yanıdayım. Senin için sonsuza kadar yumruk yiyebilirim.”

Kendime hâkim olamayarak gülümsedim. “*Ti amo*, Ermanno Renzo,” dedim; kalbimden bu sözcükler geçiyordu.

İtirafım üzerine yüzü aydınlandı, gözleri mümkünatı varmış gibi daha parlak bir hâl aldı. Parmak uçlarını benimkine sıkıca kenetlediğinde, tam olarak el ele tutuşmuyorduk. Bu daha başka, daha farklı bir şeydi. Sanki aramızda aşılması imkânsız bir zincir oluşturuyorduk. Kimse bu halkayı kıramaz, bu bağı çözemezdi.

“*Ti amo*, Lavin Ateş,” dedi gözleriyle bana tüm aşkını anlatmak istercesine.

Teyzem boğazını temizlediğinde ikimiz de toparlanmaya

çalışıp ona döndük ama parmaklarımız arasındaki bağı koparmamıştık.

Kapı eşiğinde bekleyen teyzemin ifadesinde bir kızgınlık aradım ancak daha ziyade şaşırmışa benziyordu.

“Yemek hazır, çocuklar,” dedi mutfağı işaret ederek.

Mutfaktaki küçük masamıza oturduğumuzda içimde garip bir huzur vardı. Bugün yaşanan olaya kadar Manno’yu teyzeme nasıl anlatacağımı bile düşünmemiştim. Ancak şimdi burada, çocukluğumun geçtiği evde, sevdiğim adam ve anne yarım la karşılıklı yemek yiyorduk.

Manno her şeye rağmen bizimle uyumlu görünüyordu. İtalyan olduğu kadar Türk’tü de.

Teyzem çorbaları tabaklarımıza doldurmuştu. Üçümüz de yavaşça yiyor, sessizliği paylaşıyorduk. Ancak teyzemin ifadesinden bir şey anlaşılmasa da yerinde duramadığını hissedebiliyordum.

“Sen sormadan söyleyeyim, teyze,” dedim kaşığımy tabağın kenarına bıraktıktan sonra. “Manno beni buraya bıraktı. Ardından ekmek almak için markete uğradım. Arka taraftaki yoldan gelirken Atilla ile karşılaştım.”

“Ah,” dedi teyzem şaşkınca. “Ama o görevdeydi.”

“İzin yapabiliyormuş,” dedim tatsız bir şekilde. Manno’nun kaşığı tutan eli yumruk hâlini almıştı. “Neyse ki Manno sokaktan ayrılmak için benim eve girmemi beklemiş, Atilla’nın beni sıkıştırdığını görünce araya girdi.”

Teyzem elimi tutup sıktı ve “Çok üzgünüm, canım,” dedi. Ardından Manno’ya döndü. “Sana da teşekkür ederim. Uzun zamandır Lavin böyle bir şey yaşamıyordu. Atilla bu saplantısından kurtuldu sanmıştık.”

Manno sessizce onayladı ancak konuşma onu iyice germişti. Teyzeme attığım imalı bakış yeterli oldu, hemen konuyu değiştirmeye yeltendi.

“Eee, sen nerelisin? Adın Marlo muydu?”

Manno hafifçe güldü. “Yarı Türk yarı İtalyan’ım efendim. Annem Türk tarafım ve bana Erman der, dilerseniz siz de öyle seslenebilirsiniz.”

Teyzemin kafasının karıştığını görünce düzeltme ihtiyacı hissettim.

“Tam ismi Ermanno, teyze,” dedim.

“Şimdi anladım,” diyerek gülümsedi teyzem. “Erman diyeceğim o zaman.”

Manno da gülümseyerek kafa salladı. O an anladım ki, kimsenin Manno’dan hoşlanmama gibi bir şansı yoktu.

Akşamın ilerleyen saatlerinde okuldan ve yurttan bahsettik. Teyzem, Manno’nun İtalya elçisinin oğlu olduğunu öğrenince kayda değer derecede rahatladı. Bunun, onun varlıklı olmasıyla bir ilgisi olmadığını, sadece devlet tarafından güvenilmiş insanlarla arkadaşlık yapıyor olduğum için, endişesinin biraz da olsa azaldığı sonucuna çıktığını biliyordum.

Akşamın sonuna geldiğimizde Manno’ya veda etmek için kapıya çıktım. Manno ayakkabılarını giydikten sonra teyzeme iyi geceler diledi. Ardından ortadan kaybolan teyzemi fırsat bilerek birbirimize sıcak gülümsemelerimizden yolladık.

“Bu akşam umduğum gibi başlamasa da oldukça güzel geçti. Özellikle de teyzenin yemekleri muhteşemdi.”

Sırıttım. “Bunu üç kere filan dile getirdin Manno, sayende teyzem kendini yılın aşçısı ilan edecek.”

Tepkime karşılık gülümsedi ancak bir anda ifadesi ciddileşti.

“Lavin,” diye başladı. “İzinle bir şey sormak istiyorum.”

“Evet,” dedim tereddütle.

“Bu olay,” duraksadı ve derin bir nefes aldı. “Yani bu çocuğun seni rahatsız etmesi durumu çok önceden başlamış. Neden buradan taşınmadınız?”

Onun gibi derin bir nefes aldım. Bu ayaküstü konuşulacak bir konu değildi ancak onu rahatlatmak istiyordum.

“Burası annem ve babamın evi. Onlar öldükten sonra teyzemle burada yaşamaya başladık. Yani başlamışız. Bu mahalledeki herkes bizi tanıyor, hikâyemizi biliyor. Burayı terk etmek bizim için o kadar da kolay değil. Atilla’nın babası da zaten oğlunu buradan uzaklaştırmak için her şeyi yaptı. Bugün kötü bir tesadüftü sadece.”

“Umarım,” dedi Manno, yine kırık ama öfkeli bir ifadeyle. Elimi avucunun içine alıp öptüğünde siniri biraz yatışmış gibiydi. “Yurda döneceğin zaman seni almama izin verir misin?”

Elimde olmadan güldüm.

“Bana şoförlük etmek mi istiyorsunuz, mösyö?”

“Eğer günün geri kalanını bana ayıracaksanız neden olmasın?” Gülümsemesine gamzeleri de karışmıştı.

“Pazar günü, saat 12:00’de,” dedim göz kırparak. “Beni bekletmeyin.”

“Hay hay, madam.” Önümde zarifçe eğildi.

Kalbimin dışına çıkmak için çabalayan bir aşkla, Manno’nun merdivenlerden inmesini bekledim. Kapıyı ardından kaparken suratımda kocaman bir gülümseme vardı. Ermanno Renzo’yu çok seviyordum. Ve aşk böyle bir şeyse, onun için her şeye katlanırdım.

Pazar günü korktuğum başıma gelmemiş, Manno beni evin önünden alırken Atilla bir köşeden çıkıp canımızı sıkmamıştı. Hatta ilginç bir şekilde teyzem bile fazla soru sormamış, sadece beni karşısına alıp, normalde kızının ilk erkek arkadaşı olduğunu öğrenen annenin yapacağına benzer bir konuşma yapmaya çalışmıştı.

Teyzem daha otuz dört yaşındaydı, annem olmak için çok genç olmakla birlikte bir de beş yıl önce nişan atmış biri olarak kalp kırıklarıyla dolu zamanlar geçirmişti. Yani erkek arkadaş konusuna olumlu baktığından şüpheliydim. Bu açıdan ikimizin de gözyaşlarına hâkim olamadığı kısa ve öz bir konuşma yapıtı.

Her şeyden önce kendimi korumamı ve birbirimizi üzmememizi, daha çok genç olduğumuzu, bazı duygu ve düşüncelerin zamanla değişebileceğini belirtti. Teyzem ayrıldığı nişanlısıyla tam yedi yıldır beraberdi. Üniversitede başlayıp devam eden aşklarının bitmesi beni şaşkınlığa uğratmıştı. Bu uyarıyı yaparken kendinden bir şeyler kattığını tahmin etsem de yine de onu haklı buluyordum.

Ama şimdi Manno'nun parmakları benimkine kenetlenmişken, tüm hücrelerim onun ferah kokusuyla dolmuşken, tek istediğim bu ânı yaşamaktı. Bakışlarımın ona döndüğünü fark eden Manno dikkatini sinema ekranından alarak bana baktı.

“Filmi sevmedin mi?”

Gülümsedim. “Sevdim, ama bazen sadece sana bakmak istiyorum.”

Gözleri hafifçe kısıldı. Ekran ışığı yüzüne vurduğunda irisleri cam gibi parlıyordu. Bana doğru uzanıp yanağıma minicik bir öpücük bıraktıktan sonra fısıldadı.

“Seni klişe ergenler gibi sinemada öpmeyeceğim, o yüzden beni daha fazla kışkırtma.”

Ağzımı açtım ama cevap veremedim. Gözlerim şokla kocaman olmuştu. Refleks olarak hemen başımı omzuna gömerek göz temasımızı kestim. Tekrar filme odaklanmaya çalışırken Manno'nun göğsü sessiz kahkahasıyla sarsılıyordu.

Parmakları saçlarımın içinde dolaşmaya başlayınca huzurun tarifi o an diye düşündüm. O ânı sonsuza kadar saklamak, korumak için delicesine bir arzu duyuyordum.

Sinema salonundan çıkarken elimi sıkıca kavradı. Yürüyen

merdivenlerden alışveriş merkezinin mağazalarla dolu katlarına geçtiğimizde hâlâ bırakmamıştı.

“Filmi beğendin mi?” diye sordum benden daha dikkatli izlediğini düşünerek.

“Sayılır,” derken bir yandan merdivenden güvenle inmemi sağlamak için bana yol vermişti. Artık düz zeminde yürüyorduk.

“Konu akıcıydı ancak bazı efektler çok gerçekçi değildi. Bir de kurguda havada kalan kısımlar vardı.”

“Yaaa,” diye başımı salladım. Ancak ben tüm sinema boyunca ona dalmışken, onun filme böylesine odaklanmış olmasına içerlemiştim. Bu durumu fark etmiş gibi hafifçe güldü. “Eh, bir de beni en çok heyecanlandıran muhteşem varlık yanımda olunca en iyi film bile vasat gelir bana.”

Karşılık olarak gülünce bana doğru eğilerek perçemlerimden öptü. Bu ani hareketlerinin beni ne hâle getirdiğinden haberi yoktu tabii ki.

“Acıktın mı?”

“Biraz,” dedim.

“Ne yemek istersin?” diye sordu. Aslında tam da yemek kındaydık ama özellikle istediğim bir şey yoktu.

“Bana sorma, yemek seçmediğimi biliyorsun. Bana bırakırsan yarına kadar karar veremem.”

Sırıttı. “Tamam, hoşuna gidebilecek bir yer biliyorum, hadi buradan çıkalım.”

Alışveriş merkezinden çıktıktan sonra sahile indik ve iki kıtayı birbirine bağlayan köprülerden birine doğru ilerledik. Anadolu yakasına geçeceğimizi anlayınca sevindim. İstanbul’un bu kısmı pek de fırsat bulup gidemediğim bir yerdi. Ayrıca Manno’nun beni götüreceği yeri de merak ediyordum.

Köprüden geçerken camı açarak hafiften serinleyen havayı içime çektim. Manno bu hareketime gülümseyerek benim gibi o da camını açtı. Yol boyunca sol eli direksiyonda olmasına

rağmen diğer elinin parmaklarını saçlarıma dolayarak, saç tutamlarımla oynamaya devam etti.

Kadıköy yolunu takip ederek Fenerbahçe'ye döndük. Hava hafiften kararmaya başlamış, gökyüzüne alacalı renkler hâkim olmuştu.

Manno en sonunda dar bir sokakta arabayı durdurdu. "Birkaç dakikaya geleceğim, *tesoro*." Kontağı kapatıp anahtarı bana verdi. "Arabayı kilitle, ben geldiğimde açarsın."

Hızlıca araçtan inince cevap olarak sadece kafa sallayabildim. Dediği gibi beş dakika içerisinde elinde karton paketlerle aracın yanına geldi ve kilidi açmamı bekledi. Arka kapıyı açıp elindeki paketleri bıraktıktan sonra sürücü koltuğuna oturdu.

"Ne aldın?" diye sordum. Yemeklerin kokusu arabaya sızınca fazlasıyla acıktığımı hissettim. Sinemada mısır istemeyerek hata yapmıştım.

"Biftek burger," dedi arabayı çalıştırarak. "Mayonez de dahil olmak üzere tüm sosları kendi üreten bir kafe var. Hemen arkada." Eliyle geldiği yönü işaret etti. "Beğeneceğini düşünüyorum."

Burgeri anlatıyor oluşu bile karnımın guruldaması için yeterliydi. "Kulağa çok lezzetli geliyor ama neden orada yemedik?" diye sordum.

Manno sırıttı. "Sabırlı ol sevgilim, daha güzel bir yerde yiyeceğiz." Cevap vermeme fırsat bırakmadan ekledi: "İştahın açılmış gibi."

"Eh," dedim iç çekerek. "Erkek arkadaşım beni yemek yerken izlemekten sapıkça bir zevk aldığını itiraf etti. Onu mutlu etmeye çalışıyorum."

Manno keyifli bir kahkaha attı.

"Bunu nasıl güzel yaptığını tahmin edemezsin."

Arabayı sahil tarafına yanaştırıp park ettiğinde gülümsedim. "Sahilde mi oturacağız?"

Başını salladı. Güneş artık tamamen battığı için etrafı sahil yolundaki ışıklar aydınlatıyordu. Deniz şeridi boyunca beton yürüme alanını görünce, merakla bagajı açan sevgilime baktım. Kolunun altına iki tane portatif sandalye sıkıştırdı ve bana seslendi.

“Sen de yiyecekleri alır mısın, *tesoro*?”

“Tabii,” diyerek arka koltuğa uzandım. Manno beni şaşırtarak yürüyüş yoluna gitmek yerine ters tarafa yürümeye başladı. Biraz ilerlediğimizde beton kaldırımın sonlanıp, küçük bir kumsala açıldığını gördüm.

“İstanbul’da denize bu kadar yakın, doğal bir sahil kaldığını bilmiyordum,” dedim gözlerimi mutlulukla açarak.

Sahile inen minik patika tümsek dolu olduğu için Manno, elimi tutarak bana destek oldu.

“Burası ender kalan kumsallardan biri, şehrin göbeğinde ama akşamları denizin kokusunu yakından duymak isteyenler için ideal.”

Manno sandalyelerimizi açtıktan sonra oturduk. Ardından yemek paketlerini açtık.

“Şeftalili buzlu çay.”

Uzattığı içeceği görünce şaşırdım. “Nereden biliyorsun?” diye sordum. Manno’nun yanında buzlu çay içtiğimi hiç hatırlamıyordum.

“Normalde yemek yerken yanına bir şey içmeden duramıyorsun ama yemekhanede buzlu çay olmadığı için yemeği kuru kuru yiyip, derse giderken ya da ders arası mutlaka buzlu çay alıyorsun. Her ne kadar seni bana tanıtan Roma’nın fahiş fiyatlı kolası olsa da ilk tercihin hiçbir zaman kola değil.”

“Manno, doğru söyle; İtalyan istihbaratı için filan çalışmıyorsun, değil mi?”

Güldü. “Hayır kişiye özel çalışıyorum. Sana özel.”

Gözlerinin içine bakıp gülümsedim. Sahil ışıkları arkamızda

kalmıştı, görüşümüzü aydınlatan tek şey ayın denize yansıyan aydınlığıydı. Manno'nun irisleri loş ışığın etkisiyle koyulaşmış olmasına rağmen hâlâ parlaktı.

Hamburger paketini açıp dikkatle ısırdım. İçinde köfte değil birkaç ince dilim biftek vardı. Mayonezinin tadı tatlıya yakındı ancak çok lezzetliydi. Tek kaşını kaldırıp bana bakınca hâlâ çiğnemekte olduğum için ağzım kapalı güldüm. Lokmamı yuttuktan sonra cevap verdim.

"Çok güzel, bayıldım." Daha fazla konuşmadan bir ısırık daha alınca o da kendi hamburgerini yemeğe başladı.

Tatlı akşam yemeğimiz bittiğinde çöpleri bir kenara toplayıp denizi izlemeye başladık. Manno sandalyemi onunkine iyice yaklaştırarak kolunu omuzlarıma sardı, ben de başımı ona yasladım. Küçük ama güvenli cennetindeydim.

Dakikalarca sessizce birbirimizin kalbiyle attıktan sonra yavaşça ona döndüm. Gün boyunca söylemek istediğim şeyler dilimin ucundaydı ve ben de onun gibi içimdekileri dışa vurmak istiyordum.

"Bir şey mi oldu, *tesoro*?" dedi sevgiyle.

Gülümseyerek başımı salladım. Parmağımla iki gün önce neden olduğum gözünün altında soluklaşmaya başlayan morluğa dokundum. Canının yandığını düşündükçe kalbime ince bir sızı giriyordu. Beni teselli etmek istercesine parmağımı yakalayıp ucunu öptü.

İçim aşkının güzelliğiyle titredi.

"Sadece," dedim duraksayarak. "Kelimelerle aram senin kadar iyi değil ya da en azından kendimi böyle bir durumda ifade etmek konusunda," dedim ve yutkundum.

"Ama sen de benim hayatımdaki en heyecan verici mucizesin. Öyle ki böyle bir şeyin var olduğuna bile inanamıyorum." Şaşkınca gülümsedim.

Manno'nun gözlerindeki yoğunluk titreşti. Bir kez daha

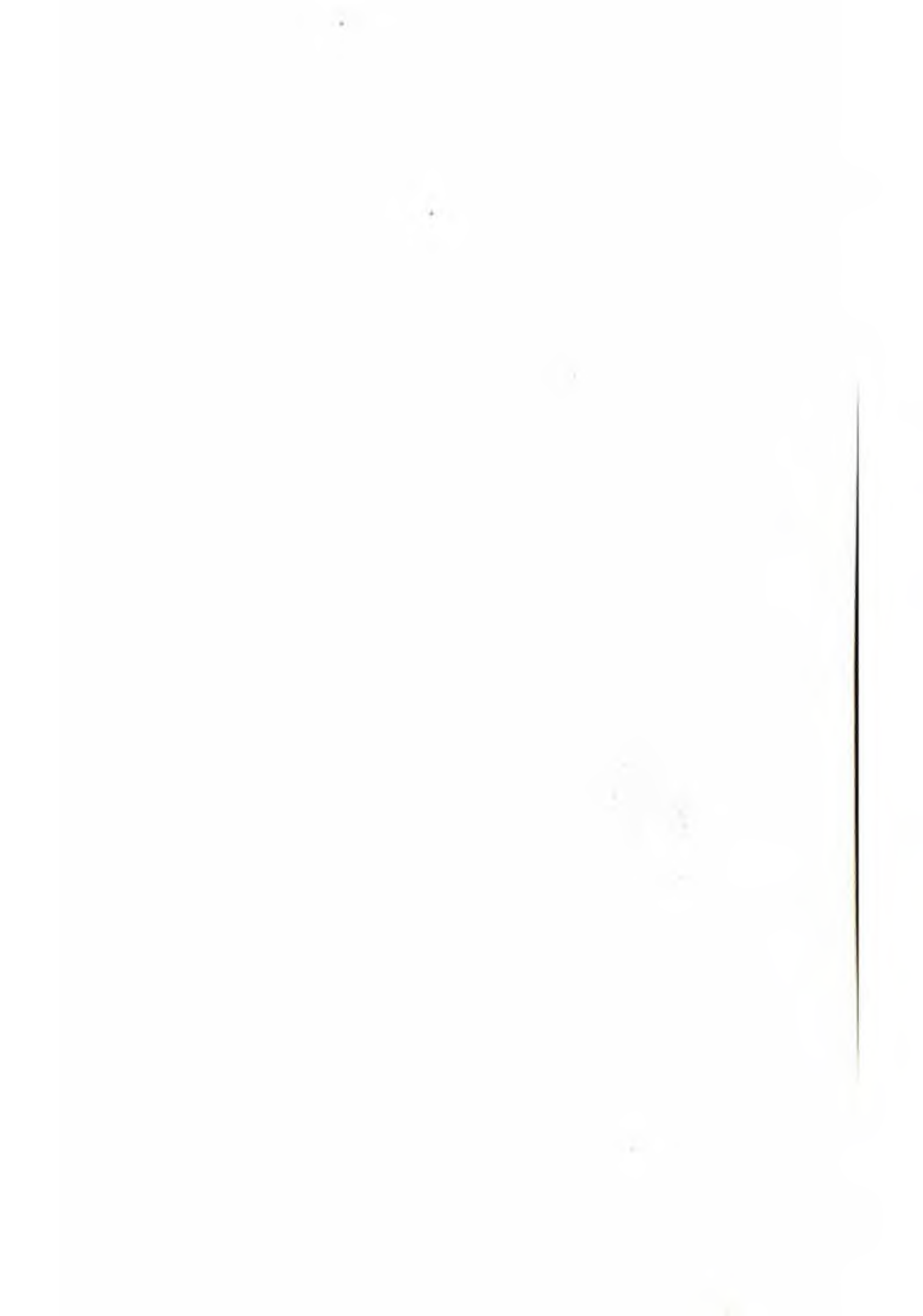
parmaklarımı ve avcumu öperek beni tamamen kollarının arasına aldı, ardından o küçük cennetinde sıkıca sardı.

“*Miracolo,*” diye fısıldadı kulağıma. “Bizi daha iyi anlatan bir kelime olamazdı.”

* *Miracolo*: Mucize

10
STELLE

Karşılaştırmalı siyasal sistemler dersinden çıktıktan sonra hemen kantine yöneldim. Dersin ismi sıkıcı görünmesine rağmen vakit oldukça keyifli geçmişti. Hatta dersin hocası bizi on beş dakika erken bırakarak sınıfın gönlünü fazlasıyla kazanmıştı. Dersin siyasetle ilgili olması, bu konuları Manno ile tartışma fırsatı vereceği için ayrıca seviniyordum. Onunla her konuda konuşmayı, fikirlerini bana açmasını seviyordum.

Onu seviyordum.

Bunu düşünmek bile müthiş bir keyif veriyordu bana; daha onu görmeden kalbim ısınıyordu sanki.

Her zamanki masamıza oturmak için kantinin kapısından içeri girdim. Masanın boş olduğunu görünce rahatlayıp ona doğru ilerledim ancak tanıdık bir ses beni durdurdu.

“Lavin!”

Kaşlarımın çatılmasına engel olamayarak arkamı döndüm. Enes oturduğu masadan el sallıyordu. Tek başınaydı. Gülümsemeye çalışarak adımlarımı onun masasına yönlendirdim. Yaklaştığım anda ayağa kalktı. Nasıl onu kırmadan, uzak durmam gerektiği konusunda kararsız kaldım. Elini sıksam çok resmi kaçacaktı; küçükken olduğu gibi sarılsak fazla samimi. Dudaklarımı birbirine bastırarak omzuna vurdum.

“Naber Enes? Tuğçe’lerle mi buluşacaksın?”

Enes garip tavrım karşısında şaşırda da hızla toparlandı.

Genelde daha sıcak davranırdım ona. Yaptığım şey şapşalca olsa da aramızda bir mesafe olduğunu bir şekilde fark etmesi gerekiyordu.

“Hayır,” dedi. Daha önce ona çok yakıştığını düşündüğüm gözlüklerini düzeltti. “Aslında senin için geldim. Otursana.”

Çantamı çıkarıp bir sandalye çektim.

Enes hafifçe gülümsedi.

“Atilla’nın izne geldiğini duydum. Daha doğrusu annem söyledi,” dedi tatsız bir şekilde. Enes’in annesinin olanlardan haberi yoktu ve Atilla’nın asker olmasıyla gurur duyuyordu.

“Hâlâ onu kışkandığımı düşünüyor,” dedi buruk bir şekilde gülümseyerek. Eskiden olsa, elimi uzatır, Enes’i teselli ederdim. Şimdi ise sıcak olmasını umduğum bir gülümseme gönderdim.

“Her neyse,” dedi kendini toparlayarak. “Sadece seni merak ettim, geçen hafta teyzeni ziyaret etmek için mahalleye dönmüşsün.”

“Sorun yok Enes, gerçekten,” diye telkin ettim onu.

“Yani karşılaşmadınız mı?” dedi hayretle.

Durumu nasıl açıklayacağımı düşünürken, kantinin kapısı açıldı. Manno ağır adımlarla içeri girdi. Üstünde beyaz bir tişört ve onun üzerine giydiği lacivert, örgü hırka vardı. Saçları dağınıktı. Her zamanki gibi.

Gözleri önce ortamı taradı. Önce Enes’i gördü. Yüzündeki düz ifadeyi değiştirmeden bana döndü. Gergin bir şekilde gözlerimi ona diktim. Nasıl tepki vereceği konusunda bir fikrim yoktu. Bakışlarımız buluştuğu anda yüzü aydınlandı, dudaklarında sıcacık bir gülümseme belirdi. Adımlarına ritim kazandı. Yanımdaki sandalyeye oturdu. Hafifçe omuzlarımı sardı, ardından başımın üstüne bir öpücük kondurdu. Verdiği tepkiyle rahatlayan bedenim kendini ona bıraktı. Güven ve huzur duygusu her yanıma sardı. Onun gibi gülümseyerek karşılık verdim. Dikkatle yüzümü inceliyordu.

“Nasılsın, *tesoro*?”

“İyiyim,” dedim kollarının altında biraz daha dinlemek dürtüme yenik düşerek.

“Güzel.”

Parmağının ucuyla yanağımı okşadı.

“Yemek yedin mi?”

Olumsuz anlamda başımı salladım. Tam o an Enes görüş alanıma girdi. Manno’yu gördüğüm andan itibaren onu unutmuştum.

Enes’in, şaşkınlıktan kırılganlığa dönen bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak “Enes’le tanışmıştınız,” dedim.

“Evet,” diye onayladı Manno. Ardından kibarca elini uzattı. “Merhaba.”

“Merhaba,” diye karşılık verdi Enes, diğer eliyle de gözlüklerini düzeltti.

Manno çaresiz bakışımı hissetmiş olacak ki elimden tuttu, sonra da Enes’e döndü.

“Öğle yemeği yiyecektik. İstersen sen de bize katılabilirsin.”

Enes çantasını koluna taktıktan sonra başını salladı. “Teşekkürler ancak gitmem lazım. Sadece Lavin iyi mi diye bakmaya gelmişim.”

“İyiyim Enes, gerçekten,” dedim çabucak.

Enes zoraki gülümsedi. “Tamamdır o zaman. Sonra görüşürüz.”

Enes’e el salladım. Kapıdan çıkıp uzaklaşırken, kendimi bildim bileli sevdiğimi sandığım çocuğun, silik bir hayal gibi kaybolmasını izledim.”

Manno hafifçe elimi sıktı. “Sevgilim?”

Duyduğum sıcaklıkla yüzüme kocaman bir gülümseme yerleşti. “Evet sevgilim?” diye cevap verdim neşeli bir sesle.

Manno elimin üzerini öperken dudaklarını bir süre orada tuttu.

“Yemeğe geçelim mi?”

“Olur.”

İşte gerçek tam buradaydı. Yanı başımda.

Her genç kızın olacağı gibi, benim de hayatımda dönüm noktalarım vardı. Hayatımın aşkıyla karşılaşmıştım. Ona kavuşmam zaman almıştı ve acılı bir ayrılık süreci yaşamıştım. Şimdi rüya sayılabilecek kadar muhteşem bir genç adamla beraberdim ve bu akşam ailesiyle tanışacaktım. Bir dönüm noktasına daha yaklaşmışken, durumun teknik boyutuna baktım; yani giyeceğim elbiseye.

Nur, Ayla ve Hande hazır ola geçmiş bir şekilde yatağa dizdikleri elbiselerden birini seçmem için bekliyorlardı. Benimse hiçbir fikrim yoktu.

“Bir bakalım... Kırmızı çok iddialı.” Elimle kırmızı elbiseyi kenara ayırdım. “Siyah, matem havasında olduğumu gösterir. Mavi fazla çocuksu. Fuşyanın dekoltesi fazla. Yeşilin rengi türbe rengi gibi. Sarı da bu mevsime uygun değil, çok canlı.”

Hepsi derin bir iç çekti. Ayla elleriyle umutsuz vaka olduğumu bildirdi ve göz devirdi. Nur kafasını elbiselerden birinin içine gömdü. Ancak Hande hâlâ ümitli gibiydi. “Mor?” diye bağırdı umutla.

“Mor tam bu mevsimlik; boyu ve dekoltesi de çok makul. Moru dene.”

“Ama sen onu daha yeni aldın,” diye itiraz ettim. “Bir kere bile giymedin.”

“Saçmalama Lavin!” diye çıkıştı Hande. “Haydi geç kalmadan dene şunları.” Elime bir de siyah, ince bir çorap tutuşturdu.

Kıyafeti alıp banyoya girdim. Elbise gerçekten çok güzeldi.

Ayla bizden biraz daha zayıftı ancak Nur ve Hande'yle bedenlerimiz birebirdi. Omuzlarımı hafiften açıktaki elbise kayık yakaydı. Omuzumun yarısından itibaren başlayan kol kesimi bileklerime kadar iniyordu. Üst tarafı bele kadar tamamen oturuyor, belden aşağısı bollaşarak iniyordu. Tam bir dans kıyafetiydi.

Kıyafeti giydim ancak fermuarı kapatamayınca banyodan dışarı çıktım. Sırtımı döndüğüm an Hande zıplayarak yanıma geldi. Dikkatli bir şekilde fermuarı kapadı.

“İşte, tam oldu. Harikasın, Lavin!”

Nur ince burunlu parlak siyah ayakkabıları uzattı.

“Geçen sene sana bunu aldırduğimde akıllıca davrandığımı biliyordum.” Göz kırpınca, ben de karşılık olarak gülümsedim. Ayakkabıları da giydiğimde hazırdım.

“Henüz değil,” diye parmağını salladı Hande. “Hafif bir makyaj ve topuz gerekiyor.”

“Topuz olmaz,” dedim panikle. “Düğüne gitmiyorum, topuz olmaz, cidden kızlar.”

“Tamam, tamam,” dedi Nur. “O zaman maşa yaparız.”

Kızlar maşa konusunda ısrar edince kabul ettim. Bana kalsa her zamanki gibi saçlarımı düzleştirip gidecektim ancak saçlarımla işleri bittiğinde onları dinlemiş olduğuma sevindim. Hande'nin makyaj konusunu abartacağını bildiğim için son dokunuşlar konusunda Nur'dan yardım aldım. Sonunda gerçekten hazırdım.

“Beyaz arabalı prensin seni bekliyor,” diye kıkırdadı Hande.

Onlara sarılıp teşekkür ettikten sonra dikkatle yurdun kapısına indim. Manno soğuyan havaya rağmen, beni aracının dışında bekliyordu. Üzerinde uzun siyah bir pardösü vardı. Saçları ilk defa dağınık değildi. Özenle taranmış, güzel yüzünü tamamen ortaya çıkarmıştı. Giydiği koyu renkler göz rengini tamamen mavi gösteriyordu. Montuma sıkıca sarılarak yanına

ilerledim. Beni gördüğü anda yüzüne rahatlama yayıldı. İki elimi birden tutarak beni kendine çıkıttı.

“Mi manchi, tesoro.”

“Ben de seni özledim,” dedim gülümseyerek. Parmak uçlarımda yükselip yanağına küçük bir öpücük bıraktım.

Manno gözleri kapalı bir şekilde gülümsedi.

“Geç kalmadan gidelim,” dedim.

Manno nazikçe kapımı açtı ve arabaya binmeme yardım etti. Gözlerinin beğeniyle üzerimde gezindiğini fark etsem de bir yorumda bulunmadı. Davranışları her zamanki gibi sıcacıktı.

“Bu resepsiyon neyle ilgili, hiç sormadım,” dedim araba ilerlerken.

“Çok resmi sayılmaz,” dedi Manno yumuşak bir sesle. “La festa di Ognissanti, yani azizlerin kutsandığı bayram için düzenlenmiş bir organizasyon. İtalyanların 1 Kasım’da kutladığı bir bayram.”

“Ah,” dedim “Bu durumda ailen oldukça dindar olmalı.”

Güldü. “Aksine, babam eğer bir aziz ismi taşımasa, bu arada adı Angelo ve görev gereği resepsiyon düzenlemek zorunda olmasa umurunda bile olmazdı.”

“Peki, ya annen?” diye sordum.

“Annem hâlâ İslam dinine sadık,” diye cevap verdi. Kaşlarım havaya kalktı. Daha önce sormamıştım ancak bu bilgilerin üzerine merak etmekten kendimi alamıyordum. Manno’nun inancı neydi?

Düşünceli halimi fark etmiş olacak ki Manno anlayışla gülümsedi.

“Merak ediyorsan ben de Müslümanım, sevgilim. Yani ileride evlenmemiz için hiçbir engel yok.” Muzırca göz kırptı.

“Manno!” dedim utanarak. “Tamam merak ediyordum ama o yüzden değil.”

Manno kısa bir kahkaha attı, sonra da uzanıp elimi yaka-

ladı. Ardından sıcak bir öpücük kondurdu. “Gerçekten *tesoro*, iki kültürü de eşit derecede özümsemiş olsam da annem her zaman bu konuda daha ilgiliydi. Zaten, tam da bu tarz kavramları öğrenme yaşımda Türkiye’ye dönmüşüz. Eh, bir de babamın Roma’da kaldığı bir dönem annemin beni gizlice sünnet ettirmesi var tabii ki.”

Bana doğru yaklaştı. “Babamın hâlâ haberi yok, davette ona yetiştirmemeni umuyorum.” Bunu bir sır gibi sessizce söylemişti.

Utançtan kıpkırmızı oldum ama gülmeme engel olamadım. Ellerimle yüzümü kapatınca Manno daha çok güldü.

“Rahatla *tesoro*, en azından şu an arabaya bindiğin hâline oranla gevşemiş bir haldesin.”

Somurttum. “Evet ama şimdi de utanç içindeyim.”

“Benden utanma,” dedi gülümseyerek. “Çok yakın değil belki ama bir gün hayatlarımız tamamen birleşecek. O zaman senden ibaret olacağım. O yüzden benden utanma.”

Ellerim heyecanla titredi, yutkundum. Karşılık olarak bir şeyler söylemem biraz zaman aldı. Manno’yla geçecek bir hayat. Buna asla hayır diyemezdim. Aşkına karşılık vermek ister gibi yüzüne baktım. Hafifçe dudaklarımı oynattım.

“Denerim.”

“Güzel,” dedi ve arabayı durdurdu.

Geldiğimizi anlayınca, panik hissi etrafımı sardı. Manno hızla kapımı açtı ve arabadan inmeme yardımcı oldu. Elini benimkine kenetlerken kulağıma eğildi.

“Bütün gece yanında olacağım, sakın panik yapma. Babam burnu havada görünür ancak cana yakındır. Annem zaten seninle tanışmak için sabırsızlanıyor. Rahatla sevgilim.”

“Tamam,” dedim derin bir nefes alarak.

Girişten geçip vestiyere yöneldik.

Manno, “İzin ver,” deyip montumu yavaşça omuzlarımdan

çekti ve vestiyere uzattı. Kendi pardösüsünü de teslim ettikten sonra bana döndü.

Gözleri elbisemde ve saçlarımda gezindi. “*Bella e splendida*” gözlerimi kamaştırıyorsun, *tesoro*.”

Memnuniyetle gülümsedim ve üzerine oturan siyah takıma, beyaz gömleğine ve onu muhteşemliğe ulaştıran papyonuna baktım. “Sen de öylesin, göz alıcı görünüyorsun.”

“O halde size eşlik etmeme izin verin, madam,” dedi kolunu uzatarak.

“Zevkle.”

Yavaş adımlarla salona girdik. Bizi ilk karşılayan annesi oldu. Manno’ya göre koyu kumral saçları olan annesinin, gözleri oğluyla aynı renkteydi. Zarif, ince bir fiziğe ve Manno’nunki gibi dolgun dudaklara sahipti. Su yeşili, onu oldukça çekici gösteren bir elbise giymişti.

“Ermanno, hayatım, hoş geldiniz,” dedi yanımıza yaklaşarak. Oğluna sarılıp öptükten ve ne kadar yakışıklı olduğunu söyledikten sonra bana döndü. “Sen de Manno’nun güzel kız arkadaşı Lavin olmalısın.” Gülümsedim, elimi uzattım ancak beni şaşırtarak, kollarını açtı. Bana sıkıca sarıldığı anda kulağıma fısıldadı. “Teşekkür ederim.”

Neden teşekkür ettiğini anlamadığım için kaşlarım havallansa da hızla toparlandım.

“Çok memnun oldum, Selin Hanım,” dedim tebessümle.

“Ben de tatlım,” dedi ve ikimizin de koluna girdi. “Ben diğer konukları karşılarken keyfinize bakın çocuklar.”

Manno’nun annesi yanımızdan ayrılırken arkasından baktım. “Annen çok tatlı.”

“Öyledir,” dedi Manno belime iyice sarılarak. “Hadi, babama da bir selam verip ardından keyfimize bakalım. Belki Roma’da bayıldığın tatlılardan buluruz.” Bir kez daha göz kır-

pınca, kıkırdamamak için kendimi zor tuttum.

Bu genç adama delicesine âşık olmaktan başka şansım var mıydı?

Koca salonda Manno'nun babasını seçmek çok da zor olmadı. Ermanno Renzo, köşeli çene yapısı, güçlü duruşu ve kumral saçlarıyla babası Angelo Renzo'nun adeta bir kopyasıydı.

“Merhaba baba,” dedi Manno yanına giderek. “Seni kız arkadaşım Lavin Ateş ile tanıştırmama izin ver.”

Babası ilgiyle bize döndü. Duruşu sert olsa da oğlunun yanında olmasından mutlu olduğu gözlerinden okunuyordu.

“Merhaba çocuklar.” Gözleri bana döndü ve elini uzattı. Tereddüt etmeden elini sıktım.

“Lavin Ateş, ne kadar da güzel bir isim.”

“Teşekkür ederim, Bay Renzo,” dedim. Türkçesi Manno kadar kusursuz olmasa da oldukça akıcıydı.

“Hepimiz seni zaten tanıyor gibiyiz genç hanım, umarım oğlumla çıktığınız bu yolculuk mutlulukla sonuçlanır.”

Sözlerinde bir art niyet arasam da adam oldukça samimi görünmüştü. Yalnızca fazla açık sözlüydü.

Ne cevap vermem gerektiğini düşünürken Manno araya girdi.

“Çok güzel bir davet olmuş, baba. İzinle tadını çıkarmak istiyoruz.” Bunu gülerek söylemiş olsa da altında minik bir uyarı gizleniyor gibiydi.

Babası tebessüm etti. “Elbette oğlum, ancak sonrasında birkaç misafire hoş geldin demeni istiyorum.”

Manno unutulmuş bir görevi hatırlamış gibi yüzünü hafifçe buruşturdu. “Tabii.”

Manno elimi tuttu ve birlikte boş kokteyl masalarından birine gittik. Masada birçok çeşit tatlı ve tuzlu kanepeler bulunuyordu. Manno ikimize de içecek aldıktan sonra kanepelerden tatmam için ısrar etti. Kısa bir süre sonra masadaki ikramların

yarısından çoğunu bitirmiş ve Manno'nun anlattığı hikâyelerle gülme krizine girmek üzereydim. Davetteki konukların her birini tanımakla kalmıyor, bir de onlarla ilgili komik anıları keyif verici bir şekilde aktarıyordu.

“Çok dikkat çekiyoruz,” dedim sonunda susmayı başarak.

“Herkes eğleniyor,” deyip etrafına göz gezdirdi. “Ayrıca seni kahkaha atarken görmeyi seviyorum. Bırak dikkat çekelim.”

Hafifçe ona yaklaştım. “Anlamadığım bir şey var.”

“Nedir?” dedi tek kaşını kaldırarak.

“Sen bu kadar mükemmel bir âşıkken, nasıl oldu da seni bana bıraktılar? Hâlâ eski bir âşığının bir yerden çıkmasını bekliyorum.”

Manno güldü ve bana daha çok yaklaştı.

“Bu sorunun cevabı çok basit, sevgilim. Bu zamana kadar âşık olmadığım için kimse bu hâlimi görmedi. Yani yalnızca sana özelim.”

“Güzel. Bu durumda etrafımı kollamama gerek kalmadı.”

Manno bana sıcak bir şekilde gülümsedikten sonra başını kaldırdı. Bakışları bir süre bir noktada sabit kaldı. Ardından omuzları düştü.

“Görev çağırıyor. Bütün gece yanında olacağıma söz verdim biliyorum ama...”

Sözünü kestim. “Lütfen git. Ben de dışarı çıkıp biraz hava alırım.”

“On dakika bile sürmeyecek. Birazdan yanındayım.”

Güldüm. “Tamam sevgilim, git hadi.”

Tam bir adım atmıştı ki geri döndü.

“Az önce bana sevgilim mi dedin?”

“Beni utandırmadan git artık,” dedim elimi savuşturarak.

Geri dönüp başımın tepesine öpücüklerinden birini kondu. “Hemen döneceğim.”

Manno'nun zarafetle uzaklaşmasını izlerken, kızaran yanak-

larımı normale çevirmek üzere dışarı yöneldim ancak kalabalığı görünce vazgeçerek başka bir alternatif aradım. Garsonlardan üst katta teras olduğunu öğrenince yukarı çıktım.

Güzel haber, terasta kimsenin olmayışındı. Bir üst katta olduğundan mı, yoksa insanların sosyalleşmek için alt kattaki sigara içme alanını kullanmayı tercih ettiğinden mi bilmiyordum ama Manno gelene kadar yalnız olmak güvende hissettirmişti.

Gerçekten de kısa bir süre sonra, Manno'nun hoş kokusunun bana ulaştığını hissettim. Arkamdan yaklaştı.

“Muhteşem bir manzara,” dedim gülümseyerek. “Sanki gökyüzüne daha yakınız, sanki yıldızlar daha parlak.”

“Senin kadar değil,” dedi benim gibi terasın tırabzanlarına dirseğini yaslayarak. Gözlerini benimkilere çevirdi. Bir süre bakışlarımız birbirini tarttı.

“Bana öyle bakma, *tesoro*.”

Bir adım geri çekildi. Üzerine tam oturmuş olan siyah takımını fit ve zarif vücudunu ortaya çıkarmıştı. Sanki göz rengi geceye uyarak biraz daha koyulaşmıştı.

“Bana seni öpmemi istiyormuşsun gibi bakma.”

Neredeyse fısıltıyla söylediği cümle karşısında yanaklarım alev aldı. Gergin bir şekilde güldüm. “Bunu bana daha önce de söylemiştin. Kendimi bir kadın olarak nasıl bir duruma sokuyorum kim bilir.”

O da benim gibi güldü ama kendine hâkim olmaya çalışır gibiydi. “O gün oyuncak hastanesinde,” dedi sanki o ânı daha dün yaşamışız gibi. “Bunu istedin mi?”

Gözlerini hafifçe kıstı.

Ne sorduğunu anlamamış gibi yapamazdım. Anlamıştım.

O günü düşündüm. Bakışlarımızın yakınlaştığı, yüzünü yakından görüp ne kadar güzel bir adam olduğunu fark ettiğim ânı. Belki dudaklarına bakarken aklımdan bu geçmemişti.

Sonuçta öpüşmek konusunda pek bir fikrim yoktu. Ama ona doğru çekilmiştim. Ve bunun anlamı onu öpmüş olmayı dilemekse evet, dilemiştim.

Ancak cevap olarak dudaklarımdan kısık bir, "Belki," cevabı çıkabildi. Yine de bakışlarımın yoğunluğunu kavradığını görebiliyordum. Gözlerini bir anlığına kapatıp açtı.

"Sana karşı koymak çok zor," dedi bir elini saçlarına gömerek. "Seni hak edene kadar sınırları aşmak istemiyorum."

Ona bir adım yaklaşarak gülümsedim. Parmaklarım gözünün altında kalan belli belirsiz izin üzerinde dolaştı.

"Daha kaç yumruk yemeyi planlıyorsun, *tesoro*?"

Ona bu şekilde pek seslenmediğim için bir an şaşkınlıkla duraksadı. Ardından yüzüne uzanan bileğimden kavrayarak beni kendine biraz daha yaklaştırdı.

Elim omuzlarına düşmüştü. Sıcak dudakları önce alınıma değdi; huzurlu bir dokunuştı bu. Ardından çoktan kapamış olduğum gözlerimi öptü. Tek tek, özenle...

Yanaklarıma değen dudakları içimin ürpermesine neden oldu. Birkaç saniyeliğine aramızda mesafe bıraktığında gözlerimi açtım. Yüzü hâlâ benimkine çok yakındı, dudakları ay ışığında parlıyor, gözleri izin almak için yalvarıyordu. Kendime biraz daha ona doğru ittim.. Bu bir cevaptı.

Dudaklarıma yaklaştı ve usulca fısıldadı.

"Ti amerò fino a quando l'ultima stella del mondo non esca."

Bu, sanki büyümlü bir yemindi. Sanki bizi birbirimize bağlayan tüm hayali zincirler artık gerçekti. Sanki sonsuzluk bizi kabul etmiş, engin gökyüzünün şahitliği altında aşkımızı ilan etmişti.

Manno dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapattı.

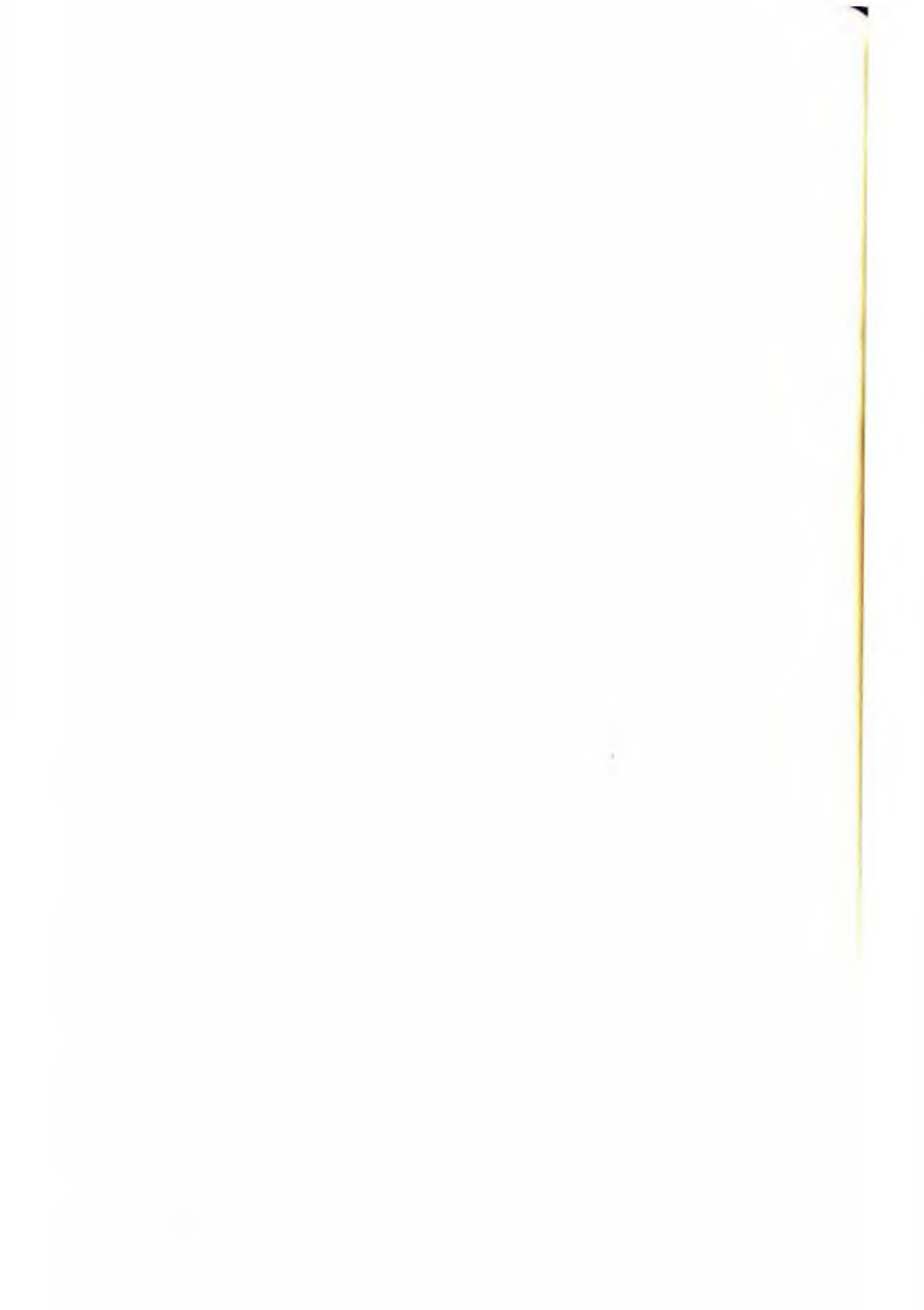
Ardından yıldızlar alev aldı...

* "Seni evrendeki son yıldız söne kadar seveceğim."

11

SON YILDIZ

Ait olmak.
İki kelimelik kısacık bir ifade.

Ancak öylesine güçlüydü ki sonsuz gelen saniyeler içinde tüm benliğime işleyen bir alev gibi ruhumu sardı.

Manno o nazik, davetkar dudaklarını benimkilerden ayırdığında, 20 yıl boyunca hiçbir şeye ait olmadığımı fark ettim. Ta ki o âna kadar; ta ki Manno'yla ruhumu mühürleyene kadar.

Aramızdaki sıcaklığı kaybetmek istemiyor gibi dudaklarımla temasını yavaşça kesti. Soğuk, tenimi amansızca ısırса da hissetmiyordum. Dokunuşunun ısısı beni her şeyden korumaya yetiyordu.

Alnını benimkine yasladı, ikimizin de gözleri kapalıydı. “Bu inanılmaz,” dedi boğuk bir sesle.

“Manno...” diye fısıldadım nefesimi düzeltmeye çalışarak. “Hani Atilla'ya benim kimseye ait olmadığımı söylemiştin.”

“Lavin,” diye araya girdi. Sesi hafif hırıltılı ama hâlâ boğuktu.

“Bitirmeme izin ver,” dedim derin bir nefes alarak. “O gün benim kimseye ait olmadığımı söylemiştin.” Duraksadım. “Ve bu hoşuma gitmişti. Sen bencil biri değilsin Manno ve bunu seviyorum. Ama şimdi, anlıyorum ki, dediğinin aksine ben sana aitim. Bu zamana kadar, bu ne demek bilmiyordum. Artık biliyorum. Sana ait olmak istiyorum.”

Manno buz kadar şeffaf gözlerini yüzümde gezdirdi.

Parmakları yanağımda dolaştı. Sonra birden enseme kavradı. Her zamanki gibi nazik değildi. Sanki bastırılmış bir şeyleri açığa çıkarıyordu. Ancak bu yine de hoşuma gitmişti.

Beni bir kez daha öptü. Bu öpücükle söylediklerimi kabul ettiğini anladım.

Ben ona aittim. O da bana.

Partiden ayrılışımız hızlı oldu. Öncelikle kıpkırmızı suratım nedeniyle Manno'ya arka kapıdan çıkmak için yalvarmıştım. Manno buna kahkahayla güldü, beni lavaboya götürüp kendime çekidüzen vermemi sağladı. Sonradan anladım ki, partiden öylece kimseye veda etmeden ayrılmak büyük kabalıktı.

Manno bunu asla yüzüme vurmadı. Aksine beni öylesine güzel yönlendirdi ki annesi ve babasına veda ederken utanacak fırsat bulamadım. Arabasına bindiğimizde her zamanki gibi elime bir öpücük kondurduktan sonra aracı sürmeye başladı.

Yurdun kapısından geçtik. Kaldığım binanın önüne varmadan arabayı durdurdu. Soru dolu bakışlarımı ona yönelttiğimde gülümsedi.

“Bu akşam seni bırakmak çok zor *tesoro*, ancak geri dönüp resepsiyon biterken ailemin yanında olmalıyım.”

Saçımın bir tutamını parmaklarının arasından geçirdi. Gözleri yüzümü tarıyordu.

“Söylediklerin...” deyip duraksadı. Merakla yüzüne baktım. “Çok çılgınca ama haklıydın. Bencil bir adam değilim ama söz konusu sensen bencil olmak istiyorum. Sana her geçen gün daha çok âşık olurken, seni sadece kendime isteyecek kadar bencil birine dönüşüyorum.” Sonra hafifçe güldü. “Komik olan ne biliyor musun, sana öyle âşığım ki, bu his her şeyin önüne geçiyor.” Sesi alçaldı. “Seni belki de annemden ve ba-

bandan daha çok seviyorum. Sensiz nefes almak yeterli değil gibi. Bu içimdeki şeyin sınırları yok gibi.”

“Manno,” dedim buğulu bir sesle. Ardından ona ismiyle hitap etmek yetmedi. “Sevgilim,” diye fısıldadım. “Ben hayatımda hiç bu kadar sevilmedim.” Öyle ki, gözlerim söyledikleriyle kalbim ise aşkıyla yaşarmıştı.

Manno gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Manno mucizeydi.

“Son yıldız sönene kadar,” dedi bana uzanarak. “Son yıldız sönene kadar,” diye tekrar ettim. Sonra o kısacık veda ânını cennete çevirdik.

Yurt odamızın kapısından içeri girdiğimde Hande huysuz bir şekilde somurtuyordu. Benimse yüzümde kendinden geçmiş aptal bir ifade vardı, emindim.

Yatağımın üzerine oturdum. “Ne oldu?” dedim en sonunda.

“Arabayı neden yurdun iki yüz metre gerisine park ettiniz acaba?”

“Of Hande, bizi mi izliyordun?”

“Elbette,” dedi tırnaklarına bakarak. “Bu gece büyük iddia gecesi idi.”

Manno arabayı yurda yanaştırmayarak akıllı davranmıştı.

“Ne iddiası olduğunu merak bile etmiyorum,” dedim gözlerimi devirerek.

Hande sırtıp dudaklarını bana doğru uzattı. Yüzümü buruşturdum. Ayla yanıma gelerek gülümsedi ve elleriyle, “Gecen nasıl geçti?” diye sordu.

“Çok güzeldi,” dedim kendimi tutamayarak. Hande dudaklarını bir kez daha imayla uzattı. Görmezlikten geldim.

Üzerimdeki elbisenin ve makyajın ağırlığından kurtulmak

istercesine ayağa kalktım. “Ben duşa giriyorum. Detayları çıkınca anlatırım ya da direkt uyurum bilemiyorum.” Esnedim. “Sabah konuşuruz.”

Hande yine somurttu. “Oyunbozanın tekisin, biliyorsun değil mi? Ne bu gizemli tavırlar, *tesoro*?”

“Hande gerçekten yorgunum,” dedim yenilgiyle. “Duştan sonra daha iyi hissedersen konuşacağız, söz veriyorum.”

Omuz silkti.

Eşofmanlarımı çıkarıp hazırlık yapmam ve banyonun yolunu tutmam biraz vakit aldı. Banyoya girdikten sonra ilk iş yüzüme baktım. Daha mı farklı görünüyordum?

Parmaklarımı dudaklarımda gezdirdim. Hâlâ Manno’nun hissi asılı duruyordu. İçim ürperdi. Manno bana dokunmuyordu. Ruhuma dokunuyordu. Duşun altına girip en huzurlu ve mutlu banyomu yaptım. Çıktığımda banyo tamamen buharla kaplıydı. Saçlarımı kuruttum, ardında da kıyafetlerimi üzerime geçirdim. Çok uykum vardı. Bu gece olan her şeyi uyuyarak kalıcı kılmak istiyordum. Sanki o an, her şeyi anlatırsam bütün büyü kaybolacaktı.

Sonunda işim bittiğinde kapanan gözlerle banyodan çıktım. Yüzümde huzurlu bir ifade vardı.

Odaya adım attığım anda gözlerim kızları aradı. Hande ve Ayla yatağın ucuna çömelmiş gözlerini kırpmadan telefona bakıyorlardı. Yüzündeki dehşet ifadesi yüzünden paniğe kapıldım. Ne olduğunu öğrenmeden önce sakın kalmak istiyordum ama yine de dayanamadım.

“Hande, Ayla ne oldu?” dedim endişeyle. Kafalarını telefondan kaldırmadılar. “Kızlar!” diye bağırdım bu sefer. “Birine bir şey mi oldu, ne bu haliniz?”

Verdikleri tek cevap yüzüme çaresizce bakmak oldu.

Yanlarına yaklaştım. Hande ağlamaya başladı. Telefonu elinden alıp her ne olduysa yüzleşmek istiyordum. Kalbim her

adımda daha çok sıkışıyordu. Kızları daha önce böyle görmemiştim. Kötü bir şey vardı. Çok kötü bir şey.

“Twitter’a bir haber düştü,” dedi Hande dudakları titreyerek.

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. “Ne haberi?” dedim histirik bir şekilde bağırarak.

“İ-İ-talyan Büyükelçiliğine bir saldırı olmuş.”

Kekeleyerek söylediği sözleri ilk önce anlamadım. Kaşlarımı çattım, damağımın kuruduğunu, boğazımın ortasına koca bir yumruğun takıldığını yavaş çekimde hissettim.

“Ne-ne?” dedim ağlamaklı sesle. Hande hafifçe başını salladı. Gözleri kıpkırmızıydı. “Doğru olamaz.” Nefesimi yavaşça kaybediyordum.

Ayla da ağlamaya başlamıştı. Ayla’nın ağladığını daha önce hiç görmemiştim.

Telefonu ellerinden çekip aldım. Hızlıca *tweet*’ler atılıyordu. Gözlerimdeki buğudan önce ne olduğunu seçemedim. Ardından birkaç saat önce sevdiğim adamın bulunduğu binanın kızıl alevlerin arasında kaldığını gördüm. Boğazımdan kulaklarıma ulaşmayan bir çığlık koptu. Titreyen parmaklarım görüntüleri kaydırmaya devam etti.

Masum bedenlerin parçaları her yerdeydi. Sultanahmet’teki gibi, Havalimanı patlamasındaki gibi...

Bir sonraki çığlığımı tüm yurdun duyduğunu çok sonra öğrendim. Manno oradaydı, ait olduğum adam oradaydı. Ailesi oradaydı. Ruhum oradaydı. Tekrar bir çığlık attım.

Gözyaşlarım sicim gibi yüzümden akıyordu ama kendimi durduramıyordum. Kapiya koşup spor ayakkabıları bağcığını bile bağlamadan ayağıma geçirdim. Asansörü bekleyecek sabrım yoktu. Koşarak merdivenleri indim. Son basamakta dizlerimin üzerine düştüm ama acıyı umursamadan koşmaya devam ettim. Arkamdan kulağıma ulaşan kızların seslerini hayal meyal hatırlıyordum.

Kendimi sokağa attığımda üzerimde sadece tişörtüm ve eşofmanım vardı. Ama soğuk umurumda bile değildi. Koşarak en yakın taksi durağına ulaştım. Gözyaşlarım ve burnum akıyor, yüzümü ıslatıyordu. Tişörtümün ucunu kavrayarak yüzümü sildim. Taksi durağına varınca, durağın kapısında bekleyen taksi şoförüne el hareketi yaparak, telaşla yanıma çağırdım. “Lütfen,” dedim nefes nefese. “Acele edin.”

Adam halimden paniğimi anlamış olacak ki elindeki çay bardağını hızla tabureye bırakıp arabaya koştu. “Nereye kızım? Acil bir şey mi oldu?”

Gözyaşlarımı tekrar silip burnumu çektim. Sesimin düzgün çıkması için ekstra çaba gösteriyordum. “İtalyan Büyükelçiliğine,” dedim. “Lütfen acele edin.”

Sesim yalvarırcasına çıkıyordu. Şoför arabayı çalıştırdı. Hızlı gidiyordu ancak bana göre yeterince hızlı değildi.

Dikiz aynasından yüzümün hâline, üzerimdeki incecik kıyafete bakıyordu.

Ardından telsizi öttü, patlamadan ve hangi yolların kapatıldığından bahsediliyordu. Ağlamam hıçkırıklara dönüşünce şoför dikiz aynasından bana bir kez daha baktı.

“Yollar kapanmış,” dedi. “Sen tam olarak nereye gidecektin?”

“Yakında bir yer de olur, yeter ki oraya ulaşayım.” Artık sesimde kendimi ifade edecek güç kalmamıştı. “Erkek arkadaşım oradaydı,” dedim. “Oraya ulaşmam lazım, lütfen.”

Taksi şoförüne öylesine yalvarmıştım ki yolu değiştirerek alternatif yolları kullandı. Ara bir sokağa geldiğimizde aracı durdurdu.

“Buradan yukarı doğru yürü, tüm yolları kapamışlar ama geçmene izin vereceklerini sanmıyorum. Allah yardımcın olsun kızım.”

“Çok teşekkürler,” dedim hızla araçtan inerken. Yokuşu koşarak çıkarken nefes aldığımı bile unuttum. Sonunda elçili-

ğin önüne ulaştığımda görüntü umduğumdan daha kötüydü. Ortama kaos hâkimdi. Ambulans ve polis arabaları tüm alanı çember şeklinde çevirmişti. Havadaki yanık et kokusunu duyduğumda öğürdüm ve midemi tuttum.

Ayaklarım acı içerisinde ilerliyordu ancak ona ulaşmaya çalışmaktan başka şansım yoktu. Etrafta koruyucu kıyafetler giymiş ekipler vücut parçalarının arasında dolaşüyor olay yeri incelemesi yapıyordu. İtfaiye bir yandan yangını söndürmeye çalışırken bir yandan da, arama kurtarma çalışmaları için moloz yığınlarını aşmaya çalışıyordu. Gözlerim hızla en kısa sürede enkaz alanına nasıl ulaşabileceğimi taradı. Polislerin henüz etrafını sarmadığı bir boşluk gördüm. Hızlıca oraya koşmaya başladım. İlerledikçe koku ve boğazıma dolan duman artıyordu. Ancak hiçbir şeyin beni durdurmasına izin veremezdim.

Ayağımın altındaki taş yığınları yolumu kesiyordu. Zıplayarak ilerlemeye başladım. Bir el sıkıca kolumu kavradığında çığlık attım. Ancak tepkim korkudan değil, birinin beni durdurmasının verdiği öfkeden idi.

“Hanımefendi, oraya geçemezsiniz, uzaklaşmanız gerek,” dedi kolumu tutan polis. “Olay yerini güvenlik çemberine almaya çalışıyoruz, lütfen uzaklaşın.”

Kolumu polisin elinden kurtarmaya çalıştım. Nasıl üşümüş olduğumu adamın koluma değen sıcak elinden anlamıştım. Manno yaşlarında genç bir polisti karşımdaki. Bunu fark etmem gözlerimin daha fazla yanmasına neden oldu.

“Anlamıyorsunuz!” dedim ağlayarak. “Erkek arkadaşım içerde! Oraya gitmem gerek!”

Genç polisin ifadesi bir an yumuşasa da beni tutmaya devam etti. “Üzgünüm, ama içeri giremezsiniz. Elimizden geleni yapıyoruz. Bırakın arkadaşlar işlerini yapsınlar.”

İtiraz etmek için ağzımı açtığım anda arkamdan bir ses yükseldi. Hande ismimi seslenerek bana doğru koşuyor, Ayla da

onu takip ediyordu. Yüzleri kireç gibiydi.

Hande, “Lavin, bizi çok korkuttun!” dedi ve yanında getirdiği montumu omuzlarıma attı. O an titrediğimi fark ettim. Artık konuşma yetimi kaybetmiş gibiydim. Polise biraz daha yalvarmak istiyordum ancak hâlim yoktu. Boğazım acıyordu.

Ayla bana sarıldığında tekrar ağlamaya başladım ve olduğum yere çöktüm. Hıçkırıklarımınla ikimizi de sarsıyordum.

Hande soğukkanlı bir şekilde ayağa kalktı ve az önce beni durduran polis memuruna yöneldi.

“Arkadaşımın erkek arkadaşı ve ailesi içerideydiler,” dedi Hande. “En azından bir haber var mı paylaşabilir misiniz? Lütfen bilgi verin.”

Polis sıkıntılı bir ifadeyle bize baktı. “Davet çok kalabalıktı, isim verseniz bile daha ceset ya da yaralı teşhisleri yeni yapıyor.”

Ceset dediği an midemde yeni bir kasılma hissettim.

“Ermanno Renzo, Angelo Renzo ve Selin Renzo,” dedi Hande duraksamadan. “İtalyan Büyükelçisi ve ailesi.”

Polis memuru bir an duraksadı. “Erkek arkadaşı, elçinin oğlu mu?”

Genç adamın duraksaması içime koca bir kütle gibi oturdu. Ayağa kalkarak “Bir haber mi var yoksa?” diye sordum.

Polis bizden uzaklaşarak telsizine uzandı. Ardından yüz ifadesini korumaya çalışarak bize döndü.

“Üzgünüm,” dedi.

“Ne için üzgünsün?” diye bağırdım üstüne atılırken. Polisin kolunu sıkıca kavradım. Ağlamakla bağırmak arasındaki ince çizgideydim. “Ne için üzgünsün?” Bu sefer yalvaran bir soruydu. Hande ve Ayla gelip beni ondan uzaklaştırmaya çalıştılar ancak adamın kolunu bırakmadım.

“Söyleyin n’olur...” diye yalvardım. “Lütfen, ne olduğunu söyleyin!”

“Bu bilgiyi normalde paylaşmamam gerek,” dedi başını sal-

layarak. “Ama muhtemelen şu an Angelo ve Selin Renzo’nun cesetlerini çıkarıyorlar. Patlama alanına çok yakınlarmış.”

Şokla adamın kolunu bıraktım. “Hayır, hayır, hayır,” diye mırıldandım. Sanki kan tükürüyordum. “Aman Allah’ım! Öldüler mi?” diye sordum. “Az önce onlarla birlikteydim!” diye bağırdım kızlara doğru. “Daha size gecenin nasıl geçtiğini anlatacaktım. Annesinin ne kadar nazık, babasının ise ne kadar Manno’yu andırdığından bahsedecektim.”

Ben kendimden geçmiş bir şekilde anlatırken, kızlar bana sarıldı. “Geçecek Lavin,” diye telkin etmeye çalıştılar ama geçmeyecekti. Benim için geçse bile Manno ne yapacaktı?

Sahi Manno neredeydi?

Kızların kolundan kurtuldum ve bir kez daha polisin yanında buldum kendimi. “Ya, oğulları Ermanno Renzo?” dedim. Sesimde umutsuzluk ve çaresizlik hâkimdi.

Polis derin bir nefes aldı. “Kaldırılan cesetlerden onun eşgale uyan çıkmadı. Enkaz altında olduğunu tahmin ediyoruz,” dedi.

İçime acı bir umut yerleşti ama aynı zamanda sıkışmış hissediyordum. Hızla gözyaşlarımı sildim.

“Arama ekiplerine katılmama izin verin,” diye atıldım.

Genç polis itiraz etti. “Hanımefendi, güvenlik çemberini geçemezsiniz.”

Ancak onun cevabını beklemeden enkaza doğru koşmaya başlamıştım. Manno orada bir yerdeydi. Çaresizdi. Belki de sıkışmış, bilinçsizce yatıyordu. Belki de daha kötüsü...

Ona ulaşmalıydım.

Polislerin, itfaiyecilerin ve medikal ekiplerin arasından geçerek, bir kaçış noktası aradım. Nereye bastığıma ya da nereye gittiğime dikkat bile etmiyordum. Ayaklarım tökezliyordu ve yurttan çıkarken düştüğüm için dizim acımaya başlamıştı ama aldırış etmedim. Arkamdan bağırان polis ve kızların sesi ku-

laklarıma ulaşmıyordu bile. Yanık et kokusu tüm duyularımı sarmıştı.

Koşacak alanım kalmadığında, yıkılan bina gözlerimin önüne serildi. Önümdeki taşları kaldırmaya çalıştım. Çok ağırlardı. Küçüklerini oynatmayı denedim. Birkaç taş parçasını kenara itmiştim ki, elime sıcak bir şey temas etti. Taşlar ılıktı ama bu şey sıcacıktı. Tuttuğum şeyin kopmuş bir parmak olduğunu gördüğümde çılgılıma engel olamadım. Bedenden ayrıldığı alan öylesine kömürleşmişti ki kan bile yoktu.

Dehşetle kafamı diğer yöne çevirip midemde ne varsa çıkarmaya başladım. Polis bana yetişmişti. Omzumdan kavradı. Midemi boşaltmamı bekledi.

Sonra yalpaladığımı hissettim. Genç polis medikal ekipleri çağırıyordu. Gözlerimi kısıtım. Bana bir şeyler söyledi ama anlayamadım.

Her şey karardığında devamını da duyamadım.

12 SÜPERNOVA*

* Süpernova: Enerjisi biten büyük yıldızların şiddetle patlaması durumuna verilen addır.

Gözlerimi açtığımda önce beyaz tavanı gördüm. Floresanların yaydığı ışık fazla parlaktı. Bakışlarımı kısarak, yutkundum. Damağımda kuru ve değişik bir tat vardı. Hafiften kıpırdanınca sağ kolumdaki damar yolunu fark ettim ve hızla etrafıma baktım. Yanıbaşımıdaki sandalyede uyuklayan Hande'yi görünce önce şaşırdım. Ancak şaşkınlığım beni hızla terk etti. Neden bir hastane odasında kolumda serumla yattığım gerçeği, son hatırladığım an ile zihnime üşüştü.

Gözyaşlarım usul usul göz pınarlarımdan akmaya başlarken, "Manno!" diye bağırdım.

Hande alarma geçmiş gibi ayağa kalkıp yanıma geldi. "Hişttt sakın ol Lavin, her şey yolunda."

"Hiçbir şey yolunda değil!" diye haykırdım. Ardından doğrularak ayağa kalkmaya çalıştım. Serumun bağlı olduğu kolum çekiştirince tekrar acıdı ama umursamadım.

Hande'nin yüzü ağlamaklıydı. "Lavin, lütfen."

Gözyaşlarımı elimin tersiyle silerek Hande'ye bağırmaya başladım. "Manno orada, o enkazın, insan gölünün ortasında." Tüm anılar zihnimin etrafını sardı. "Onun yanında olmalıyım."

Telaşla pencereye koştum. Hande, kolumun çektiği serumu tutarak peşimden geldi. Damarımın yırtılmasına engel oldu.

"Neredeyiz? Hangi hastanedeyiz? Manno'ya yakın mıyız?"

Pencereyi açınca günün aydınlık olduğunu gördüm. Patlama olduğunda geceydi. O zaman...

“Kaç saat geçti?” diye çığlık attım. “Kaç saattir beni uyutup Manno’nun yanında olmama engel oluyorsunuz!”

Çığlığım üzerine Hande’nin yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. Ardından odanın kapısı açıldı. Nur ve Ayla endişeli gözlerle kapıdan içeri girdi.

İkisi de gelip bana sarıldılar ama onlara karşılık veremedim. Öfkeliydim. Çaresizdim. Hande kırık sesiyle konuştu.

“Lavin anlatmamıza izin ver canım, lütfen.”

Elinde hâlâ serum torbamı tutuyordu. Sonunda pes ederek yatağa geri oturdum.

“Biri önce şu serumu kolumdan çıkarsın, iyiyim ben.”

Kızlar ikiletmediler. Ayla hemen kapıdan çıktı ve gözden kayboldu. Nur yavaşça konuşmaya başladığında gözüm hâlâ kapıdaydı.

“Arama çalışmaları bitti, tüm yaralıları ve...”

“Ve?” diye sordum dehşetle. Bir an önce sözcüklerini tamamlamasını istiyordum.

“Ölüleri çıkardılar,” dedi neredeyse fısıltıyla. “Toplam 89 ölü var.”

Kalbimin kapladığı göğüs kafesimi saran şiddetli bir sızı hissettim. “Manno?” dedim güçsüz çıkan sesimle. Daha az önce 89 canın artık hayatta olmadığından bahsetmişti ama o an Manno’dan başka bir şey düşünemeyecek kadar bencildim.

“Manno on bir saat enkaz altında kalmış, iç kanaması varmış ve ağır yaralanmış ancak iyileşecek,” dedi Nur.

Elimle ağzımı kapadım. Sesim çıkmamıştı. Gözyaşlarım elimin üstüne çarpıp oradan avucum boyunca damlamaya başladı. Artık tüm sesler buğulu geliyordu. *Benim Mannom* çaresiz ve sıkışık bir şekilde, üzerinde tonlarca ağırlık varken, saatlerce yaşamla mücadele etmişti.

Hıçkırmaya başladığımda, sesim sert çıktı.

“Nerede?”

Nur kollarımdan kavrayıp beni sakinleştirmeye çalıştı. “Lavin, önce kendini toplaman gerekiyor.”

“Ben kendimdeyim!” diye bağırdım. Ancak kızların yüzündeki dehşeti görünce, onları iyi olduğuma ikna etmem gerektiğini fark ettim.

“Lütfen Manno’yu görmeme izin verin, lütfen,” diye yalvarmaya başladım. Kızlar yine beni sakinleştirip oturtmaya çalışınca kafamda şimşekler çaktı. “Neden onu görmeme izin vermiyorsunuz?” dedim usulca. “Bana anlatmadığınız ne var?” diye bağırdım sonra aniden. Histerik bir şekilde hareket ediyor, bir oturup bir kalkıyordum. Dilimin ucuna gelen acı tadı yuttum. Dudaklarım çaresizce kıpırdadı. “Yoksa Manno da...”

“Hayır, hayır,” diye bana sarıldı Nur hemen. “Yemin ederim her şeyi anlattım, kuzum.”

“Manno iyi yani?” dedim yakarırcasına.

“İyi, gerçekten iyi,” diye teselli ettiler beni.

Başım döndü, yatağıma oturduğumda kapı açıldı. Teyzem endişeli bir yüzle içeri girdi.

“Ah, kızım!” diye kollarını açarak bana sarıldı. Teyzemin mis kokulu koynuna yaslanıp hıçkırıklarına tamamen izin verdim. Gömleği sıırılsıklam hâle gelene kadar ağladım.

Bir süre sonra kafamı kaldırdım.

“Teyze ben iyiyim, gerçekten.” Burnumu çektim. “Haydi, lütfen Manno’yu görmeye gidelim.”

Hande ile teyzem bakiştılar.

Hande söze girdi. “Canım, Manno bu hastanede değil. Başka bir hastanede, özel güvenli bir yoğun bakımda tutuyorlar.” Hande’nin sıkılarak söylediği sözler karşısında omuzlarım çöktü.

Ardından, “Olsun!” diye atıldım. “Hastaneye gidelim, en

azından uyanmasını yakınında beklerim. Uyanınca yanında olmak istiyorum.” Teyzeme döndüm. “Lütfen teyze.”

Teyzem, gözümdeki yaşları parmağıyla silerek “Tamam Lavin’ciğim, tamam gidelim,” dedi. Huzursuz ve eksik de olsa, saatler sonra nefes aldığımı hissettim.

Benim için sevgi kavramı hep eksikti. Öyle hissetmek istediğim için değil, ancak bir çocuğun en büyük sevgi kaynağı olan anne ve babasının hayattan ayrılması içinizde, o kocaman, ünlü boşluğa neden oluyordu. Ve bu boşluk, kimsenin sahip olmasını isteyeceğiniz türden bir şey değildi.

20 yıl sonra, nihayet bu boşluğun dolmaya başladığını hissettiğim anda, hayatımın anlam kazandığını hissettiğim anda, bu kara deliğe Manno’nun da hapsolmasına şahit olacaktım.

Onun kırılan kalbinin tamiri için güçlü olmayı diledim. Çünkü bu acının tarifi yoktu. Çocuk ya da yetişkin olmanın bir farkı yoktu. Kalbiniz, sevgi kaynağınız sökülüyordu ve hayat eksik geliyordu. Eksik oluyordu. Bu boşluğu onun için doldurabilmeyi istedim. Onun benim için yaptığı gibi.

Manno’nun yattığı hastaneye varmamız uzun sürmemişti. Ancak zaman öylesine büyük bir düşmandı ki o an, her geçen dakikayı olması gerektiğinden binlerce kat uzun yaşıyor gibiydim.

Takside gittiğimiz süre boyunca hiç konuşmadım. Sanki konuşursam vakit daha da yavaş akacaktı. Nihayet hastaneye geldiğimizde mekanik bir şekilde taksiden indim. Kızlar yanımdaydı. Hastanenin lobisinin bir otelinden girişinden daha lüks olduğunu sonradan fark edecektim. Uyanmasını bekleyeceğimiz saatler boyunca üzerimdeki saçma sapan kıyafetlerin eğreti durmasını umursamasam da oradaki insanlar umursayacaktı.

Danışmaya hızla Manno'nun yattığı odayı sordum. Görevli boş bulunup cevap verdi ancak hemen sonra arkamdan koşarak odasına girişin güvenlik açısından yasak olduğunu belirtti. Onu sadece kata çıkacağımıza ikna ettikten sonra yukarı çıktık. Kapıda üç tane üniformalı görevli vardı. Manno'nun kapısında yaklaşmamıza bile izin vermediler. En azından doktorundan bilgi almak adına hastaneyi arşınladım. Ancak doktoru ameliyattaydı. Hemşireler de doktordan bilgi almam gerektiğini söylüyor, cevap vermiyorlardı. Gün ışığı gecenin karanlığına yenilince, doktor başka bir ameliyata girdi. İç çekerek yine Manno'nun odasının ilerisindeki yerime çöktüm. Ona ulaşana kadar oradan ayrılmayacaktım.

Hastanede ikinci güne uyandığımda hâlâ bir sandalyenin üzerindeydim. Teyzem gece eve gitmişti. Benim de gitmem için ısrar etse de kızların eşliğinde hastanede kalmıştım. Manno'dan ayrılabilceğim mesafe sadece bir koridor boyu olabilirdi.

Bu süre içinde odasının önüne bile yaklaştırmamışlardı. Tabii, bu durum doktorunun odasının kapısını taciz etmemi engellemiyordu. Dün gece ikinci ameliyatından sonra ulaştığım doktoru önce konuşmayı reddetmişti. Ancak sabah beni ofisinin kapısında nöbet halinde görünce bana acımış, en azından durumunun iyiye gittiğini söylemişti.

Manno'nun hastane odasının kapısındaki üç koruma, oradan hiç ayrılmıyordu. Bunlardan biri Türk polisi, ikisi de konsololuğun atadığı İtalyan özel korumalardı. Türk polise derdimi anlatmış olsam da diğerleri ne dediğimi anlamıyordu. Ya da anlamazlıktan geliyorlardı. Bu süreçte ne kadar ısrar edersem edeyim Manno'yu göstermediler bana. Bir bakıma haklılardı. Manno'nun hayatında olduğumu bilen kişiler artık aramızda değildi. Ailesi artık yoktu. İçim bu gerçeğe bir kez daha kanadı.

Üçüncü günün sonunda hâlâ aynı kıyafetlerleydim ve eve gitmeyi reddediyordum. Ayrıca Manno'yu hâlâ görememiştim. Tuvaleti kullandığım bir anda, Hande nefes nefese kapıma vurdu.

“Lavin! Manno'yu yoğun bakımdan çıkarıyorlar. Özel odaya alacaklarmış.”

Tuvaletten hızla çıktım. İlk tepkim bunu bilmediğim için öfkelenmek olsa da ellerimi yıkayıp görüntüme bile bakmadan koridora koştum. Manno'nun elini tutabilmeyi, sonunda ona kavuşabilmeyi dileyerek, odasına doğru ilerledim. Koridorun sonunda korumaların oluşturduğu bir kalabalık asansörün önündeydi. Bedenleri Manno'nun yattığı sedyeyi kapıyor olsa da orada olduğunu biliyordum. Asansöre yetişmek için daha hızlı koştum. Hande de arkamdan geliyordu. Ancak biz yetişmeden kapılar kapandı. Heyecanla yandaki asansörün tuşuna bastık ancak asansör gelecek gibi durmuyordu. Hande'yle aynı anda birbirimize bakarak merdivenlere koştuk. Her katta gözümüz asansörü takip ediyordu. Nihayet asansör üçüncü katta durduğunda nefes nefese biz de oraya vardık. Onlara yetiştiğimiz anda Manno'nun sedyesi odaya sokulmuştu ve kapı kapatılmıştı. Polis öne çıkarak açıklama yaptı.

“Maalesef girmek yasak.”

“Kim yasakladı?” diye bağırdım kendime hâkim olamayarak. “Kız arkadaşım ben onun! Üç gündür bu hastanedeyim, sabırla yoğun bakımdan çıkmasını bekliyorum. Ona zarar vereceğimi mi düşünüyorsunuz?”

Sonlara doğru ses tonum gücünü kaybetmişti. Genç polis hafifçe bana doğru eğildi.

“Üzgünüm ancak bu istek Ermanno Renzo'nun bizzat kendisine ait.”

Adamın ne dediğini anlamakta geciktim. Tek duyabildiğim Ermanno'nun konuşmuş olduğuydu.

“Kendine geldi mi?” dedim fısıltıyla.

Polis başını salladı. “Evet, yoğun bakımdan bu şekilde çıktı. Ancak sizin içeri girmenizi istemiyor.”

Elimi ağzıma götürdüm. Gözlerim özlem ve kırgınlıkla doldu. “Yanlışınız vardır,” dedim. “Manno böyle bir şey söylemez.”

“Adınız Lavin Ateş değil mi?” diye cevap verdi.

“Evet ama...”

“Maalesef,” dedi tekrar. “Sizin içeri girmemeniz gerektiğini kesin bir dille belirtti.”

Ağlamaya başladığımda Hande kolumdan tuttu. Öyle kötü öyle çaresiz hissediyordum ki polise avazım çıktığı kadar “yalancı” diye bağırarak istiyordum. Çünkü yalancıydı. Manno asla böyle bir şey söylemezdi.

Hande bana sarılıp teselli ederken hıçkırarak konuştum. “Be-ni görmek istemiyormuş. Be-ni...”

“Şışttt,” diye sarıldı Hande “Sakin ol. İyi olduğuna şükrederim. Yaraları ağır, Lavin. Belki de onu o hâlde görüp üzülmeni istemedi. Manno seni senden çok düşünür. Üzülme artık.”

Sonra saçlarımı düzeltti. “Hem seni bu hâlde görmemesi daha iyi bence.” Burnunu kırıştırdı. “Hastane gibi kokuyorsun. Bence eve gidelim. Bir duş al, güzel bir uyku çek. Sabaha şansımızı bir daha deneriz.”

Başımı salladım. İtiraz edemeyecek kadar yorgun hissediyordum. İçi boş bir kabuk gibiydim adeta. Hande, teyzemi ve kızları arayarak durumu haber verdi. Ardından bir taksiye binerek teyzemin evinin yolunu tuttuk.

Yol boyu dışarıyı izleyerek Manno’nun ne durumda olabileceğini düşündüm. Beni uzak tutacak kadar kötü olmalıydı. Yüzü mü çizilmişti? Ya da gözlerine mi bir şey olmuştu? Daha da kötüsü vücudunda daha büyük, onu kendinden utandıracak bir hasar mı vardı?

Eve vardığımda, teyzeme sıkıca sarıldığımda, duşta suyun altında geçirdiğim zamanda, en sevdiğim çorbadan aldığım yudumda hep bunu düşündüm. Manno'ya kalıcı bir hasar gelmemesi için dua ettim. Onu teselli edebilmek adına güç diledim.

Sabah uyandığımda hızlıca hazırlandım. Göz altlarım morarmıştı ve yüzüm solgundu. Yine de düne nazaran daha iyi görüldüğüm su götürmezdi. Teyzemin hazırladığı kahvaltıdan hızlıca bir şeyler atıştırdım. Yemek yemek tamamen mekanik bir hareket, beni ayakta tutan ihtiyaç gibiydi.

Nihayet evden çıktığımızda göğsümdeki ağırlık biraz azaldı. Beni Manno'ya yaklaştıran her küçük adım kalbimdeki yükün basıncını dengeliyor gibiydi.

Hastaneye girdiğimizde teyzemi lobide bıraktım. Nur ve Ayla'nın girişte beni beklediklerini görünce içim ısındı. Onlara gelmenize gerek yok demiştim ama beni dinlememişlerdi anlaşılan. Kızlar bana sarıldıktan sonra gülümsediler.

"Hande de gelecekti ancak bugün sunumu varmış, dersi ekemedi," diye işaret etti Ayla.

"Sizin bile gelmenize gerek yoktu, ben iyiyim," dedim kızlara. İkisi de kaşlarını kaldırıncı günler sonra dudaklarını hafifçe yukarı kıvrıldı. "Çok teşekkürler kızlar, iyi ki varsınız."

Dostlarıma sıkıca tekrar sarıldıktan sonra asansöre bindik.

Manno'nun yattığı kata çıktığımda kapısında yine güvenlikler vardı. Beni gördükleri anda İtalyan olanlar yüzünü ekşitti. Türk ise anlayışlı bir tavırla yüzünü sallasa da umut yok gibiydi.

Derin bir iç çekerek tam karşılarındaki koltuklara yerleştim.

Yaklaşık bir saat sonra, İtalyan görevliler Türk'le birkaç kelime edip asansöre yöneldiler.

"Ne oluyor?" dedim merakıma yenik düşerek.

Türk polis uzun bir nefes aldı ardından çaktırmadan beni yanına çağırdı. Ayağa kalkıp hevesle yanına gittim. Kısık sesle konuşmaya başladı.

“Vardiya değişimi ve görev devri yapacaklar.” Gözden kaybolan İtalyan görevlileri işaret etti.

Ona doğru beklentiyle bakınca, bana daha çok odaklandı.

“Benim de vardiyam değişecek. Birazdan gelecek polisi en fazla beş dakika oyalayabilirim. Acele etmen gerek.”

Ne demek istediğini anlayınca gözlerim büyüdü. Hızlıca kafamı salladım.

“Umarım bu iş başıma bela açmaz,” dedi gözlerini kısarak.

“Hayır, hayır,” diye itiraz ettim. “Yakalanırsam asla senin yardım ettiğini söylemem.”

“Tamam. Gelmek üzeredir. Oturup doğru ânı bekle.”

Hemen eski yerime geçerek etrafa bakmaya başladım. Birkaç dakika sonra üniformasıyla başka bir polis koridorda göründü. Karşımdakiyle aynı yaşta görünüyordu. Kızlarla baktık. Ayla'nın bakışları da bize yardım edecek polisten ayrılmıyordu. Bu kadar heyecanlı olmasam gülümseyebilirdim.

Polisler erkeklere özgü bir sarılma gerçekleştirdi. Yeni gelen güldü.

“Naber devrem? Ne kadar oldu görüşmeyeli?”

“Bir yıla yakın,” dedi diğeri, göz ucuyla bana baktı. Bir adım geriledi. Sanki yeni gelen polisi kapıdan uzaklaştırmak istiyordu.

Bunun benim için bir uyarı olduğunu anlayarak, yavaşça ayağa kalktım. Kapıya yanaştım. Kulpu çevirirken kalbim yerinden çıkacak gibi gümbürdüyordu. Kapıyı araladığımda cennete adım atıyormuşçasına sevindim. Benim cennetim oradaydı. Yaralı bir melek gibi hareketsizce yatıyordu. Kapıyı arkamdan usulca kaparken bu sefer de nefesim kesilmişti.

Manno odanın ortasındaki yatakta, ince vücuduyla yatıyordu. Örtüler beline kadar kapatılmıştı. Daha önce belden yukarısını çıplak görmediğim için, ince ve zarif olmasına rağmen güçlü bir fiziğe sahip olduğunu görebiliyordum. Hıçkırığıma

hâkim olarak dolan gözlerimle yanına yaklaştım. Karın bölgesinde büyük bir çürük vardı. Acıyla dudağımı ısırdım. Bakışlarım korkuyla güzel yüzüne tırmandı. Dolgun tatlı dudaklarının rengi soluktu. Alt dudağında büyük bir yarık vardı ancak kapanmaya yüz tutmuştu. Gözlerinin altı benimkiler gibi mordu. Yanaklarında da birkaç rengi atmış çizik vardı ama onlar da geçmek üzereydi. Kolları berbat haldeydi, neredeyse her yanı sargı içindeydi. Parmak uçlarımla gözlerinde, yanagında dolandım.

İyi görünüyordu. Korktuğum gibi değildi. Manno iyiydi. Binlerce kez şükrettim ve onu incitmeden elini tutarak yanına çöktüm. Yüzümü yanağına yaklaştırarak, dudaklarımla minicik bir öpücük kondurdum. Gözyaşlarımı tutmak istesem de, bir tanesi kurtulup onun yanağına değdi.

Usulca gözlerini açtığında bir kez daha nefesimi tuttum. Bakışları beni buldu, gözlerinde şaşkınlık vardı. Ağlayarak gülmüsedim. “Ah, Manno, beni öyle korkuttun ki...”

Hızla gözlerimi silerek cennetten öte yüzüne odaklandım. Her santimini özlemle kontrol ettim, kokusunu içime çektim. Ölesiye özlemin anlamı tam da bu an olmalıydı.

Ellerini nazikçe kavrayarak dudaklarıma götürdüm. Tüm bu süre boyunca tek bir şey söylememişti.

Manno sessizdi. Gözlerini kısmıştı.

Bir anlık panikle hıçkırdım.

“Manno, iyi misin sevgilim?” dedim telaşla. Doktoru çağırمامı ister misin?”

Elini şimdi sıkıca kavramıştım.

Elini elimden kurtardı. Ardından yüzünü ekşiterek geri çekildi. Canının yandığını anlayınca üzüntüyle sarsıldım. İfadem endişeyle dolmuş olmalıydı. Tam özür dileyecektim ki katı sesi konuşmamı engelledi.

“Sen buraya nasıl girdin?” dedi kısık ama net bir sesle.

Birkaç saniye söylediklerini anlamaya çalıştım. Cevap olarak kelimeler dilimin ucunda takılıyordu. Beklediğim kesinlikle bu değildi.

“Manno?” dedim kısık sesle.

Yüzüme bakmadan, “Çık dışarı,” dedi.

Az önce sildiğim gözyaşları geri dönmüştü. Şaşkın bir ifadeyle ona baktım. Ellerim titremeye başlamıştı.

“Çık dışarı!” dedi bu sefer daha yüksek sesle. Yaşadığım şokla aniden ayağa kalktım. Arkamdaki sandalyeye çarpıp devirdim. Kalçam acıdı ancak bunu umursamadım.

“Çık,” dedi sözcüklerin üzerine basarak. “Dışarı çık.”

Gözlerim bir nehir hâline dönmüştü. Günlerdir yaşadığım kâbusun daha acımasız bir hâle geleceğini asla düşünmemiştim. Manno yaralıydı, evet ama onu iyileştirecektim. Hem ruhen hem bedenen.

Ama şimdi beni odasından kovan, bu melekler kadar güzel adamın gözlerinde kendimi göremiyordum. Ne bakışları ne de ses tonu sevdiğim adama ait değil gibiydi. Enkazın altında her ne yaşıyorsa, Manno’dan tüm sıcaklığını almış gibiydi.

Manno beni cennetimizden kovmuştu.

Benim Manno’m.

13

TATLI VE ACI

Gözyaşlarının donması diye bir kavram varsa, o an yaşadığım tam olarak buydu. Manno'nun odasının kapısını bulanık görüyordum. Sanki biri gözlerimin önüne buzdan bir perde indirmişti; hem ağlamamı hem de görmemi engelliyordu. Odadan çıktığımda düşünemiyordum. Nöbete yeni gelen polis beni gördüğü an bağırmaya başlamış olmalıydı. Bundan da pek emin değildim çünkü tek yaptığı kırmızıya dönen suratıyla ağzını kocaman açmaktı. Sanırım sesler konusunda da buzdan duvar oradaydı. Görüntüler bulanık, sesler uğultu halindeydi.

Ayla yanımda belirdi, koluma girip polisin üzerime gelmesini engellemeye çalışıyordu. Sonunda beni bırakan polis kapıyı açarak Manno'nun odasına daldı. Bu ânı adeta ağır çekimde yaşadım. Belki her şey bir yanlış anlaşılmadır diye ümit ettim. Belki hafızasını kaybetti ve beni başka biriyle karıştırdı. Ya da tamamen yabancı sandı. Bu ihtimallerle olduğum yere bir kum çuvalı gibi yığıldım. Ayla omuzlarımı kavradı ancak o da şaşkındı. Polisin açtığı kapı aralandı. Manno görüldü. Bir serçe kadar savunmasızlaşan kalbim, onun yüzünde bir pişmanlık emaresi, bir ipucu aradı. Ama hayır, orada yatağında oturmuş, melek suratı dümdüz bir şekilde boşluğa bakıyordu. Manno'mun ruhu çekilmiş gibiydi. Fantastik bir dünyada yaşamam istediğim hiç bu kadar ağır basmamıştı. Belki o zaman, ken-

dimi bunun bir lanet olduğuna inandırabilirdim. Manno'na bir büyü yapılmıştı ya da kötü güçlerin tesiri altındaydı. Ya da beni korumak için böyle davranıyordu.

Sonra odadaki telaş bitti. Manno ona yakışmayan suratsız bir ifadeyle polislerle konuştu. Polis bana döndü ama Manno dönmedi. Bu kalbimi öylesine acıttı ki zihnimde az önce filizlendirdiğim fantastik senaryoya geri dönmek istedim. Sonra bana kaosu yaşatan bir şey oldu. Sarışın bir kız koridorda belirdi. Belli ki acelesi vardı. Ayağındaki topuklu ayakkabıların sesi zeminde tiz bir ses çıkarsa da o aldırış etmiyor gibiydi. Zaten ben de etmiyordum, çünkü tam olarak duyduğum söylenemezdi. Uğultu hâlâ kulaklarımı oyuyordu. Bronz bacaklarını sergileyen elbisesi yürüme hızıyla uçuşurken karşımdaki odanın önünde durdu. Manno'yu gördüğü an ona doğru koştu. Ağır çekimden de yavaş bir sahneydi bu. Asır kadar süren ânlar demek böyle oluyordu. Gözlerimi kırptırdım. Kız yabancı gelmiyordu. Zaman yavaş ilerlese de, beynim o an hızlı çalışıyordu. Keşke o da uyuşsaydı.

Kız Manno'ya sıkıca sarılırken, Manno da ona karşılık verdi. İnce parmakları kızın sırtına dolandı. Güzel saçları onun boynuna gömüldü.

İşte o an buzdan duvarım kırıldı. Görüntüler gerçek, sesler duyulur oldu. Sol gözümde bir damla yaş oluşup, kendini boşluğa bıraktı.

Uzun sarılmalarının ardından kız ağladı. Manno parmaklarını uzatıp onun gözyaşlarını sildi. Saçlarına dokundu. Ardından ona öyle içten gülümsedi ki inandığım her şey parçalar oldu. Bu kaostu; muhteşemin ve saf acının kaosu. Gülüşünün dünyayı aydınlatırken benim dünyamdan uzaklaşıyor olmasının kaosu. Güneşinin beni değil başkasını ısıttığı gerçeğinin kaosu. Ve ben kanıyordum. Bu kaostan canlı çıkabilir miydim, bir fikrim yoktu.

Kendime geldiğimde, Nur ve Ayla beni koridorda sürüklüyordu. Berbat bir haldeydim. Burnumu silmem gerekiyordu. Yüzüm sıırılsıklamdı. Tuvalete gidip yüzümü yıkamama yardımcı olan Hande kapıya dayandı.

“Neler olduğunu sormayacağım, Lavin. Ama yeter. Seni bu hâle sokması haksızlık. Günlerdir onun kadar sen de acı çektin. Sonunda birleştiginizde her şeyin düzeleceğini düşündüm ama...”

Ben donuk gözlerle bakarken Nur kavuşturduğu kollarını çözerek bana yaklaştı.

Gözlerinin içine baktım. “Manno’ya bir şey olmuş, Nur. Benim Manno’m gibi davranmıyor,” dedim.

Dakikalar sonra Manno’nun doktorunu görmek üzere ofisine gidiyorduk. Eşyalarını toplamış ve giyinmiş bir hâlde kapıdan çıkınca koşarak yanına ilerledik.

Beni görünce bıyık altından gülümsedi. “Yine mi sen? Hâlâ göremedin mi arkadaşını?”

Boğazımı temizledim. “Onda, onda garip bir şeyler var.”

“Nasıl yani?” dedi merakla. “Acil bir durum mu söz konusu?” Hızla cebindeki çağrı cihazını kontrol etti.

Doktorun ilgiyle bana döndüğünü görünce, “Öyle değil,” dedim. “Garip davranıyor. Sanki o gitmiş, yerine başka biri gelmiş gibi. Hafızasında bir sorun olabilir mi?”

“Hayır,” dedi doktor kesin bir dille. “Ne testlerinde bir sorun var ne de yaptığım muayenede. Kim olduğunun ve başına neler geldiğinin farkında. Hafıza kaybı durumu söz konusu değil.”

“Ama...” dedim kırılgan sesimle. “Beni tanımıyor gibi. Patlama gecesi beraberdik, daha üç gün önce bambaşka biriydi.”

Doktor derin bir iç çekti. “Üç gün önce anne ve babası hayattaydı ve on bir saat enkaz altında kalmamıştı. Bu benim alanım değil ama bu tarz olaylardan sonra travma, kişilik değişiklikleri ya da kendini hayata kapatma durumları çok yaygındır. Hastaya psikolojik desteği kesinlikle öneriyorum ancak ilk etapta görüşmeyi reddettiğini duydum. Bunların hepsi yaşadıklarına bir reaksiyon olabilir.”

“Ama,” dedim tekrar. “Neden sadece ben? Neden bana karşı geliştirdi bunu?”

“Kim bilir?” diye yanıtladı doktor. Yüzümün nasıl düştüğünü görünce hafiften gülümsedi. “Günlerdir kapımda yatan inatçı kıza kıyasla hemen pes ettin.”

“Pes etmedim,” dedim hırsla. “Sadece anlam veremiyorum.”

Doktor güldü. “Şimdilik buna takılma. Arayı kapatmak için vaktin var. Sonuçta Manno hayatta ve iyi. İyi akşamlar.”

Doktor, ona teşekkür edemedi gözden kayboldu. Nur kollarını bana sararken ben, donuk ifademe geri döndüm.

Eve gidene kadar ağlamadım. Teyzem bendeki garipliği fark ettiği an Nur ve Ayla'ya bir bakış attı ancak konuşmalarını dinlemek yerine odama geçtim. Aynanın karşısında duran solgun yüzümü incelediğimde hâlâ ağlamıyordum.

Perçemlerimi düzelttim. Manno'nun yapmayı sevdiği gibi. Artık omuzlarıma değen saçlarımı geriye ittim. Manno'nun rutini gibi. Tüm çıplaklığıyla kendime ve ona bakmaya çalıştım. Bir anlığına kendi acımı unutup tamamen ona odaklandım. Anne babamı kaybettiğimde o kadar küçüktüm ki birkaç bulanık anı dışında hatırlayabildiğim pek bir şey yoktu. Elbette kalbimde açılan koca boşluk zamanla geçmemişti. Yoklukları ve eksikleri her daim sırtımda kambur bir gölge gibi gezmiş-

ti. Ama tam şu anda, Manno'nun acısı tüm bunlara bir perde örtüyordu. Ölümün erkeni ya da geçi yoktu. Hepsi yakıp yıküyordu. Şimdi yanan da yıkan da Manno'ydu. Öylesine yanıyordu ki ateşlerini etrafa savuruyordu. En çok da bana. En çok da kalbime.

Gözlerimi sıkıca kapatıp derin bir nefes aldım. Ermanno Renzo. Masumiyetin, iyiliğin, güzelliğin ve saflığın birleşimi gibiydi o. Benim Manno'mun hâlâ orada bir yerde olduğunu düşündüğümde dudaklarımdan kısa bir gülümseme geçti. Onun içindeki aydınlığı görmüştüm ben. Şimdi güneş battı diye, karanlığın bir kısmını içine çekti diye tekrar şafak sökmeyeceği anlamına gelmiyordu. Manno hâlâ oradaydı. Sadece bulmam gerekiyordu. Ve ne yazık ki bu arayış bir savaş demektir. Yeterince güçlü müydüm ki ben?

Manno olsa ne diyeceği aklıma geldi hemen. "Elbette güçlüsün, Lavin Ateş," derdi. Bunu söylerken de parmakları rahat durmaz saçlarımı okşardı. Aşkın en temiz, en kirletilmemiş halini yaşatırdı yine bana. Antik bir aşka sahip çıkar gibi kutsal davranır, sonsuza dek yanımda olduğunu bir bakışıyla hissettirirdi.

Kalbimin bir köşesi kırıklardan ölesiye korkarken, ona ait olan geri kalanı savaşmam için haykırdı. Zaten sonuç belliydi. O olmadan ne kalbim eskisi gibi atardı, ne de nefeslerim yeterdi.

Zaten aydınlık olan bir ruhu, karanlıktan çıkarmak için ne gerekirdi?

O gün anılara sığındım. Öyle tatlı anılarımız vardı ki tüm bu acıyı yok edeceğine inanmayı seçtim. Ağlamadım. Yarından sonra farklı bakmayı, savaşmayı öğrenmem gerekiyordu. Ağlama lüksüm yoktu.

“Bugün biraz daha iştahlı gördüm seni, Erman’la her şey yolunda mı? O nasıl?”

Teyzeme iki gün önce olanlardan bahsetmemiştim. Manno ile görüştüğümü sanıyordu. Ya da artık ağlamıyor olmam, ona bu çıkarımı yaptırmıştı.

“Daha iyi,” dedim mekanik bir şekilde çiğnediğim lokmayı yuttuktan sonra.

“Bugün onu görmeye gidecek misin?”

Kafa sallamakla yetindim. O sırada telefonum titredi. Başımı kaldırıp gelen mesajı açtım. *“Burak’ı kafaladım. Sarı cadı da çantasını alıp çıktı.”*

Hande ve Ayla, Manno’nun başında bekleyen yeni polisle sohbeti ilerletmişti. İki gündür hastaneye gitmeyip kendimi toparladığım süreçte, arkadaşlarım boş durmamış, hastanede vakit geçirerek Manno’dan haber almamı sağlamışlardı.

Kahvaltımı bitirdim, teyzeme veda edip masamın üzerine bıraktığım kitabı çantama koydum. Apartmandan çıktıktan sonra köşedeki çiçekçiye uğradım. Bir demet pembe laleyi hastaneye sokabileceğim şekilde paketlettirdikten sonra yola koyuldum.

Hastaneye vardığımda, bir süre lobide oturarak bekledim. Hem sakin hem de inanılmaz heyecanlıydım. İçimde küçük bir nokta beni saçmaladığım konusunda ikna etmeye çalışsa da, kararlılığım üstün geliyordu.

Az sonra Hande’den, *“Gelebilirsin,”* diye mesaj geldi. Adımlarım ağırlaşsa da asansöre yürüdüm. Manno’nun kaldığı katın numarasını tuşladım. Kapılar gitmek üzere olduğum kat için açıldığında, derin bir nefes aldım. Ayla ve Hande, görevli polis Burak’la çene çalıyorlardı. İtalyan korumalar sigara molasına çıkmışlardı. Nur bir köşede nöbet tutar haldeydi. Arkadaşlarımın azmine gülümseyerek Manno’nun kapısına ilerledim. Acele etmem lazımdı ancak tonlarca ağırlık omuzlarıma çökmüşken çok güçtü.

Yurkunarak kapıyı açtım. Manno iki gün öncesinden daha iyi bir halde uyuyordu. Uykusundaki huzuru bana çok da uzak olmayan günlerimizi hatırlattı. Dudakları yine kendi renklerine dönmüşlerdi. Saçları her zamanki gibi alnındaydı ama biraz uzamıştı. Sakalları da öyle. Benim yakışıklı ama tatlı Manno'ma serseri bir hava katmışlardı. Yanına yaklaştım, kokusunu derin ve sessiz bir nefesle içime, ta derinlere çektim. Parmak uçlarım saçlarına dokunmak için uzandı ancak kendimi tuttum.

Çantamı yavaşça yere bırakıp pembe laleleri çıkardım. Bu çiçekler benim için huzuru simgelese de gerçekte "anlayış" duygusunu ifade ediyordu. Sonsuz anlayış ve kabulleniş. İşte ben o gün, bu yüzden oradaydım. Çiçekleri yanı başındaki masaya bıraktığım an havaya hoş ve hafif bir koku yayıldı. Hastane odasında çiçeklere izin vermeseler de, 4-5 lalenin sorun çıkara-çağını düşünmüyordum.

Çiçekleri yerleştirirken Manno'nun kaşları çatıldı. Uyana-çağını fark ederek hızlıca kitabı da ortaya çıkardım. İşaretlediğim sayfayı açıp, sessizce okumaya başladım.

*Bakarken dingin güneşine hayran hayran gözlerinin,
Bilirim, oradadır, benimkileri renkten renge sokanın,*

Manno gözlerini açıp bakışlarını bana sabitledi. Su yeşili güzel gözleri önce hafif bir şaşkınlık emaresi gösterse de ânında buza dönüştü. Dudaklarını kıpırdattı ama konuşmasına izin vermeden dizeleri okumaya devam ettim.

*Islatanın, kopar yüreğimden yorgun ruhum uzaklaşır,
Sığınmak ister koynuna, adına cennet dediği toprağının;*

Göz pınarlarım sulandı ama sıcak yaşları geri gönderdim.

*Acı ve tatlılıkla dolu olduğunu görür bulunduğu yerin,
Ve dünyadaki her şeyin bir örümcek ağına benzediğini,
Yakınır bunun için kendi kendisinden ve Aşk'tan:
Niçin böylesine etkin mahmuzları var, niçin frenleri böy-
lesine keskin.*

Manno yerinde rahatsızca kıpırdandı ama ses tonumu hafifçe yükselterek devam ettim.

*Birbiriyle çelişkili, birbirinden kopmayacak bu iki uçtan
ötürü kalakalmıştır bazen sıcak mı sıcak, bazen buza dön-
müş beklentileriyle; bazen mahzun, bazen mutlu mu mut-
lu. Ne ki, düşüncelerin çoğu hüznü, azı neşeli ve çoğu kez
pişmanlık içindedir bu yürekli girişiminden ötürü,*

Bakışlarımı kaldırdım ve sonenin son dizesini okurken gözle-
rinin içine baktım.

*Böylesi bir meyve ancak böylesi bir kökten doğarmış.**

Küçücük bir umut parçası, özlem dolu bakışlarıma aynı şekilde karşılık vereceğini düşündü ama saniyeler içinde bu beklentim parçalandı.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Bu şiiri bana okuduğun geceyi hatırlıyor musun?” de-
dim ona aldırış etmeden. Kitabı kapatıp kucağıma bıraktım.
“Petrarca’nın dizelerine hayranlık duyduğunu ancak aşka ba-
kışını sevmediğini söylemiştin. Petrarca acıdan zevk alırdı.
Laura’dan uzak oluşu onu beslerdi. ‘Tatlı acı,’ derdi buna. Sen
ise aşkın acı yönünden kaçırdın. ‘Tatlıyı yaşamak varken acıyı
sevmek neden,’ derdin. Şimdi saf mı değiştirdin, Manno?”

* Divan, Francesco Petrarca, Efil Yayınevi, 2012

Güzel Manno'mun çatık olan kaşlarına kısık gözleri eklendi. Yüzü öfkeli bir hâle dönerken beni tekrar kovacağını tahmin ettim. Sakin bir şekilde çantamı toparladım ve ayağa kalktım. Bir şekilde onu şaşırtmak bile iyi gelmişti.

Kapı açılıp sarışın kız içeri girene kadar gergin bir şekilde bakiştık. Oysa ben o kaşları düzeltmek, ifadesini mutlu hâle getirmekten başka bir şey istemiyordum.

Aralarında İtalyanca kısa bir konuşma geçti. Sanıyorum benim kim olduğumu soruyordu. Manno cevap veremedi ara-ya girdim ve elimi uzattım. İngilizce konuşarak "Merhaba ben Lavin, Manno'nun üniversiteden arkadaşım," diyerek kendimi tanıttım.

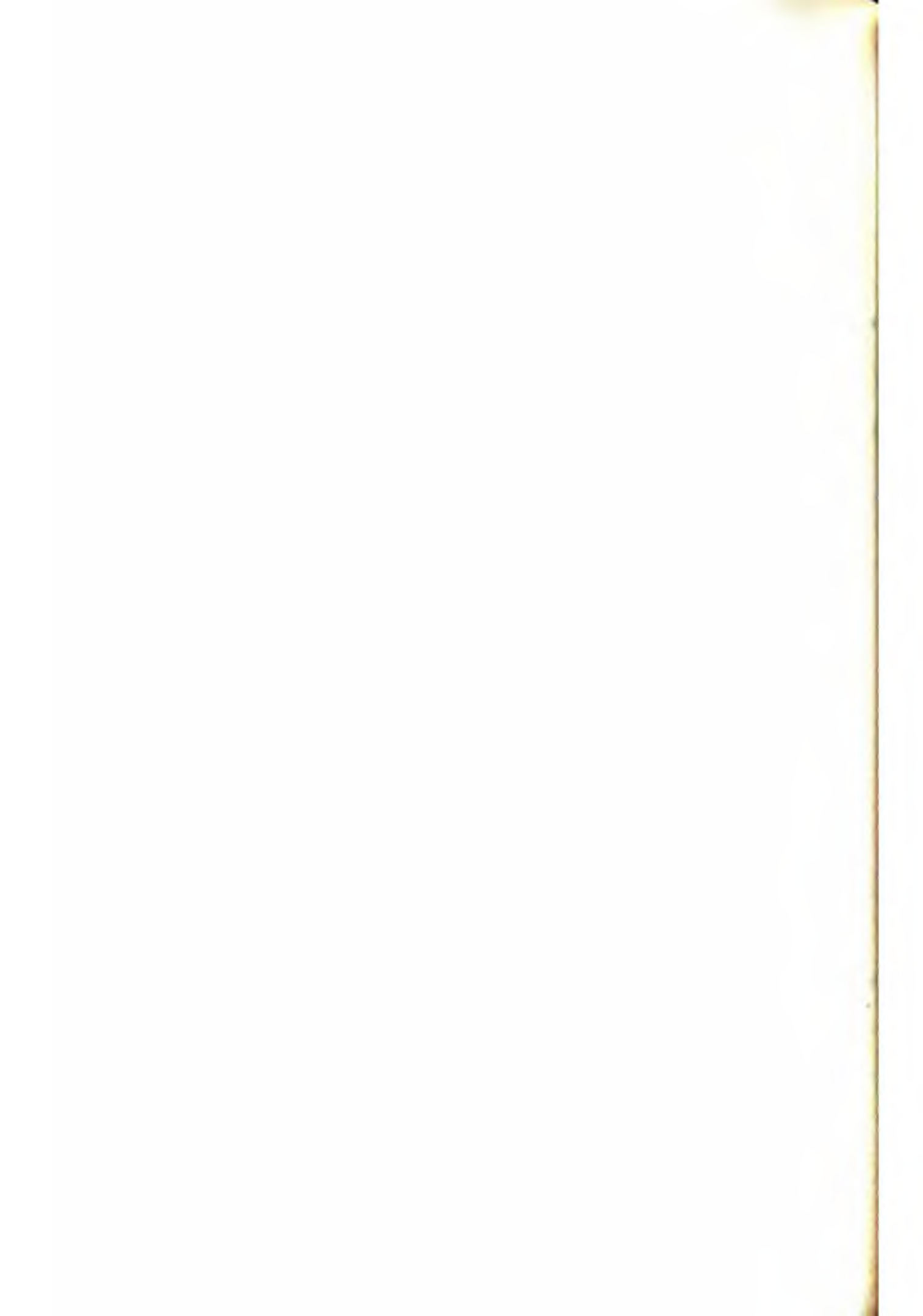
"Gina," diye cevap verdi. Ardından son derece bozuk bir aksanla, "Türkçe biliyorum," dedi. Aksanı yüzünden, bu cevap samimi miydi yoksa bir ima mı barındırıyordu anlamadım.

"Güzel," diye cevap verdim. "Geçmiş olsuna gelmiştim, şimdi gidiyorum."

Manno'ya döndüm. "İyi olduğuna sevindim Manno, okulda görüşürüz."

Manno'nun tek yaptığı bana anlamsızca bakmak oldu. Ben kapıdan çıkarken Gina ona döndü ve sessizce söylendi.

"Sana Manno mu diyor?"

14
DUMAN

Başucumda ısrarla çalan telefonu duymazlıktan gelmek iyice zorlaşmaya başlamıştı. Yastığı kafama biraz daha bastırdım ama karşıdan Hande bağırdı. “Aç artık Lavin şu telefonu! Zaten bütün gece odada volta atıp uyutmadın. Bir huzur ver!” Hande’nin uyku mahmuru nutku sonrası oflayarak telefona uzandım. Cihazı elime alırken pek heyecanlı değildim. Ne de olsa beklediğim arama gelmeyecekti. Ne de olsa parçalanan dünyamı toparlamak zaman alacaktı. Yine de gülümsedim.

“Selam,” dedim telefona cevap vererek.

“Günaydın uykucu, bugünkü sınavı unutmadın değil mi? Hani tüm hafta sonu çalıştığın için benimle görüşmeni engelleyen sınavı diyorum.”

Panikle telefonu kulağımdan çekip saate baktım. Açılan gözlerim anında gevşedi. Daha vakit vardı; sınava geç kalmamıştım.

“Abarttığın kadar çalışmasam da henüz unutmuş değilim,” dedim şakacı bir tonla. “Hem sözümü tutacağım, sınavdan sonra bir kahve içelim, sen de şu muhteşem gelişmeden bahset,” dedim konuşmaya devam ederek.

“Hay hay, madam.”

Aldığım neşeli cevap karşısında midem kasıldı. Topladığım tüm güç, yalandan neşem, devam etme enerjim bir kelimeyle darmadağın olmuştu.

“Görüşürüz, Enes,” dedim buz gibi soğuyan sesimle. Gözlerim yanmaya başladığı an yataktan fırlayıp banyoya koştum.

“Yuh, yine mi başladın depara kızım ya!”

Hande arkamdan söylense de dinleyecek hâlim yoktu. Hemen yüzüme soğuk su vurdum. Ağlamayacaktım. Hayır ağlamayacaktım. Bugün Manno okula geri dönüyordu. En azından Hande’nin Burak’tan, hastanedeki koruma ordusunda yer alan polisten, öğrendiği kadarıyla planı buydu.

Ben ise tam iki haftadır toparlanmaya, savaşmaya ve onu yeniden kazanmaya hazır olmak için güç topluyordum. Kurallarım vardı. İlki ağlamamaktı. İkincisi özlememek. Allah’ım gözyaşlarımı tutsam bile kalbimi nasıl durdurabilirdim? Olmuyordu. Ne özlemim ne de kalbimdeki delik kayboluyordu.

Ben Manno’suz kayıptım. Küçücük bir zamana sıkıştırdığımız aşkımızın sonsuzluğuna ihtiyacım vardı. Benim Manno’ya ihtiyacım vardı.

Yüzümü yıkamak yeterli gelmeyince hızlıca duş aldım. Her zaman düz tuttuğum saçlarıma biraz şekil vererek hacimli durmasını sağladım. Dışarıda hafif yağmur vardı. Ağaçları sallandıran rüzgârın üşüteceği belliydi. Boynuma minik şallararımdan birini taktım. Şans getirmesini dileyerek hazırlığımı tamamladım.

Ben odadan çıkarken Hande hâlâ uyuyordu. Ayla erkenden sınavı olduğu için sabah ezanıyla yola çıkmıştı. Bütün gece adamakıllı uyumadığım için, bir ara Hande’nin sayıklamalarını bile duymuştum. Rüyasında bir havuz partisinde olabilirdi. Gece boyu kıkırdayarak “Su sıçratmayın,” diye mırıldanmıştı.

Onlar yanımda olduğu için şanslıydım.

Kampüse giden *ring*’e binmek yerine yürümeyi tercih ettim. Yağmur neredeyse kesilmiş, etrafa muhteşem bir toprak kokusu yayılmıştı. Manno’yla öylesine güzel anılarım vardı ki, her muhteşem şey beni ona götürüyordu. Gözlerimi bir süre

kapatıp sanki o yanımdaymış gibi hayal ettim. Sanki elimi tutmuş bana haftalar sonra tekrar *tesoro* diyordu. O buğulu sesiyle. O güzel tınıyla. Kalbimi sıcacık yapan masum dokunuşu yine benimleydi.

Manno ile bugün ortak dersimiz yoktu. Böyle zamanlarda sabah okula beraber gider, beni sınıfın kapısına bırakana kadar ellerimizin temasını kesmezdik. Sonra elimi zarıfçe havaya kaldırır, üstüne dudaklarını değdirir ve gözlerimin içine bakarak öğlene kadar beni ne kadar özleyeceğini İtalyanca mırıldanırdı. *“Mi mancherai tantissimo...”*

Sözcükler onun büyüülü dudaklardan akarken böyle bir aşka sahip olduğuma inanmakta güçlük çekerdim. Sonra ellerimi isteksiz bir şekilde bırakır ve kendi sınıfına giderdi. Ve dediği olurdu. Öğle arası gelene kadar ben de onu delicesine özlerdim.

O gün, son zamanlarda olduğu gibi, yine bütün derslerden sıkıldığım ve konsantre sorunu yaşadığım bir gün oldu. Yemek arası geldiğinde, öğleden sonraki derslere girmekten vazgeçtim. Çünkü derslerde olmamın bir anlamı yoktu. Aklımdaki tek şey Manno'yken, gözlerim her an onu ararken, beni daha iyi oyalayacak şeylere ihtiyacım vardı. Kütüphaneye gidebilirdim belki. Ya da spor salonuna gider, yanımda spora uygun kıyafet olmasına karşılık üstümdekilerle kan ter içinde kalabilirdim.

Sonunda kampüsün aşağısında kalan kafeye yürümeye karar verdim. Çikolata ve kahve bulabileceğim bir yer o an için en uygun seçim gibi geldi. Masalardan birine oturup çantamı yan sandalyeye koyduğumda Enes'e olduğum yeri haber verdim ve vakit kaybetmeden kendime bir koyu kahve, bir de bol çikolatalı bir tatlı söyledim.

Yaklaşık on dakika sonra, tam da tatlıyla kendimi ödüllendirdiğim anda Enes kapıdan içeri girdi. Dişlerimi göstermeden gülümseyip ona el salladım. Enes yaklaşınca gönülsüzce

çatalımı bırakıp ayağa kalktım. Her zamanki gibi değildik. Normalde çekingen bir çocuk olmasına rağmen bana daha çok yaklaşarak bana sarıldı.

“Gel buraya, küçük Lavin,” dedi. “Seni özledim.”

Enes’in sıkıca sarılışı içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Gözyaşlarım çıkış yolu bulmak ister gibi gözlerimi zorladı. Yıllarca karşılıksız sevdiğim bu genç adam, şimdi kollarında gerçek aşkım için ağlamak istediğim bir dosttu. “Şışttt,” dedi hâlimi fark edip. “Ağlama Lavin, yeterince ağladın.”

Gözyaşlarımı silmek için elini uzattığında hafifçe geri çekilip gülümsedim. “Tamam iyiyim, söyle bakalım şu güzel haberi artık.”

Enes gözlüklerini düzeltirken sırttı. Ardından peçetemi alarak yüzüme uzandı. “Önce yüzünü temizleyelim, çikolata canavarı. Böyle dikkat dağıtıyorsun.”

Mahçup bir şekilde gülümseyip peçeteyi elinden aldım. “Şekerim düşmüş olmalı,” dedim.

“Lavin, senin şekerin çocukluğundan beri hiç yükselmedi,” dedi gülerek.

“Tamam,” dedim. “Yeterince utandırdıysan büyük habere geçsen diyorum artık.”

Enes ellerini masada birleştirdi. “Benim yıllardır çalışmalarını hayranlıkla takip ettiğim bir kimya firması vardı biliyor-sun,” diye söze girdi.

Başımınla onayladım. Nasıl bilmezdim? Bir zamanlar ona yakın olacağım diye tüm deneylerinde buluyordum. “Oraya staj için başvurmuştum,” diye devam etti Enes.

“Ve?” dedim beklentiyle.

“Ama kontenjanının dolduğunu söylemişlerdi.”

Tam omuzlarımı düşürmüştüm ki devam etti: “Ancak tekrar başvurumu inceleyip beni de almaya karar vermişler.”

Enes’in masadaki eline uzandım. “Enes bu muhteşem bir

haber!” dedim. “Seninle gurur duyuyorum, hayal ettin ve başardın.”

Elimin üstüne o da elini koydu. “Her zaman yanımdaydın Lavin, desteğini asla unutamam.”

“Önemi yok,” diyerek gülümsedim. “Biz dostuz.”

Enes dudaklarını sıktı. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi omuzlarını dikleştirdi. O doğrulunca gözlerim arka taraftan bana bakan başka gözlerle buluştu. Su yeşili berrak gözlerle. Bakışlarımızın kesiştiği an özlemle yutkundum. Oradaydı. Birkaç masa ötemde Gina denilen kızla karşı karşıyaydı. Bir kez daha yutkundum ama bu sefer kıskançlıktandı. İfadesi öylesine donuktu ki ne düşündüğü konusunda hiçbir fikrimin olmadığını fark ettim. Ne zamandır oradalardı? Ne zamandır aynı havayı soluyorduk? Ben özlemle yüzüne odaklanmışken, o göz temasımızı keserek ayağa kalktı. Gina’ya bir şeyler söyledikten sonra tek başına kapıya yöneldi. Enes durumun farkında değildi. Hâlâ konuşmak için kendini hazırlıyordu. Elimi hızla onunkinden çekerek konuşmasına fırsat vermeden ayağa kalktım. Enes’in kafası karışmıştı. “Hemen geliyorum,” dedikten sonra Manno’nun ardından kapıya yöneldim.

Dışarıya çıktığım anda onu hemen kafenin köşesinde gördüm. Elindeki paketten bir sigara çıkarıp dudaklarına götürdüğünde dehşete düştüm. Hayal kırıklığıyla kararan adımlarımı ona yaklaştırdım. O sırada sigaradan bir nefes çekerek havaya üfledi. Sanki birkaç hafta, benim Manno’mu tamamen değiştirmiş, hiç hazzetmeyeceğim bir profile sokmuştu. Kafam karışık bir halde onu incelerken biraz kilo aldığını gördüm. İnce ve zarif vücudu şu an daha iri görünüyordu. İlaçlar yüzünden mi kilo almıştı? Dışarıya montunu almadan çıkmıştı. Üzerindeki koyu renk kısa kollu tişörtten gerilen kaslarını seçebiliyordum. Yüzünde ona ait olmayan ciddi, karanlık bir bakış vardı. Saçlarını sevdiğim gibi serbest bırakmamış, geriye tara-

mıştı. Ruhundaki yarayı, her şeyini katarak yaşıyordu. Sigarayı parmaklarıyla ezerek bir kez daha üfledi.

“Sigaraya mı başladın?” dedim. Normal ses tonumla konuşmaya çalıştım. Önce cevap vermedi. Varlığını çoktan hissettiğini biliyordum. Beni görebilmesi için karşısına geçtim. Yüzümdeki ifadeyi fark edince başını çevirdi.

“Daha önceden içmediğim anlamına gelmiyor,” dedi.

Yüzüme bakmıyor oluşu cesaretimi kırsa da bir adım daha yaklaştım. Yağmur yağmaya başlamıştı, yanaklarıma ıslak dokunuşlar bırakıyordu.

“Senden asla duman kokusu almadım,” dedim. “Sen asla sigara kokmazsın.”

Manno onda bu zamana kadar görmediğim bir alayla güldü. “Yanıyorsun küçük Lavin, ben artık dumandan başka bir şey kokmuyorum.”

Yaptığı ima, sözlerindeki acımasızlık kalbimi parçalara ayırdı. Gücümün yettiği kadar konuşmaya çabaladım. Yanına gitmek ona sarılmak, her şeyin geçeceğini söylemek, acısını almak istiyordum.

“Yapma Manno...” dedim fısıltıyla. “Yanında olmama izin ver, seni sevmeme izin ver.”

“Git,” dedi acımasız sesini bir nebze bile yumuşatmayarak. “Çocukluk aşkının yanına git. Gülümsemeye devam et. Beni rahat bırak.”

Sözcüklerim boğazımda düğümlendi. Benim Manno’nun kalbi nasıl bu kadar kararabilmişti?

“Kendine bunu yapma!” diye hıçkırdım. “Olanlar senin suçun değildi. Anne ve babana...”

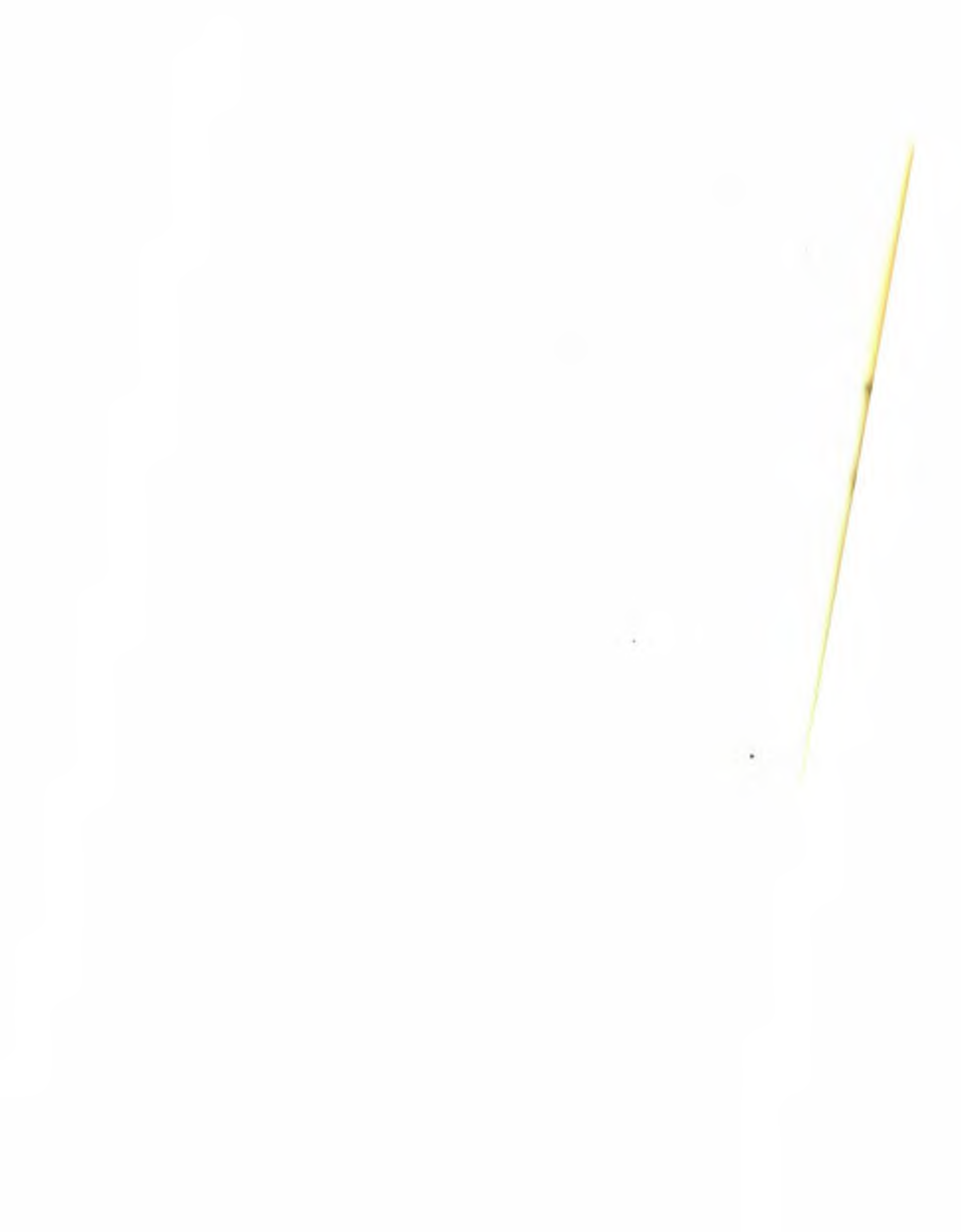
“Sus!” dedi öfkeyle. Yumruklarını sıkıyordu. Sigarası parmaklarının arasında tamamen yok oldu.

“Manno,” diye araya girdim. Geri çekildi. Yağmur artık ikimizi de tamamen ıslatmıştı. Böyle yağmurlu bir günde af-

fetmiştim onu. Tekrar kalbime davet etmiştim. Ama Manno şimdi her şeyi söküp çıkarmak istiyordu.

“Benim adım Ermanno,” dedi acımasız bir sesle. “Ve artık hayatımda sana yer yok, küçük Lavin. Benden uzak dur.”

Manno zarif siluetiyle yanımdan uzaklaşırken yanaklarımdan süzülen sular yağmur mu yoksa gözyaşı mı emin olamadım. Ancak tek bir şeyden emindim. Dediklerini yapmayacaktım. O böylesine kaybolmuşken, ondan uzak durmak gibi bir niyetim yoktu. Manno'mun tamamen kaybolmasına izin veremezdim.

15
MASKE

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

Son koliyi de bantladıktan sonra Nur'a döndüm. "Tam sekiz koli oldu. Sağdaki dört tane kızlar için, soldakilerin tamamı da erkekler için."

Nur telefondan başını kaldırıp onayladı. "Tamam, ben de adresi teyit ettim. Kampüsün hemen önünde servis bizi bekliyor. Hande ve Ayla da pastaları servise yükleyeceklerdi. Hazırsak çıkalım."

"Tamam, başka kim gelecek demiştin? Kolileri taşıyalım diye arayacağım."

"Bizim ekipte Enes, Tuğçe, ve Serhat var," diye cevap verdi.

"Sahi," dedim. "Enes'le konuştuk ama hiç söylemedi."

"Çünkü senin geleceğini duyunca dahil oldu," dedi Nur göz devirerek. "Yoksa kim onu deney farelerinden koparıp buraya getirebilirdi ki?"

Derin bir iç çektim. "Yine başlama, Nur."

"Ben bir şey demiyorum," dedi ağzına fermuar çeker gibi yaparak. "Ama 5 yıl boyunca dibindeki kızı fark etme, sonra bu kız yarı İtalyan ve süper zengin bir çocukla olup sonra da ayrılınca fırsatçı gibi etrafında dolaş."

"Abartma," dedim oflayarak. "Enes sadece yanımda olmaya çalışıyor. Manno'yu sevdiğimin farkında."

Son cümlede sesim tamamen kırılmış, kısık çıkmıştı. Zaten bildiğim, her hücremde her an hissettiğim gerçeği sesli söyle-

mek yine de midemde bir taş hissi oluşturunuyordu.

“Manno’nun bu halini onayladığımdan değil,” dedi elimi tutarak. “Sadece onun seni nasıl sevdiğini gördüm, Lavin. Şimdi zor bir dönemden geçiyor, hayatı altüst oldu ve saçmalıyor diye o zor elde ettiğiniz şeyi kaybetmenizden korkuyorum.”

“Ben de,” diye fısıldadım. “Her ne kadar çoktan kaybetmiş gibi görünsek de ona zaman vermeye karar verdim. Zor olacak ama bana hiçbir söz vermemişken onu aylarca bekledim zaten, Nur. Şimdi ondan öylece vazgeçemem.”

“İşte benim arkadaşım,” diye sarıldı Nur. “Yalnız Hande her geçen gün Manno’dan daha çok nefret ediyor. Ayla ise yorum-suz kalmayı tercih ediyor.” Bir an düşünüp “Gerçi,” diye ekledi. “Ayla şu aralar her zamankinden daha sessiz.”

Omuz silktim. “Sadece beni korumaya çalışıyorlar.”

“Hande için doğru,” dedi Nur. “Ancak Ayla, Burak’ı tanıdıktan sonra ciddi anlamda değişti.”

“Nasıl yani?” diye sordum. En yakın dostlarımdan birindeki değişikliği fark etmeyecek kadar bencil olduğum için de kendime ayrıca kızdım.

“Şu hastanede bize yardım eden polisi mi diyorsun?”

“Ta kendisi.”

“Geçen salı, Ayla odadan ayrılırken saçlarını düzleştirdi.”

“Bizim Ayla mı?” dedim hayretle.

Nur güldü. “Bu kadar da değil. Ders çıkışı onu bir arabaya binerken gördüm. Önce şoförün kim olduğunu çıkaramadım ama sonradan Burak olduğunu fark ettim. Akşam Ayla’yı sıkıştırdım tabii. Bir dava için yardım ediyormuş.”

“Ayla’nın bir polise nasıl bir yardımı olabilir ki?” diye sordum. “Felsefe okuyor yahu.”

“Ne bilciyim?” dedi Nur. “Belki suçlu, suç işlerken Eflatun’un öğretilerinden filan ilham alıyordur, Ayla da açıklamaya çalışı-yordur.”

“Of, saçmalama,” dedim yüzümü buruşturarak. Nur kıkırdamaya başlayınca ben de güldüm.

O sırada aramama gerek kalmadan Tuğçe ile Enes içeriye girdi.

“Ooo, keyifler yerinde bakıyorum,” dedi Tuğçe.

Enes gülümseyip yanıma geldi.

“Naber Lavin?”

“İyiyim,” dedim ben de gülerek. “Her şey paketleni, sadece servise taşımak kaldı.”

Tuğçe hemen telefonunu kavrayıp Serhat’ı aradı. Anlaşılan koli taşımaya pek hevesli değildi.

Nur, “Hadi,” dedi Tuğçe’nin kolunu dürterek. “Göstermelik yardıma gelmedin herhalde.” Kucağına bir koliyi yerleştirdi. “Servis binanın önünde; dikkatli taşı, şekerim.”

Tuğçe oflayarak sınıfın kapısından çıktı. Enes arkasından güldü. “Ben en iyisi iki koli birden alayım da Nur’u sinirlendirmeyelim,” dedi.

Nur sadece gözlerini kısarak cevap verdi. Enes’ten hoşlanmadığını pek saklamıyordu.

Sonunda, tüm kolileri servise taşıyıp otizmlı çocukların olduğu ilkokulun yolunu tuttuk. Üniversitemizin sosyal yardım aktiviteleri dahilinde, daha önce hastaneleri veya kimsesiz çocuklar yurtlarını ziyaret etmiştik. Ancak otizmlı çocuklarla ilk defa karşılaşacağım için biraz gergindim. Onlarla doğru iletişim kurmayı diledim.

Okula varınca bizi okul müdürü karşıladı. Kısaca okulu ve öğrencilerini anlattıktan sonra hediyelerin dağıtımı için her gruba sınıflar verildi. Nur ve Enes’le iki sınıfı aldık. Her sınıfta önce hediyeleri dağıtacak, ardından pasta kesecektik.

İlk sınıfa girdiğimde ellerim titriyordu. Enes’te kızlar için, bende erkekler için hazırladığımız oyuncak kolileri vardı. Nur da pastayı getiriyordu. Sınıfa girdiğim anda tereddütlü bir şe-

no'dan gözlerimi ayıramayarak onlara gülümsedim. Manno da nazik bir şekilde küçük kızı serbest bırakarak bana döndü. Yüz ifadesinin saniyeler içinde karardığını görünce, ona rağmen oradan gitmek istedim. Her şeye hazırlıklı olmaya çalışsam da az önce cennetini görmüşken tekrar cehenneme dönmek kolay değildi. Daha fazla yüzüne bakmadan, bir baş selamı vererek oyuncağı eksik kalan kızların yanına gittim. Titreyen sesimle onlarla sohbet ettim. Tüm oyuncakları dağıttığımda Manno gitmişti.

Okulda işimiz bittikten sonra teyzeme geçecektim. Görevimiz tamamlandığında birkaç toplu hatıra fotoğrafı çekildi. Elimde olmayarak bu kareler boyunca Manno'yu aradım. Ancak ortalıkta görünmüyordu. Hayal kırıklığıyla gülümsemeye, düzgün poz vermeye çalıştım. Bütün gün çocuklara gülümsedikten sonra, somurtkan bir anı kalsın istemiyordum.

Teyzeme gitmek için iki otobüs değiştirdim. Nihayet tanıdık durağa vardığımda uyukluyordum. El alışkanlığıyla perçemlerimi düzelterip eve doğru yürümeye başladım.

İndiğim durak bizim eve uzak kalıyordu. Aslında daha yakın duraktan geçen otobüs de vardı ancak ben beklemek istemediğim için ilk gelene binmiştim.

Bugün hava açıktı. Soğuk olsa da bulutların arasından yüzünü gösteren güneş, tatlı bir sıcaklık veriyordu. Havanın tadını çıkararak yürümeye başladım. Merkeze giden yol yerine daha sakin olan ağaçlık yolu tercih ettim. Biraz sessizliğe ihtiyacım vardı. Kulaklıklarımı takıp Billie Eilish'ten bir parça açtım. Derin bir iç çektim ve aklıma Manno'yla güzel anılarımızı getirerek küçük yolculuğuma başladım.

Daha birkaç dakika yürümüştüm ki arkamda kalan yolda bir araba sesi geldi. Dinlediğim müziğe rağmen sesi işitmiştim. İçgüdüsel olarak arkama baktım. Araba durmuştu. Siyah ve

parlak bir arabaydı. Yeni gibi görünüyordu. Tam başımı çevirmek üzereyken Atilla'nın arabadan indiğini gördüm. "Yok artık!" diye sesli bir şekilde söylendim. Olmadık zamanda ortaya çıkmakta ustaydı. Adımlarımı hızlandırmaya başladım. Atilla hemen arkamdan bağırdı. "Lavin, lütfen bekle! Sadece konuşmak istiyorum."

Elbette beklemeyecektim. Yürümeyi bırakıp koşmaya başladım. Bir yandan da şansımın nefret ederek söyleniyordum. Gerçekten, Atilla'yla uğraşacak halim yoktu. Hızla koşturamam rağmen, yaklaştığını hissedebiliyordum. Adam komandoydu, aslında çoktan beni yakalamış olması gerekiyordu ancak çıldırmış gibi koştuğum için şimdilik öndeydim. Nefesimin yavaş yavaş tükendiğini hissettiğim anda başka bir tekerlek sesi duydum. Koyu gri, spor bir araba yoldaki hızını kesti ve yavaşlayarak benim hizamda ilerlemeye başladı. İçerideki kişi bana sesleniyordu. Arabayı tanımadığım için başımı çevirip bakmadım. Ancak arabadan yükselen ses yine de tanıdık gelmişti. Dikkatimi çeldiğini fark edince bir kez daha bağırdı.

"Arabaya bin!"

Nefes nefese durdum. Atilla ile aramızdaki mesafeye baktım. Sonra da yeni arabasıyla az uzağımda duran Manno'ya. Kaçarken tek istediğim kalabalık bir yere varıp Atilla'yla konuşmaktan kurtulmaktı. Manno'nun beni bulmasını, burada olmasını beklemiyordum. Arabayı durdurdu. Düşünmeme fırsat vermeden kolunu uzatıp kapımı açtı. Şaşkın bir şekilde arabaya bindim.

Koşmanın etkisiyle ciğerlerim patlayacak gibiydi, öksürmeye başladım. Manno torpidoya uzanıp içerisinden bir şişe su çıkardı. Bunu yaparken bana değmemeye özen gösterse de sıcaklığı her yanıma sarmıştı. Şişeyi bana uzattı. Belli belirsiz gülümseyip suyu içtim ve derin bir nefes aldım. Arabanın içinin sigara koktuğunu fark edince yüzümü buruşturacaktım ama

kendimi tuttum. Çünkü Manno'nun her şeye rağmen ferah kalan kokusu da aynı anda burnuma dolmuştu. Ondan saklamak için çabucak gözyaşlarımı sildim. Bir süre beni süzdü. Gözlerinde kendini belli eden uzaklık yine kalbimi yaktı ama buradaydı, benim için gelmişti. Bu da bir şeydi değil mi?

Daha önce onda görmediğim bir pervasızlıkla gaza bastı. Atilla da zaten arkamdan koşmayı bırakmıştı. O da yorulmuş olacak ki dizlerini tutarak yolun ortasında duruyordu. Uzun bir süre arkamızdaki baktı. Atilla gözden kaybolurken sessizdik. İçimde minik bir sevinç bulutu patladı. İşte buradaydı. Yanımdaydı. Uzak da baksa, ilgisiz de dursa, sıcaklığı ve kokusu benimleydi.

Ortamı yumuşatmak adına bir şeyler söylemek istedim. Son zamanlarda olanlara köprü oluşturacak bir kelime. Zamanı geri getirmese de anılarımızı hatırlatacak birkaç söz. Ancak ben konuşma cesaretini toplayamadan, Manno hızla U dönüşü yaptı. Arabayı Atilla'nın üzerine doğru sürdüğünü görünce panikle bağırdım.

"Manno, ne yapıyorsun?" Beni duymuyor gibiydi. "Manno, dur! Delirdin mi?"

Atilla bizi fark ettiğinde gözleri kocaman açıldı. Tehlikeyi anında fark edip kendini güvenli bir yere attı. Son anda gözlerimi kapayıp bu delilik dolu âna tanık olmaktan kaçtım. Manno bir süre sonra arabayı durdurdu. Yüzündeki öfke ve karanlık karşısında dehşete düştüm. Ellerim titreyerek kapı koluna dokundum. Son bir defa yüzüne bakarak küçük bir aydınlık aradım. Yoktu.

Kapıyı açıp dışarı çıktım. Atilla öfkeli bir şekilde yanıma geliyordu. Daha fazlasına tanık olmak istemiyordum. Daha fazla orada durmak istemiyordum. Ancak ayaklarım beni götürmekte zorlanıyordu. Allah kahretsin ki kalbim ve vicdanım beni durduruyordu.

Atilla yaklaşıncı Manno da arabadan indi. “Manyak mısın lan sen?” diye bağırdı Atilla.

Manno, hiç de gözü korkmuş gibi durmuyordu. Aksine deli bir cesaretle o da Atilla’ya yaklaştı. Aralarına girmek için ben de bir adım attım.

“Orada dur,” dedi Manno bana dönerek.

“Saçmalıyorsun,” dedim. “Bırak gidelim Manno, yalvarıyorum.”

Manno, “Lavin’i rahat bırakacaksın,” dedi Atilla’ya kararlı bir şekilde.

Atilla sırtıttı. “Ne oldu küçük kedicik, birden cesaret mi geldi?”

Manno tepki vermedi. Tek söylediği, “Anladın mı?” oldu.

Ancak Atilla anlayacağı benzemiyordu. “Neydi senin şu şairane lafın,” dedi gülerek. “Aynı sevgiyi mi paylaşıyordunuz?”

Atilla, Manno’nun cevap vermesini beklemeden onun üzerine yürüdü. Boğazımdan güçlü bir çığlık koparken, hayretle Manno’nun bu hamleden sıyrılıp Atilla’nın yüzüne bir yumruk atmasına şahit oldum. Manno, Atilla’ya göre öylesine zarif duruyordu ki bu atağın ondan gelmesini ben de beklemiyordum. Benim Manno’m sadece ruhen değil, fiziken de değişmişti.

Bu sefer alaycı bir şekilde gülen Manno’ydu. Verdiği cevabın kalbimi delicesine kıracağını tahmin edemedim, onu dinledim.

“Hayır,” dedi sert bir tonla. “Artık aynı sevgiyi paylaşmıyoruz. Ama kız seni istemiyor işte. Israr etmenin anlamı yok. Rahat bırak onu.”

Şok içinde Manno’ya baktım. Atilla bile bu cevaba şaşırmıştı. Gözyaşlarım öyle hızlı akıyordu ki umursamadan koluma sildim. Patlamadan beri kalbimi defalarca kırmıştı. Beni görmezden gelerek, kovarak ya da uzak durarak. Ama bu farklıydı. Beni sevmediğini söylüyordu. Sevgimizin bir önemi kalmadığını. Nefes aldığımdan bile emin olamayarak Manno’ya son bir kez baktım. Sonra arkamı döndüm. Orman yoluna saptım,

adımlarımı hızlandırdım. Garip gelebilirdi ancak burada benim için Atilla dışında bir tehlike yoktu. Biz bu ormanda büyümüş, tüm oyunları burada kurmuştuk. Anılar ve acılar aynı anda üzerime çullandı, göğüs kafesim sıkıştı.

Arkamdan gelen ayak seslerinin kime ait olduğu umurumda değildi. Burnumu yine koluma sildim ve ağaçların arasında kaybolmayı diledim. Kalbim öylesine acıyordu, öylesine kırılmıştı ki...

“Bekle,” dedi âşık olduğum ses arkamdan. “Bırak da seni evine bırakayım.”

“Lütfen,” dedim arkamı dönmeyerek. “Yalnız kalmak istiyorum. Rahat bırakılmak istiyorum.” Son cümlem onun az önceki konuşmasından alıntıydı. Bunu fark etmesi için gereken vurguyu yapmaya çalıştım.

Bir süre sessiz kaldı. Ayak seslerini duyabiliyordum. Aramızdaki mesafeyi koruyor, beni takip ediyordu.

Sonra bir anda arkamı döndüm. İşte oradaydı, hâlâ peşimden geliyordu. Günlerdir bu ânı yakalamak için can attığım, bana nefes veren genç adam oradaydı ama az önce nefesimi keserek tüm umutlarımı elimden almıştı. Deri ceket, sarsak duruşu ve yeni imajıyla tam karşımdaydı. Karanlık ifadesine rağmen, yüzünde seçebildiğim endişesiyle oradaydı.

Ona doğru koşup sertçe göğsünü ittim. Bu tepkiyi beklemediği için afalladı.

“Biliyor musun?” diye bağırdım öfkeyle. “Ailesini tek kaybeden sen değilsin! Benim tam 15 yıldır annem babam yok. Ne görünüşlerini ne seslerini ne de kokularını hatırlıyorum. Onlarla tek bir anım bile yok!”

Ben bağırmaya başlayınca yüzü yine taş haline geldi ama durmadım. “Aslında bana göre şanslı olduğunun farkında değilsin değil mi? Binlerce anın var.” Hıçkurdım. “Binlerce anı, Manno! Yanında olan, seni seven ve sana destek olan onlarca

insan. Benim bir tek teyzem vardı. Sonra sen geldin ve zorla hayatıma girdin, gün ışığım, sabahları uyanma nedenim oldun. Bana sahip olmadığım aileyi verdin.” Sesim titredi. Gözyaşlarım su gibi yanaklarımdan inmeye başladı. “Şimdi neden beni istemiyorsun?” dedim hıçkırarak. Göğsüne vurdum. “Seni sevmekten ölüyorum, Manno. Bunu bize neden yapıyorsun?”

Yumruklarım yine göğsüne vurdu. Manno taş kadar tepkisizken daha çok ağlamak istedim. Beni hatırlayana kadar onu sarstım istedim. Ama sonra küçücük bir mucize oldu. Özlemiyle yandığım kollar yavaşça sırtıma dolandı. Sevdiğim sesi hafifçe kulağıma doldu.

“Şışttt,” dedi o yumuşak, kadife sesiyle. “Geçecek Lavin. Söz veriyorum bensiz daha iyi olacaksın.”

“Olamam,” dedim ağlayarak.

Cevap vermedi. Onun yerine saçlarını okşadı. Parmakları alıştığım hareketiyle perçemlerime gidecekken kendini durdurdu. Alnımdan öpmedi, sadece yanağını değdirdi. Dizlerimizin üzerine çöktük. Ben özlemle dokundum ona, o ise bana acıyla dokundu. Sonra parmaklarını yüzümde dolaştırdı. Gözyaşlarımı sildi, yüzümü ezberlemek ister gibi baktı bir süre. Bakışları öyle farklıydı ki bir çıkarım yapamadım. Ne hissettiğini kavrayamadım. Sonra dudaklarıma dokundu yine. Ben çoktan onun yüzünü ellerim arasına almıştım. Beni öpmeyeceğini biliyordum. Bu savaşın böylesine küçük bir zaferle kazanılmayacağını farkındaydım.

“Biliyorum,” dedim. “Şimdi seni öpersem beni asla bırakmazsın. Beni sevdiğini biliyorum,” diye fısıldadım.

Manno gözlerini benden ayırmıyordu. Ancak maskesi öylesine kalındı ki hiçbir yorum yapmadı. “Yarın bu an olmamış gibi davranacaksın, değil mi?” dedim acı bir sesle.

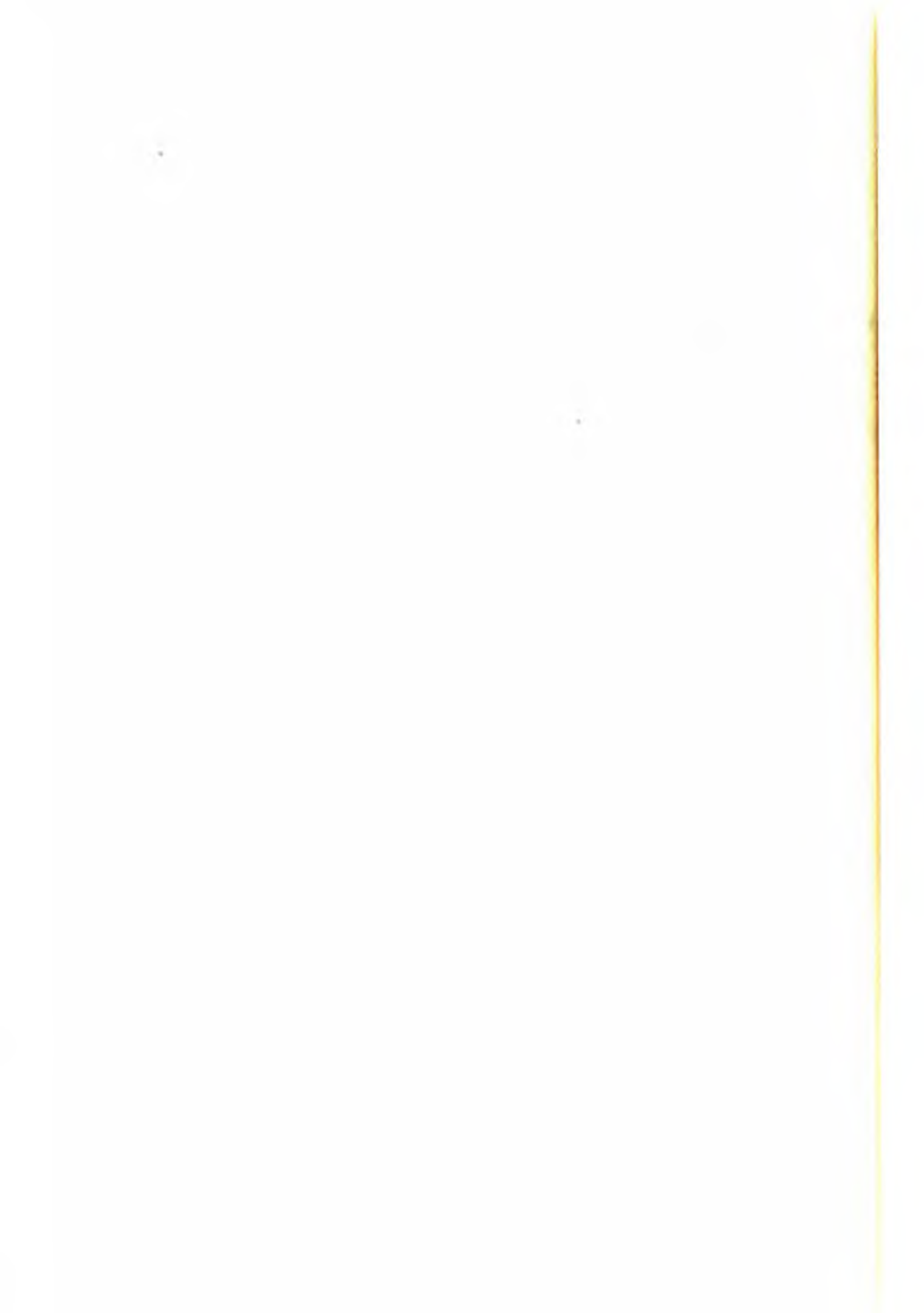
Başını hafifçe salladı. Bir anlığına yüzünü felç eden acıyı gördüm. Ben de onun gibi sızladım.

“O zaman bana daha sıkı sarıl,” dedim fısıltıyla. “Daha sıkı...”

Manno o akşam bana saatlerce sarıldı. Ta ki kokusu burnumda hapsolana, acıya dönüşen aşkımız dilimde zehir gibi bir tat bırakana kadar.

16
LUCIA

Saçlarımı düzelttim. Derin bir nefes aldım. Aynadaki aksime tam yedinci defa tekrarladım. “İyiyim. İyiyim. Süperim.”

Çantamı alıp odamdan çıktığımda son zamanlarda geçirdiğim günlere kıyasla kendimi daha iyi hissediyordum. Sadece ruhen değil, bedenen de. Bugün uzun zamandan sonra makyaj yapmış, saçlarıma şekil vermiştim. Üzerimde yeni aldığım uzun kırmızı hırka, boynumda zebra desenli siyah beyaz bir şal vardı. Kırmızı ruj sürme konusunda kararsız kalsam da sonunda kendimi özgür bıraktım. Fakültenin bahçesine girerken üşüdüğüm için ellerimi kazağın kollarına soktum. Daha şubat ayında olmamıza rağmen bazen bahar göz kırıp güneşli günler gösterebiliyordu. Ancak bu durum, soğukun tenimi ısırtmasına engel değildi.

Ağır adımlarla girişteki kantine yöneldim. Bir tost ve çay hem içimi ısıtır hem de daha mantıklı düşünmeme yardımcı olurdu. Tostumu ve çayımı aldıktan sonra girişe yakın masaya oturdum. Köşedeki masaya, bizim masamıza, bakmak eskisi kadar acı vermese de henüz oraya oturacak kadar da iyileşmemiştim.

Yaralarım hâlâ açıktı. Zaman zaman kanıyordu. Ancak yaşıyordum.

Çayımdan bir yudum almama kalmadan Enes geldi. Hani yıllardır beni görmeyen Enes, ondan sonra beni yalnız bırakmaz olmuştu. Çocukluk arkadaşydık, yakın dosttuk ama hiç-

bir zaman benimle bu kadar ilgilendiğini hatırlamıyordum. Nur'un iddia ettiği gibi benden hoşlanma durumu varsa bile cevabım açıktı. Benim kalbimin ait olduğu yer belliydi ve o beni ne kadar yok sayarsa saysın, bu gerçek değişmeyecekti.

“Nasılsın bakalım?” dedi Enes. Gözlüklerini burnuna doğru çekip şirin bir ifadeyle gülümsedi.

“İyiyim,” dedim tostumdan bir ısırık alarak. Lokmamı çiğnedikten sonra yuttum ve konuşmaya devam ettim. “Kusura bakma, çok açım.”

Enes güldü. “İştahının yerine geldiğini görmek güzel.” Sonra hafifçe beni süzdü. “Bu arada bugün gerçekten iyi görünüyorsun.”

“Sağ ol,” dedim hızlıca. Utanıp çayımdan büyük bir yudum alınca dilim haşlandı. İstem dışı da olsa, en son dilimi yaktığımda Manno'nun tüm şefkatiyle ağzıma üflemesinin hatırası zihnimi ele geçirdi.

Ah, Manno...

Adını bir süredir tekrarlamıyor, onu kavuşmama sonsuzluk kalan bir efsane gibi kalbimde tutmaya çalışıyordum. Ormanda birbirimize sıkıca sarıldığımız o akşamdan sonra bir ay geçmişti. Ümit her zaman benimleydi. Ben onu farkında bile olmadan aylarca beklemiştim. Şimdi hayatını yaşı demişti ve ben de bunu yapmaya çalışıyordum. Hayatıma devam ediyordum. Gülüyordum, bazen kahkaha bile atıyordum. Enes'le ve grubun kalanıyla dışarıya çıkıyor, sosyal hayatımdan kopmuyordum. Ama aynı zamanda kanıyordum da. Her gece onun nerede olduğunu, ne yaptığını düşünürken, kalbimin ağrısını en derinde hissediyordum. Bir duygunun bu kadar büyük bir fiziksel acıya neden olabildiğini öğrenmenin keşfiyle, her gün yeni bir sızı hissediyordum.

Adını her söylediğimde kalbimde kanat çırpın heyecanlı kuşlara sakın olmalarını söylemek canımı yakıyordu. Çünkü ben de

kanatlarımı her an onun için açmaya, onlar kadar hazırdım.

“Eee,” dedi Enes beni daldığım yerden çıkarmak ister gibi. “Manno’dan bir haber var mı? Bir süredir onu görmüyorum.”

Bir bu soruya cevap vermek istemedim. Ancak Enes’in samimi bir şekilde sorduğunu fark edince kafamı eğdim.

“Yok,” dedim sabit tutmaya çalıştığım sesimle. “Ben de görmüyorum. Konuşmuyoruz.”

Enes masada duran elimi yakaladı. “Ama iyileşiyorsun, Lavin,” dedi sıcacık bir sesle. “Her geçen gün daha iyi görünüyorsun.”

“Bu bir hastalık değil ki,” dedim elimi yavaşça çekerek. “Bu kurtulmak istediğim bir durum değil. Sadece acıtmamasını istiyorum.”

Enes bir süre sikkın bir şekilde yüzüme baktı. Onu tanıyordum. Bir şeyler söylemek üzereydi. Ancak tahmin ettiğim şeyin olmasına izin veremezdim. Onu kırmak istemesem de benden ne beklemesi gerektiğini tam olarak bilmesi yararına olurdu. O yüzden güçlü bir nefes alıp konuyu değiştirdim.

“Neyse, benden bahsettiğimiz yeter. Sen nasılsın?”

“İyiyim,” dedi Enes hafifçe gülümseyerek.

Hemen konuşmaya devam ettim. “Sahi ne zamandır aklımda; biz kızlarla Roma’ya gittiğimiz zaman sosyal medyada bir fotoğraf paylaşmıştın; bir kızla,” diye ekledim çabucak. “Sanırım sizin sınıftandı.”

“Evet, ismi Sedef,” dedi Enes. Ânında yanakları kızardı. Bu hâline gülümsedim.

“Fotoğrafta oldukça samimi görünüyordunuz,” dedim sıcak bir sesle. “Ben düşünmüştüm ki...”

Enes hızla ayağa kalkınca şaşırıp başımı kaldırdım. “Derse geç kaldım,” dedi telaşlı bir sesle. “Sonra görüşürüz, Lavin.”

Cevabımı beklemeden koşar adım kafeden çıktı. Arkasından şaşkınlıkla bakakaldım.

Öğle arasına girdiğimizde hava güneşli olduğu için bahçeye çıktık. Ben elimde, baharın habercisi bir çiçekle oynarken, Hande ve Nur tam ortamızda oturan Ayla'ya anlamlı bakışlar atıyordu. Ayla ise onları görmezlikten gelmeyi tercih ediyor, yine de yüzüne yansıyan küçük gülümsemeyi gizlemeyi başaramıyordu.

Hande en sonunda aralarındaki soğuk savaşı sonlandırarak konuşmaya başladı. "Sohbetinize doyum olmuyor yahu." Kimseden ses çıkmayınca göz devirdi. "Şu *cosplay* partisine gidiyoruz değil mi?" dedi aklına gelen fikrin heyecanı ile.

Nur, "Aaa, evet sahi!" diye tepki gösterirken Ayla gözlerini devirdi. Eh, partilerden hoşlanan biri sayılmazdı Ayla. Ben de ilgimi çekmediği için omuz silktim.

"Sınıftakiler konuşurken duydum ama *cosplay* ne demek onu bile bilmiyorum," dedim. Ayla hemen kafasını sallayarak bana katıldığını belirtti.

Hande bir öğretmen edasıyla ayağa kalkarak karşımıza geçti. "*Cosplay* bir karakteri giyinişiyle ve davranışlarıyla canlandırmaktır," diye açıkladı bilmiş bir ifadeyle. "Tabii, bu karakterler film, oyun veya çizgi romanlardan esinlenilmiştir."

"Yani cadılar bayramı konsepti," diye yorum yaptım ama Hande hemen itiraz ederek beni böldü. "Hayır canım, ne mü-nasebet! Bu öyle her önüne geleni taklit ettiğin bir konsept değil. Esinlendiği alanlar daha sanatsal."

"Kitaplardan karakterler seçebilseydik belki eğlenceli olurdu," dedim. Benim gibi kitap kurdu olan Nur da "Kesinlikle!" diyerek beni destekledi.

Hande yine söze karışarak heyecanını dile getirdi. "Birçok iyi kitap zaten filme çevrilmiş durumda. Lavin, mesela sen Bella olabilirsin," dedi ellerini çırparak.

Yüzümü buruşturdum. “Her ne kadar *Alacakaranlık* serisini çok sevsem de Bella’yı sevemiyorum. Alice olurum daha iyi.”

“Ya da *Aynı Yıldızın Altında*’daki kız olursun,” dedi Nur. “Çok güçlü bir karakterdi.”

“Aynen ama solunum tüpünü bulmak ve partide taşımak işkence olur.”

“Doğru,” dedi Nur.

Biz kimin kim olacağını tartışırken Enes’in geldiğini fark etmemiştim. Sabahki gerginliği dağılmış gibi görünüyordu. Hande onu görünce gülümseyerek “Selam!” dedi. Nur suratını astı. Ayla ise tepkisizdi; her zamanki gibi.

Enes, Hande’ye karşılık verdikten sonra bana döndü. “Lavin, bir saniye konuşabilir miyiz?” Oturduğum banktan kalkarak Enes’e doğru yürüdüm. Kızlardan uzaklaştığımızda derin bir nefes aldı. “Bu sabah için üzgünüm. Kabalık ettim.”

“Sorun değil,” dedim gülümseyerek. “Biz çocukluk arkadaşız. Böyle şeyleri dert etmem.”

“Aslında sorun biraz da bununla ilgili,” dedi gözlükleriyle oynayarak. “Lavin, şey ben doğru zaman olmadığını biliyorum ancak sana söylemem gereken...”

“Hayır,” diye sözünü kestim. “Bana söylemen gereken bir şey yok. Biz seninle dostuz, Enes. Aramızdaki sadece vefa; senin düşündüğün gibi bir şey değil. Sen her zamanki gibi zor durumda olduğum için yardımına koştun. Çocukken de böyle yapardın. Ne zaman başım sıkışsa gelir, iyi olduğumdan emin olduktan sonra da kendi köşene çekilirdin. Ben senin için hep kurtarılması gereken, anne ve babası ölmüş kız oldum.”

Enes bir süre yüzüme bakıp duyduklarını sindirmeye çalıştı. Ardından bir derin nefes daha aldı.

“Ben, ben ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Bir şey demene gerek yok,” dedim koluna hafifçe dokun-

narak. Gülümsedim. “Haklı olduğumu biliyorsun. Ben hep arkadaşını; sadece bir arkadaş.”

Enes de sonunda hafifçe gülümsediğinde rahatladım. Kolunu daha sıkı tutup bıraktım. Arkamı döndüğümde, Manno'nun arabasının hemen önümde olduğunu gördüm. Gina yanımdaydı. Araçtan inmiş, Manno'yu bekliyordu. Manno ise arabanın kapısını açmıştı ancak açık kapının arkasında durmaya devam ediyordu. Sanki arabadan inmek üzereyken bir şey görmüş ve donup kalmıştı. Gözlerimiz buluştuğu anda bakışlarını kaçırdı. Açık bıraktığı kapıyı hızla kapatıp yanımdan rüzgâr hızıyla geçti. Onu takip eden Gina tek kaşını kaldırıp bana bakmayı ihmal etmedi. Neler olduğunu anlamadan orada öylece dikiliyordum. Sonra bahçede gözden kayboluşlarını izlerken farkına vardım. Enes'le ikimizi görmüştü. O yüzden donup kalmıştı. Bir yanım yanlış anlamasının verdiği endişeyle dolarken, onu delicesine özleyen bencil yanım bu tepkisine sevindi. Aşk insanı bencilleştiriyordu.

Yüzüme aptal bir gülümseme yerleştirdim. Onun hayaliyle şişirdiğim bu küçük mutluluk balonunu, gün boyunca patlatmamaya özen gösterdim.

O gün dersim öğleden sonra bittiği için, Giovanni'nin ofisinde yaptığı araştırmaya yardım ediyordum. Giovanni, Manno'yla ortak dersimize giren profesördü. Birkaç hafta önce benden bir konuda yardım istemişti ve benim çok istekli olduğumu görünce daha fazla iş vermişti. Bu durumdan memnundum. Sonuçta kendimi oyalamam lazımdı. Zaman başka türlü geçmiyordu. Bir kez daha kendime kaçış arıyordum ancak yapacak başka bir şeyim yoktu. Zamanın her şeye ilaç olmasını umuyordum.

Bu hafta teslim etmemiz gereken proje çıktıklarını toparlar-

ken Giovanni araya girdi. “Eksik var mı?” Sınıf listesine bakıp isimleri bir kez daha kontrol ettim.

“Eda Fidan ile Ermanno Renzo’nunki eksik,” dedim. Boğazımdaki o acı düğümle nasıl konuşabildim bir fikrim yoktu.

“Ah Ermanno,” dedi Giovanni. “Talihsiz çocuk. Çok parlak bir zekâyâ sahipti oysa.”

Giovanni’nin yorumundan destek alarak boğazımı temizledim. “Bir süredir derse girmiyor, okulu bırakmadı, değil mi?”

Giovanni bilgisayarından başını kaldırmadan cevap verdi. “Ailesinin ölümüyle miras işlerini halletmek için Roma’ya gidip geliyor. Okul ona bir ay izin verdi. Bu hafta dönmüş olması gerekiyordu.”

Evet, dönmüştü. Uzun bir süre sonra bugün gözlerindeki güzel renkleri görmüştüm. Alıştığım sıcaklık bakışlarında yer almasa da bu durum, ona olan özlemimin ortaya çıkmasına engel değildi.

“Psikolojik destek alıyor mu? Bilginiz var mı?” diye sordum kendimi tutamayarak.

Giovanni bu sefer kafasını kaldırdı. Gözlüğünü çıkarıp, gözlerini ovuşturdu. “Bilemiyorum ama haklısın. Alması gerekir. Eğer buralardaysa Ermanno’yu çağırıp bir görüşeceğim. Desteğe ihtiyacı olabilir.”

Kafamı salladım. Yüzümde hafif bir gülümseme oluştu. Ben ona yardımcı olamasam da Manno, başkalarının sözünü dinlerdi belki. Bu gerçek, bir anlığına içimi acıtsa da işime devam ettim.

Cosplay partisi gelip çattığında tüm amacım herhangi bir kılığa bürünmemek, hatta partiye hiç gitmemekti. Ancak kızların

yoğun ısrarı, hatta tehditleri yüzünden kitap tarihinin en sade ama en derin karakterlerinden biri olmaya karar verdim.

Enes arabasını yurdun önüne yanaştırdığında kızlarla hep beraber kahkaha atmaya başladık ve aynı anda “Dr. Frankenstein!” diye bağırarak. Hepimizin tahmini aynıydı ve doğrudur. Enes genelde de giydiği beyaz laboratuvar önlüğünün yakasını silkti. Yanakları hafiften kızarmıştı. Ben ön koltuğa geçerken, kızlar arkaya yerleşti.

Enes, “Bu kadar bariz mi?” diye sordu biz arabaya bindikten sonra.

Hande yeniden kahkaha attı. “Eh, ne yalan söyleyelim öyle.”

“Siz kimin *cosplay*’isiniz?” diye sordu Enes, konuyu hemen değiştirmek ister gibi. Dikiz aynasından kızlara baktı.

Hande, “Yuh!” dedi kendini tutmadan. “Anlamadın mı?” Beyaz saçının örgüsünü salladı. “Ben, Targaryen hanesinden, Valarya kanından, Daenerys Fırtınadoğan. Ejderhaların annesi ve yüce Khaleesi’nizim.”

“Replikte ‘yüce’ geçtiğini sanmıyorum,” dedim arkama dönüp. “Ayrıca bunları senin yerine asistanının filan söylemesi gerekmiyor muydu?” Herkes gülünce Hande somurttu. “Ayla’yı ikna etmeye çalıştım ama kabul etmedi.”

Ayla göz devirdi. Elinde özenle tuttuğu porselen çaydanlığı vardı. Üzerindeki cici elbise ve özenle yaptığı saçlarıyla bence benzeme işini iyi kıvırmıştı.

Enes, “Ya sen?” dedi Ayla’ya bakıp. Nur, Ayla yerine konuştu, sesinde hâlâ sertlik vardı. Enes’le aramızdaki son konuşmayı ona anlatmama rağmen içi soğumamıştı demek ki.

“Eh, elindeki fincandan belli değil mi her şey? Alice o.”

“Ah,” dedi Enes. “Evet doğru.”

Nur’un kıyafeti konusunda uzunca tartışmalara girmiştik. Türk dizilerinden bir karakter olacağım, diye tutturmuştu. En sonunda onu çok sevilen bir çizgi roman karakterlerinden biri

gibi giyinmeye ikna etmiştik.

Enes kaşlarını kaldırdı. Nur'un bu haline hafifçe gülümseyip önüne döndü. Sanırım onun hakkında tahminde bulunma riskine girmek istemiyordu. Bana bakınca, ben de başımı olumsuz anlamda salladım. Benim kim olduğumu tahmin etmesi tamamen imkânsızdı. Enes de bunu anlamış olacak ki sonunda gaza bastı. Partiye doğru yola koyulduk.

Bu ilginç parti, okulun en büyük konferans salonunda yapılacaktı. Kampüse girdiğimizde salona doğru ağaçları süsleyen ışıklandırmayı görünce hepimizin gözleri kamaştı. Ancak asıl şaşkınlığı salona girince yaşadık. Her bir köşesi farklı temalarla süslenen salon büyüleyici görünüyordu. Bir köşe Harry Potter temasıyla süslenmişken, diğer köşelerde Marvel, DC Comics ve Disney karakterleri vardı. Bir duvarın tamamı da animelere ayrılmıştı. Bu kadar uğraştıklarına inanamıyorduk. Kıyafetlerimizdeki özeni Hande'nin ısrarına borçluyduk. Bana kalsa normal giyinmeyi tercih ederdim. Hande, "işte gör-dünüz mü?" der gibi başı dik bir şekilde salonu arşınlamaya başladı. Eh, sonuçta o Khaleesi'ydi. Fark edilmek için Taht Oyunları'nın sergilendiği kısma yöneldi. Ayla da onun peşinden gidince Nur, ben ve Enes baş başa kaldık.

"Demek Mary Jane," dedi Enes, Nur'a bakarak.

Tam isabet! Çaktırmadan sııttım. Nur hemen burnunu kııştırdı. "Kızıl saçlarım her şeyi belli ediyor," dedi memnuniyetsiz bir şekilde.

Nur, Enes'e çıkışacak neden bulamayınca yüzü kızardı. Enes'le sııttık. En sonunda bize kızarak yanımızdan ayrıldı. Nur aslında dünyanın en tatlı insanıydı ama konu Enes olunca asabileşebiliyordu. Bunu beni korumak için yaptığını bilsem de bugün ondan biraz daha farklı bir enerji almıştım. *Yakında kokusu çıkar,* diye düşünüp, salonda gezinmek için Enes'i bırakıp yürümeye başladım.

Dünya klasiklerinin olduğu duvara doğru yürüdüğümde, resmedilen karakterlere bakarak iç çektim. Bu duvar muhtemelen Edebiyat profesörünün eseri idi. Birçok ülkenin klasiğinin öne çıkan görselleri buradaydı. Rusya'yı, Fransa'yı ve İngiltere'yi geçtikten sonra İtalya'ya geldim. Parmaklarımı, Romeo ve Juliet'in figürlerinin üzerinde dolaştırdıktan sonra, *cosplay*'ini canlandırdığım Lucia'ya dokundum. Topuzundaki taçla benim saçlarıma takılı olan taç neredeyse aynıydı. Elbiselerimiz benzerdi. İkimiz de beyaz uzun kollu içlikle, onun üzerine yakası bağlanan, askılı ve korseli bir elbise giyiyorduk. Onunki pastel bir tonken ben ancak kırmızı bir parça bulabilmiştim. Yine de güzeldi. Yine de ona benziyordum. Lucia'nın yanında biricik aşkı Renzo ona aşkla bakıyordu. Renzo'nun elinde tüylü bir şapka, üzerinde de dönemin kıyafeti olan gömlek ve dizlerine kadar gelen pantolona eşlik eden diz altı çorapları vardı. Ayağındaki ayakkabılar komikti ancak ona bir şekilde yakışmıştı.

İkisinin yüzlerinde de parmaklarımı dolaştırdım.

"İddialı bir seçim olmuş," dedi arkamdan bir ses. Kırık Türkçesinden kim olduğunu kolayca çıkarabilmişim.

"Merhaba Gina," dedim arkamı dönerek. Yanında o da vardır diye kalbim hızla atmaya başladı. Ancak yalnızdı. Gina uzun bir elbise giymişti. Prenseslere benziyordu. Bir tahmin yürütecek olsam Cindirella derdim ama bence o kadar romantik bir mizaca sahip değildi.

Gina, "Demek Lucia'sın," dedi selamıma karşılık vermeyecek. Kaşlarımı hafiften çatsam da ifademi bozmamaya çalıştım. "Renzo'yu etrafta göremiyorum ama."

Sert bir şekilde yutkundum. Renzo, Lucia'nın ölümsüz aşkıydı. Ancak Gina bunu derken hikâyedeki Renzo'yu mu, yoksa ikimizin de ortak noktası olan Renzo'yu, yani Manno'yu mu kastetmişti anlamamıştım.

“Onu aramaya gelmedim,” dedim donuk bir ifadeyle.

Yalandı. Girişten adımımı attığımdan beri tek düşündüğüm Manno'ydu. Minicik bir umut kırıntısına kapılıp onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü hayal etmiştim.

Hayalim somut bir hâle gelip kapıda görüldüğünde kalbim göğüs kafesimden çıkacak gibiydi.

“Ah, işte Manno da geldi!” dedi Gina neşeyle şakıyarak. Türkçesi bozuk olsa da kendinden emin konuşuyordu.

Manno'daki değişim karşısında, ağzım şaşkınlıkla açıldı. Parmaklarımı üzerinde dolaştırmaya doyamadığım saçları artık yoktu. Asker tıraşı kadar kısa kestirdiği saçları, soğuk yüzüne eşlik ediyordu. Üzerinde salaş bir ceket ve zincir vardı. Benim tanıdığım, benim âşık olduğum genç adama hiç benzemiyordu artık. Buz gibi gözlerini üzerimizde gezdirdi. Bakışları birkaç saniye bana takılı kaldı ama sanki o an hiç yaşanmamış gibi Gina'ya başıyla selam verdi. Gina ona doğru dönmeden önce kulağıma eğildi.

“Aptal değilim. Buraya Manno için geldiğini biliyorum. Ama gördüğün gibi artık seni umursamıyor. O hep benimdi. Çocukluk arkadaşı, ilk öpücüğü, ilk aşkı benim. Ve şimdi yine bana ihtiyaç duyuyor, sana değil. O yüzden bu küçük oyunlarını bırakıp kendine göre birini bulmanı tavsiye ederim.”

Gina'nın söyledikleri karşısında buzdan bir kütleye dönüştüm. Beynim sarf ettiği sözlerden sadece şunu süzmüştü. “İlk aşkı oydu.” Manno ile bu zamana kadar asla geçmişten bahsetmemiştik. Gerek duymamıştık. Elbette hayatında birileri olabilirdi. Ama biz, *biz* olduktan sonra hiçbir şeyin önemi kalmamıştı ki... Ben oydum, o ben. Biz birdik. Biz Manno ile Lavin'dik. Ancak Gina'nın söylediklerinden sonra hücrelerime kadar kanadığımı hissettim.

“İlk aşkı mı?” dedim sesimdeki yıkıma engel olamayarak.

“Elbette,” dedi Gina. “Manno her zaman annesine hayran

olmuştur. Annesi yüzünden Türklere ayrı bir sempati beslediği saklanan bir şey değil. Seninle bir şeyler yaşamasının sebebi de bu. Ama gördüğün gibi yine bana döndü. Yanında olmasına izin verdiği tek kişi benim.”

Gina’nın tokat gibi çarpan sözlerine karşılık verebilen tek şey kırıklarının sesini duyduğum kalbimdi. Canım öylesine acımişti ki avazım çıktığı kadar bağırarak, saçma bir hayalin peşinden koşmak için giydiğim şu elbiseyi yırtıp atmak istiyordum. Bir yanımda Manno’nun böyle bir şey yapacağına inanmıyor, diğer yanımsa onun ne kadar değiştiğini kabul etmem için ısrar ediyordu.

Gözlerimde biriken yaşlara aldırmadan salonu uzun adımlarla geçtim. Manno’nun değişen silüetini görebiliyordum. Yanına gidip kolundan kavradığımda, o tanıdık aitlik hissiyle sarsıldım. Ancak durmadım. Dokunuşumu fark edip arkasını döndüğünde, yüzünde hafif bir şaşkınlık belirdi. Belli ki böyle bir çıkışı beklemiyordu.

“İlk aşkın mı?” dedim gözlerimden yaşlar akarken.

Kaşları çatıldı. İyi bir halde olmadığımı henüz fark etmişti.

“Anlamadım?” dedi meraklı bir sesle.

“Gina ilk aşkın mıydı?” dedim bu sefer daha yüksek sesle.

Gözlerim bizi uzaktan izleyen Gina’yla buluştu. Manno gözlerini kıstı. Ancak ben duracak gibi değildim. “Seni sonsuza kadar beklerdim.” Sesim çatallaşmıştı. “Şimdi onunla mısın? Bize rağmen?”

Manno yutkundu. Saçları olmadan, gözlerine düşen rıtları olmadan yüzünün tüm soğukluğu ortadaydı. “Ne fark eder?” diye sordu sakın bir sesle.

“Çok şey!” dedim gözlerinin içine bakarak. Herkes bize bakıyor olsa da umurumda değildi. Ona bir adım yaklaştım. “Benden uzak dur, yüzünü gösterme, sesini duymama izin verme...” Parmaklarımı çenesinde, elmacık kemiklerinde gezdir-

dim. “Beklerim,” dedim fısıltıyla. Gözleri istem dışı kapandı. Dudakları seğirdi. “Ama bize bunu yapma Manno, lütfen,” dedim yalvarırcasına.

Manno ellerimi tuttu. Bir an parmaklarımı dudaklarına götürecekti, buz kesen kalbime bir kibrit çakacak sandım. Ama o ellerimi kendinden uzaklaştırıp yavaşça serbest bıraktı. Hayal kırıklığıyla yüzüne baktım. Havada kalan ellerim verdiği cevabın açık bir göstergesiydi.

“Peki,” dedim kanayan bir sesle. Arkamı döndüm. Tüm okula rezil olmayı umursamıyordum, ancak girişte beni bekleyen arkadaşlarımdan yüzündeki acıklı ifade canımı bir kez daha yaktı.

Enes, “Lavin...” dedi endişeli bir sesle.

“Şimdi değil,” dedim önüme bakarak. Hızlı adımlarla yollarından geçtim. Beni takip ettiklerini anlayınca, gözyaşlarımı onlardan saklayarak sakın bir sesle konuştum. “İyiyim ben gerçekten, yurda dönüyorum. Lütfen, benim yüzümden bu kadar hazırlandığınız partiyi bırakmayın.”

Kızlar hemen itiraz etti ama engel oldum. “Böyle yaparsanız daha kötü hissederim. Lütfen, biraz yalnız kalmama izin verin.”

“En azından Enes’le seni yurda bırakalım,” diye araya girdi Nur. “Biz sonra partiye döneriz.”

Sadece başımı salladım. Enes hemen koşarak arabaya ilerledi. Nur koluma girdi ama hiç konuşmadı. Sadece yanımda olduğunu belli etmek için kolumu sıktı.

Yurda gitmemiz, kıyafetlerimizi çıkarıp duşa girmem ve ıslak saçlarla yatağıma uzanmam... Her şey hızlı çekimde ilerliyor gibiydi. Donup kalmıştım, bir süre sonra hiç ağlamadım. Nerede hata yaptığımı düşündüm. Neden beni istemediğini? Neden yanında olmama izin vermediğini düşündüm. Ancak bildiğim tek bir şey vardı. O, gözlerimin önünde Gina’yla be-

raberken ben bu savaşı sürdüremezdim. Gina'yı sevmediğini, kalbinin bana ait olduğunu elbette biliyordum. Ama bazen bilmek yetmiyordu.

Tavana bakarak saatlerce uzandım. Kızlar bir süre sonra geri döndüler. Bir şey sormalarına izin vermeden uyuyor numarası yaptım. Hande bir süre bilgisayar masasında oturdu. Erasmus için başvurusunu tamamlıyor olmalıydı. Herkes uykuya daldığında ben hâlâ tavana bakıyordum. Bir süre sonra ayağa kalktım. Perdeyi araladım. Manno'nun yurdun önünde, arabasına yaslanıp sigara içtiğini görünce çoktan şişmiş olan gözlerini kırptırdım. Ne kadar zamandır oradaydı, bir fikrim yoktu. Yoksa Gina da mı bu yurttaydı? Yoksa benim için mi yanıyor-du dudaklarının arasındaki zehir? Kanıyor muydu o da benim gibi? Şefkatinden mahrum yaşamamanın, yaşamak gibi olmadığını hissediyor muydu?

Manno bakışlarını kaldırdığında göz göze geldik. O buz bakışların ağına düşmeden hızla perdeyi kapadım. Aramıza bir kumaş parçası girdi.

Belki de haklıydı. Belki de zaman gerekiyordu. Çünkü bu savaş, adil olmaktan çok uzaktı. Bilgisayarın başına oturdum. Hande'nin başvuru yaptığı sayfa adresini kopyaladım. Ardından yeni ve boş bir sayfa açtım.

17
ÖTESİLER

Manno uyandığında saat öğleyi geçmişti. Sabah eve geldiğinde ise saat altı civarıydı. Koltukta, üzerinde kot ve siyah atletten başka bir şey yokken uyuyakalmış, omuzları tamamen tutulmuştu. Yüzünü buruşturarak boynunu esnetti. Ellerini sıkıntıyla saçlarına attı ancak artık parmaklarına dolanan saçlar yerine kısa bir tıraşı vardı. Elleri saçından yanaklarına kaydı, ardından yine sıkıntıyla yüzünü ovuşturdu. Parmakları sigara kokuyordu. Bu kokudan nefret ediyordu. Bu halinden nefret ediyordu. Kendinden nefret ediyordu.

Uyurken buz gibi olan tenini umursamadan, soğuk suyun altına girdi. Soğuk onu hem uyuşturuyor hem dinç tutuyordu. Ellerini banyonun duvarına yasladı. Su tenini delip geçerken dişlerini sıktı. Bu küçük acılar onun yaptıklarının karşılığı değildi elbette. Ama yine de devam etmesi için bir çeşit motivasyondur. Parmaklarına sinen zehir kokusu çıksın diye defalarca yıkadı ellerini. Her gün, eve her geldiğinde bu hastalıklı ritüeli tekrarlıyor, aynaya baktığında onun Manno'sundan izler görmek için beyhude bir çaba veriyordu. O Manno öyle uzaklardaydı ki... Yaşadığından kendi bile emin değildi.

Banyoyu terk ettiğinde öksürüyordu. Bir önceki geceyi dışarıda geçirmesinin ya da ciğerlerine çektiği zehrin sonucu olabilirdi bu durum. Elbette umursamadı. Acı bir kahve hazırlayıp dünden beri süregelen açlığını bastırdı. Koşu bandının

üzerine çıktığında hayatı buna bağlıymışçasına koşmaya başladı. Bu eforu sayesinde vücudu birazcık ısınmıştı. Ancak içinde parlayan yangın daha da artmıştı. Bu yangını söndürmek ister gibi tekrar soğuk suyun altına girdi.

Telefonunu eline aldığı anda saat öğlen üç olmuştu. Pencereden dışarıya baktığında güneşin alçalmış olduğunu gördü. Perdeleri çekerken gecenin geç saatlerinde Lavin'in penceresinden onu fark edişini düşündü. Yüzündeki hayal kırıklığını bir kez daha iliklerine kadar hissetti. Bir kez daha kendinden nefret etti. Telefonunda 12 cevapsız arama görünüyordu. 10'u Gina'dan, biri psikiyatristinden, biri de Roma'daki Adela teyzesinden. Adela, annesinin en yakın arkadaşıydı. Manno'yu her gün arıyordu. Roma'da miras işleriyle uğraşırken de onu bir an olsun yalnız bırakmamış, Manno'daki değişimi fark ettiği için her gün arayıp nasıl olduğunu sormayı alışkanlık haline getirmişti. Manno önce Adela'yı aradı. Kısa konuştu ancak kadının endişesini gidermek için dün gece bir partiye katıldığını bile söyledi. Adela bunu duyunca memnun bir şekilde telefonu kapadı. Gina'yı aramak istemiyordu. Kendi dillerinde kısa bir mesaj attı.

"İyiyim. Pazartesi okulda görüşürüz."

Gina bu mesajın üzerine aradı ancak Manno çağrıya cevap vermedi. Şu an onunla bir moral konuşması yapmak için son derece yorgundu. Gina hep yakınında olan mükemmel bir dosttu. Beraber büyümüşlerdi ve aralarında önemli bir bağ vardı. Ancak Gina ne kadar isterse istesin Manno onu yakın bir dosttan öte görmemişti. Ama yine de Gina olanları duyup geldiğinde ve kalmak istediğinde ona hayır dememesinin tek nedeni bunlar değildi.

En sonunda psikiyatristini aradı. Haftalık seansını teyit etmesi isteniyordu. Bu desteği İtalyan devleti sağlıyor ve devamlılığı konusunda katı davranıyordu. Ancak depresyonda olduğunu anlaması için her hafta bir kliğine gidip intihar meylinin

olup olmadığını anlatmasına gerek yoktu.

İntihara meyilli miydi peki? Değildi. Çünkü öylesine bencildi ki hak ettiği yere, ailesinin yanına gitmesi gerekirken o, Lavin'den ayrılamayacak kadar bencildi. Belki aynı havayı solumuyorlardı artık. Ancak aynı dünyada nefes alıyorlardı.

Bunu bilmek de yeterdi aslında. Çoktan İtalya'ya dönebilirdi. Ama çekip gitse neye yarayacaktı? O koca yürekli ama küçük sevgilisi onu dünyanın neresine giderse gitsin bulmaz mıydı? Bu yüzden ondan vazgeçtiğini göstermek istiyordu ya. Ama olmuyordu. Her gün onu bağlayan zincirleri eritiyordu Lavin. Her gece vicdan azabıyla sağlamlaşan zincirler, gün ışığında parlayan kahverengi bakışlara yeniliyordu.

Bencildi, ondan kopamıyordu.

Korkaktı, yalan söylüyordu.

Ve alçaktı... Onu kanatıyordu.

Psikiyatristin asistanıyla kısaca konuştuktan sonra, eli yine, istem dışı bir şekilde kısa kestirdiği saçlarına gitti. Bu halini ilk gördüğünde Lavin'in yüzünde oluşan o gizli hüznün hâlâ zihnindeydi. Bazen onun yüzünü ayna gibi karşısında hissediyor, ondan uzaklaşmak hiç olmadığı kadar zorluyordu Manno'yu. Ama ne yapabilirdi? Lavin eski Manno'yu seviyordu. Kendine güveni ve saygısı olan Manno'yu. Kendini seven Manno'yu. Ailesini ölüme sürükleyen, onlarca insanın katili olan Manno'yu değil. Kendinden nefret eden ve aslında acınası bir durumda olan Manno'yu değil.

Bu düşüncelerle nefes alamadığını hissedince pencereyi açtı. Soğuk hava içeri dolarken kendini sakinleştirmeye çalıştı. Telefonunu birkaç kere elinde çevirdikten sonra her zamanki aramasını yapmak üzere rehberine girdi. Karşıdaki numara ikinci çalışta açtı.

"Bir haber var mı?" dedi selam bile vermeden. Telefonun ucundaki sesteki olumsuz bir yanıt geldi. Manno yumruklarını

sıktı. Konuştuğu kişi, patlama soruşturmasını yöneten komiserdi. Hâlâ hiçbir terör örgütü olayı üstlenmemişti. Her şey havadaydı. Her şey karmakarışıktı. Ayrıca suçluyu öğrense ne olacaktı ki? Devletlerin sonunu getiremediği terör örgütüne kafa mı tutacaktı?

Kendini hiç bu kadar aciz hissetmemişti. İçindeki ateşi soğutmaya çalışırken, pencerenin önünden uzun süre ayrılmadı.

Ders notlarımdan başımı kaldırıp boynumu esnettim. Saat çoktan gece yarısını geçmişti. Yurt odamdaki çalışma masasında, belim ve boynum düzleşecek kadar uzun süre mesai harcamıştım. Boynumu sağa çevirirken duvarda asılı olan takvime gözüm kaydı. Erasmus sınavı üç gün sonraydı. Yani cuma günü olduğunda, artık geri dönüşü olmayan bir adım atacaktım. Saatlerdir bu sınava çalışıyor, vizeler öncesi bu yükü kafamdan atmaya çalışıyordum. Takvimde 5 Nisan'ı sınav günü olarak işaretlemiştim. Sonra 15 Nisan işaretliydi. Bu işareti Hande koymuştu. Koca bir kalbin içinde Lavin yazıyordu. Doğum günümü ifade etmeye çalışıyordu. Hande de benim gibi sınava çalıştığı için başını kaldırdı. Baktığım yeri gördü.

“Nur bir şeyler peşinde haberin olsun,” dedi şakayla karışık. “Bence güzel bir sürprizi var.”

“Ve senin bundan haberin yok, öyle mi?” dedim. Kaşlarım imayla kalkmıştı. Hande dudaklarını sımsıkı kapatıp hayali bir fermuar çekti. Gözlerimi devirdim, çalışma kâğıtlarına döndüm. Büyük güne az kalmıştı, ama benim tek yaptığım çalışmak, daha çok çalışmaktı. Ders çalışmak ve kendimi meşgul etmek, düşünmemi engellemese bile zihnimi oyalıyordu. Kalbimi oyalayabilecek hiçbir güç yoktu.

“Sabah dersin kaçtaydı?” diye sordu Hande.

Esnedim. “9:00’da. Dersten sonra kitabevine gideceğim, muhasebe benden iade raporlarını bekliyor bugün.”

“Keşke kitabevinde çalışsaydın,” dedi Hande. “Yani satış bölümünde demek istiyorum. Ofiste çalışıp kitap muhasebesiyle uğraşmak sıkıcıdır.”

“Yani,” dedim omuz silkerek. “Ama buna da şükür. Kaldı ki depodan Hasan abiyle kanka oldum. Hangi kitabı istersem bulup getiriyor, hem de indirimli.”

“İyi bari,” dedi Hande.

İki haftadır, yani Manno’nun kalbimi parçalara ayırdığı gecedan beri kitabevinde yarı zamanla işime tekrar başlamıştım. Okuldaki derslerim bittikten sonra bir an bile durmuyor, onu görme ihtimalim olan her andan kaçarak işe koşuyordum. Mesaim bittikten sonra hemen yurda geçiyor, bu sefer de ders çalışmaya başlayarak kendime boşluk bırakmıyordum.

Sosyal hayatım sıfırlanmıştı ancak bu durum umurumda değildi. Açık bir yarayla yaşıyordum ve kapanması için her şeyi feda edebilecek durumdaydım. O gecedan sonra, onunla aldığımız ortak derse de katılmamıştım.

Bir sonraki haftaysa derse erken gidip en ön sıraya oturmuş ve profesör gelene kadar önümdeki makaleden başımı kaldırmamıştım. O geldiği an hissetmiştim. Elimde değildi. Onun aurası beni esir ediyordu. Ancak ders sonunda en ufak bir göz temasımız olmadan sınıftan ayrıldım. Sanki kaçıyordum. Ancak kovalayanım yoktu. Belki de bu durum Manno’nun da işine geliyordu. Beni istemiyordu. Bağırarak söyleyemesem de zihnimde bunu sık sık tekrarlıyordum. Bu, acıyı doruklarında hissetmeme neden olsa da gerçeği kabul etmek zorundaydım. Devam etmeye mecburdum.

Sonraki günler çabuk geçti. Erasmus sınavına gireceğim sabahın gecesi uyuyamadım. Stresten değildi. Aksine bir kuş kadar hafıftım sınav konusunda. Kararımı riske etmemek için

o kadar çalışmıştım ki sınavda başarısız olmam için bir neden yoktu. Pencerenin önünde beklerken kendime defalarca yalan söyledim. Elbette içimde hâlâ bir umut ışığı yanmıyordu. Elbette gözüm yollarda onu beklemiyordum. Elbette sadece gökyüzünü izliyordum. Belki de verdiğim karar ya da hayatımın gidişatı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Hem neden olsundu ki? Biz onunla bir değildik ki artık. İçimi kanatmaya devam ederek önce şafağı sonra güneşi bekledim. Ardından ayağa kalkıp hazırlanmak için banyoya gittim.

Yurttan çıktığımda, bir süre hissiz bir şekilde yürüdüm. Sınav 10:00'daydı, yola çıktığımda ise saat daha 9:00'u gösteriyordu. Kampüse dönen yola geldiğimde ayaklarım beni farklı yöne taşıdı. Manno'nun yaşadığı plaza, kampüsün tam çaprazında, solda kalıyordu. Adımlarım o tarafa döndüğünde kendimi durduramıyor gibiydim. Bir beklentim yoktu. Defalarca reddedilmiştim. Hatta aşağılanmıştım. Tüm gururumu ayaklar altına alıp ona yalvarmıştım. Şimdi, günlerdir gece gündüz çalıştığım için kazanacağımdan emin olduğum bu sınava girmeden ve hayatımı değiştirmeden önce onu görmeye ihtiyaç duymam şaşırtıcı olmasa da sarsıcıydı. Zaten onun yüzünden gitmiyor muydum?

Ona uzanan adımlarım önce yavaştı. Sonra hafif bir telaşa kapıldım. Tempomu arttırdım. Plazanın girişine geldiğimde, tuttuğum nefesi bıraktım. Elbette. Güvenlik vardı. Beni öylece içeri alamazlardı. Köşede, bir ağacın arkasında yaşadığı yeri süzerken, bir kez daha kendime orada ne aradığımı sordum. Gözlerim, binaya doğru yürüyen sarışın bir figüre çarpınca hemen bir adım geriledim. Gina üzerine giydiği kürküyle ve topuklu botlarıyla hızlı adımlarla içeriye girdi. Yumruklarımı sıkıp onun bunu yapıyor olabilmesini kıskandım. Ona ulaşabilmesini. Karartılmış camlardan Gina'nın güvenlikle konuşan silüetini görebiliyordum. Bedeninin duruşundan gergin oldu-

ğunu hissettim. Ardından kapı açıldı. Gina öfkeyle dışarı çıktı. Telefonunu çantasından çıkarıp bir arama yaptı. İtalyanca konuşmaya başladığında kaşlarımı çattım. Cahil hissetmekten, onu anlayamamaktan nefret ettim. Sonra cümlelerin içinde geçen ismi seçebildim. Elbette Manno'yu arıyordu. Ancak telefonu kapatırken öfkesi daha da arttı. Telefonunu çantasına sinirle koyduktan sonra gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve geldiği yerden geri dönmeye başladı.

Şaşkın bir şekilde Gina'nın arkasından bakarken farkındalıkla sarsıldım. Manno onu da istemiyordu. Ama bu Gina'nın savaşımayacağı, Manno'nun da ona izin vermeyeceği anlamına gelmiyordu. Ve ben bu sahneleri izlerken kalbimde oluşan depreme ne kadar dayanabilirdim bilmiyordum. Serin bir rüzgâr estiğinde, burnuma taze bir koku geldi. Yanı başında durduğum ağaçta açan tomurcukların esansı ciğerlerimi doldu. Bir anlığına, onun da yanımda olduğu ve ellerimi tuttuğu bir hayal kurdum. Sonra yavaşça gözlerimi açıp gerçekliğe döndüm. Ayaklarım ters istikamete, yani sınavın olacağı fakülteye dönerken Manno'nun şu an tamamen yalnız olduğu gerçeğiyle içimin burulmasına engel olamadım.

Erasmus sınavı beklediğim gibi geçti. Birkaç boş soru dışında tüm soruları emin bir şekilde yanıtladım. Her şeyde bir hayır vardır, diyerek o an orada olmamın bir anlamı olduğuna inanmak istedim. Bazı sınavlarda sorular sürprizlidir, sonuçları görene kadar doğru yapıp yapmadığınızdan emin olamazsınız. Ancak bu sınavda emindim. Bir dahaki dönem burada olmayacaktım. Manno ile aynı havayı soluyamayacaktım.

Günler geçti. Vizeler başlamıştı.

O gün sınavdan tüm sınıf aynı anda çıktık. Koridorda tartışarak ilerliyorduk. İstatistik vizesi olduğu için herkesin cevabı birbirinden farklı gibiydi. Bora bu konuda ne kadar iyi olduğu hakkında atıp tutarken gülmeye başladık. Tuğçe ağzındaki sakızı sesli bir şekilde patlatıp Bora'nın omzuna vurdu. "Sen bu dersten bir halt anlamazsın, bırak 90'ı 30 alsan başarı," deyince bir kez daha güldük.

O sırada ilerideki sınıftan bir gürültü kopunca hepimiz donakaldık. Kapı aniden açılmış, biri kapıyı yumruklayarak dışarı çıkmıştı. İlk önce kim olduğunu seçemedim çünkü artık saçları kısaydı. Bir adım atması kim olduğunu kavramama yetti. Manno, sınıf kapısına attığı yumruktan sonra sinirli bir tavırla koridorda ilerlemeye başladı.

Tuğçe ciyakladı. "Ne oluyor ya? Manno değil mi o?" Bora keyifle sırıttı. "Adam iyice *badboy* oldu baksana, olay çıkarmalar filan."

"Bir sus, oğlum!" dedi Nur. "Ne oldu acaba?"

Endişeyle olay yerine yaklaştık. Tuğçe koşarak Manno'nun peşinden gidince şaşırmak yerine göz devirdim. Oysa onun yanına giden, koluna dokunan ve ne olduğunu soran ben olmalıydım. Kafamı diğer yöne çevirip dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Sınıftakiler yavaş yavaş dağılmaya başlamışlardı. Onlar da şaşkın görünüyordu. Uluslararası Hukuk profesörü Mesut hoca sınıfın ortasındaydı. Yüzü bana dönüktü. Karşısında iri yarı biriyle konuşuyordu. Vay be, Manno, Mesut hocanın sınıfından böyle çıktıysa, gerçekten bir sorun var demekti. Çünkü Mesut hoca emekli askerdi ve tüm öğrenciler ondan korkardı. Biz hâlâ sınıfın kapısından içeriye bakıyorken Tuğçe koşarak yanımıza geldi. İlgisiz görünmeye çalıştım.

"Ne olduğunu öğrenebildin mi?" dedi Bora merakla.

Tuğçe olumsuz anlamda başını salladı. "Konuşmak isteme-

diğini söyledi.” dedi huysuzca. “Üstelik de kabaydı. Nerede bizim o eski Manno?”

“Ermanno,” diye düzelttim onu.

Tuğçe bu tepkime bir an şaşırca da bir şey demedi. “Neyse hadi gidelim,” dedim soğukkanlılıkla. Manno’yu böylesine kızdıran şeyi merak etsem de sınıf kapısının önünde meraklı izleyiciler gibi durmak saçmaydı. Ancak beni durduran şey Mesut hocanın konuştuğu kişinin arkasını dönmesi oldu.

“Nasıl yani?” diye mırıldandım refleksle.

Nur da gördüğüm kişiyi fark ederek “Yok artık!” dedi.

“Atilla?”

Atilla beni duymuş olacak ki kafasını kaldırdı. Saçları uzamıştı. Gri gözleri daha yumuşak bakıyordu. Normal bakıyordu. Bana doğru dönünce, uzun zamandır görmediği bir arkadaşına rastlamış gibi gülümsedi. Bir şekilde farklı görünüyordu. Ya da farklı bir ortamda olduğumuz için ondaki değişikliği ancak fark edebiliyordum.

“Merhaba Lavin,” dedi yanımıza yaklaşarak. Tuğçe ağzının içinde homurdandı. “Bütün yakışıklıları nereden tanıyorsun anlamıyorum.” Karşımdaki Atilla olmasaydı Tuğçe’nin bu tepkisine gülerdim. Ancak o an, daha çok şaşkın hissediyordum. “Burada ne arıyorsun?” dedim kaba bir tonla.

Atilla dudaklarını birbirine bastırdı. Alnı hafiften buruştu. Eliyle saçlarını karıştırdıktan sonra cevap verdi. Onun bu hareketleri karşısında, Tuğçe çoktan jöle kıvamına gelmişti.

Atilla, “Bir süre izinde olacağım. Mesut binbaşım,” deyip durdu ve burnunu kırıstırarak düzeltti. “Yani Mesut hocayla, o emekli olmadan önce beraber çalışmıştık. İzinde olduğumu duyunca ona yardımcı olmamı istedi.”

İçimden çığlık çığlığa “Ne alaka?!” diye bağırarak geliyordu ancak tek yapabildiğim kaşlarımı çatmaktı. Mesut hoca sınıftan çıkıp bize selam verdikten sonra Atilla’ya dönüp başıyla

işaret etti. Atilla tekrar gülümsedi. “İzninizle,” dedikten sonra önümüzden geçerek hocayı takip etti. Nur ve ben şaşkın bir şekilde arkasından bakarken Tuğçe iç çekti.

“Neydi bu?” diye mırıldandım.

Nur da benim kadar şaşırmıştı. “Bir halt anlamadım.”

18

BİZE UĞRAYAN DURAKLAR

Öğle yemeğinde kampüsün dışında bir pizzacıda oturmuştuk. Nur ve Hande, masada tam karşıma yerleşmişlerdi. Ayla kütüphanede kitap okuyacağını söyleyip bize katılmamıştı. Ben bu durumu onun içine düştüğü duygusallığa bağlıyordum. Çünkü birine aşıktı ve bunu nasıl yaşayacağını kestiremiyordu. Bu yüzden de Burak’la bizden gizli görüşüyor, duygularını anlatmak zorunda kalmamak için de bizden kaçıyor. Şimdilik onu rahat bırakıyordum ancak gerçekten âşık olduğunu fark ettiği o an, onu ilk dinleyen ben olacaktım.

Elimdeki pizza dilimini sosa batırırken Nur boğazını temizledi. “Yarın doğum günün, sana hazırladığımız sürprize hazır mısın?”

Güldüm. Heyecanlı görünmem gerekirdi ancak pek değildim. Omuz silktim. “Bu sürprizin içinde kimler olduğuna bağlı.”

“Hımmmm,” dedi Hande. “Bütün okul!”

Gözlerim şaşkınlıkla yuvalarından çıkınca kahkaha attılar.

“Tamam, tamam şakaydı. Sadece ben Ayla, Nur ve Enes var.”

“Enes’i de mi bu işe karıştırdınız?” diye sordum hayretle.

“O dünden razıydı,” dedi Nur yüzünü buruşturarak. Nur’un pek razı olmadığı açıktı. Nur ona dikkatli baktığını görünce bakışlarını kaçırdı. Tek kaşım havalandı ancak uzatmadım.

“Eee?” dedi Hande heyecanla. “Ne olduğunu tahmin etmeye çalışmayacak mısın? Bizi sıkıştırmayacak mısın?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Madem bu kadar uğraşmışsınız. Sürprizi bozmayayım,” dedim yalandan gülerek.

“Hiç merak etmiyorsun be numaracı!” diye bağırdı Hande. Elinde kemirdiği pizzanın kenarını önüme fırlattı. Kıtır ekmek üstümden sekip tabağa sıçradı.

“Nimet o be!” dedim ben de kızarak. Hande yüzünü buruşturdu. Ekmeği önümden geri alıp öptü, sonra da alnına koydu.

“Çarpılacağım senin yüzünden!” dedi öfkeyle. Nur ise hâlimize kahkaha atmakla meşguldü. Tekrar omuz silkip pizzama döndüm. Şu umursamazlık konusunda bayağı yol katetmiştim.

Normalde doğum günlerimiz daha sakin geçerdi. Ancak bu sefer ekstra bir şey planlamışlardı. Bunu da son zamanlarda yaşadıklarına teselli olsun diye yaptıklarını biliyor, derin bir minnet duyuyordum.

Gece olduğunda salonda oturmuş, düşünceli bir şekilde hafif aralık kalan perdeden dışarıya bakıyordum. Odanın ışıkları söndüğü anda suratımdaki ifadeyi değiştirip kocaman gülümsedim. Teyzem üzerinde 21 yazan mumlar yanan, minik bir pastayla içeri girdi ve “İyi ki doğduun, Laviiin!” diye şarkı söylemeye başladı. Gülümseyerek bana uzatılan pastayı üfle-dim. Her doğum günümde tam 00.01’de yeni yaşıma girerken pastamın mumlarını üflüyordum. Teyzem bu sene de âdeti bozmamış, tam vaktinde pastayı getirmişti. Her sene heyecanla beklediğim pastayı, bu sene ışıklar sönene kadar fark etmemiş-rim bile. Dileğim belliydi. Ne kadar içime gömsem de ne kadar inkâr etsem de benim dileğim tekti.

Teyzem mutluydu. Haftada bir onda kalıyor, içimdeki dö-küntüleri görmesin diye elimden geleni yapıyordum. Bana sıkıca sarılıp doğum günümü kutlarken gözleri doldu.

“Yeni yaşın daha kolay geçecek bebeğim, inan bana,” dedi

kararlı bir sesle. Başımı salladım. Buna inanmaya çok ihtiyacım vardı.

Doğum günümde, iyi bir uyku çekemememin dışında her şey sıradan ve rutin ilerliyordu. Bütün gece sıfır umuduma rağmen telefonumu kontrol edip durmuştum. Halbuki o, bana ulaşmak istese bunu telefonla yapmazdı, biliyordum. Ama umut her şeye rağmen kendini gösterecek bir alan arıyordu işte.

Sabah uyandığımda, teyzem mükellef bir kahvaltı hazırlamıştı. Çok iştahım yoktu ama yine de hevesle masaya oturdum.

“Eee, bugün planınız ne?” dedi tavadaki omletin yarısını benim tabağıma bırakırken.

Ağızımdaki lokmayı bitirip konuştum. “Hiçbir fikrim yok. Sormadım da.”

Teyzemin kaşları havaya kalktı. “Sen sıkı giyin yine de,” dedi.

Kaşlarım havalandı. “Sen biliyorsun, değil mi?” diye sordum.

“Yooo,” dedi sahte bir tonla. “Ben sana hep sıkı giyin diyorum.” Gözlerimi kıstım. Aklıma Uludağ geliyordu. İnşallah, kayak filan yapmaya kalkmazdık. Öyle bir durumda bir yerimi kırıp dönmem yüksek ihtimaldi.

Kahvaltıdan sonra teyzemin de ısrarı üzerine kalın şeyler giydim. Kızlar bir şey dememişti, ama ben yine de sırt çantası alarak içine flamingo desenli polar pijamamı, diş fırçamı ve bir de okumakta olduğum romanı koydum. Tam evden çıkacakken telefonum çaldı; arayan Enes’ti. Telefonu açar açmaz Enes neşeli bir sesle, “Mutlu Yıllar!” dedi. Gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

“Aşağıda bekliyorum. Seni ben götüreceğim,” dedi neşeli sesini koruyarak.

“Seni de bu sürpriz işine alet ettiler tabii,” deyince ses tonu kızgın bir hal aldı.

“Saçmalama! Hadi in, bekliyorum.”

Çizmelerimi giyip teyzeme veda ettikten sonra evden çıktım. Enes arabanın önünde beni bekliyordu. Beni görünce tekrar doğum günümü kutlayıp sarıldı. Bunca yıl ona karşı nasıl yanlış duygular beslemiştim? Ya da beslediğimi sanmıştım? Şimdi anlıyordum ki o benim için bir dost, hatta kardeş kadar yakın ve özeldi.

“Gözlüklerin yok,” dedim tek kaşımı kaldırarak. Saçlarını da yapmıştı. İnek tipinden sıyrılmış, daha gösterişli bir görüntüye kavuşmuştu. “Eh,” dedi utanarak, “biraz halka açılmaya karar verdim.”

Bir kahkaha attım. Araca bindik ve oldukça uzun bir yol katettik. Elbette, kızlarla buluşacağımız yere gidene kadar kalın giysilerim beni oldukça terletti. Enes ısıtıcıyı kapatsa da fayda etmemişti. Ayrıca gideceğimiz yer konusunda asla ipucu vermediği için, her an inebiliriz düşüncesiyle üstümdekileri de çıkarmamıştım. Sonunda kalabalık bir yere geldik.

“Pendik’te ne yapacağız?” dedim Enes aracı park ederken.

Araçtan indiğimde soğuk havayla rahat bir nefes almıştım ancak Enes hâlâ cevap vermemişti. Beni Eminönü’ndekine benzer kalabalık bir altgeçide soktu. Her bir köşede çeşitli ürünler satan satıcılar vardı. Kafam iyice karışmıştı.

Enes sonunda, “Bu taraftan,” dedi.

Sağ tarafta, arada bir giriş vardı. Enes çok hızlı ilerlediği için nereye gittiğimize dikkat edemedim. Tek gördüğüm iki güvenlik görevlisi ve x-ray cihazıydı. Cihaza hızla çantamı koyup Enes’i takip ederek merdivenleri çıkmaya başladım. Basamakların sonuna geldiğimde kafamı kaldırdım.

Kocaman bir tren önümüzde duruyordu. Sonra tanıdık bir ses duyup başımı, sesin geldiği yere çevirdim. Nur trenin kapılarının birinden el sallıyordu.

“Haydi geç kaldınız, buradan!”

Nur’un olduğu yere yöneldik. O kadar şaşırmıştım ki!

Nur'un beklediği kapının hemen yanında yazan "Doğu Ekspresi" tabelasını görünce, gözlerim büyüdü.

"Yok artık!" dedim. "Şaka mı yapıyorsunuz?"

Enes'le Nur birbirine bakıp güldüler. Nur birkaç saniye sonra hemen bana döndü. Her şeyi düşünürdüm ama böylesine bir gezi aklıma gelmezdi. Görevli yanımıza gelip kimlik numaralarımızı istedi. Girişimizi onayladıktan sonra trene bindik.

Koltukların arasında ilerlerken, "Nereye oturuyoruz?" dedim heyecanla.

"Buraya değil." diye cevap verdi Nur. Yüzünde muzip bir gülümseme vardı.

"Hadi canım!" dedim kendimi tutamayarak. "Pusetli vagona mı yer buldunuz?"

"Daha iyisi," diye sırttı Enes. "Yataklı vagon."

Kocaman sırttım. Çantamın saplarını sıkıca tutarak Enes ve Nur'u takip ettim. "Yataklı vagona bilet bulmak imkânsız; hele de cumartesi," deyince, Nur soru niteliğindeki yorumumu cevapladı. "Enes'in babası eskiden TCDD'de çalışıyormuş. O bize yardım etti." Enes dönüp bana göz kırpınca gülümsedim.

Sonunda kalacağımız yere geldiğimizde Nur kenara çekilerek içeri girmemi işaret etti. Kompartımana girdiğim anda gözüme ilk çarpan, odayı saran küçük balonlar ve ışıklardı. Gülerek cama yaklaştım. Pencerenin önündeki mini sehpa konan mumlar çoktan yakılmış, odaya güzel bir koku vermişti. Duvardan sarkıtılan polaroid fotoğrafları da aynı anda fark ettim. Beş altı fotoğraf ince bir ipe, mandallarla iliştirilmişti. Sosyal medyada bunu yapanları görmüş ve saçma bulmuştum ancak şimdi yakından bakınca oldukça anlamlı görünüyordu.

Soldan başlayarak fotoğrafları inceledim. Kronolojik sırayla dizilen anılarımız nostaljik bir yolculuğu anlatıyordu. Enes'le çocukluk fotoğrafımız, kızlarla üniversite bahçesinde bir fotoğrafımız, Roma'da dondurma yerken ve kahkaha atarken çek-

tiğimiz bir özçekim ve sonra, Manno benim şapkamı düzeltirken, birbirimizin gözlerine kenetlendiğimiz bir kare vardı. Parmaklarım bu fotoğrafa uzandı. Delicesine o âna uzanmak istedim. Saniyeler boyunca hareketsiz bir şekilde durduktan sonra Hande'nin, "Beğendin mi?" diyen neşeli sesiyle, silkele-nip arkamı döndüm. Ancak Hande ortalıkta görünmüyordu. Nur görüntülü konuşma açmıştı, Hande ekrandan gülümsüyordu. Bir an hayal kırıklığına uğrasam da kocaman gülümsedim.

"Beğenmek mi? Bayıldım!" dedim sevinçle.

"Yes be!" dedi Hande yanındaki Ayla'yla ellerini çakarak. Sonra aynı anda, "İyi ki doğdun, Laviiin!" diye şarkıya başladılar. Hande ve Nur söylerken Ayla da alkış tutarak onlara eşlik ediyor, Enes de ıslık çalıyordu. Bu anlamlı sahne karşısında gözlerim doldu. "Yaaa, çok tatlısınız!"

Birden, nereden çıktığını anlamadığım bir pasta önümde belirdi. Enes pastayı tutuyordu.

"Haydi bir dilek tut!" diye bağırdı Hande telefondan.

"Yaa delisiniz!" dedim gülerek.

Gözlerimi kapadım. İkinci dileğim de aynıydı. Mumu üflerken alkış yağmuruna tuttular. Sıkıca önce Nur'a sarıldım. Enes'e de teşekkür edip dostça sarıldıktan sonra telefonumu elime alıp Hande ve Ayla'ya da teşekkür ettim. Enes biraz önce masaya koyduğu pastayı işaret etti. "Biz içecek alıp geliyoruz," dedi. Başımı sallayıp telefondaki Hande ve Ayla'ya döndüm.

"Gerçekten çok teşekkürler kızlar. İnanılmaz mutlu oldum."

Hande gülümsedi. "Keşke yanında olabilseydik, kuzum. Ama annem hastalanınca Ayla sağ olsun beni yalnız bırakmadı. Ona bakmaya geldik."

"Aaa," dedim telaşla. "Aylin teyze hasta mı? Neyi var?"

Hande somurttu. "Beli tutulmuş gene ya. Kalkamıyor. Elli kere dedim ameliyattan sonra ağır kaldırma diye ama dinleyen kim?"

Hande'nin annesi Bursa'da akrabalarının olduğu bir mahallede oturuyordu. Anne ve babası ayrıydı ve Hande tek çocuktur. O yüzden geçen sene annesinin ameliyat süreci boyunca Bursa'da kalmış, okula gelememişti.

"Çok geçmiş olsun," dedim içtenlikle. "Aylin teyzeye çok selam söyle."

"Baş üstüne," dedi Hande. "Eee, anlat bakalım doğum günü çocuğu, heyecanlı mısın?"

Hande ve Ayla ile 10 dakikadan fazla sohbet ettik. Laf arasında Ayla'ya Burak'ı sorduğumda, yüzü kızarsa da bu sefer ilişkisi hakkında birkaç kelime etti. Bu cömertliği doğum günüm şerefine olmalıydı. Sonuç itibarıyla aralarının çok iyi olduğunu öğrendik. Eh, bu da bir gelişmeydi. Tren birden hareket edince, kaşlarımı çattım. Enes'le Nur nerede kalmıştı? "Nerede kaldı bunlar?" diye mırıldanınca Hande, "Neyse canım, biz anneme yemek hazırlamak üzere iş başı yapıyoruz. Size iyi eğlenceler!" dedi aceleyle.

Hande ve Ayla'yla vedalaştıktan sonra bir süre daha Enes ve Nur'u bekledim. Gelmediler. Endişelenmeye başlamıştım. İkisini de aramayı denedim ancak cevap vermiyorlardı. Telefonumu cebime attım. Kompartımandan çıkıp trenin diğer vagonlarına ve yemekli vagona baktım.

Yoklardı.

Tekrar kompartımanımızı bulmak için yola koyuldum. Az ileride, koridorda, tren görevlilerinden biriyle ince uzun bir siluet konuşuyordu. Kargo vagonundaki büyük pencerelerin yanından geçtiğim için güneş gözümü alıyordu. Tren görevlisini şapkasından seçebilmiştim, ancak diğer kişi flu görünüyordu.

Biraz daha yaklaşıncı duyduğum sesle olduğum yerde kaldım. "Bir saniye Gina, açıklayacağım," diyordu. Telefonu kulağıyla omzu arasına sıkıştırdı. Elinde küçük bir çanta vardı.

“Anladım, teşekkürler,” dedi görevliye. Adam kompartımanını göstermeyi teklif edince gerek olmadığını, kendisinin bulacağını söyledi. Orada, güneş ışığının arkasında kalan gölgede, soluksuz bir şekilde kalakalmıştım.

Görevli yanımdan geçip giderken ayaklarımı kıpırdatmam için derin bir nefes almam gerekiyordu. Aynı anda, aynı trende oluşumuzun nedenini deli gibi merak etsem de, şaşkınlığımdan kurtulamıyordum.

Hareket etti. Koridor boyu ilerlerken, hâlâ telefon kulağında idi. Gina ile İtalyanca konuşmaya başladı. Konuştuklarını seçememenin verdiği rahatsızlıkla kaşlarımı çattım. Bu dili bir şekilde öğrenmem şarttı. Hangi ara arkasından ilerlemeye başladım bilmiyordum. Adeta bir gölge gibi peşinden sürükleniyordum. Bizim kompartımanımızın önünde duraksayınca, kalbimin zaten hızlı olan atışları tamamen çılgına döndü.

“Bir saniye,” dedi Gina’ya, bu kadarını anlamıştım. Telefonunun ekranına baktı. Sanırım, kompartıman numarasını kontrol ediyordu. Ardından daha az önce bulunduğum alanın kapısını açtı. Dehşete düşmüştüm. Bu durum sevinç mi yoksa korku mu içeriyordu, ben de bilemiyordum.

Kendime hâkim olamadım. Açık kapının arkasından onu izledim. Odaya girer girmez pencereyi fark etti. Elindeki çantayı yatağa bıraktı. Telefonu hiçbir şey söylemeden kapattı. Kalbim, ağzımda atıyordu. Ne yapacağını öğrenmek için çıldırıyordum. Pencereye yaklaşıp beraber çekildiğimiz fotoğrafa dokunduğu gördüm. Ardından parmakları fotoğraftaki yüzümü buldu. Parmak uçları ile sevdi fotoğrafı. Bu an karşısında gözlerim doldu. Onu daha fazla gizlice izlemek istemedim. Aslında istiyordum ancak bu durum kendimi kötü hissetme engel değildi.

Boğazımı temizlediğimde elini hızla fotoğraftan çekti. Ardından kimin geldiğine bakmak için arkasını döndü.

Beni görünce anında kaşları çatıldı. Durumun ironisine gülmek istedim.

“Sen?” dedi soru dolu bir ifadeyle. Bu ifade aslında birçok soruyu barındırıyordu. “Burada ne arıyorsun? Ya da bu durum senin başının altından mı çıktı?” gibi. Kafası karışık görünüyordu.

“Enes ve Nur bana sürpriz yaptılar,” dedim zoraki bir sesle. Yatağıma oturdum. Gözüm pastaya kaydı. “İçecek almaya gitmişlerdi ancak hâlâ gelmediler. Senin neden burada olduğun hakkında bir fikrim yok,” dedim bakışlarımı hızla geçtiğimiz manzaraya çevirerek.

O da ayakta durmaktan vazgeçip az önce çantasını bıraktığı yatağa oturdu. Bana açıklama yapmak istemediğini tahmin ediyordum. Hafifçe bakışlarımı ona kaydırdım. Kafasında olanları tartıyordu. En sonunda karar verip konuştu.

“Gina bu yolculuğa çıkmayı çok istiyordu...”

Tabii ya Gina... Ya ben? Benim ne kadar istediğimi bilmiyor muydu?

Başımı tekrar dışarıya çevirdim. “Açıklamak zorunda değilsin,” dedim soğuk bir sesle. Ayağa kaktım. Daha boşaltmamış olduğum çantamı ve montumu elime aldım. Ona bakmadan konuştum. “Hatta hemen görevliyle konuşup bir yanlışlık olduğunu söyleyeyim. Ben başka bir kompartımana geçerim.”

Çıkmak için hareketlendiğim an o da ayağa kalktı. Beni durdurmak için bileğimden kavradı. Eli sıcacıktı. Hatırladığım gibi. Özlediğim gibi.

“Dur,” dedi sakın bir sesle. “Arkadaşların sana bir sürpriz yapmış.” Etrafa göz gezdirdi. “Senin gitmene gerek yok.” Kaşları tekrar çatıldı. “Sadece durumu anlamaya çalışıyorum.”

Elinin hâlâ bileğimde olduğunu fark etmemiş gibiydi. “Gina burada bir arkadaşının tanıdığının çalıştığından bahsetti. Biletleri o ayarlamış,” dedi hâlâ konuyu çözmeye çalışıyordu.

“Ve belli ki o arkadaşı Enes’miş,” dedim yine soğuk sesimle.

“Bana da biletleri Enes’in ayarladığını söylediler.”

Avucunun içinde kalmak istesem de bileğimi yavaşça kendime çektim. Hâlâ kolumu kavradığının farkına varmamış olacak ki bu hamlem karşısında hafif bir şaşkınlık yaşadı. Ancak hemen toparlanarak elini cebine soktu. .

“İlginç,” dedi gözlerini kısarak. “Belli ki etrafından ayrılmayan arkadaşın ikimize aynı kompartımanı ayarlamış,” dedi. Sözündeki imayı sezerek gözlerimi kısıtım.

“O benim sadece arkadaşım!”

“Beni ilgilendirmez!” dedi o da sesini yükselterek.

“İyi! İlgilendirmemeli de zaten!” diye cevap verdim bu sefer. Yumruklarımı sıkıyordum.

Cevap olarak dudaklarından İtalyanca kelimeler yuvarlınca, daha çok kızdım.

“Ciddi misin?”

Dudaklarını birbirine bastırdı. Elini hâlâ kısa olan saçlarından geçirdi.

“Neyse,” dedim. “Madem ben gitmiyorum, sen gidebilirsin.”

Yatağa geri oturup kapıyı gösterdim. O da benim gibi gözlerini kısıtı. “Hayır,” dedi. “Bir yere gitmiyorum. Arkadaşların o kadar sürpriz hazırlamışlar, bozmayalım.”

Bu cevabı beklemediğim için gözlerim büyüdü. O ise beni şaşırtmaktan memnun bir şekilde yatakta geriye yaslandı. Kollarımı birbirine bağladım. İtiraz etmek istedim ancak yapamadım. Manno’ya bu zamana kadar birçok duygu beslemiştim, hayranlık, aşk, sevgi, kırgınlık ve hatta öfke. Ancak hiçbir zaman ona gıcık olmamıştım. Bu yüzden hem şaşkındım hem de kafam karışmıştı.

“Gina bozulmasın bu duruma,” dedim en sonunda sessizliğe son vererek.

Dudaklarının hafifçe kenarı kıvrılrsa da ifadesi değişmedi. “Bozulmaz.”

Dişlerimi sıktım. Derin bir nefes alıp normal davranmaya çalıştım. Meşgul olmak adına çantamı açtım. İçinden tüm eşyalarımı çıkarıp özenle yerleştirdim. Hareketlerim o kadar yavaştı ki beni izlediğini bilmeme rağmen asla acele etmiyordum.

“Pijamaların güzelmiş.”

Kafamı kaldırıp ona baktığımda kaşlarını kaldırdığını gördüm. Ama bu şefkatli bir yorum değil, sataşmak için yapılan bir yorumdu. Hemen flamingo desenli pijama takımımı çantaya geri koydum. O uyuyana kadar bekler, sonra giyebilirdim. Tren yolculuğu yapacağımı bilsem zaten böyle komik desenli bir pijama yerine sade bir eşofman takımını tercih ederdim.

Çanta yerleştirme işini tamamen bitirdikten sonra telefonumu elime aldım.

Ekrana bakınca, “Yok artık!” diye mırıldandım elimde olmadan. Manno’nun tepkisine aldırmadan, ekranımı dolduran grup mesajlarına baktım. ‘Lavin Doğum günü’ diye bir grup kurmuşlar, içine Enes’i bile dahil etmişlerdi. Grupta Hande sürprizlerini nasıl karşıladığını deli gibi merak ettiği ve Nur’un tepkimden korktuğu konusunda yazışmalar vardı. Sohbeta arada katılan Ayla sadece göz deviren emoji yolluyor, Enes de ilginç bir şekilde, sadece Nur’un söylediklerine yorum yapıyordu. Gülmek ve kızmak arasında kaldım ancak gülmeyi tercih ettim.

Kafamı hafiften kaldırıncı Manno’nun yumuşak bir ifadeyle bana baktığını gördüm. Ancak gözlerimiz kesişince hemen başını çevirdi. Birden ayağa kalktığına ne olduğunu anlamadım ama nereye gideceğini de soracak değildim. Sonuçta hareket eden bir trendeydik. Kaçabilecek pek bir alan yoktu.

O gelene kadar botlarımı çıkardım. Yatağa oturup bağdaş kurdum. Sırtımı duvara, yüzümü de hızla geçtiğimiz manzara çevirerek bir süre düşündüm. Duygularım karmakarışık. Ona söylemek istediğim tonlarca şey olmasına rağmen, beni

engelleyen de çok şey vardı. Gideceğimi biliyor muydu mesele? Artık aynı şehirde, aynı havayı solumayacağımızı, aynı yağmurda ıslanmayacağımızı, aynı gökyüzüne bakmayacağımızı biliyor muydu?

Benimle asla aynı yerde bulunmazken, şimdi birkaç metrelik alanda, beraber yirmi dört saat geçireceğimiz gerçeğine inanması zor geliyordu. Onu öylesine özlemiştim ki bir yanımdan habersiz, onun nefes alışveriş ritmini dinliyor, her hareketinin farkında olma arzusuyla dolup taşıyordu. Belki de bu yolculuktan sonra asla bir araya gelmeyecektik. Belki de bu bizim için başlayan sona koyulacak küçük ama etkili bir noktaydı.

Düşüncelerim arasında boğuşurken, kitabımı alarak kaldığım sayfayı açtım. Birkaç dakika sonra kompartımanın kapısı açıldı. Kafamı kaldırıp bakmayı reddettim. Üzerime düşen bir gölge hissedince refleks olarak hafifçe geriye sıçradım. Manno başımda dikilmiş, dikkatle bana bakıyordu. Ayağımın ucunda duran masaya sıcak bir kahve bırakıp tekrar karşıma oturdu.

“İfadene bakılırsa okuduğun kısım oldukça dehşet verici.”

Hangi kısmı okuduğumun farkında bile değildim. “Hayır,” dedim dürüstçe. “Daha çok düşüncelerimin bana verdiği ifade bu.”

Kafa salladığını görünce, umursamazlığı tetikte bekleyen öfkemi körükledi. “Tabii yine de, kitaptaki acımasız prensin, yaptıklarının nedeni olarak kalpsiz olduğunu bahane göstermesi sinirimi bozmadı değil,” diye patlayıverdim. “Kendinden umudu öylesine kesmiş ki herkesin böyle hissetmesini istiyor. Kara kalpli olduğunu söyleyip herkesi hayal kırıklığına uğrattıyor. Halbuki korkağın teki, başka bir şey değil!”

Hangi ara ayağa kalktığımı fark etmedim. Ama söylediklerimin acısı hâlâ damağımdaydı. O yataktan kalkmasa da yüzlerimiz çok yakındı. Bana doğru yaklaşmıştı. Kaşlarını çatıldığını,

seğiren dudaklarını görebiliyordum. Tepkisini saklayamamıştı.

“Belki de sen öyle görmek istediğin için öyledir,” dedi dişlerini birbirine bastırarak. “Belki de olaya sadece duygularıyla bakıyorsundur.”

“O zaman burada ne işin var?” dedim konuyu kitaptan sapıtırarak. “Neden bana kahve getiriyorsun? Neden hâlâ gözlerimin içine bakamıyorsun? Neden hâlâ dokunduğun yeri yakıyorsun?” diye bağırdım.

İstemesem de gözlerimden yaşlar küçük damlalar halinde süzölmeye başlamıştı.

“Çünkü,” dedi bu sefer gözlerimin içine bakarak. “Ben gerçekten bir hayal kırıklığıyım. Senin için. Ailem için. Benim için ağlamaya değmez, *ragazza innocente*.”

“Yapma Manno,” dedim daha çok ağlayarak. “Bunu kendine yapma.”

“Şışttt,” dedi gözyaşlarımı silerek. Dokunuşuyla hayali bir cennetin kapılarının açıldığını hissettim. Keşke o âna, o sonsuz duyguya hapsolabilseydim.

“Ağlama, lütfen,” dedi bu sefer. “Doğum gününde hiçbir şeyin seni ağlatmasına izin verme. Benim seni ağlatmama izin verme. Olduğumdan daha lanetli bir adam olmama izin verme.”

“Ama...” dedim pürüzlü sesimle. Aması belliydi. Aması onu sevdiğimdi. Aması onu her haliyle, tüm hayal kırıklığıyla kabul ettiğimdi. Aması, bitmeyecek olan aşkımdı. Ancak konuşmama izin vermedi. Parmağını dudaklarıma bastırıp “Devam etme,” dedi zor çıkan sesiyle. “Devam edersen yine bir pislik olacağım. Seni yine kanatacağım.”

Yutkundum. Tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Parmağını yavaşça dudağımdan çekti. “Kahven soğudu,” dedi yumuşak bir sesle. Derin bir iç çektim. Ardından yatağıma geçip kendime hazırladığım köşeye kıvrıldım. Kahveyi elime alıp bir yudum aldım. Tam sevdiğim gibiydi ama gerçekten soğumuştı.

Sevdiğim her şey yanımdaydı ancak soğuktu.

O andan sonraki bir iki saat elimdeki kitaba odaklandım. Vahşi prensin iyi olacağını düşünüp sabırla okusam da genç adam tüylerimi diken diken etmeye devam ediyordu. Man-
no'nun da elinde bir kitap vardı. Ne okuduğunu sormadım ama kapağından gördüğüm kadarıyla İtalyancaydı. *Acaba o da benim gibi konsantre olmakta zorlanıyor mu,* diye düşündüm. Keza benim kitabı tekrar anlama seviyesine gelebilmem, sanırım 45 dakikalık bir denemeden sonra gerçekleşmişti. Derin bir nefes alıp tekrar kara prens Jorg'a odaklandım.

Bir süre sonra, "Prens hâlâ sinirlerini bozuyor mu?" diye sordu. Başımı kaldırdığımda bana bakmıyordu. Gözleri elindeki kitaptaydı hâlâ. Kitabın ortasına gelmişti. Eh, demek ki benim gibi anlama sıkıntısı çekmiyordu. Soruyu bana sordüğundan bile emin olamamıştım ancak kompartımda başka kimse de yoktu sonuçta.

Oynadığı oyuna karşılık vererek ben de kitaptan başımı kaldırmadan cevap verdim. "Evet."

"Düzeleceğine dair bir umudun var hâlâ, değil mi?"

Sadece gözlerimle cevap vermek adına bakışlarımı ona kaydırdım. Bu sefer o da bana bakıyordu. "Bazen beni şaşırttığı doğru," dedim.

"Bu durum iyi biri olduğu anlamına gelmiyor," dedi kendinden emin bir şekilde. "Eninde sonunda tekrar saçmalayacak."

Gözlerimi kıstım. "Umudumu sürdürmeyi tercih ederim," dedim ona meydan okuyarak. Yine kitaptan mı yoksa bizden mi bahsediyor anlamamıştım.

"Sanırım henüz saraya geri döndüğü bölüme gelmedin," dedi.

Kaşlarım çatıldı. Tam da Jorg'un saraya dönmeye karar verdiği bölümdeydim.

"Sen de mi okudun?" dedim yarı merak yarı imayla.

“Roma’dayken İngilizce edisyonunu okumuştum. Tabii, İngilizce olması Jorg’un bir pislik olduğu gerçeğini değiştiriyor.”

“Sonunu da söyle tam olsun!” dedim. Neredeyse Manno’ya göz devirecektim. Bugün beni kızdırmak konusunda ciddi yol katetmişti.

Hafifçe gülümsedi. “Senin keşfetmen daha doğru olur, bak-sana benim uyarılarımı pek dikkate almıyorsun.”

Sanırım artık kesinlikle kitaptan bahsetmiyorduk.

Elindeki kitabı kapatarak kenara koydu. Ayağa kalktığı anda özlediğim kokusu bana ulaştı. Kokusunun tüm odaya hâkim olduğu o an fark ettim. *Keşke arkasını dönse de doya doya solusam*, diye düşündüm.

“Haydi, bir şeyler yemeğe gidelim,” dedi su yeşili gözlerini bana sabitleyerek. “Senin prensin uzun süre akıllanacağı yok.”

“Ona ne şüphe...” diye mırıldandığımda kapıya yönelmişti ancak onu birazcık tanıdıysam bıyık altından gülüyordu. Botlarımı giyip onu takip etmek üzere hareket ettim. Bir yanımda gururunu koru, reddet diyordu ancak onunla geçireceğim vakti elimin tersiyle itecek kadar cesur değildim.

Koridora çıkınca beni beklediğini gördüm. Hava kararmaya yüz tutmuştu. Yaklaşık yarım saat önce Ankara’ya varmıştık. Tren durduğunda ikimiz de okuduğumuz kitaptan başımızı kaldırmamış, trenin durduğunu hiç duymamış gibi yapmıştık. Çünkü o farkındalık bizi gerçeğe çağıracaktı. Saatlerdir zorla ördüğümüz kozayı paramparça edecek, bu küçük rüyaya son verecekti.

Yanına geçtiğimde herhangi bir yorum yapmadan yürümeye başladı. Birkaç vagon geçtikten sonra yemekli vagona ulaştık. İçeride sağlı sollu masalar vardı. Masalardan birine oturduk. Karşıma geçti. Saçlarının kısa oluşuna hâlâ alışamamıştım. Belli ki o da. Elini istemsizce kısa saçlarından geçirip duruyordu.

Masaya oturduk ancak o beklemeden kalkıp yemek barının olduğu yere yöneldi. Birkaç dakika sonra elinde büyük bir tepsiyle geri döndü. İçinde karışık ızgara ve makarna vardı. Manno yemek seçmediğimi biliyordu. Ama makarnayı ayrı severdim.

“Teşekkürler,” dedim hafifçe gülümseyerek. Çok aç hissetmesem de makarnayı görünce canım istemişti. Çatalımı çubuk makarnaya dolayıp ağızma attım. Çiğnerken kafamı kaldırdım. Manno’nun güzel gözlerinin bana baktığını görünce yanaklarımın yandığını hissettim. “Ne oldu?” dedim lokmamı çiğnedikten sonra.

“Hiç,” dedi. “Hâlâ yanaklarını doldurarak yediğini görmek güzel.”

“Bu kulağa pek iltifat gibi gelmiyor,” dedim şakaya vurarak.

“İltifat etmeye çalışmadım,” dedi.

Gözlerimi kıssam da söylediğine takılmamaya karar vererek makarnama döndüm. Makarna bittiğinde yeterince doymuştum. Arkama yaslandım. Söyleyecek bir şey bulamayınca pencereden artık tamamen kararan havayı izledim. Manno yavaşça yemeğini yemeye devam ediyordu.

“Doydun mu?” diye sordu.

Sorusuna cevap vermeden önce biraz düşündüm. Sonra hafifçe ona doğru döndüm. “Çok ilginç, değil mi?” dedim alayla gülümseyerek. “Bugün buradasın. Yarın olmayacaksın. İllüzyon gibi. Sanki bir göz kırpışında her şey değişecek.”

Manno çatalını bıraktı. Uzunca bana baktı. Ben de bakışlarına, gözlerimi kaçırmadan karşılık verdim. Üzerinde siyah boğazlı bir kazak vardı. Açık renk sakalları hafifçe uzamıştı. Bu şekilde gözleri daha koyu renk görünüyordu. O âna kadar ne giydiğinin ya da nasıl görüldüğünün farkında bile değildim. Tek bildiğim, bakışlarımızın yarışıyor gibi birbirinden ayrılmamasıydı. Ama ben gözlerimi çekmemekte, tüm gerçeklerini yakından görmek konusunda kararlıydım.

Sonunda gözlerini kaçırdığında bakışlarındaki gerçekleri görmemi istiyor mu yoksa bu gerçeklerden kendi mi korkuyor, emin olamadım. Dakikalar sonra, hiç konuşmadan kompartımana doğru ilerledik. Manno'da son zamanlarda aldığım sigara kokusu yoktu. Yanımda yürüdüğü ilk anda, güzel kokusu tüm bünyemi sardığında fark etmiştim bunu. Belki bu saçma, kendine zarar verme sevdasından artık vazgeçmişti. Düşüncelerimi okumuş gibi kapıya geldiğimiz anda durdu.

“Ben bir sigara alıp geliyorum.”

Kendime hâkim olamadım. Kolunu kavradım. “Yapma,” dedim yalvarırcasına. “Bugünlük içme, bu yolculuk bitene kadar.”

Bir süre düşündü. Ardından onaylarcasına başını salladı. Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım.

Kompartımana girdiğimizde bu küçücük jest için adeta bayram havası yaşıyordum. Ne olurdu ki, bu sıcacık yuvada sonsuza kadar kilitli kalsaydık? Bu düşünceyle yüzümde oluşan hülyalı ifadeye engel olamadım. Pencereye doğru yürüdüm. Şehrin dışından geçtiğimiz için her yer karanlıktı. Yine de huzur vericiydi. Yatağın ucuna oturdum. Bakışlarım hâlâ dışarıdaydı. Siyah renge bürümüş akşam ve pencereden sarkan fotoğraflarımıza masanın üzerinde yanan mum eşlik ediyordu. Bir yanım ışığın aydınlattığı güzel yüzüne bakmak isterken, diğer yandan bu illüzyondan korunmak için, kendimi gerçek olmadığına inandırmaya çalışıyordum.

Ona döndüğümde çantasından laptopunu çıkarmıştı. “Ben bir şeyler izleyeceğim. İstersen beraber izleyebiliriz,” dedi.

“Olur,” dedim doğrularak.

Masadaki pastayı ve mumları kaldırdık. Ardından laptopunu oraya yerleştirdi.

“*Doğu Ekspresinde Cinayet*’i mi izleyeceğiz?” dedim kaşlarını kaldırarak.

Hafiften gülümsedi. “İronik olduğunu düşünmüştüm.

İzlemek zorunda değiliz. Başka bir şey seçebilirsin.”

Film ekranından çıkıp başka filmlerin olduğu bir dosyayı açtı. Pişman olacağımı bile bile *Aynı Yıldızın Altında*'yı izlemeyi teklif ettim. Manno sadece başını salladı. Ardından ikimiz de yataklarımıza geçip filmin başlamasını bekledik. Kitabını hüngür hüngür ağlayarak okuduğum için filmin o kadar etki etmesini beklemiyordum. Ancak oyunculuklar ve mekânlar o kadar gerçekçiydi ki bir süre sonra burnum yanmaya, gözlerim dolmaya başladı. Fazlasıyla romantik sahnelere geldiğimizde hem utandığımdan hem de daha fazla izlemeye dayanamadığımdan bakışlarımı önüme çevirip parmaklarımla oynamaya başladım.

Hafiften başımı kaldırıp Manno'yu kontrol ettiğimde onun da benim gibi kafasını çevirdiğini gördüm. Ancak dikkati ellerinde değil benim üstümdeydi. Arkada filmin hoş müziği çalarken, tek yapabildiğim bakışlarına karşılık vermek, gözlerinin taşıdığı anlamı çözmeye çalışmak oldu. Aramızda öyle bir çekim öyle bir büyü vardı ki sanki konuşmadan birbirimizi anlayabiliyorduk. Onun bakışlarındaki özlemi seçebiliyordum.

Ne kadar inkâr ederse etsin, kendine ne kadar işkence yaparsa yapsın, biz bir şekilde birbirimize aittik.

İkimiz de gözlerimizi bir süre birbirimizden çekmeyince aramızdaki mesafeler bize sormadan tüm engelleri aştı. Zaten, kalbinizin yarısı üç metre ötenizde dururken uzak kalabilmek imkânsızdı. Ben ayağa kalkınca o da kalktı. Odayı aydınlatan tek şey ekrandan yansıyan ışıktı. İkimiz de birbirimizi sevmeye hazırlık ancak görünüşe göre bizi ayıran onlarca neden vardı.

“Nereye?” dedi ama büyüü bozmamak için fısıldıyordu.

“Nefes almaya,” dedim ben de kısık bir sesle. Göz pınarlarımdan istemsiz bir şekilde yaşlar süzülüyordu.

“Lavin,” dedi, parmakları gözlerimdeki yaşlara gitti. “Sen ağladığında dünya en çirkin halini alıyor ve ben kendimden daha çok nefret ediyorum. Sanki bu mümkünmüş gibi...”

“Böyle konuşma,” dedim ellerimi onunkilerin üstüne kaparken.

“Ben zehirliyim, Lavin,” dedi uzun zaman sonra ismimi tekrar zikrederek. “Dilim zehirli, kalbim zehirli, zihnim zehirli. Seni de öldürmeden uzaklaş benden.”

Sanırım Manno, aşkın ölümü göze almakla eşdeğer olduğunu unutmuştu. Ona daha fazla zarar vermek istemiyordum. Belli ki ben onun yanında durdukça altında ezildiği acı daha çok katlanıyordu. Aşk ölümü göze almaktı evet. Ama bazen bu ölüm fiziksel olmak yerine, kalbinizi soluksuz kalana kadar kanatacak bir ölüm de olabiliyordu. Ve ben, ölümü göze alırım derken ciddiydim.

“Git Manno,” dedim parmaklarının ucunu son defa öperek. Ona sarılmadım. Çünkü sarılırsam bırakamazdım. Başını sallayıp benden yavaşça uzaklaşmasını, gözlerini kaçırmalarını izledim. Eşyalarını toplayıp çantasını kavramasını seyrettim. Sonunda kompartımanın kapısına gittiğinde arkasını dönmedi. *Zaten dönmesin*, dedim içimden. Dönerse tekrar ona koşabilirdim. Kapıyı açarken mırıldanmasını zar zor duyabildim. İtalyanca’ydı. Ve büyük ihtimalle benim için anlamı hep sır olarak kalacaktı.

Kapı kapandığında yatağa uzandım. Çarşafıya sarılıp göz yaşlarımın dostluğuna sığındım. Sabaha karşı masada duran mumu yaktım. Ardından çantamdan defterimi çıkardım ve yazmaya başladım. Bu defterin bana aylarca arkadaşlık edeceğinden habersizdim.

Manno, kalbimin diğer yarısı...

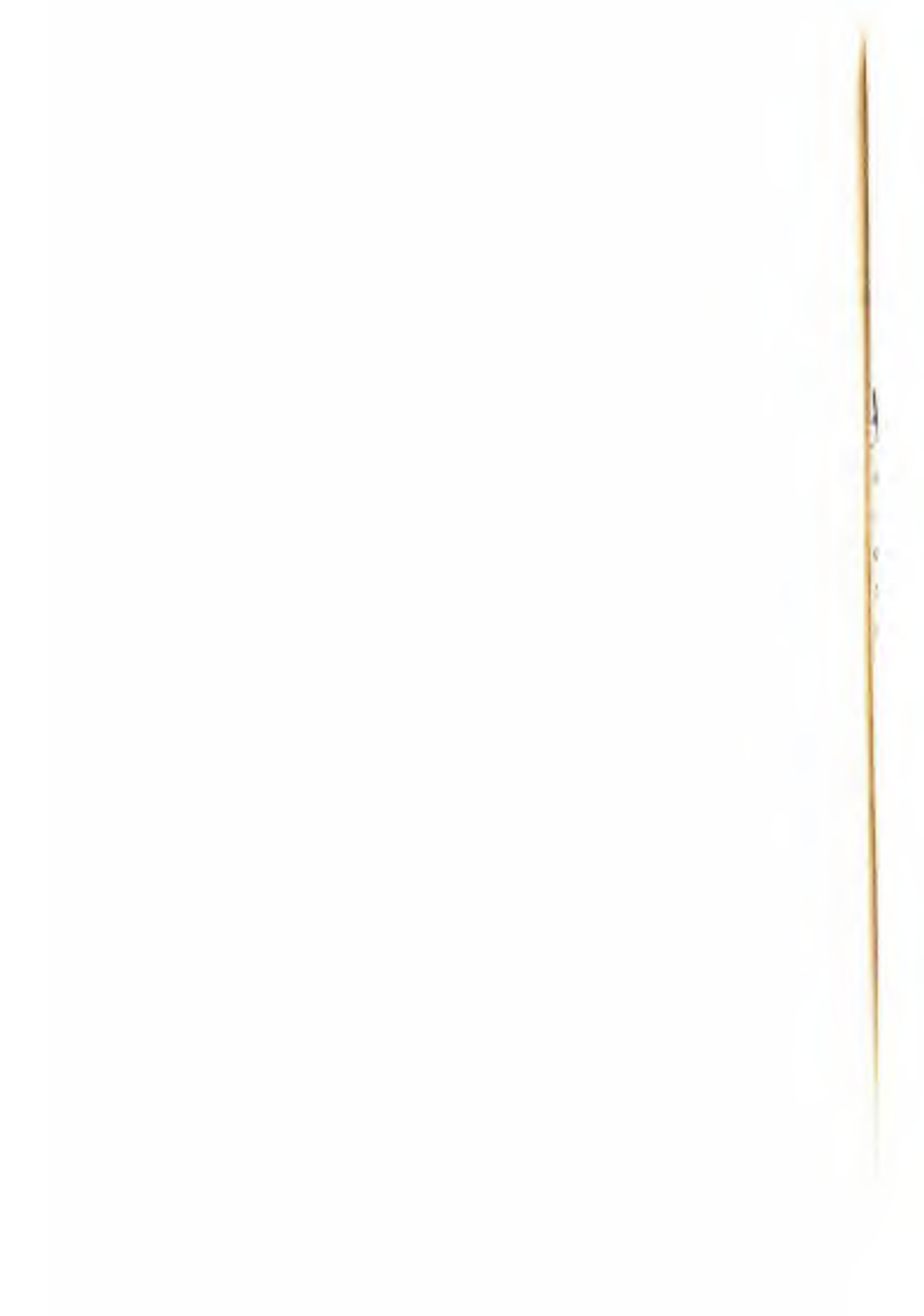
Şimdi bana hem çok yakın hem de çok uzaksın. Aynı trende, aynı dolunaya bakıyoruz ancak ayrı dünyaları yaşıyoruz. Söylenecak çok şey olmasına rağmen susuyorum. Çünkü sırtındaki yük ikimizi de yoruyor. Ama

ne kadar inkâr etsen de gözlerindeki yerimi yakalayabiliyorum hâlâ. Kalbinde var olmam için en ufak bir umut olduğu sürece ben buradayım. Farklı vagon, farklı şehir, farklı ülke fark etmez. Dünya döndüğü, ben nefes aldığım sürece sen kalbimin sahibi olacaksın...

19

KÜÇÜK OYUNLAR

Altında oturduğum ağacın gölgesine sığınmıştım. Masanın üzerine yaydığım defterim bana arkadaşlık ediyordu. Nisanın sonuna gelmiştik ve güneşe yakalandığımda ısı tenimi yakıyor, gölgeye kaçtığımdaysa serin rüzgâr yanaklarımı okşuyordu. Belki de kendime biraz hoyrat davranmak isteyişimdendi gölgeye kaçışım. Baharı sevmeme rağmen, kışı hâlâ hissetmek isteyişimdendi, bilemiyorum.

Her yere taşıdığım defterime karaladığım notlara baktım. Artık tek başıma düşünmekten korkuyor, hislerimi bu deftere dökünce, bir şekilde yardımı dokunacağını düşünüyordum. Kelimeler sihirliydi ve bu sihri kendimi iyileştirmek için kullanacak olmam, pek de bencilce gelmiyordu.

Oldukça serin bir rüzgâr defterimin yapraklarını havalandırınca, defter uçup gitmesin diye elimle üzerini kapattım. İyi ki de kapatmışım. Çünkü saniyeler sonra arkamda bir gölge belirdi.

Gina, “Manno’ya şiir mi yazıyorsun?” dedi neşeli bir ses tonuyla. Karşıma oturup genişçe gülümseyince, tepkim şaşkınlıktan kızgınlığa dönüştü. Kaşlarımı çattım. Manikürlü ellerini defterime uzatıp “Bakabilir miyim?” dedi tatlı bir sesle. Bir annenin yavrusunu koruma içgüdüğü gibi defterimi korumaya aldım. Kendime doğru çektim. “Hayır!” dedim sesimin sertliğine hâkim olamayarak. Küçük bir kahkaha daha attı. “Azmine

hayranım biliyor musun? Enes'i parmağında oynatıyorsun. Onu Manno ile beraber yolculuk edebilmek adına manipüle ediyorsun."

Tabii ya. Doğu Ekspresi rövanşı bir şekilde kapımı çalacaktı.

"Saçmalama!" dedim dişlerimin arasından. "Benim bu durumla hiçbir ilgim yok."

"Ah, öyle mi?" dedi, kırık Türkçesiyle.

İtalyan aksanı fark ediliyordu ancak tonlamaları gayet yerindeydi. "Sana inandığımı varsayalım. Bana Manno'yla aynı odada yolculuk etmediğini söyleyebilir misin?"

İçimden bir ses, *ona oda değil kompartıman denir*, diye terslememi söylese de kendime hâkim oldum. Kaldı ki söylediğine verecek bir cevabım yoktu. Aynı alanda kaldığımız oldukça doğrudu. Bu durumdan hafif bir haz duymaya engel olamadım.

Gözlerimi kısıncı, Gina'nın gülüşü derin ve tehlikeli bir hal aldı. "Sen burada ona aşkını ilan etmeye devam et. Şiir ya da mektuplar yaz. Daha önce de söylediğim gibi hayatında olacak kişi benim. Sen sadece bir zaafsın onun için."

Cevap vermemi beklediğini görünce, rahat bir tavır takınmaya çalıştım. "Lütfen içini dök ve git, Gina. İşim var."

Bu tavrıma önce şaşırsa da ardından hemen gözleri kısıldı. "Kendinden bu kadar eminsin demek," dedi alayla. "Ama bu gece Manno'nun nerede olacağından bile haberin yok değil mi?"

Söyledikleri ister istemez ilgimi çekmişti. Benimle oynamak istiyordu. Bu oyuna katılmak istemesem de bakışlarımdaki merakı sezmiş olmalıydı.

"Bu gece Kafe16'da olacağız," dedi yavaşça. Daha fazla bir şey söylemeden kalktığında, elimde sıkıttığım kalemi masaya bıraktım. Avucum kızarmıştı ama kalbime kazınan kızgınlığın yanında bu bir hiçti. Oyunlardan, imalardan ve dolaylı anlamlardan nefret ediyordum. Ve bu gece Manno'yu görmeye can attığım için, zayıf irademden de nefret ediyordum.

Sanki suçu varmış gibi defterimi sertçe kapattım ve çantamı topladım. Yurt odama yürüyene kadar aklımda akşam Kafe16'ya nasıl gideceğim, tek mi gideceğim ya da kiminle gideceğimle ilgili senaryolar dolaşıp duruyordu.

Odama gidip üzerime rahat bir eşofman takımı giydim. Kızlar henüz gelmemişlerdi. Muhtemelen nereye gideceklerini söylemişlerdi ama kafam dolu olduğu için dikkat etmemiştim. Bu umursamazlığımdan ötürü kendime daha sonra kızacaktım. Şimdi bu geceden başka bir şey düşünemiyordum. Odada birkaç volta attıktan sonra yemeğe indim. Karnım oldukça açtı ancak bu açlığı hissettiğim için değil, açlıktan zayıf düşmemek için yiyecektim. Bir kâse çorba ile şnitzel alıp bir masaya oturdum. Çorbayı zorla içtim. Şnitzelden bir parça kopardım ama midem bulandı. Daha fazla yiyemeyeceğimi anlayınca şnitzeli bir peçeteye sarıp masadan kalktım.

Akşam çöktüğü için hava serinlemişti ancak ben hissetmiyorum gibiydim. Bahçeye çıkıp kedileri çağırdım. Yiyemediğim tavuk parçasını elimle parçalayıp bir köşeye koydum. Kokuyu alıp gelen biri siyah biri beyaz iki kedi hızla yemeklere yöneldiler. Hande olsa, siyah kedi geldiği için bunun uğursuzluk getireceğini söylerdi. Bu durumda yalnız olmam iyi olmuştu çünkü daha fazla uğursuzluk çekemezdim.

Odama tekrar varınca banyoya girip dişlerimi fırçaladım. Saçlarımı düzeltirken aynadaki görüntüme baktım. Kendimle barıştım. Çok güzel olmasam da sevimli bir suratım ve ortalama sayılabilecek bir fiziğim olduğunun bilincindeydim. Ara sıra göbeğim çıkardı hafifçe ancak yürüyüşle bu durumu gidermeye çalışırdım. Bacaklarım bedenime göre uzundu. Alımlılık adına tüm artım buydu çünkü ben özetle şirin bir kızdım. Hiçbir zaman Gina gibi ya da Gül gibi çekici bir görüntüm olmazdı. Kıyafetlerim salaş olmasa bile hep spor tarzdaydı. Asla vamp giyinemezdim. Kırmızı ruj sürsem bile boynuma benzer

bir ton fular takar, yine işi şirinliğe vururdum. Kısacası Kafe16 ünlü bir bardı ve ben ne o tarz yerlere uygundum ne de oralarda bulunmayı isterdim. Bu yüzden de odada volta atarken dolabımdaki kıyafetleri düşünüyordum.

Odanın kapısının açıldığını fark etmemiştim bile. Ayla karşıma geçip bana ters ters baktığında irkilip bir adım geri attım.

“Ödümü kopardın!” dedim sitemle.

Hiç etkilenmedi. Kaşları hâlâ çatıktı. Elleriyle, “Ne oldu?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedim çabucak. “Sadece bir şey düşünüyorum.”

Ben tekrar yürümeye yeltenince kolumdan tuttu. Yatağın kenarına oturtup bana döndü. “Anlat,” diye emretti işaret diliyle. Yüz ifadesi oldukça sertti. Sonunda gardımı düşürüp, olanları kısaca özetledim.

Ayla bir süre düşündükten sonra, “Bence gitmene gerek yok,” dedi.

Yorumuna canım sıkıldı. “Hadi ama!” dedim. “Artık sen de beni anlıyorsun. Sen olsan ne yapardın?”

“Gitmezdim,” dedi omuz silkerek.

“Ayla,” dedim sakince. “Kimse beni buna inandıramaz. Sen asla duramazdın.”

Gözlerini devirdi. “Peki,” dedi parmaklarıyla. “Ama ben de geleceğim ve bizi Burak bırakacak. O saatte, o saçma sapan bara yalnız gitmene izin veremem.”

Başımı salladım. Gözlerim parladı ancak bu heyecandan değil daha çok korkudandı. Sonuçta sevinecek bir durumum yoktu. Gina bana meydan okumuştı ve ne yazık ki ben de bu oyuna gelmişim.

Tırnaklarımı yiyerek gecenin gelmesini bekledim. Hande çalışma masasında oturmuş sunumuna çalışıyordu. Ayla da kitap okuyordu. Tek boş oturan bendim. Ayla durumu Hande’ye anlatmayarak rezilliğimin daha da büyümesine engel olmuştu.

Hande'den saklamak istediğimden değildi ancak bugün oraya giderek kendimi hüsrana uğratacağımın farkındaydım. Bu duruma fazladan şahit istemiyordum. Sonunda saat gece 10:00'u gösterirken, simsiyah kıyafetler giydim. Ayla zaten üstünü değiştirmemişti. Artık omuzlarımdan biraz daha uzun olan saçlarımı at kuyruğu yapıp tepemde topladım. Botlarımı giymek için kapıya yönelmiştim ki Hande bana döndü.

"Hayırdır, nereye bu saatte?" dedi ilgiyle. Ben saçmalamaya başlamadan Ayla araya girdi.

"Burak'la görüşecekler," dedi. "Manno'nun davası ile ilgili."

"Ah," dedi Hande, hemen tınaklarını geri çekerek. "Tamamdır o zaman. Geç kalmayın fazla."

Benim için endişeli görünüyordu. Ona hafifçe gülümseyip koridora çıktım. Ayla bana yetişince, "Teşekkürler," dedim. Önemi yok, der gibi omuz silkti. Yurttan çıktığımızda, Burak aracının önünde bizi bekliyordu.

Önce bana, "Selam," dedi, ardından da Ayla'yı nazikçe yanağından öptü. Bu sahne karşısında neredeyse gözlerim dolacaktı. Burak'la kısaca hal hatır sohbeti yapuk. Bir süre sonra Kafe16'ya varmıştık.

"Plan nedir?" dedi Burak sırtarak. Ayla ona tebessüm edince şaşırdım. Bunu biz söyleseydik kesin göz devirirdi.

"Plan, siz burada bekliyorsunuz, ben bir uğrayıp geliyorum," dedim.

Ayla hemen şiddetle başını salladı. Burak da lafa girdi. "Olur mu öyle şey, biz sana eşlik etmek için geldik. Haydi inelim de bir bakalım mekânda neler oluyor."

Çaresiz onlarla beraber arabadan indim. Neyle karşılaşacağımı bilmemenin gerginliğiyle ellerim titriyordu. Arabanın kapısını kaparken ekstra güç kullanmam gerekti. Sonunda neon ışıklarla aydınlatılmış olan girişe ulaştık. Burak biraz önümüze geçip korumayla selamlaştı. Koruma, Burak'ı görünce hafif bir

telaşa kapıldı. Burak'ı tanıyor olmalıydı. "Sıkıntı yok, arkadaşlarla geldik," dedi Burak adamı rahatlatarak. Korumanın yüzü güldü, hızlıca geçmemiz için bize yol verdi.

Mekânın içinde ağır bir alkol kokusu vardı. Girer girmez yüzümü buruşturdum. Burak, Manno kadar olmasa da bayağı uzundu. Başını kaldırarak onun nerede olduğunu kontrol etti. O, Manno'yu ararken benim gözüm kalabalıkta kendini gösteren Gina'nın sarı saçlarına kaydı. Bir masada oturuyor, önündeki küçük bardakları ardı ardına içiyordu. Üzerinde tenini ortaya çıkaran beyaz bir elbise vardı. Dikkatli bakınca öfkeli göründüğünü fark ettim. İlgili gözlerle yanında Manno'yu aradım. Ama masası boş görünüyordu. Gina'nın bakışlarının olduğu yeri takip ettim. Burak da benimle aynı anda fark etmiş olacak ki, kısık sesle "Lavin," dedi. Ayla destek olmak ister gibi koluma girdi.

Manno orta masalardan birindeydi. Dekolte giymeyi abartmış üç kız ona eşlik ediyordu. Hatta bir tanesi bu durumu öylesine abartmıştı ki kolunu tamamen Manno'nun boynuna dolamıştı. Manno aralarında oldukça rahat görünüyor, elindeki bardaktan yavaş yudumlar alırken bir yandan da kızlara gülümseyordu. Biraz sonra omzuna dolanan kızın, eğilip Manno'nun kulağına fısıldamasını izledim. Ardından Manno'nun da ona imayla gülümsemesini.

Onu biraz olsun tanıyorsam yüzündeki ifade tamamen sahteydi. Ancak bu sahtelik, birkaç saniye sonra kızla ayağa kalkmasına engel olmadı. Midemin hızla ağzıma geldiğini hissettim. Sanki karnıma koca bir yumruk yemiştım. Ayla halimi fark edip omuzlarımı sardı. Konuşabiliyor olsa da o an bir şey demezdi, eminim. Yaşadığım hayal kırıklığı ve şokla bakışlarımı onlardan kaçırdım. Kapıya ilerlediklerini göz ucuyla görebiliyordum. Daha fazla izleyemedim. Ben de arkalarından çıkacaktım ki son bir defa Gina'ya bakma gafletini gösterdim. Yüzünde, "Gördün mü bak?" der gibi bir ifade vardı. Elindeki bardağı benim şcre-

fime havaya kaldırdı. Bakışlarımı ondan da kaçırdım.

Yaşadığım tüm yıkıma rağmen gözümünden bir damla yaş gelmemişti. “Gidelim,” dedim sessizce. Gösteri bitmişti. Görecek bir şey kalmamıştı. Manno o kadınla eve gidiyordu. Artık bunun dönüşü yoktu. Bir yanım onu yumruklamak, kendine gelmesini söylemek istese de artık olanları kabullenmiş yanım bunun da fayda sağlamayacağını söylüyordu. Kapıya çıktığımda derin bir nefes aldım.

Burak bana doğru eğildi. “Çok sarhoştun, Lavin,” dedi yumuşak bir sesle. “Ne yaptığının farkında değil.”

Burak’a cevap vermedim. Arabaya doğru yürüdüm. Arka yolcu kapısının önünde bekleyip aracı açmasını bekledim. Ayla oldukça endişeli görünüyordu, ama ben donuk suratımla herhangi bir duygu emaresi gösteriyor muydum emin değildim.

Yurda giden mesafe boyunca gözümü kırpmadan akıp giden yolu izledim. Çünkü gözümü kırparsam gözyaşlarım akacaktı. En azından odama, yatağıma gidene kadar sabretmeliydim.

Odaya girdiğimizde neyse ki Hande uyumuştı. Ayla işaretlerle konuşmak istediğini belirtse de “Konuşacak bir şey yok,” dedim. Göreceğimi görmüş, bekleyen tüm cevapları almıştım. Manno’nun aşkından emindim ancak anlamıştım ki o artık benim değildi. Yokmuşum gibi davranmasına alışmıştım ancak bu düpedüz ihanetti. Ve her bir hücreme kadar ona âşık olsam da bu olanlar kaldırabileceğim şeyler değildi.

Banyoya gidip yüzümdeki makyajı yıkadım. Aynadaki aksimi görmemle beraber gözyaşlarım hızla akmaya başladı. Avucuma alıp yüzüme serptiğim suya, gözyaşlarımın ılık teması eşlik ediyordu. Banyoda oldukça uzun süre kaldım. Bunu âdet edinmiştim artık. Dışarı çıktığımda beni beklerken kıyafetleriyle uyuyakalan Ayla’yı gördüm. Yatak örtüsünün üzerinde sızmıştı. Elinde cep telefonu vardı.

Omzunu hafifçe dürttüm. Hemen gözlerini açtı.

“Panik yapma, ben iyiyim. Pijamalarını giy de öyle uyu,” dedim kısık bir sesle.

Başıyla onayladı ama gözleri uykudan kapanıyordu. Yattığından emin olana kadar yanında bekledim. Ardından kendi yatağıma geçtim. Yorganımı üzerime çektiğim an hıçkırıklarımı ona bastırdım. Bu öyle bir acıydı ki kendimi hem değersiz hem de kimsesiz hissediyordum. Birinin başka birine kendini bu kadar değersiz hissettirmeye ne hakkı vardı?

Kalbim sayamadığım kadar çok parçaya bölünmüşken, nefes almam bile zor geliyordu. Hıçkırarak, acıdan dişlerimi sıkarak kaç dakika ya da kaç saat geçti bir fikrim yoktu. Çantamdan gelen titreşim sesini duyduğumda, yavaşça yorganı üzerimden çektim. Suratımı kocaman hissediyordum. Muhtemelen ağlamaktan oldukça şişmişti. Kızları kontrol edip uyuduklarını görünce burnumu çektim. Israrla çalan telefona bakmak üzere çantamı karıştırmaya başladım. Bir yandan yeni yeni ayılıyor, bu saatte kimin aradığını tahmin etmeye çalışıyordum. Telefonun ekranındaki “*tesoro*” ismini görünce olduğum yerde dondum. Rüya mı görüyordum? O arıyor olamazdı, değil mi? Aylardan sonra ilk kez telefon ekranımda o vardı. Ya o değilse? Ya Gina’ysa ya da daha kötüsü bu gece beraber gittiği kadınsa?

Bu düşüncelerle ürperdim ancak öğrenmenin tek yolu vardı. Umursamamak, telefonu bir köşeye fırlatıp ağlamaya devam etmek istesem de yapamadım. Yavaşça, cevapla tuşuna bastım ve telefonu kulağıma götürdüm.

Birkaç saniye, tek duyduğum nefes sesiydi. Sonra ona ait olduğuna emin olduğum bir ses geldi. “*Tesoro*,” dedi dolanan diliyle. Elimle ağzımı kapayıp hıçkırıklarına engel olmak istedim. Neydi bu? Günah mı çıkartıyordu? Arama amacı neydi?

Benim cevap vermeyeceğimi anlayınca derin bir nefes aldı.

“*Tesoro*,” dedi tekrar aynı tonla. Dili hâlâ dolanıyordu. “*Tesoro, tesoro... Seni öyle çok özledim ki...*”

Gözlerimden durmaksızın inen yaşları sildim.

“Manno,” dedim kısık bir sesle. “Ne istiyorsun?” Aslında bu soru, “Beni daha nasıl yaralayabilirsin ki?” olmalıydı. Ama sormadım. Artık ona üzölmeyi bırakıp kendimi de hesaba katmam gerekiyordu.

Telefondan hafif bir gülme sesi geldi. “Yok olmak,” dedi alayla. “Keşke yok olabilsem *tesoro*, keşke beni yok edebilsen.”

Söylediklerini anlamlandırmam birkaç saniyemi aldı. “Neredesin sen?” dedim telaşa kapılarak.

“Hiçliğin ortasındayım,” dedi yuvarlak kelimelerle. “Uzun süredir burada hapsoldum. Keşke beni bulabilsen,” dedi umutsuz bir sesle.

“Yanında kimse var mı?” dedim sesimdeki paniğe engel olarak.

“Hayır,” dedi gülerek. “Ben ve bu aptal kadeh.”

“Olduğun yerden ayrılma,” dedim onu konuşturmaya devam ederek. Telaşla saçma sapan sorular sordum. Bazılarına sadece güldü. Bazılarına cevap verdi. Nasıl bir ruh halinde olduğunu bilmiyordum ancak iyi olmadığı kesindi.

Zaten giyinik bir şekilde yattığım için odadan çıkmam uzun sürmedi. Yurt güvenliğine panikle bir yakınımın hastanede olduğunu belirtince hemen benim için taksi çağırdı. Normal şartlarda o saatte yurttan çıkmam yasaktı. Kafe16’ya varana kadar Manno’yu konuşturdum. Arada bana *tesoro* demeye devam ediyordu ve ben her defasında iliklerime kadar ürperiyordum.

Barın kapısına geldiğimde koruma hemen beni tanıyıp içeri aldı. Onu bulamama ihtimalinin verdiği gerginlik ve endişeyle hızla içeri girdim. Bu akşam onu gördüğüm masadaydı hâlâ. Etrafındaki herkes yok olmuştu. Barmen yanına gidip bir şeyler söyledi ama o ilgilenmedi bile. Başının bir tarafını masaya yaslamış, diğer tarafına da telefonu tutarak benimle konuşuyordu. “Ah Manno,” dedim onu öyle görünce. “Ah, benim Manno’m.”

Yanına yaklaşıp telefonu elinden aldım. Kapalı gözlerini hafifçe araladı. “Beni yok etmeye mi geldin, *tesoro*?” dedi gülümseyerek. Daha saatler önce, artık onun için üzölmeyeceğim konusunda kendime söz vermişken, şimdi içimin kan ağlamasına engel olamıyordum. Onun kendinden böylesine vazgeçişini görmeye katlanmak kolay değildi.

“Haydi,” dedim söylediğini yok sayarak, kolunun altına girmeye çalıştım. Biraz çabadan sonra benimle beraber masadan kalktı. Alkol kokusuyla bastırılmış olsa da ona has kokuyu duydum bir anlığına. Gerçekten kendinden geçmişti. Artık tamamen yarım yamalak mırıldanıyor, anlamadığım İtalyanca kelimeler söylüyordu. Çıkışa doğru yaklaşıncı iri koruma bizi fark etti. Hemen yanıma gelip Manno’nun diğer omzunu kavradı. Kapıda hazır beklettiğim taksiye ilerlerken kan ter içinde kalmıştım. Neyse ki yarı yolda koruma yardıma gelmişti. Aksi takdirde onu tek başıma taksiye kadar götürmem olanaksızdı.

Taksinin arka koltuğına yatmasını sağladık. Tam ön koltuğına geçecektim ki koruma beni durdurdu. “Bence sen de arkaya geç. Yolda kusabilir. Başını yan tutman gerekebilir.”

Kafamı hızla salladım. Bu konularda hiçbir fikrim olmadığı için akıl veren biri olduğu için şükrettim. Arka koltuğına oturmadan önce koruma tekrar konuştu. “Benim üzerime vazife değil ama arkadaşın bütün gece bardan ayrıldı. Yanında oturan hanımlar bir süre sonra kızgın bir şekilde bardan ayrıldılar ama seninki yerinden kıpırdamadı.”

“Ama ben çıktığını gördüm,” dedim şaşırarak.

“Arkada sigara içme alanı var,” dedi. “Genç hanımlara en büyük vaadi sigara olmuş olmalı ki bu kadar kızdılar.”

Adam bana dostça göz kırpınca, o gece boyunca kalbime yerleşen depremin hafıflediğini hissettim.

“Teşekkür ederim,” dedim fısıltıyla. Teşekkür ederim, çok te-

şekkür ederim. Neredeyse Gina'nın oyununa gelip Manno'dan vazgeçecektim.

Taksiye binip Manno'nun başını dizlerimin üzerine çektim. Kafasını yan yatırarak doğru nefes aldığından emin olmaya çalıştım. Oturduğu rezidansa varana kadar kısalmış saçlarını okşadım. Uzun bacakları arada hafifçe titriyor, uykusunda derin içler çekiyordu. Kaygılarını, korkularını, yüklerini parmaklarıyla yatıştırmaya çalıştım.

Nihayet binanın önüne yaklaşıncı arabadan inip güvenlikten yardım istedim. Güvenlik, Manno'nun halini görünce hemen taksiye koştu. Onu yatağına kadar güvenlikle beraber taşıdık. Birkaç dakika sonra güvenliğe teşekkür edip adamı kapıya kadar geçirdim.

Artık yalnızdık.

Yanına gidip bir süre onu izledim. Sonra yavaşça ayakkabılarını çıkardım. Üzerindeki deri ceketini de çıkarmak istiyordum ancak uyanmasından korkuyordum. Ne yapacağıma karar veremediğim için yatak odasından çıktım. Sabah baş ağrısıyla uyanır diye ağrı kesici aramak için mutfığa gittim. Mutfığın hali berbatı. Her yer kirli kahve bardakları ve hazır yemek paketleriyle doluydu. Bu görüntü kalbimi daha çok acıttı. Bardakları bulaşık makinesine yerleştirip çöpleri toparlayıp attım.

Çöpleri toparlarken koltuğun üzerine serili kıyafetler dikkatimi çekti. Yaklaşıp yakından bakınca bir an gözlerime inanamadım. Haftalar önce gittiğimiz *cosplay* partisi için alınmış bir kostümdü bu. Detayları inceleyince elimi ağzıma götürdüm. Renzo'nun kıyafetiydi. O gece bu kostümü Manno'nun giymesini her şeyden çok istemiştim. Kıyafetin üzerinde kuru temizleme fişi duruyordu. Partiden önce alınmıştı. Ancak tabii ki giymemeyi tercih etmişti. Yine aynı hayali kurmuş, aynı şeyi istemiştik. Kıyafete dokunup gülümsedim. İçim acıyordu, neden böyle olduğumuzu bilmiyor ama bir şekilde anlıyordum.

Onu içinde hapsediği depresyondan, suçluluk halinden ve yüklerinden nasıl kurtarabilirdim bir fikrim yoktu. Elimden geleni yapmıştım ancak o yanında olmama izin vermediği sürece ne yapabilirdim bilemiyordum.

Ağrı kesici ve bir bardak suyu sessiz bir şekilde yatağının baş ucuna bıraktım. Biraz araştırmadan sonra aradığım battaniyeyi buldum. Üzerini örterken sayıklamaya başladı.

“*Tesoro*,” diye fısıldadı gözleri hafif aralık. Bu kelimeye karşı öyle savunmasızdım ki kalbim dörtmala koşmaya başladı. “Bu gece de rüyamdasın,” diyerek gülümsedi. Bu sefer ifadesinde alay yoktu. Bardaki hali gibi değildi. “Gel,” diyerek elini uzattı bana. Kalakalmış halde ona bakıyordum. “Gel benimle uzan sevgilim,” dedi uykulu sesiyle. “Kokunu duymama izin ver.” Hipnotize olmuş gibi yanına oturdum.

Beni kendine çekti. “Rüyalarımda yanımda olmasan ne yaparım, bilmiyorum,” dedi ihtiyaç dolu bir sesle. “Keşke hep uyusam. Hep seninle olsam ve uyanmasam.”

Bir an gözlerini açtı. İçinde kaybolduğum su yeşili irisleri beni buldu. Hatırladığım, inandığım aşkla baktı bana. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle suratımı inceledi. “Öyle güzelsin ki,” dedi fısıltıyla. Başını boynuma koymadan önce dudaklarıma dokundu kendilerinininkiyle. Ancak bu dokunuşta en ufak bir şehvet yoktu. Orada olduğuma inanmak ister gibi dokundu. Ardından boynuma gömdü başını.

Gözlerim dolunca dudağımı ısırdım. Beni kendine daha çok çekti. Kıpırdamadan, o ânın hayal olması korkusuyla nefeslerimi bile kontrollü olarak sıcaklığına sığındım. Birkaç saat sonra biteceğine emin olsam da son dakikasına kadar onu soludum.

Günün ilk ışıklarıyla beraber daha o rüyasından uyanmadan, ben kendi rüyama veda ettim.

20

ZEYTİN DALI

Neden sorusu hayatımızın büyük bir bölümünü kaplar. Tüm sorular, merak edilenler bu küçük kelimenin içinde gizlidir.

Benim hayatımın seyrini de bu soru özetliyordu aslında. Aşkım ve hayallerim neden sorularının esareti arasında sıkışmıştı. Ne kadar çok sorarsam o kadar çok cevapsız kalıyordum. Bu yüzden cevap alamadığım sorular sormaktan vazgeçtim. Karşılık bulamayacağımı bile bile her gün kendime eziyet etmekten, beynimi ve kalbimi yiyip bitiren bu soruları lanetli bir kasaya kilitledim. Daha sonra “Nasıl?” sorusuna odaklandım. “Nasıl hayatta kalabilirim? Nasıl devam edebilirim? Ya da nasıl başa çıkabilirim?” diye sordum hep. Ancak o gün Manno’nun evinden çıkarken, yüzüme vuran ilkbahar soğuğu ile kendime gelirken, uzun zaman sonra tekrar “Neden?” diye sordum. Neden sevdiğim adamı tek başına ağlarken bırakıp gitmek zorundaydım? Neden ikimizin de kalbi aşkla kanarken, uzak kalmak zorundaydık? Her şey yine koca bir NEDEN sorusuyla karşımda aşılmaz bir duvar oluşturmuştu. Bu duvarı ne tırmanarak ne de kazıyarak geçebiliyordum.

Şimdi bu neden soruları daha farklı ikilemlere yol açmıştı. Çok değil birkaç gün sonra Erasmus için İstanbul’dan ayrılacak, ondan çok uzakta olacaktım. Bu kararı öfkeyle vermemiştim. Bu karar aylardır yaşadığım acının, hüznün ve hayal kı-

rıklığının son bulması içindi. Yanında olmaya çalıştığım halde ona ilaç olamamanın verdiği üzüntünün ve suçluluğun geçmesi içindi. Hatta küçücük bir umutla, bense daha iyi olacağını, benden uzaklaşmak adına hayatını mahvetmeyeceğini düşündüğüm içindi.

Ama işte, içimde bir yerin deli gibi kanamasına engel değildi. Bana bir kerecik kal dese, tüm gemileri yakmama engel değildi. Ondaki gelecek bir tek çağrı ile tüm hayatımın rayını değiştirmeme engel değildi.

O gece sabaha karşı, yurda varana kadar bu düşüncelerle kendime işkence ettim. Güvenlik beni görünce rahatlamış gibiydi. “İyi misin?” deyince başımı sallayıp içeri girdim. Yavaşça odamızın kapısını açtım. Hava yeni aydınlanmaya başlamıştı. Kızlar hâlâ uyuyordu. Üstümü çıkarmam gerekiyordu ancak onun kokusunu kaybetmek istemiyordum. Kollarımı kendime sardım, yorganın altına girdim. Uykum yoktu ancak uyumam lazımdı. Gözlerimi kapatıp birkaç saat önceki halimizi hayal etmeye çalıştım. O âna dönmek, yine o saniyede kaybolmak istedim. Sonra bilincim yavaşça benden uzaklaştı. Uykuya daldım.

Metrodan inip, telefonuna odaklanmış olan Hande’nin peşine takıldım. Bugün kontrol ondaydı. Ben uyuşuk bir şekilde peşinden gidiyordum. Telefonundaki haritaya baktı. Taksim metrosundan çıkış yapmıştık. Artık nisan sonundaydık ancak soğuk hava hâlâ ısıtıyordu. “Buradan Harbiye’ye yürüyeceğiz,” dedi Hande. “Bir kilometre kadar; bence otobüse binmeye gerek yok.”

“Bence de,” dedim ona katılarak. Yürümek gerçekten iyi geliyordu. Hem kafamı dağıtmak hem de düşünmemek için.

Son haftaları evraklarımız için koşturarak geçirmiştik. Önce

resmi kabul evraklarımızı almış, ardından da vize için diğer evrakları toparlamaya başlamıştık. Bu koşturma beni epeyce oyalamıştı. Elbette, o gece hiç yaşanmamış, Manno bana eskisi gibi sarılmamış gibi davranamazdım. Kalbimde, zincir vurduğumu sandığım bir kapı tekrar aralanmıştı. Ancak bunu sık sık düşünüp kendime işkence etmekten de bıkmıştım.

Tempolu adımlarla ilerledik. “Hah,” dedi Hande. “Geldik.”

Aracı firmanın olduğu binanın giriş kapısını açtık. Güvenlikten geçerken randevu saatimizi belirttikten sonra sıramızı beklemeye başladık. Evraklarımı elimde sıkıca tutuyor, hipnotize olmuş gibi dijital ekrana bakıyordum. Sıra bize geldiğinde Hande’ye yetişmem vakit aldı. Arkasını dönüp “Hadisene, Lavin!” demek zorunda kaldı. Silkelenip onu takip ettim. Dosyaları görevliye uzattık. Alışkanlığım olmadığı halde tırnaklarımı yemeye başladım.

Görevli her bir belgeyi dikkate inceleyip bazı yerleri fosforlu kalemle çizdi. On dakika kadar bu şekilde bekledik. İkimizinkini de aynı anda kontrol ediyordu.

“Sizin belgeleriniz tamam,” dedi bana dönerek. Otomatik bir şekilde kafa salladım. Hande’ye döndü. “Sizin babanızın SGK dökümünde eksik var. Kurumdan çıkın, hemen solda SGK merkezi var. Oradan eksik evrakı alabilirsiniz.”

Hande hemen evraklarını topladı. Beraber dışarı çıkıp görevlinin bahsettiği büroya gittik.

Neyse ki eksik olan belgeyi almakta zorlanmadık. Tekrar vize ofisine gittiğimizde, bu sefer sıra numarası almadan işlemimizi tamamladık. Olmuştu. Başvurumuz yapılmıştı. Şimdi tek yapmamız gereken bir hafta beklemektir. Aslında tek yaptığım Hande’yi robot gibi takip edip yanında durmaktır. Çünkü düşüncelerim öylesine uyuştu ki hangi noktada olduğumun hesabını yapamıyordum.

Önümde uzanan zamanı düşününce, bu duruma çok da

kafa yormama gerek yoktu. Çünkü zaten valiz hazırlıkları yapıp tüm sınavlarımı vereceğim son üç haftam kalmıştı. Her şeyi yetiştirmek, tüm acılarımı ve hayal kırıklıklarımı, en tatlı anılarımınla beraber tek bir valize sığdırmak için 21 günüm vardı.

Bir hafta geçmeden vizelerimizin çıktığı haberi geldi. Ben o gün önemli bir derste olduğum için teslim alma görevini Hande ve Nur üstlendi. Pasaportum elime geçtiğinde tüm yaşadıklarım somut bir hale gelmişti ancak ben hâlâ bir hayalin içindeydim sanki. Hayatım ellerimden kayıp gidiyordu ve gittiği yön konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Hafta sonu evime geçtim; yani teyzemin yanına. Akşam TV karşısında çay keyfi yapıp hasret giderdik. Teyzemin ara ara gözleri doluyordu ancak yorum yapmıyordu. Ondan ayrılacak olmak benim için de zordu. Tek ailem oydu. Erasmus kararına şaşırsa da anlayışla karşılamıştı. Bana güveni tamdı. Elbette, ben de bu güveni boşa çıkarmak istemiyordum. Sabah olduğunda erkenden kalktım, teyzeme sürpriz kahvaltı hazırlamak istiyordum. Evden çıkıp tatlı bahar havasını soludum. Göktürk'te henüz el değmemiş bir mahallede oturuyorduk. Herkesin birbirini tanıdığı, komşulukların ölmediği bir mahalleydi burası. Markete girdiğimde, baharın verdiği tazelikle yüzümde bir gülümseme belirmişti. Dalgındım. Hesap makinesiyle uğraşan Atilla'yı görene kadar, marketin onların olduğunu bile unutmuştum. Göz göze geldiğimizde duraksadım.

"Selam" dedi Atilla dost canlısı bir ifadeyle.

Temkinliydim. "Selam," dedim ben de.

Onunla iki hafta önce Mesut hocanın dersinde gördüğüm-den beri karşılaşmamıştım. O gün, okulda oluşu kafamda bir soru işaretliydi. Zaten Tuğçe ve diğer kızlar onu sormaktan da vazgeçmemişlerdi. Ona hiçbir zaman farklı gözle bakmamıştım. En başından beri benim için bela demekti o. Ama şimdi

tarafsız bir şekilde bakınca, aslında oldukça yakışıklıydı.

Benim konuşmadığımı görünce hafifçe gülümsedi. “Nasıl yardımcı olabilirim, Lavin?”

Bu son derece doğal tavrı karşısında gerçekten şaşırmıştım. Atilla normal görünüyordu. Yüzde yüz normal. Kendimden beklemediğim kadar hızlı bir şekilde isteklerimi saydım. Atilla da aynı hızla ürünleri hazırladı. Aramızda gergin bir sessizlik var gibiydi. Ya da bunu sadece ben hissediyordum çünkü onun tavırları oldukça rahattı. Nihayet poşetim hazır olduğunda ödemeyi yaptım.

Tam marketten çıkacakken Atilla, “Lavin!” diye seslendi.

Gözlerimi devirip arkamı döndüm. “Bak,” dedim. “Seninle normal bir ânımız oldu. Bırak öyle kalsın.”

Atilla’nın kaşları çatıldı. Sonra elini uzattı. “Para üstünü unuttun. O yüzden seslendim.”

Harika! Yanaklarım kızarmış bir şekilde geri yürüdüm. Eline değmemeye çalışıp para üstünü aldım. Yüzünde hafif bir gülümseme olduğunu görebiliyordum. Rezil olmuşum sonuçta.

“Bu arada,” dedi benim tekrar çıkışmama fırsat vermeden, “Bana ne desen haklısın. Biliyorum özür dilemek, yaptıklarımın telafisi değil. Ancak üzgünüm, Lavin. Gerçekten. Özür dilerim. Biliyorsun, annemi çok erken yaşta kaybettim,” dedi daha kısık bir sesle. “Çok küçükken seni anneme benzetirdim. Büyüdükçe bu takıntılı bir hal aldı. Elbette, bu bir bahane değil ancak belki de sende ondan bir şeyler aradığım için bu kadar ısrarcıydım.”

Bunları söylerken gözlerimin içine bakıyordu. Bir kez daha samimiydi, normaldi. Yorum yapmak istemedim. Sadece kafa sallayıp marketten çıktım. Annesizliğin verdiği boşluğu benden iyi kimse anlayamazdı. Atilla’nın açıklaması kalbimde bir yere dokunsa da ondan hâlâ ürkmediğim anlamına gelmiyordu. Kaldı ki ondaki bu âni değişim ilginçti.

Apartmanın merdivenlerini çıkarken bugünün ne kadar da enteresan başladığını düşünüyordum. Eve girdiğimde teyzem henüz uyanmamıştı. Hızlıca çayı demleyip kahvaltılıkları hazırladım. Teyzemin çok sevdiği sebzeli omleti de pişirdikten sonra onu uyandırmaya gittim. Teyzem kahvaltıyı görünce o kadar duygulandı ki ağlamaya başladı. Elbette bu tepkisi gideceğim gerçeğine verilmiş geç bir tepkiydi. Birbirimize sarıldık ve ikimiz de gözyaşlarımızı bir süre tutamadık. Sonra, yumurtaı soğutmuş olsak da kahvaltımızı keyifle yaptık.

Final dönemindeki bahar şenlikleri her seneki değişmez rutindi. “Hangi sanatçı ve gruplar sahneye çıkacak? Hava durumu nasıl olacak? Açık alanda mı yoksa spor salonunda mı yapılacak? Giriş ücretleri nasıl olacak?” gibi sorular havada uçuşuyordu. Normalde bu sorular beni kesinlikle ilgilendirmezdi, ama en yakın arkadaşlarınızdan biri okul etkinlik komitesinde yer alıyorsa detaylara hâkim oluyordunuz. Hande teklif götürecekleri sanatçıların listesini hazırlıyordu. Aralarında sevdiklerim vardı ama yeni grupların çoğunu tanıımıyordum. Müzikle aram iyi olmasına rağmen, Türkçe yerine, yabancı müzik dinleme eğilimim biraz daha fazlaydı.

“Demet Akalın’ın sahnesi oldukça iyiymiş,” dedi Hande.

Nur, “Ay, ben çok severim!” diye cıvıldayınca Ayla göz devirdi. “Oldu olacak göbek de at,” dedi işaretleriyle.

Nur omuz silkti. “Atarım ne olacak?”

“Enes’e de seninle uğraşacak malzeme çıkar,” diye sırtıttı Hande.

Bu yorumuyla Nur’un yüzü bembeyaz kesilirken ben gözlerimi kıstım. Ayla’nın tek kaşı kalkmıştı. Hande ise oldukça rahat görünüyordu.

“Bana ne Enes’ten!” diye savunmaya geçti Nur hemen. “O gitsin fareleriyle dalga geçsin.”

Güldüm. “Öyle deme,” dedim Nur’a. “Çocuk ne zamandır kendi arkadaş grubunu bıraktı bizimle takılıyor.”

“Senin için,” dedi Nur hemen.

“Ben öyle düşünmüyorum,” dedi Hande mırıltıyla.

“Nasıl yani?” diye ekledim ben de. Tepkim kıskançlık filan değil, tamamen şaşkınlıktandı. Sonra ekledim. “Enes’le biz uzun zaman önce konuştuk, o sadece benim arkadaşım. Bu durumda benimle ilgilenmediği açık,” dedim biraz düşünür gibi yaparak. Sonra muzip bir ifadeyle Nur’a baktım.

Nur hemen ayağa kalktı. “Ben gidiyorum,” dedi. Hep bir ağızdan, “Nereye?” diye sorduk. “İtir Hoca’nın istediği araştırma ödevini tamamlayacağım. Kütüphaneye gidiyorum.”

“Onu dün bitirmedin mi?” diye sordu Hande.

Nur, “İçime sinmedi,” dedi hızla. “Bir daha gözden geçireceğim.” Nur alelacele çıkarken hepimizin suratında şaşkın bir ifade vardı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Hande bana bakarak.

Gülümsedim. “Bence çok yakışırılar.”

“Sorun yok yani?” dedi samimi bir şekilde.

“Tabii ki yok,” diye temin ettim. “İkisi de benim canım. Keşke aralarında ciddi bir şey olsa. Benim kalbim zaten ömür boyu kapalı,” dedim kırık bir sesle.

Hande ile Ayla hemen yanıma gelip bana sıkıca sarıldı. “Geçecek,” dedi Hande. “Hem 20 güne buradan gidiyoruz ve Hollanda’da çirkin erkek yok diye duydum.”

Ayla bile sessizce kıkırdayınca ben de güldüm.

“Ama bu inatçılıkla Nur ne yapar bilmiyorum,” dedi göz devirerek. “Enes ağzının içine bakıyor ama Nur’un tek yaptığı onu paylamak.”

“Ah, Nur!” dedim şefkatle. “O Enes’e bir şeyler hissetse

bile bana ihanet etmemek için aklından bile geçirmez. Yıllarca Enes'e duyduğum hislerin aşk olduğunu sanıp böyle yansıtmam benim hatam," dedim iç çekerek.

"Neyse," dedi Hande bilmiş bir tavırla. "Su akar, yolunu bulur."

Suratımı ekşittim. "Sen böyle cümleler kullanmazdın."

O da yüzünü buruşturdu. "Aynen ya! Son zamanlarda anemle takılmaktan bu hale geldim."

Hepimiz gülünce, ortam yumuşadı. "Ver şu listeyi, bir de ben bakayım," dedim.

Hande listeyi uzattı. Gerçekten adını bilmediğim yeni nesil birçok sanatçı vardı.

"Dolu Kadehi Ters Tut mu?" dedim ilgiyle, "Son Feci Bisiklet? Bunlar gerçekten grup mu? Dünyadan haberim yok!" dedim şaşkınlıkla.

Hande güldü. "Müzikleri de iyidir; tabii, sen hep *cool* takılacağım diye yabancı müzik dinlediğin için."

"Yok ondan değil," dedim. "İngilizce şarkılar daha çok hoşuma gidiyor nedensiz. Yabancı kelimelerin ardında birçok anlam var. Bir şekilde gizemli oluşları hoşuma gidiyor."

Ayla onaylarcasına kaşını kaldırdı. Hande de göz devirdi.

"Neyse," dedi Hande. "Bir an önce şu işi bitirelim de kıyafet seçimine geçelim."

Gözleri hevesle parlayınca güldüm. "Kot ve tişört yetmez mi?" diye sordum.

Ayla da benimle hemfikir olarak kafasını salladı.

"Saçmalamayın!" diye bağırdı Hande. "Ben o kadar organizasyon yapacağım, siz de kot tişörtle mi geleceksiniz?"

"Hımmm, kot ve gömlek olur mu?" dedim biraz düşünerek.

Hande de bir süre düşündü ancak sonra aklına bir şey gelmiş gibi gülümsedi.

"Lavin! Sen, sana doğum gününde aldığımız elbiseyi giyi-

yorsun. Ayla, sen de Burak'ı elden kaçırmamak için düzgün bir elbise seçsen iyi edersin."

Ayla Hande'ye ters ters baktı ancak yorum yapmadı.

"Hayatta olmaz!" dedim. "O elbise cart bir kırmızı, fener gibi dolanamam ortalıkta."

"Birincisi, kırmızı sana aşırı yakışıyor," dedi Hande. "İkincisi bu konuda seçimi sana bırakmıyorum."

"Yemin ederim ergen romanından fırlamış gibisin," dedim Hande'ye bir yastık fırlatarak.

Hande sırıttı. "Ben zaten ergenim kızım, yetişkin olmak isteyen kim?"

Ayla'yla bir olup tekrar gözlerimizi devirdik. Anlaşılan, Hande yine istediğini yaptıracaktı.

Şenliklere hazırlık yapıyor olmamız, finallerimize çalışmadığımız anlamına gelmiyordu. Çoğu dersimin notları ve çalışma kâğıtları hazırды. Ancak Mesut Hoca'nın dersi, adamın tarzından dolayı beni biraz zorluyordu. Ders çıkışı hocayla konuşsam bir faydası olur mu diye düşünerek sınıfa yürüdüm. Kapıdan girince çerçeveli gözlükleriyle masada oturan Atilla'yı görüp donakaldım. Onu tamamen unutmuştum. Beni görünce gülümseyerek başını salladı. Bense ona garip garip bakarak yerime oturdum.

"Herkes tamamsa, bu soruları dağıtacağım," dedi sanki benim gelmemi bekliyormuş gibi. Tok sesi sınıfta yankılandı. Aslında tamam değildik. Manno yoktu. Aradan asırlar da geçse, içimdeki boşluğa, onun yokluğuna alışamayacaktım belli ki. Kimseden ses çıkmayınca Atilla ayağa kalkıp kâğıtları dağıtmaya başladı.

"Bu nedir?" dedim kendime hâkim olamayarak.

“Açıklayacağım,” dedi tekrar gülümseyerek. Somurtmak istedim.

Kâğıtları dağıtma işini tamamlayınca tahtanın önüne geçerek anlatmaya başladı. “Her kâğıtta toplamda beş açıklama var. Mesut Hoca, derste anlattığı notların kilit noktalarını özetlemiş. Sizden açıklamaların altına kendi düşüncelerinizi yazıp, konuyu devam ettirmenizi istiyor. Bunu bir son dakika *quiz*’i olarak düşünebilirsiniz. Finalden önce puanınızın %10’unu etkileyecek. O açıdan zamanı iyi değerlendirmeniz lehinize olur.”

Atilla sözünü bitirdiği anda birkaç soru yükseldi. O soruları yanıtlarken sınıfın kapısı açıldı. Manno içeri girdi. Onu neredeyse bir aydır görmüyordum. O gecedan beri yüzüne, kokusuna, sesine hasrettim. Atilla’yla bakiştıklarında hem heyecandan hem de dehşetten kalbim gümbürdemeye başladı. Dudağımı ısırp önümdeki sahneye odaklandım. Atilla arkadaşça bir ses tonuyla, “Buradan deneme kâğıdını alabilirsin,” dedi. “Anlamadığın bir şey olursa, açıklarım.”

Manno herhangi bir cevap vermeden masaya uğradı. Sert bir hareketle kâğıdı aldı, Atilla’ya ters ters bakarak sıralara ilerledi ve yanıma oturdu. Atilla’nın tek yaptığı tek kaşını kaldırmak oldu. Ben ise şaşkınlıktan öylece kalakalmıştım.

Atilla elini çırpı. “Pekâlâ başlayabilirsiniz.” Saatine baktı. “Şu andan itibaren tam bir saatiniz var.” Benim hâlâ ona bakmakta olduğumu görünce bana göz kırpıp gülümsedi. Hemen başımı kâğıdıma eğdim. Manno’nun da bana bakıyor olduğunu görünce tekrar şaşırdım. Bana asla bakmazdı. Bakışlarımız kesişince, gözlerinde hafif bir kırılmanlık gördüm. Daha fazla etkisinde kalmadan başımı çevirdim. Gözlerim ondan uzak kalmış olabilirdi ancak devam eden bir saat boyunca kokusunu içime çekmekten geri kalmadım.

Manno’nun yanımda oturmasının etkisini üzerimden at-

mam uzun süre alsa da sonunda kâğıdıma odaklanabildim. Konulara aşınaydım ancak Mesut Hoca'nın bakış açısını bir türlü yakalayamıyordum. Sosyolojide ve bu tarz derslerde mutlak bir cevap yoktu. Bahsedilen konuyu kendi görüşünüze göre doğru bir şekilde yorumlamalı ve bir bütün haline getirmeliydiniz. Sıkıntıyla iç çektim. Ben aklıma en mantıklı gelen cevapları yazarken, bir saat çabucak geçti. Atilla'nın kâğıtları toplarken yüzüme baktığını hissetsem de ben ona bakmadım. Manno benden sonra kâğıdını verdi. Kalkıp gideceğini düşünmüştüm ama yanımda oturmaya devam etti. Sonra başını hafiften bana doğru uzattı. Son zamanlarda aldığım sigara kokusunu almadım bu sefer. Sadece o kokuyordu. Saf Manno gibi kokuyordu.

“Rüya değildi, değil mi?” diye fısıldadı.

O an neyden bahsettiğini anlayınca taş kestim. Ardından panik ve heyecanla tenimi ateş bastı. Elimi dudağıma götürme dürtümü engelledim. Halbuki benim de gerçek olduğunu hissetmeye ihtiyacım vardı. Sonunda gözlerimi kaldırıp ona baktığımda ifadesindeki öfkeyi, özlemi ve kırılganlığı aynı anda gördüm. Güzel Manno'm acıların pençesine öyle bir kapılmıştı ki acısını görüyor, duyuyor ama engel olamıyordum.

O kanıyordu.

Ben kan kaybediyordum.

Aynı gün kütüphanede ders çalışmaya çalışırken aklımdaki tek şey, o andı. Manno'nun bana sorduğu soru, cevap vermek yerine öylece ona bakakaldığım, ardından çekip gitmesiyle bomboş kaldığım andı zihnimden çıkaramadığım. Peşinden gitmeyi düşündüm birkaç saniye. Kolundan tutup “Hissettiğini görüyorum, duyuyorum! Ne olur bunu bize yapma!” diye haykırmak istedim. Ancak benim kalbimin de sınırları vardı.

Bedenim elverse bile, kalbim aldığı kırıklara isyan ediyordu.

Dışleyerek işkence ettiğim kurşun kalemi bir kenara koydum. Derin bir *of* çektikten sonra avuçlarımı alnıma bastırdım. Sandalyemde dikleştiğimde yanıma gelen Atilla'yı görüp gözlerimi kısıtım.

"Selam," dedi. "Zor bir gün galiba?"

Cevap olarak başımı sallamakla yetindim. Onunla uğraşacak halim yoktu. Önümdeki açık kitabı görünce gülümsedi. "Hâlâ Mesut Hoca'nın dersiyle mi cebelleşiyorsun?"

Ters ters baktığımı görünce, gülmeye başladı. "Alınma, ama kâğıdını gördüm. Biraz bakış açısına ihtiyacın var."

"Pardon?" dedim dayanamayarak. "Sen nereden biliyorsun ki? Öğretim görevlisi misin?"

"Yani, değilim tabii ki," dedi. "Ama üniversitede bu dersten A ile geçmiştim."

Atilla'nın üniversite okuduğundan bile haberim yoktu. Şaşırdığımı görünce bana doğru eğildi. "Aslında tüm cevapların doğru," dedi sır verir gibi. "Kâğıdında tek yanlış bir cümle yoktu."

"Eee, o zaman?" diye sordum gözlerimi devirmemeye çalışarak.

"Sorun da bu," dedi. "Kâğıtta sana ait bir cümle yok gibi. Hoca ne derse onu yazmışsın."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ancak sonra vazgeçip kendimi durdurdum. Atilla'nın gözlerinin içine ilk defa gerçekten bakarak konuştum.

"Burada olmanın asıl amacı ne Atilla?" diye sordum sakın bir sesle.

"Telafi, yardım, af?" dedi yumuşak bir şekilde. "Yeniden başlama fırsatı, küçük bir umut?"

"Ne umudu? Sen bana âşık filan değilsin," dedim sert bir sesle. "Seninki sadece bir takıntı."

İçimden "hastalık" demek geçiyordu ama dilimi ısırardım.

“Bunu bilemezsin,” dedi anlayışla.

Sakinliği daha çok sinirlenmeme neden oldu. Ağzımı açtım ama benim konuşmama izin vermeden o devam etti. “Kalbimin içini göremiyorsun,” dedi. “Annen ve baban öldüğünde, teyzen sana bakmak için size taşındığında, o küçücük aklımla aynı acıyı paylaştığımızı düşündüm. Benim de annem aylar önce vefat etmişti. Yalnızdım, korkuyordum.”

“Bunu pek de düzgün gösteremedin!” diye tısladım. Atilla ile ilgili en belirgin anılarım mahalle aralarında beni kabaca sıkıştırmalarını içeriyordu.

“Biliyorum,” dedi. “Zorbalık biraz annemin tarzıydı. Annemde bipolar bozukluk vardı. Bir an dünyanın en şefkatli annesiyken, bir saat sonra kendini kaybedebiliyordu. Bana, davranışlarım normal geliyordu. Sanki olması gereken oymuş gibi. Babam da annemin yasını tutarken, bendeki bozukluğu fark edemedi. Çok geç olana kadar,” diye bitirdi sözlerini.

Derin bir nefes aldım. Gözlerindeki kırgınlığı fark edebiliyordum. Babası Recep amcaı düşündüm. Mahallemizin yirmi yıllık bakkalıydı. İyi huylu, tonton bir adamdı. Ancak annesi Gülser teyzeyi tam olarak hatırlamıyordum. Tek hatırladığım, karısının intiharından sonra Recep amcanın oldukça üzgün olduğuydu. Sahi... Atilla'nın annesi intihar etmişti. Hem de Atilla evdeyken. Şimdi düşününce detayları hatırlamıştım. Teneim ürperdi.

Benim düşüncelere daldığımı gören Atilla yüzümdeki acıma ifadesini görmüş olacak ki, “Neyse,” dedi gülümseyerek. “Bu konuyu kapatalım. Af diliyor olmam, af beklediğim anlamına gelmiyor. Şimdi senin problemine odaklanalım.”

Gözlerimi tekrar kıstım. “Benim problemim derken?”

“Şu bakış açısı olayı,” dedi iki başparmağı ile işaretparmağını birbirine yaklaştırarak. “İstersen sana Mesut binbaşının kafa yapısını anlatayım, o zaman ne demek istediğimi anlarsın.”

Seçme sansım pek yoktu. Erasmus'a sorunsuz gitmek istiyorsam ortalamamı yüksek tutmam gerekiyordu. Ve bunun için de herhangi bir desteği kaçıрма lüksünü göze alamazdım.

"Peki," dedim. "Dinliyorum."

Atilla genişçe sırıttı. Gri gözlerinin içi gülüyordu. Rahatsız olmam gerekirdi ama olmadım. Bir şekilde masum görünüyordu. Ya da bilmiyorum. Belki de anlattıklarından sonra ona bakış açım değişmişti. O ciddi bir şekilde anlatırken, ben de *acaba sorunsuz bir çocukluğumuz olsaydı, gerçekten iyi arkadaşlar olsaydık nasıl olurdu,* diye düşünmeden edemedim.

Atilla'yla kütüphanede geçirdiğimiz gün salıydı. Ertesi gün Mesut Hoca'nın finali vardı. O gün Atilla'yla uzunca zaman geçirdik. Baştaki tereddüdüm bir süre sonra yerini meraka bıraktı. Gerçekten Mesut Hoca'yı iyi tanıyor ve onun konularını ele alışını bana ustaca aktarıyordu. Sonunda işimiz bittiğinde beni yurda bırakmayı teklif etti ama kabul etmedim. Henüz onun açtığı yaraları sarmak için erkendi. Arkadaş değildik ancak uzattığı zeytin dalını bir şekilde kabul etmiştim.

21

SİYAH BAHAR

Pazartesi günümü kütüphanede geçirdikten sonra öğle yemeği için yemekhanenin yolunu tuttum. Kolumun altına sıkıştırdığım notları düşürmemeye çalışırken bir yandan da bağcığı çözülen *converse*'lerimi gözümün ucuyla kontrol ediyordum. Sonunda bağcık tamamen ayağımın altına dolandı. İçten bir *of* çekerek notlarımı ve kitapları yanından geçtiğim çimenlerin üzerine bıraktım. Ardından oturup iki bağcığımı da sağlamlaştırmaya koyuldum.

Kafamı kaldırdığımda az ilerideki masada Atilla ve Tuğçe'nin oturduğunu gördüm. Az sonra Gül de onlara katıldı. Atilla, Tuğçe'yi ilgiyle dinliyor, arada sırada gülümsüyordu. Elbette, geçtiğimiz haftalarda Tuğçe beni rahat bırakmamış, Atilla'yla aynı mahallede büyüdüğümüzü öğrenmişti. Ancak Atilla'yı tavlama için, bana onu tanımaya yönelik sorular sorduğunda hiçbir fikrim olmadığını söyleyince suratını oldukça çirkin bir şekilde buruşturmuş, ardından konuyu Manno'ya getirmişti. Kasıtlı bir şekilde. Beni Atilla'dan mı kıskanmıştı? Ya da bilerek ona bir şey anlatmadığımı mı düşünüyordu? Yok artık! Bana Manno'yu hatırlatmak için imada bulunmasına gerek yoktu. Manno benim ruhumu işlemişti. Zaten her düşüncem, her ânım ondan bir parça taşıyordu.

Onları biraz daha göz ucuyla izledikten sonra, eşyalarımı toplayıp ayağa kalktım. Tam o an Atilla beni fark etti. Yanın-

dakilere hızlıca bir şeyler söyleyip o da ayağa kalktı. Tuğçe yine suratını buruşturdu. Biri bu kıza bu şekilde ne kadar itici göründüğünü söylemeliydi. Gül ise daha düşünceli bir şekilde benden tarafa baktı.

Atilla'yı fark etmiş olduğum için, kaba olmamak adına olduğum yerde birkaç saniye bekledim. Hemen bana yetiştii.

“Selam Lavin!” dedi neşeli bir sesle.

“Selam,” dedim ben de onun neşesinden uzak olan bir tonla.

“Tebrikler!” dedi hemen ardından.

Kaşlarımı çattım. “Neye tebrikler?”

Elini saçlarının arasından geçirip gergince güldü. Ardından hafifçe etrafı kontrol etti. “Sınav kâğıdına bakmış olabilirim. İyi bir iş çıkarmışsın. Tamamen A'lık bir kâğıttı.”

“Gerçekten mi?” dedim kendime hâkim olamayarak. Neredeyse yerimde zıplayacaktım. Başını salladı. “Teşekkür ederim,” dedim sevinçle.

Atilla tepkime güldü. “Hiç önemli değil, Lavin.”

Kampüste bir süre daha soruları tartışarak yürümeye devam ettik. Sonunda yurt odama ulaştığımda oldukça mutluydum. O motivasyonla, kalan sınavlarıma çalışmak için hemen harekete geçtim. Bu hafta üç finalim daha vardı, sonra tamamen özgürdüm. Takvimime baktığımda cuma günü için Hande'nin yazdığı hatırlatmayı görüp bu sefer de ben yüzümü ekşittim. Bahar şenliği umurumda bile değildi. Ama içten içte, gitmeden önce arkadaşlarımla küçük anılara sahip olmak istediğimi de biliyordum. Gözüm, açık olan bavuluma ilişti. Yavaş yavaş toparlanmaya başlamıştım. Pazar günü sabahı, hayatım boyunca nefes aldığım çevreden tam dokuz aylığına ayrılacaktım.

Haftanın bu kadar hızlı geçtiğine inanamıyordum. Final sınav-

larını vermiş, güzel bir uyku çekmiş ve şenliğe hazır bir şekilde yola koyulmuştum. Yanımda Hande ve Ayla vardı. Kampüs otobüslerinden birine binmiş, şenlik alanına gidiyorduk. Hepimiz, hem finallerin bitmesinin verdiği ferahlıkla hem de havanın verdiği canlılıkla ısıldıyorduk. Benim ek olarak içimde küçük bir umut vardı. Kalbimin minik bir parçası, hâlâ bu gece bir şeylerin değişeceğine inanıyor, Manno'yu görmeyi arzuluyordu. Onu bu hafta Mesut Hoca'nın finali dışında hiç görmemiştim. Finalde ben sorulara odaklanmışken o, kâğıdını erkenden teslim edip sınıfı terk etmişti. Yanımdan geçerken, kokusu bir şekilde burnuma ulaşmış, konsantremi mahvetmişti ama toparlamıştım.

Otobüsten indiğimizde şenlik alanını inceledik. Ciddi bir süsleme yapılmıştı. Her yerden renkli bayraklar ve ışıklar sarkıyordu. Benim üzerimde Hande'nin giymemde ısrar ettiği kırmızı elbise vardı. Elbise kalın askılıydı. Üzerime bir hırka almış, boynuma da renkli bir fular takmıştım. Hande'nin tüm itirazlarına rağmen, spor ayakkabı giymeyi başarmıştım. Ayla ve Hande benden çok daha şık olmuşlardı. Ayla benim gibi spor ayakkabı giymeyi tercih etse de üzerinde beyaz, oldukça hoş bir elbise vardı. Bir meleği andırıyordu. Hande ise her zamanki Hande'ydi. Süslü, şık ve topuklu.

İçeri girdikten sonra gözlerim Nur ve Enes'i aradı. Ortam oldukça kalabalıktı. Her köşede yeme-içme standları, sosisli büfeleri ve patlamış mısır arabaları bulunuyordu. Sol taraftan Nur'un bize el salladığını gördüm. Bizim sınıftakilerle beraber sahneye yakın bir yerdeydi. Yaklaşınca gözlerime inanamadım. Nur o kadar güzel görünüyordu ki! Üzerinde uçuk mavi ince askılı bir elbise vardı. Kumral saçları doğal bir dalgayla şekillendirilmişti. Ayla ve bizim aksimize, o da Hande gibi topuklu sandaletler giymişti. Göz kamaştırıcıydı.

Yanına gidip "Nur, ne güzel olmuşsun!" diyerek sarıldık.

Biz sarılırken arkadan Enes'in sesi geldi.

"Neredesiniz ya! Yarım saattir sizi arıyoruz!"

Enes'in arkasında Bora ve Tuğçe de vardı. Toplu kucaklaşmamıza son verip Enes'e döndük.

"Vay, kızlar ne güzel olmuşsunuz."

Gözleri ilk önce beni ve Hande'yi bulmuştu. Arkamızdan çıkan Nur'u görünce Enes'in gözleri irileşti. Ardından yutkundu. Bakışları Nur'a takılı kalmıştı. Nur'un yüzünde resmen beğenilmeyi bekleyen bir ifade vardı. Ah, canım arkadaşım! Hepimiz gülümseyerek bu ânı izliyorduk. Tuğçe boğazını temizleyince maalesef büyü bozuldu. Nur hemen bakışlarını kaçırdı. Yanaklarının kızardığını görebiliyordum.

"Ben içecek alayım," dedi yanımızdan kaçarken. Enes'in ağzı hâlâ açık gibiydi. Kolunu dürttüm. "Sen de peşinden git!"

"Ha?" dedi anlamayarak.

"Enes," dedim vurgulayarak. "Saf mısın? Gitsene peşinden!"

Enes sonunda ayılmış gibi başını salladı. Hande hemen yanıma gelip ellerini çırpı.

"Ay, çok heyecanlı! Gecenin sonunu merakla bekliyorum!"

Hepimiz kıkırdadık. Tuğçe ise durumdan pek memnun değil gibiydi.

"Ne oldu Tuğçe?" diye sordum. "Atilla'yı tavlamayınca bu akşamı bizle geçirmeye mi karar verdin?"

"Sen?.." dedi gözlerini kırıpştırarak. Sonra da verecek cevap bulamayınca, "Sana ne be!" diye cırladı. Çenesini kaldırıp Bora'ya döndü. "Yürü Bora, Gül'ün yanına geçelim."

Tuğçe'ye pas vermeden Bora'ya bir baş selamı verdim. Tuğçe'nin bu şımarık ve kıskanç halleri sıkılmıştı artık.

"İyi yaptın," dedi Hande. "En azından bu gece kafamız rahat eder."

"Bence de," diye hemen onayladı Ayla.

Kendimi oldukça enerjik hissediyordum. Gözlerim istem-

sizce etrafı taradı. Manno'yu düşünmeden edemiyordum. Hatta belki Gina'yı görürüm diye bile bekledim. Ama ne Manno'dan ne de Gina'dan bir iz vardı. Konser başladığında Hande, Ayla ve ben kalabalığın arasına katılarak sahneye yaklaştık. Enes ve Nur henüz gelmemişti. İyi vakit geçirdiklerini ümit ederek grubun sahneye çıkmasını bekledik. Manga'nın solisti Ferman sahnede görüldüğünde büyük bir alkış ve ıslık silsilesi koptu. *Dursun Zaman* parçalarına giriş yaparak kalabalığın çılgınlıkları eşliğinde performanslarına başladılar. Ben de kızlarla beraber şarkıya coşkuyla eşlik ettim.

Konserin yarısına geldiğimizde kızlarla delicesine şarkı söylüyorduk. Nur hâlâ ortalarda yoktu. Uzun süredir merakıyordum ancak beklemeyi tercih etmiştim. En sonunda kızlardan ayrılarak sessiz bir yere geçtim. Nur'u aradım. Açmıyordu. Ardından Enes'i aramayı denedim. Onun da telefonu kapalıydı. Endişelenmeye başlamıştım. Şenlik alanını dolaştım. Yemek büfelerine, tuvaletlere, hatta dışarıya bile baktım. Kızlar iyi vakit geçirdikleri için onları telaşlandırmak istemiyordum. Ancak iyiden iyiye korkmaya başlamıştım. Nur'u aramaya devam etsem de sonuç alamıyordum. En sonunda tuvaletlerin arka kısmında kalan karanlık bir alan gördüm. İhtimal vermem de orayı da kontrol etmek istedim. Ağacın kenarından görünen uçuk mavi kumaşı görünce oraya koştum. Nur ağacın dibine oturmuş, dizlerini kendine çekmiş bir vaziyette ağlıyordu. Makyajı akmıştı.

"Nur!" dedim telaşla. "Ne oldu? Biri bir şey mi yaptı?" Çılgınca etrafa bakındım.

Nur ayağa kalktı. "Hayır, hayır," dedi. "Sorun yok, kimse bir şey yapmadı."

Tekrar ağlamaya başladığını görünce onunla birlikte yere oturdum. "Canım, ne oldu sana?" diye sordum. "Enes seni üzecek bir şey mi söyledi?"

Nur'un söyledikleri hıçkırıktan duyulmuyordu. "Çok üzgünüm, Lavin!" dedi. "Ben gerçekten böyle olsun istemedim. Kendimi tutabilirim sandım. Çok özür dilerim."

Ona sıkıca sarıldım. "Şışttt, sakın ol kuzum. Ne oldu? Bana baştan anlat."

Bir süre burnunu çekti. Ardından, "Enes," dedi kısık bir sesle. "Benden hoşlandığını söyledi."

"Eee, ne güzel işte!" dedim keyifle. "Buna mı ağlıyorsun?"

"Kovdum onu," dedi hıçkırarak. "Çok kötü şeyler söyledim."

"Neden böyle bir şey yaptın, Nur?" dedim üzüntüyle. Gözlerimi onunkilere sabitledim. "Kuzum, sen de ondan hoşlanıyorsan seni tutan ne?"

Nur şaşkınca bana baktı. "Lavin, sen yıllardır Enes'i seviyordun. Ben bunu sana nasıl yaparım? Şu an aranızda bir şey olmasa bile, senelerce senden ona olan duygularını dinledim. Bu çok yanlış!"

Nur'un ellerini tuttum. "Bak canım," dedim sakince. "Sen senelerce benim kafamda yarattığım Enes'i dinledin. Biz Enes'le dostuz ve hiçbir şey yaşamadık. Enes bana hiçbir zaman sana bugün baktığı gibi bakmadı. O bana hiç âşık olmadı. Beni bir dost, bir abi gibi korudu sadece. Ben de bu durumu yanlış değerlendirdim."

Nur tekrar burnunu çekti.

"Şimdi kalkıyorsun ve yaptığın hatayı düzeltiyorsun," dedim ayağa kalkıp ona elimi uzatarak.

Nur koluyla burnunu sildi. "Nasıl yani?" dedi. "Ne yapacağım ki? Hayatta arayıp bir şey söyleyemem."

"Zaten telefonu kapalı," dedim. Nur'un ifadesi biraz daha düştü. "Ama benim daha iyi bir fikrim var."

Hızlıca şenlik alanından çıkıp ayağındaki topuklularına rağmen Nur'u koşmaya zorladım. Kampüs içindeki otobüslerden birine bindiğimizde Nur sorgular şekilde bana bakıyordu.

Sonunda ulaşmak istediğim yere geldiğimizde araçtan indik.

Laboratuvarın giriş kapısından geçtiğimizde Nur hâlâ anlamamıştı. Sonunda Enes'in arkasında olduğunu düşündüğüm sınıf kapısının eşiğine geldik.

Şaşkınlıkla, "Burada mı?" diyerek kaşlarını kaldırdı Nur.

Ayaklarımın ucunda durup kapının cam penceresinden içeri baktım. Enes gerçekten de laboratuvar sınıfının içinde, pencereden dışarı, kampüs manzarasına bakıyordu. Arkası bize dönüktü.

Başımı salladım. Fısıltıyla, "Burada," dedim. "Hadi git, bu sefer dürüst ol. Seni başka kimseye emanet edemezdim, Nur. Enes zordur ama kalbi sapasağlamdır."

Nur'un gözleri doldu. Bana sıkıca sarıldıktan sonra kararlı bir şekilde kapıya yaklaştı. O, kapıyı açarken vazgeçmesin diye kenarda bekledim. Nur içeri girdi kapıyı yavaşça kapadı. Ayağındakiler, mantar topuk olduğu için pek ses çıkarmıyordu. O kapıyı kaparken kapının camından içeriye baktım. Nur yavaşça Enes'e yaklaştı. Enes sonunda onu fark ettiğinde, arkasını döndü. Yüzü perişan görünüyordu. Kısa sürede ifadesi şaşkınlığa dönüştü. Nur'un ağladığını görünce eğilip gözyaşlarına dokundu. Aralarındaki yoğunluk kapının arkasından bile hissediliyordu. Benim de gözlerimden yaşlar süzölmeye başlamıştı. Her şey yolunda gibi görüldüğüne göre daha fazla onların özel ânına şahit olmak istemedim. Yavaşça oradan ayrıldım.

Şenlik alanına döndüğümde grup son şarkılarını söylüyordu. Hande beni görünce endişeyle bağırdı. "Lavin neredesiniz? Meraktan öldük!" Ayla da Burak'ın elini bırakarak yanıma geldi. Burak konsere yetişmişti demek ki.

"Bir yere gitmem gerekti," dedim nefes nefese.

"Eee, Nur ile Enes nerede?" dedi Ayla.

"Ha onlar mı? Onlar ayrı plan yaptı," dedim gülerek.

Kızlar imayla kaşlarını kaldırıncaya ben de sırıtmaya başladım.

Konserin kalanında dört kişi olarak takıldık. Ayla, Burak'la el eleyen biz de Hande'yle kol kola şarkılara eşlik ediyorduk. Gözlerim her an Manno'yu arasa da içimden bir ses burada olmadığını söylüyordu.

Manno parmaklarını bir kez daha masanın üzerinde kıpırdattı. Belki de bu hareketi, son yarım saatte 50'den fazla kez tekrarlamıştı. Günlerdir ailesinin davasına bakan komiserle görüşmeye çalışıyor ancak randevu alamıyordu. Sonunda çıkıp gelmiş, sabırsız ve ısrarlı bir şekilde görüşmeyi talep etmişti. Ancak beklerken dakikalar geçmediği gibi düşünceleri de ona yardımcı olmuyordu. Bugün bahar şenliği vardı. Gina gitmelerinde ısrar etse de Manno'nun Lavin'i görmeye yetecek gücü yoktu. Onun yerine soluğu karakolda almış, bir an önce davanın sonuçlanması için daha fazla uğraşmaya karar vermişti. Böylece çekip gitmesi için bir nedeni olacaktı. Türkiye'de onu tutan hiçbir şey olmayacaktı. Anne ve babasına düzenlenen cenaze törenlerine katılmamıştı. Çünkü annesinden ve babasından geriye kalanlar tabutlarını doldurmaya yetmezdi. Anne ve babasının mezarı öldükleri yerd . Manno yas tutmak, dua etmek istiyorsa elinde annesinin sevdiği bir dal krizantemle kendini orada buluyordu. Artık olmayan enkazın kenarında.

Kalbini, Lavin'i, Türkiye'de bırakıp gidecek olması bir şeyi değiştirmezdi. Boş bir beden olarak, ruhsuz bir şekilde İtalya'ya dönecek olması bir şey değiştirmezdi. O enkaz alanında ruhunun çoğunu kaybetmişti. Geri kalan ise Lavin'in hayal kırıklığıyla ona baktığını gördüğü her an tükeniyordu

Sıkıntıdan kalkıp ayakta gezindiği sırada beklediği odanın kapısı açıldı. Baş komiser Levent içeri girdi.

"Lütfen otur, Ermanno," dedi kibar bir sesle.

Manno yumruklarını sıkıp serbest bıraktı. Ardından komiserin karşısındaki koltuğa oturdu. Başkomiser Levent kırk yaşlarında, uzun boylu bir adamdı. Şakakları hafifçe kırlaşmış, saçları da tepelerden biraz seyrelmişti. Manno'nun karşısında otururken anlayışlı duruyordu. Ancak bir şey daha seziyordu Manno. Biraz daha bilgi sahibi olmak adına konuşmaya başladı.

“Bir gelişme var mı?” diye sordu düzgün Türkçesiyle.

Levent kafasını olumsuz anlamda salladı. “Maalesef. Herhangi bir organizasyon ya da grup olayı üstlenmedi. Konuyla ilgili ekibimiz de araştırmalarına devam ediyor.”

Manno sakın kalmaya çalışsa da bu çok zordu. “Olay dediğiniz bir katliam! Onlarca insanla beraber annem ve babamın öldüğü bir saldırı. Altı aydan fazla oldu ve elinizde ne bir sonuç ne de şüpheli var!”

“Haklısın,” dedi Levent, “Ancak...”

“Ancak diye bir şey yok, Levent Bey. En başta bu davayı Türk polisinin almasında ısrarcı oldunuz. Ben de arkanızda durdum. Ancak şimdi yanlış karar verdiğimi düşünmeye başlıyorum. Yarın ilk işim İtalyan Büyükelçiliğiyle görüşüp davayı onların devralmasını istemek olacak.”

Levent'in gerildiğini hissedebiliyordu. “Bak Ermanno, bu konu iki devlet için de oldukça hassas bir mevzu. Endişelendiğinin ve adaletin yerini bulmasını istediğinin farkındayım. Ancak az önce söylemeye çalıştığım şey burada farklı güç dengelerinin söz konusu olduğu.” Levent derin bir nefes alarak konuşmaya devam etti. “İnan, sana yardımcı olmak istiyorum. İtalyan Elçiliğine başvurman ortalığı karıştırmaktan başka bir işe yaramayacak.”

Manno, adamın ses tonundaki ultiatomun farkındaydı. “Burada neler dönüyor?” dedi sinirli bir sesle.

Levent tavandaki kameraya bir bakış attı. Ardından Manno'yu duymamış gibi davranarak önündeki dosyaları to-

parladı ve ayağa kalktı. “Dediğim gibi, herhangi bir haber olduğunda ilk seni haberdar edeceğiz. Geldiğin için teşekkürler.”

Manno kafası karışsa da aşırı bir tepki vermekten kaçındı. Komiserle beraber ayağa kalkıp dışarı çıktı. Adamın ondan bir şeyler sakladığına iyice emin olmuştu. Zaten komiser de onu konu dışında kalması için kibarca uyarmıştı. Karakolu terk edip bahçeye çıktığında derin nefesler aldı. Kendini kapana kısılmış gibi hissediyordu.

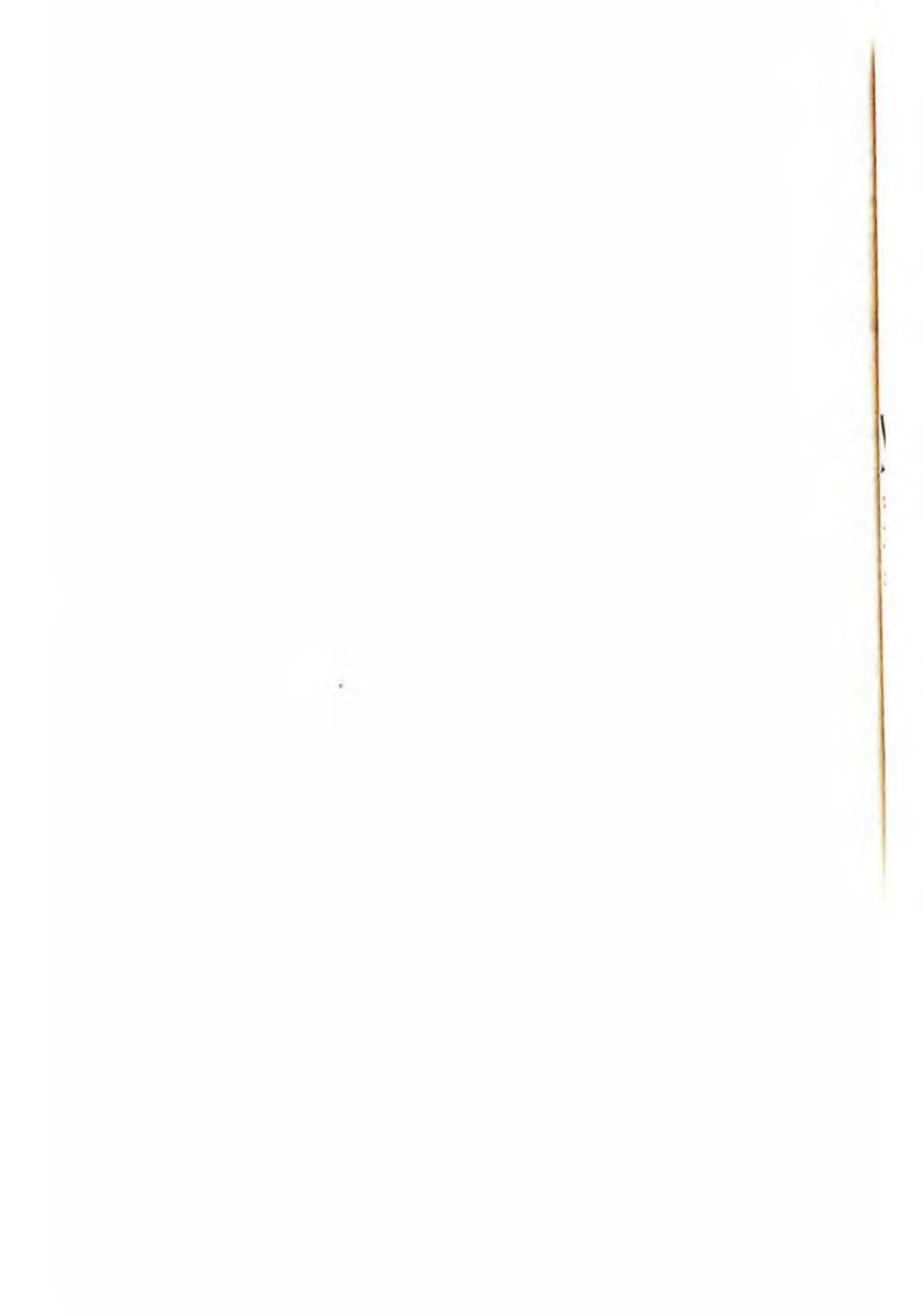
Telefonunu cebinden çıkardığında yapmak üzere olduğu şeye lanet etti. Ancak elinde pek bir seçenek kalmamıştı. Rehberden ismini buldu, cihazı kulağına getirdiğinde dişlerini sıktı. Telefon iki çalışta açıldı.

“Atilla,” dedi soğuk bir sesle.

Karşıdan anında cevap geldi. “Selam kedicik.”

22
O ÖĞLEN

Manno, Atilla'ya buluşmak istediği yeri belirteli 45 dakika olmuştu. Hava kararmış, ay yavaşça denizin üzerindeki yansımalarını göstermeye başlamıştı. Atilla'nın arabası yaklaştı. O, arabadan inip yanına gelene kadar Manno arkasını dönmedi. Sonunda Atilla gelip karşısına geçti.

“En son yaptığımız anlaşma yeterince açıktı. Bu acil durumun sebebi nedir? Yoksa defolup gitmekten vaz mı geçtin?” dedi alayla.

Manno tekrar dişlerini sıktı. İçinden gelen Atilla'nın yüzüne bir yumruk savurmaktı ama yapmadı. Atilla sadece savaşıyordu. İkisinin de sevdiği kız için savaşıyordu. Kirli savaşıyordu, hastalıklı seviyordu ancak artık Manno'nun da düzgün sevebildiği söylenemezdi.

Her şey aslında burada başlamıştı. Bu deniz kenarının önünde. 1 Kasım'da.

O kara günün öğleninde başlamıştı.

Manno o gün inanılmaz heyecanlıydı. Lavin'i ailesiyle tanıştırmakla kalmayıp bütün gece onunla böylesine özel bir günde beraber olma fırsatını yakalayacaktı. Sabah, annesinin rica ettiği işlerle ilgilenirken telefonu çaldı. Bildiği bir numara değildi. İlk önce açmak istemedi. Yeterince yoğundu. Ancak sonra meraklanarak telefona cevap verdi. Karşıdan gelen sesin sahibini tanıyordu.

Önce Lavin'e bir şey olmasından ya da onun bir şey yapmış olmasından korktu. Ancak Atilla'nın derdi bu değildi. Acilen buluşmak istiyordu. Böylece o öğlen, tam bu denizin önünde karşı karşıya gelmişlerdi. İşte tam o öğlen, Atilla, Manno'ya olası bir güvenlik tehdidinden bahsetmiş, resepsiyonu iptal etmesini söylemişti. Yine o öğlen Manno, Atilla'ya ona inanmadığını söylemiş, böyle bir durumun söz konusu olmadığından bahsetmişti.

Atilla güvenilmezdi. Tek amacı Lavin'i elde etmektir. Hem böyle bir tehdit varsa elçilik, yani bizzat babası harekete geçmez miydi? Hem Atilla bu bilgiyi gizlice elde ettiğini söylememiş miydi? Bu kötü bir şaka değil de neydi?

Ancak Atilla doğruyu söylemişti.

O resepsiyonu iptal ettirmeliydi. Annesinin, babasının ve ölen onlarca insanın kanı onun ellerindeydi. Atilla'nın o öğlen, yanından ayrılırken söyledikleri kulaklarını bir türlü terk etmiyordu.

Atilla, "Pişman olacaksın!" diye bağırmıştı. "Lavin'in hayatını da tehlikeye atıyorsun!" demişti.

Manno elbette bu uyarıya duyarsız kalmamıştı. Hem babasına hem de tüm güvenlik ekibine böyle bir ihtimali sorgulatmıştı. Babası ona güvenlik konularında endişelenmemesini, elçiliğin bir kale gibi olduğunu ve söz konusu bir tehlike olmadığını söylemişti. Manno yine de akşam Lavin'i almaya gidene kadar güvenlik ekipleriyle yakın temasta bulunmuş, Lavin'i güvenli bir ortama getirdiğinden emin olmak istemişti. Lavin'in o gece enkazın altında kaldığı senaryolar aklına geldikçe nefesi kesiliyordu. Bu korku, patlamadan sonra hâlâ kâbuslarını süslüyordu.

Bildiği tek bir şey vardı. O geceyi iptal etmeliydi. Bu yük, bu acıyla, bu utanç dolu ruhla yaşamayı imkânsızken Lavin'i nasıl sevebilirdi ki? Küçük bir zamanlama hilesi Lavin'in hayatını kurtarmıştı? Ya tersi olsaydı?

Patlama sonrası hastanede yatarken Atilla onu ziyaret etmişti. Yanına kimseyi almamalarına rağmen, o bir şekilde bunu ba-

şarmıştı. Manno, uyandığında Lavin'i görmeyi beklerken Atilla'yı görmüştü.

"Bu durum aramızda kalacak," demişti Atilla. "Seni uyararak elimden geleni yaptım. Eğer şimdi daha önceden haberin olduğunu söylersen ikimizin de başı yanar. Benim kariyerimi mahvedersin, aptallığın yüzünden buna izin veremem. Dua et ki Lavin'e bir şey olmadı. Yoksa seni kendi ellerimle öldürürdüm."

Sonra asıl yıkıcı gerçeği yüzüne vurmıştu Atilla. "Sen Lavin'i hak etmiyorsun! Nasıl bir insan sevdiği kadını böyle bir tehlikeye sokar? Ben onu öyle çok seviyorum ki onun beni dinlemeyeceğini bildiğim için her şeye rağmen sana geldim. Her şeyi riske atarak seni uyardım!"

Atilla o gün hastane odasını terk ederken hatırlattığı gerçeklerle Manno'yu ruhsuz ve kalpsiz bırakmıştı. Manno tüm yükleriyle artık boş bir kabuktan ibaretti.

Atilla omzuna dokunarak Manno'yu bu âna döndürdü. Manno irkilerek kaşlarını çatı.

"Hey," dedi. "Konuşmayacaksan beni neden çağırdın?"

"En son anlaşmamıza göre," dedi Manno soğuk bir sesle, "Sen de Lavin'den uzak duracaktın. Böylece ben de senin sırrını koruyacaktım."

Bu sefer dişlerini sıkan Atilla'ydı. "Lavin'e zarar vermiyorum ben!" diye tısladı. "Aksine senin açtığın yaraları sarıyorum."

Manno ona doğru hareketlenince ellerini havaya kaldırarak onu engelledi. "Şiddet yok, kedicik. Biliyorum son zamanlarda iyice zor çocuk oldun ama."

"Lavin'den uzak dur!" dedi Manno son defa. "İnan bana hayatımın mahvolması filan umurumda değil. Senin kariyerin de beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Lavin'i rahat bırak yeter."

Atilla sırtıttı. "Lavin zaten gidiyor, kedicik. Erasmus'la yurtdışına gidiyor. Dokuz ay boyunca burada olmayacak. Ama ben

bekliyor olacağım. Onu 11 yıl bekledim. Bir senenin daha lafı olmaz. Hem bakarsın döndüğünde seni tamamen unutmuş olur. İşim kolaylaşır.”

Manno, artık hissiz sandığı kalbine saplanan ağrıyla kalakaldı. Yaşadığı hüsrarla önce gözlerini kapadı. Ardından sıkıdığı yumruğunu hiç beklemeden Atilla'nın yüzüne savurdu. Atilla geriye düşerek küfür etti. Ancak hemen kalkıp Manno'ya karşılık verdi. Yumruklar bir süre aralarında dolaştı. İkisinin de yüzü kan içinde kalana kadar devam etti. Atilla bir komando olabilirdi ancak Manno vururken tüm öfkesini, acısını ve hüsrarını yumruklarına katıyordu. Sonunda nefes nefese, arabalarının üzerine yaslandılar. Atilla elinin tersiyle burnundan akan kanı sildi. Manno'nun da kaşı patlamıştı, akan kan gözünden aşağı kırmızı bir yol çizmişti.

“Sen beni buraya Lavin için çağırmadın, değil mi? dedi Atilla sesini toparlayarak.

“Hayır,” diye onayladı Manno. “Bir an önce gitmemi istiyorsan, bana dava hakkında bilgi ver. Neden hâlâ sonuçlanmadığını öğrenmek istiyorum.

Atilla bir süre düşündü. “Tamam,” dedi. “Elimden geleni yapacağım. Ama ben herhangi bir bilgi vermeden bir adım dahi atmayacaksın. Benden haber bekle.”

Atilla arabasıyla uzaklaşırken Manno gözüne dolan kanı sildi. Bir süre daha denizi seyretti. 6 ay önce muhteşem bir hayatı vardı. Şimdiyse katil olduğu hissinden öteye geçemiyordu.

Konserin sonuna yaklaşıyorduk. Orkestra tamamen susunca, hüznümlü bir parçanın çalacağını anlamıştım. Biraz sonra yumuşak bir piyanoyla şarkıya giriş yapıldı. Manga'nın çok bilinmedik bir parçasıydı bu; *Yad Eller*. Önceden dinlemiştim.

Sözleri benim için çok anlam ifade etmese de müziği güzeldi. Ancak şimdi Ferman söyledikçe, tüm sözler adeta kalbime saplanıyordu. Şarkı benim için yazılmıştı sanki.

Gözlerim sulanmaya başladığında Hande'nin kolundan çıkarak gözlerimi sildim. Ancak elimde değildi. Böylesine bir atmosferde, kulağımda canlı müzik çınlarken, bu sözler ruhumu dokunurken, yaşadıklarımızı hayal etmemek, kalbimin sızsısını duymamak zordu. Yaşlar yanaklarımdan hız kesmeden süzölmeye başlayınca, tuvalete gideceğimi söyleyerek ayrıldım. Yarım saat önce Nur'u bulduğum o ağacın dibine gidip kalabalıktan uzaklaştım. Sessizce ağlarken, bu gözyaşlarının son olduğuna yemin ettim. Yarından sonra artık burada olmayacak, bu kadar çok düşünmek zorunda kalmayacak, kalbimi bu kadar fazla dinlemeyecektim. Bütün gece heyecanlı bir şekilde süren bekleyişime, içimde hâlâ var olan umuda da lanet ettim. Man-no'yu iyileştirmek için giderken, ben kendimi kaybediyordum. Amacım ve niyetim bu değildi. Ancak elimde değildi işte. Özlemim, aşkım, devamlı kovsam da geri gelen umutlarım ağır basıyordu.

Burnumu çekerken şarkı bitti. Ortamdaki tüm sesler tekrar sustu. İşte o zaman arkamda birinin olduğunu hissettim. Ağaca sırtımı iyice dayayarak gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım. "Hande birazdan geleceğim, sen konsere dön."

"Gidiyormuşsun."

Onun tatlı sesinden kulaklarıma ulaşan tek bir sözcük kalbimin delice çarpmaya başlaması için yeterli oldu. Gözlerimi terk etmeyen yaşlar daha çok hızlandı. Kendimi toparlamam, sesim titremeden ona cevap vermem dakikalar aldı. Ancak o bekledi. Kıpırdamadan, beni ürkütmeden olduğu yerde durarak cevabımı bekledi. Sonunda sesimi bulduğumda, hafif bir alayla cevap verdim.

"Gina mı söyledi?"

Yanıt vermedi. Onun yerine yanıma yaklaştığını hissettim. Ağacın yanına çöktü ve benim gibi oturarak o da sırtını yasladı. Yüzünü göremiyordum. Zaten ona bakacak cesaretim de yoktu.

“İyi olacak mısın?” dedi yorgun bir sesle.

“Bilmem,” dedim dürüstçe. “Ya sen?”

Burnundan derin bir nefes aldı. “Ben iyinin ne demek olduğunu unutalı çok oldu.”

“Manno...” diyecek oldum ancak sözümü kesti.

“Konuşmama izin ver,” dedi yumuşak bir sesle. “Biliyorum, son zamanlarda sana zarar vermekten başka bir şey yapmadım. Ama senin iyi olmanı istiyorum, Lavin. Mutlu olmayı, beni unutmayı hak ediyorsun. Bana söz ver. Her nerede olacaksan artık beni düşünme. Ben eski Manno değilim. Sen de eski Lavin olma. Git ve hayatını yaşa.”

Yaşlardan önümü göremiyordum. Hıçkırmak istemiyordum ama elimde değildi. “Seni tamamen unutmamı mı istiyorsun?” dedim bağırarak. “Keşke bu mümkün olsaydı, Manno!”

“Öldüğümü farz et,” dedi. “Bir daha hiç olmayacağımı farz et.”

“Ne kadar acımasızsın!” diyerek ona döndüm. “Tüm sevdiğilerimi toprağa vermişken, bu acıyı bir kez daha yaşamamı isteyecek kadar acımasızsın!”

Yumruklarımı sıkıştırdım. Göğsüne vurmak, onu sarsmak, benden isteği şeyin imkânsızlığını haykırmak istiyordum. Ancak bileklerimi tutarak beni durdurdu. O anda yüzünü ilk defa gördüm. Loş ışığa rağmen suratının ne kadar berbat bir halde olduğu belli oluyordu. Sağ gözü kocaman şişmiş, neredeyse kapanmıştı. Yanakları ezik içindeydi. Kaşı da patlamıştı.

“Aman Allah’ım, Manno! Ne oldu?” dedim tamamen ona doğru dönerek. Dizlerimin üzerine durdum, yüzündeki yaraları kontrol ettim. Çok kötü görünüyordu. Parmak uçlarım teni-

ne değince hiç irkilmedi, aksine dikkatle beni izliyordu. Tekrar ona dokunmak istedim.

“Yapma,” diye fısıldadı acı çeker bir sesle. “Bana öyle bakma, beni bu kadar sevme Lavin!”

Parmaklarımı kalbine götürdü. “Bak burası boş artık anladın mı? Burada, bize dair hiçbir şeye yer yok artık! Keşke olsaydı. Keşke hak ettiklerini verebilseydim sana.”

Ağlamaya devam ettim. Ancak ben zaten bu durumu kabullenmiştim. O yüzden gitmiyor muydum?

“O zaman bana bir veda öpücüğü ver,” dedim sesimi toplayarak.

İrkilmiş gibi geri çekildi. Ayağa kalkıp üzerini silkelediğinde donuk gözlerle ona baktım.

“Hoşça kal, Lavin,” diye fısıldadı.

“Çünkü beni öpersen o uçağa bindirmezsin, değil mi Manno?” dedim meydan okurcasına.

Cevap vermek yerine karanlıkta gözden kaybolmayı tercih etti.

Valizime son olarak tarağımı koyup fermuarı kapattığımda ellerim titriyordu. Hande'nin de valizi hazırды. Kapının önüne koyup telefonumu kontrol ettim.

“Hazırsanız çıkalım,” dedi teyzem.

Teyzem dün gecedен gelmiş, geceyi tek kişilik yatağında bana sarılarak geçirmişti. Neyse ki sabah kalktığımızda ağlamaklı değildi. Yoksa onu bırakıp gitmek çok daha zor olacaktı. Bırakıp gitmekte zorlandığım bir tek o yoktu ne yazık ki...

Nur ve Ayla bizi aşağıda bekliyorlardı. Burak ve Enes de gelmişti veda etmeye. Hep beraber aşağıya inip Burak ve Enes'in arabalarına bindik. Teyzem yol boyunca elimi sıkıca tutarak

Hande'yle ikimize yüzlerce nasihatte bulundu. Havalimanına ulaştığımızda, yine cümbür cemaat içeri girdik. Bilet işlemlerimi halletmemiz uzun sürmedi. Uçağın kalkmasına henüz vakit vardı ancak yeni havalimanı büyük olduğu için geç kalmak istemiyordum. Aslında geç kalmak filan da değildi derdim. Daha fazla arkama bakmak, şu lanet umuda tutunup etrafta onu aramayı istemiyordum. Hande de bu gerginliğimi anlamış olacak ki bir yerde oturmayı teklif etmedi.

Pasaport kontrolüne geldiğimizde herkesin gözü yaşlıydı. Nur ağlıyordu. Ayla ağlamasa bile suratı perişandı. Teyzem ikide bir, "Her gün ara, tamam mı kızım," diye saçlarımı okşuyordu. Hande ailesiyle Bursa'da vedalaşarak en iyisini yapmıştı. Şimdi iki gözü iki çeşme havalimanında ayrılık sahnesi yaşamaktan iyiydi. Sonunda herkese sarılıp sıraya girdiğimizde arkama bakmamak için içimden defalarda kendimi telkin etmek zorunda kaldım. Orada değildi emindim, bana vedasını etmişti. Hayatımdan sonsuza dek çıktığını söylemişti. Ama benim hayatımda kimin kalıcı olacağı onun vereceği bir karar değildi. Ermanno Renzo, her haliyle, kusurlarıyla, hatalarıyla benim biricik aşkımdı. Bu yolculuğa onu tekrar kazanmak için çıkıyordum. Kaybetmek için değil.

O gün İstanbul Havalimanı'nda tüm çağrılara rağmen Amsterdam uçağına binmeyen bir yolcu vardı. Görevlilerin alanda ismini defalarca anons etmelerine karşılık, yolcu bekleme koltuğundan kalkmadı. Sonunda uçak kapılarını kapattığında pisti gören pencereye yaklaştı. Saatlerdir başında olan şapkasını çıkartıp yere attı. Saçları biraz daha uzamıştı. Lavin'in alışık olduğu boyuta gelmemişti ancak yine de dokunsa severdi, biliyordu.

Oysa, Lavin huzursuzca etrafına bakarken kendini belli et-

memek için ne kadar zorlanmıştı. Ona koşup onu kollarına almamak, kokusunu içine çekmemek için kendini zor zapt etmişti.

Uçak havalanırken gözleri yaşlarla doldu. Kalbine büyük bir ağırlık çöktü. Demek böyle olacaktı. O terk etmeden, Lavin onu terk etmişti.

Parmaklarını dudaklarına götürdü. Ardından cama bastırdı. Lavin hissedemese bile ona son bir öpücük verdi. Veda öpücüğü.

Ardından gözyaşlarını daha fazla durduramadı. Elleri pence-reye dayalı, dizlerinin üzerine çöktü. Güvenlikler gelip onu kaldı-rana kadar bir çocuk gibi hıçkırarak ağladı.

23
YAS

Lavin gideli bir aydan fazla olmuştu. İlk günlerini tamamen bilinçsiz geçirdi Manno. Ne yediğinin, ne konuştuğunun, nereye gittiğinin ya da nerede uyuduğunun farkında bile değildi. Anne ve babasının gidişinden daha farklıydı bu boşluk. Onları kaybettiğinde kalbinde koca bir delik açılmış, nefesini kesmiş, yaşamayı zorlaştırmıştı. Ancak Lavin'in gidişi bir boşluktan öteydi. Kalbi kara deliğe dönmüştü adeta; Manno zaman, mekân ve hayat algısını yitirmişti. O delikte sonsuza kadar kaybolmuş gibiydi.

Telefonu ısrarla üçüncü kez çaldığında tavana sabitlediği gözlerini kapadı. Zil sesi inanılmaz rahatsız ediciydi. Belki de günlerdir geçmeyen baş ağrısından böyle hissetmesi. Alnını ovuşturarak telefonuna uzandı.

“Evet Gina?” dedi İtalyanca.

Gina'nın sesi neşeli ve canlı geliyordu. Ancak Manno hiç öyle hissetmiyordu.

“Hayır,” diye cevap verdi genç kızın sorusuna. “Henüz Roma'ya dönmeyi düşünmüyorum. Yaz okulunda kalan derslerimi vermem gerekiyor.” Sabırla karşı tarafı dinledi. Gina yine onu ne zaman Roma'ya döneceği konusunda sıkıştırıyordu.

“Biliyorum, öyle konuştuk ancak okul konusunda da tam kararımı vermedim,” dedi bıkkın bir şekilde. “Kapatıyorum Gina,” dedi en sonunda.

Karşısındaki kızın ısrarcı olmaya devam edeceğini biliyordu. Telefonu kapatıp az önceki yerine koydu. Ardından omuzlarını düşürüp dizlerini kendine çekerek oturdu.

Yine salonda uyuyakaldığı için tutulan boynunu esnetirken, ellerini saçlarına geçirip derin nefesler aldı. Sonra belli belirsiz gülümsedi. Saçları tekrar Lavin'in sevdiği gibi uzamıştı. Bazen Lavin'in onu seviş şekli, kendine olan nefretine galip geliyordu. O küçücük zafer anlarında aynadaki yansımasına bakabiliyor, Lavin onu görse ne düşünür diye hayal etme hakkını kendine tanıyordu.

Günlük rutinlerini tamamladı. Soğuk duşunu aldı. Ayılmak için kahvesini içti. Dişlerini fırçaladıktan sonra bilgisayarını açtı. Gina'ya bahsettiği yaz okulu konusu doğrudu ancak hangi derslerden kaldığı konusunda bile en ufak bir fikri yoktu.

Lavin'in gidişiyle sadece ruhen ve kalben dağılmamış, zihin bütünlüğünü de yitirmişti. Sonunda kafasını toparlayarak, Levent Komiseri aradı. Son görüşmelerinden sonra, birkaç defa daha telefonla görüşmüşler, onun haricinde bağlantı kurmamışlardı. Ne yazık ki henüz yeni bir gelişme yoktu. Tek bildikleri patlamanın içeride gerçekleştiği idi. Ancak enkaz altında intihar bombacısına ait bir kalıntı, hatta doku dahi bulunamamıştı. Defalarca soruşturmasına karşılık, herhangi bir kamera görüntüsü hakkında bilgi vermiyorlardı. Oysa elçiliğin güvenlik görüntüleri merkezi bir ağa bağlıydı. Yani emniyetin bu görüntülere ulaşmış olması gerekiyordu. Gizlilik kisvesi altında herhangi bir bilgi vermiyorlardı.

Manno bu davayı düşündükçe kafası daha çok karışıyor, içinde bulunduğu çıkmaz sonsuz bir düğüme dönüşüyordu. Ona kalırsa içeriden birinin ihaneti söz konusu olabilirdi. Ancak şüphelerini doğrulayabileceği güvenilir bir kaynağı yoktu. Bir an önce ondan saklanan gerçeklerin peşine düşmesi gerekiyordu; Atilla'dan haber beklemekle aptallık etmişti.

Babasının eski danışmanları da dahil birçok kişiden yardım istemesine rağmen, henüz sonuca ulaşamamıştı. Lavin'le aynı havayı solurken daha güçlü savaşıyordu. Onun varlığı bile onu ayağa kaldırmaya yetiyorken, şimdi adeta enkaz gibiydi. Nereden başlaması ya da devam etmesi gerektiğini bilmiyordu.

Her gece uykuya dalmadan önce, ya da her sabah gözlerini açtığında ilk onu düşünüyordu. Gününün nasıl başladığını, ne giydiğini, neler yediğini, tatlı yerken yüzünde oluşan o şirin ifadeyi, gülümsediğinde yanağının kenarında beliren küçük gamzeyi, kaşlarının üzerine gelen ipek perçemlerini, narin ellerini, ona dokunan parmaklarını... Öyle çok düşünüyordu ki bazen düşünürken kayboluyor, gerçeğe dönmesi zorlaşıyordu. Onun mutlu olmasını istiyordu. Kendisini unutacak kadar mutlu olmasını, gözlerinin yine gülerek bakmasını istiyordu. Ama bu istekler ona pahalıya patlıyordu. Onu mutlu düşünürken hafifleyen kalbi, yine onsuz olmanın verdiği acıyla patlayacak gibi oluyordu.

Şu an nerede olduğunu biliyordu. Hollanda'nın sıcacık bir şehri olan Maastricht'deydi. Yaz boyunca bir ailenin yanında kalıyor, sabahları bir hediyelik eşya mağazasında çalışırken, öğleden sonra da ailenin küçük kızına bakıcılık yapıyordu. Lavin'in iki işte çalışarak kendini meşgul etmeye çalıştığının farkındaydı. Bu bilgilere ulaşmak için, Lavin gittikten bir hafta sonra, babasının eski bir dostu olan Dedektif Martelli'den yardım istemişti Manno. Martelli, Lavin'in uçağa binmesinden itibaren neler yaptığıyla ilgili raporu, bir saat içinde Manno'ya iletmişti. Elbette Lavin'in peşine kimseyi takmamıştı. Tek istediği onun iyi olduğunu bilmektir.

Öğleden sonra kampüse girdiğinde hâlâ aklında Lavin vardı. Psikiyatristi depresyon eşiğinde olduğunu söyleyip sosyalleşmesi konusunda ısrar etse de onun tek istediği, ya unutana kadar koşmak ya da uyumaktır.

Öğrenci işlerine gidip kayıt konusunu hallettikten sonra en azından kaldığı dersler konusunda bilgi sahibi oldu. Bu yazı okulda geçireceği kesinleşmişti.

Bahçeye çıkıp derin bir nefes aldı. Bugün hava oldukça sıcaktı. Ancak güneşin parlaklığı bile Lavin'i hatırlatıyordu. Ona ilk görüşte, tam da böyle bir anda âşık olmuştu. Birkaç saniyeliğine o âna döndü.

Pantheon'un önündeki kafede, yan masasında oturan Lavin, güneş yüzüne vurduğu için gözlerini kırptırıyordu. Gözlerine değen ışık, o sade ama bir o kadar da derin göz rengini ortaya çıkarıyor, hafifçe çatılmış kaşları da yüzüne tatlı bir şirinlik katıyordu. Güneşin oluşturduğu yanılsama yüzünden Manno'yu fark etmeyen Lavin, genç adamın onu nasıl da dikkatle izlediğinin farkında değildi. Halbuki Manno, o kısacık anda, genç kızın saç tellerinin rüzgârla nasıl dalgalandığını, dudakları küçük bir gülüşle kıvrıldığında nasıl güzel görüldüğünü, sinirlendiğinde burnunun nasıl da can alıcı bir şekilde kıristığını fark etmişti. İşte tam o an, Manno kalbini Lavin'in ellerine teslim etmiş, sadece bunu biraz geç anlamıştı.

Derin bir nefes alarak gerçeğe döndüğünde, karşısında kararlı bir tavırla duran Ayla'yı gördü ve gözleri istemsizce büyüdü. Lavin'in arkadaşlarına uzun zamandır tek kelime etmemişti. O yüzden ne yapacağını bilmez bir şekilde olduğu yerde kaldı.

Ayla'dan herhangi bir tepki gelmeyince, "Selam Ayla," dedi yumuşak bir sesle. "Bir şey mi oldu? "

Ayla işaret dili kullanmaya gerek duymadan başını salladı. Ardından parmaklarını kaldırarak "Biraz konuşabilir miyiz?" dedi. Hareketlerinden öfkeli olduğu anlaşılıyordu. *Eğer konuşabilseydi bu durum sesine de yansır,* diye düşündü Manno.

Başını sallayıp bahçedeki masalardan birine ilerledi. Ders çalışan bir grup öğrenci dışında bahçede kimse yoktu. Ayla da peşinden geliyordu. Bir masanın önünde durup, onay istercesi-

ne Ayla'ya döndüğünde, Ayla etrafına baktı. Rahat konuşacaklarından emin olduktan sonra yavaşça karşısına oturdu. Manno hem sabırlı hem de sabırsız hissediyordu. Acaba Lavin'den bir haber mi vardı? İyi olduğunu bilse bile yüzde yüz emin olamıyordu. Yüzünün endişeden kasılmasına engel olmak istedi. Rahat görünmek, her zamanki rolünü oynamak istedi. Ancak böylesine merak ederken, rol yapmak zordu.

"Sen de mutlu değilsin," dedi Ayla işaretlerle. "Neden ona bunu yapıyorsun?"

Manno'nun yüzü ciddi bir hâl aldı. "Lavin iyi mi?" diye sordu usulca.

Ayla'nın ifadesi ânında sertleşti. "Bunu şimdi mi soruyorsun?" dedi seri hareketlerle. "Onunla her gün konuşuyorum," diye devam etti. "Her geçen gün sesindeki ruhun ölüşüne, cansızlığına, mutsuz bir hayatı yaşadığına şahit oluyorum. Senden uzaklaştı ama senden kaçamadı!"

Manno nefessiz bir şekilde, ellerini ve parmaklarını kullanarak hararetle derdini anlatan Ayla'ya bakıyordu. Ne diyeceğini, nasıl davranacağını şaşırmıştı. Ayla'nın anlattıkları boğazına koca bir yumru gibi oturmıştı.

"Bensiz daha iyi olacak," dedi usulca. "Zaman yaralarını iyileştirecek, beni unutacak."

Ayla acı bir şekilde güldü. "Onu hiç tanımadığın belli," dedi yüzünü buruşturarak. "O senden asla vazgeçmeyecek."

Sonra derin bir nefes alarak ayağa kalktı. "Etrafına bir bak! Yedi aydır tek bir ipucunun olmadığı bir davanın peşinden koşuyorsun. Kendine, *gideceğim* diye yalan söylüyorsun, ama çekip gidemiyorsun. Herkes tarafından kandırıldığın halde hâlâ bir yalana inanıyorsun."

"Neden bahsediyorsun?" diyerek ayağa kalktı Manno da. "Ayrıca sen dava detaylarını nasıl biliyorsun?"

Ayla gitmek için geriye bir adım attı ama el işaretlerine de-

vam ediyordu. “Kendini bir yas baloncuğunun içine hapsedmişsin. Gerçekleri göremiyorsun. Bu kadarını söyleyerek bile Burak’ı yeterince tehlikeye attım. Gerisini sen çöz. Umarım Lavin’in sana verdiği sevgiye değiyorsundur.”

Manno, Ayla’nın söylediklerinin acısıyla gözlerini kapatıp açtı. O sırada, Ayla’nın çoktan uzaklaştığını görünce arkasından bağırdı. “Burak kim?”

Ayla ona doğru döndü. Bir süre tepkisizce Manno’yu izledi. Ardından cevap vermeden ilerlemeye devam etti.

Manno o günün tamamını Burak’ın kim olduğunu düşünerek geçirdi. Okulda Burak diye birini tanımıyordu. Yoksa tanıyor muydu? Hatırlamıyordu. Son aylarda kimseye dikkat etmemişti ki... Türkiye’ye geldiğinden beri, tanıştığı, görüştüğü herkesi tek tek düşündü. Babasının ekibinde öyle biri yoktu. Zaten çalışanlarının çoğu İtalyan’dı. Tedavisiyle ilgilenen doktorları, hatta psikiyatristleri bile zihninden geçirdi. Hastaneden aldığı raporları inceledi. Yine o isme ulaşamadı. Sonunda emniyetten biri olabileceğini düşünüp Komiser Levent’i aramaya karar verdi. Telefon açıldığı anda, “Merhaba,” dedi aceleyle. “Size bir şey danışmak istiyorum.” Levent dinlediğini belirtince konuşmaya devam etti. “Ekibinizde, davayla ilgilenen Burak diye biri var mı?” diye sordu. Levent’ten olumsuz cevap gelince Manno teşekkür edip telefonu kapadı. Sıkıntıyla koltuğa çöktüğünde, aklına geriye kalan tek bir çözüm geliyordu.

Telefonu tekrar eline aldı. “*Ciao Martelli,*” diye İtalyanca konuşmaya başladı. “Senden son bir iyilik isteyeceğim.”

Manno, Martelli’nin devletle ilgili davalar hakkında bilgi sahibi olup olmadığını bilmiyordu. Yine de şansını deneyerek, Martelli’ye olabildiğince az bilgi verdi ve Burak’ın kim olduğu-

nu bulmasını istedi. En önemli soru da Burak denilen kişinin, dolayısıyla da Ayla'nın, davanın ayrıntılarından nasıl haberdar olduklarıydı.

Martelli isteğini kabul etmiş, ertesi gün arayacağını söylemişti. Manno o gece neredeyse hiç uyuyamadı. Sabaha karşı 5:00 gibi telefonu çaldığında yataktan ok gibi fırladı.

"Anlaşılan o ki senden saklanan birçok şey var," dedi Martelli mutsuz bir sesle.

Manno nefesini tutarak bekledi.

"Burak Sarızeybek hastanede kaldığın sürece nöbet tutan sivil polislerden biriymiş."

Manno, polisi hatırlayarak bir iç çekti. Tabii ya, o polisi aynı zamanda Ayla'nın yanında görmüş ama nereden tanıdığını çıkaramamıştı. Şimdi her şey yerli yerine oturuyordu.

"Ancak konu bununla sınırlı değil. Patlamayla ilgili dava büyük bir gizlilikle sürdürülüyor."

"Bunun gayet farkındayım," dedi Manno ciddi bir sesle.

Manno'nun çıkışından sonra Martelli'nin ses tonu da değişti. "Manno, bu konu en başından beri Türk ve İtalyan hükümetinin alanında olduğu için burnumu sokmadım. Bu saatten sonra da karışmayı düşünmüyorum. Ancak öğrendiklerim çok hassas bilgiler. Sana verebileceğim en önemli tavsiye, davayla ilgilenen komiseri zorlayıp gerçeği öğrenmen."

Manno, "Ne gerçeği?" diye gergince sorunca, bu sefer Martelli derin bir nefes aldı. "Öğreneceklerin pek hoşuna gitmeyecek ancak konsolosluğa yapılan saldırı bir terör eylemi değil. Hatta bir saldırı bile değil. Hikâye çok daha farklı."

Manno, "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla. "Ne hikâyesi? Nasıl olur?"

Manno daha fazlasını soramadan Martelli telefonu kapattı. Kapatmadan önce söylediği tek şey, "Bu konuyu sessizce halletmen annenin anısı için yararına olur," dedi. Geriye merak-

tan ve endişeden çılgına dönmüş bir genç adam bıraktı.

Manno saat yediyi vurduğu anda yola çıktı. Levent'in odasının önünde beklemeye başladı. Bu bekleyiş, aylardır bu karakolda hissettiklerinden çok daha fazla duyguyu barındırıyordu. Martelli'nin söyledikleri kafasında dönüp duruyor, hem paranoyaya hem de delicesine düşüncelere yol açıyordu. Yerdeki fayanslar Manno'nun adımlarıyla ısınmıştı. Ne oturacak ne de ayakta bekleyecek sabrı vardı. Sonunda Levent Komiser içeri girdiğinde adamın şaşkın bir hali vardı. Elindeki fırın poşetini masasının üzerine bıraktı. Daha kahvaltısını bile yapmamıştı.

"Hoş geldin, Ermanno. Arkadaşlar bir saattir beni beklediklerini söylediler. Bir problem mi var?"

Manno hiç beklemeden konuya girdi. "Evet, var. Bana hemen gerçeği anlatmanızı istiyorum."

Levent'in ifadesi değişti. "Ne gerçeği?" dedi. "Tüm detaylardan haberin var zaten."

Manno sabırsız bir nefes alarak ona bir adım daha yaklaştı. "İtalyan hükümetiyle beraber çalıştığının ve her şeyi gizlediğinizin farkındayım. Siz de gerçeği öğrenmek için birçok kaynağımın olduğunun farkındasınız. Daha fazla uzatmayın. Anlatın!"

Levent Komiser bir süre düşündükten sonra başını salladı. Ceketini çıkarıp masasına oturdu. Ardından Manno'ya da oturmasını işaret etti.

"Sanıyorum ben söylemesem de gerçeklere çok yaklaştımsın. Öncelikle bu konunun gizli kalması, Türk Devleti'nin almış olduğu bir karar değil. İtalyan Devleti'nin isteği üzerine gizliliğini koruyoruz."

"Benden bile mi?" diye gözlerini kıstı Manno.

"Özellikle senden," diye cevapladı Levent.

Manno, "Anlayamadım?" diye tepki verince Levent sözüne devam etti. "Bu olay tamamen babanla ilgili. Senin de son bir

seneye kadar babanla inişli çıkışlı bir ilişkin varmış. Bu açıdan İtalyan hükümeti konunun sana açıklanmasını sakıncalı buldu.”

Manno olduğu yerde gerildi. “Ne demek babamla ilgili? Daha açık konuşur musunuz?”

Levent sıkıntılı bir nefes aldı. “Anlatabilirim. Ancak dayanabilirsen olay âni görüntüleri de mevcut.”

Manno yutkundu. “Görmek istiyorum.”

Levent telefonuna uzanıp kısa bir görüşme yaptı. Ardından bir memur kapıyı çalıp masaya bir *flash disk* bıraktı.

Levent acele etmeden *flash*’ı aldı. Memur çıktıktan sonra bilgisayarına taktı. Ekranı Manno’ya çevirdi. Birden görüntüde konsolosluğun balo salonu belirdi. Annesi babası gülerек misafirleriyle ilgileniyorlardı. Manno midesinde kocaman bir kramp hissetti. Onlara olan özlemi bu görüntüyle sancılı bir şekilde depreşti. Ağlamamak için gözlerini kırıştırdı. Ekranda babasının asistanı Jody belirince Levent, “Şimdi dikkat et,” diye araya girdi.

Jody, çiftin yanına gitti. Ardından babasına diğerlerinin duymayacağı kadar kısık sesle bir şey söyledi. Babasının, asistanının peşinden gittiğini gören Manno’nun kalp atışları hızlandı. Belki de patlama konusunda istihbarat aldıkları an bu andı. Biraz sonra kameralar onları takip etti. Ancak Manno’nun beklediği gibi güvenlik odasına gitmediler. Doğruca mutfağa ilerlediklerinde Manno’nun kaşları çatıldı. Görüntü bu sefer mutfağın içindeydi. Kamerada ses yoktu ancak Jody ellerini çırparak ve bağırarak mutfaktaki tüm personeli dışarı çıkarırdı. Ardından kapıyı kapatıp kilitledi. İşin ilginç, babası kapı kapanana kadar bu olanlara kayıtsız kaldı. Ardından Jody’ye doğru ilerleyerek bağırmaya başladı. Ne söylediği duyulmasa da kadına hesap sorduğu belliydi. Jody, babasının kollarına atlayıp, onu öpmeye başladığı anda Manno’nun şaşkınlıktan ağzı açıldı. Asıl şaşırtıcı olan babasının bu durum karşısın-

da verdiği tepkiydi. Jody'yi itmek yerine, ona bir süre karşılık vermiş, ardından kollarından kibarca sıyrılarak, bir şeyler anlatmaya başlamıştı. Manno'nun gördükleri karşısında kanı dondu. Devamında Jody, babasına bağırmaya ve ağlamaya başladı. Babası yanına gidip kadını sakinleştirmeye çalışsa da Jody bir histeri krizi geçiriyor gibiydi. Babası kadını omuzlarından kavradı, kapıyı işaret etti. Muhtemelen oradan çıkmaları gerektiğini anlatıyordu. Ancak Jody, dinliyor gibi değildi. Aniden ayağa kalktı ve Manno'nun babasını itip elindeki anahtarı yanmakta olan fırın şöminesinin içine fırlattı. Babası peşinden gidip onu durdurmaya çalışsa da her şey saniyeler içinde gerçekleşiyordu.

Sonra kameradaki görüntü değişti. Artık ekranda mutfağa çıkan koridor görünüyordu. Annesi panikle mutfağın diğer tarafından kapıya vuruyor, arkasını dönüp güvenliklere bağırıyordu. Bir sorun olduğunu fark etmiş olmalılardı. Kamera tekrar mutfağı gösterdiğinde babası kapıdaydı. Annesine bir şeyler söylüyordu.

Tam o anda Manno, Jody'nin mutfak makasını aldığını gördü. Gözleri irileşti. Jody gözlerini silerek, kendinden geçmiş bir halde ocağın bulunduğu tarafa ilerledi. Manno bir şey yapmak, onu durdurmak istedi. Yumruklarını sıktı ama elbette her şey faydasızdı. Jody'nin tek bir hamleyle gaz borusunu kestiğini görünce, kalbi bir anlığına durdu.

Babası ilk saniyelerde durumu fark etmedi. Tüm dikkatini karısını sakinleştirmeye vermişti. Sonra gaz kokusunu almış olacak ki birden başını çevirdi. Gözlerindeki ifade sona yaklaştığını fark etmiş gibi çöktü. Olağan gücüyle bağırmaya başladığında, kamera babasının yüzüne yaklaştı. Manno ilk önce Jody'ye bağırđını sanmıştı. Sonra babasının dudaklarına bir kez daha odaklandı.

"Kaç!" diyordu babası.

Karısını oradan uzaklaştırmak istiyordu. Ancak işe yaramadı. Bir dakika geçmeden kamera görüntüleri alevlerle kaplandı.

Manno evine döndüğünde kendinde değildi. Başı zonkluyordu; tüm eklemleri acıyla sızlarken bayılma hissiyle savaşıyordu. Çalışma masasına gidip, aile fotoğrafını eline aldı. Fotoğraf Manno'nun lise mezuniyeti hatırasıydı. Annesi mutlu, babası ise gururlu görünüyordu. Çerçeveye daha fazla bakamadı, bütün gücüyle duvara fırlattı. Çarpmanın etkisiyle çerçevenin kırılmasını izlerken dizlerinin üstüne çökerek ağlamaya başladı. Yedi ay önce hayatının bittiğini düşünüyordu. Daha kötüsü olacağı, daha rezil hissedeceği aklının ucundan geçmezdi. Şimdiyse, kalbinde koca bir oyukla nefes almaya çalışıyordu.

O kadar insanın ölümüne, anne ve babasının ölümüne, bir kiskançlık krizi mi neden olmuştu? Tüm olayın üstünü örtüp herkesi kandırdıkları için siyasetten nefret ediyordu. Annesini aldattığı, onu ailesiz bıraktığı ve onlarca insanın ölümüne neden olduğu için babasından nefret ediyordu. Ama en çok da gerçeği daha önceden öğrenmediği için kendinden nefret ediyordu. Acısının arkasına öylesine saklanmıştı ki bu dünyada onu mutlu eden, yaşadığını hissettiren yegâne varlığı ölesiye kanatmıştı. Şimdi sadece ailesinin değil, Lavin'in de yasını tutuyordu.

Onu özgür bırakmıştı.

Hayır, onu kaybetmişti.

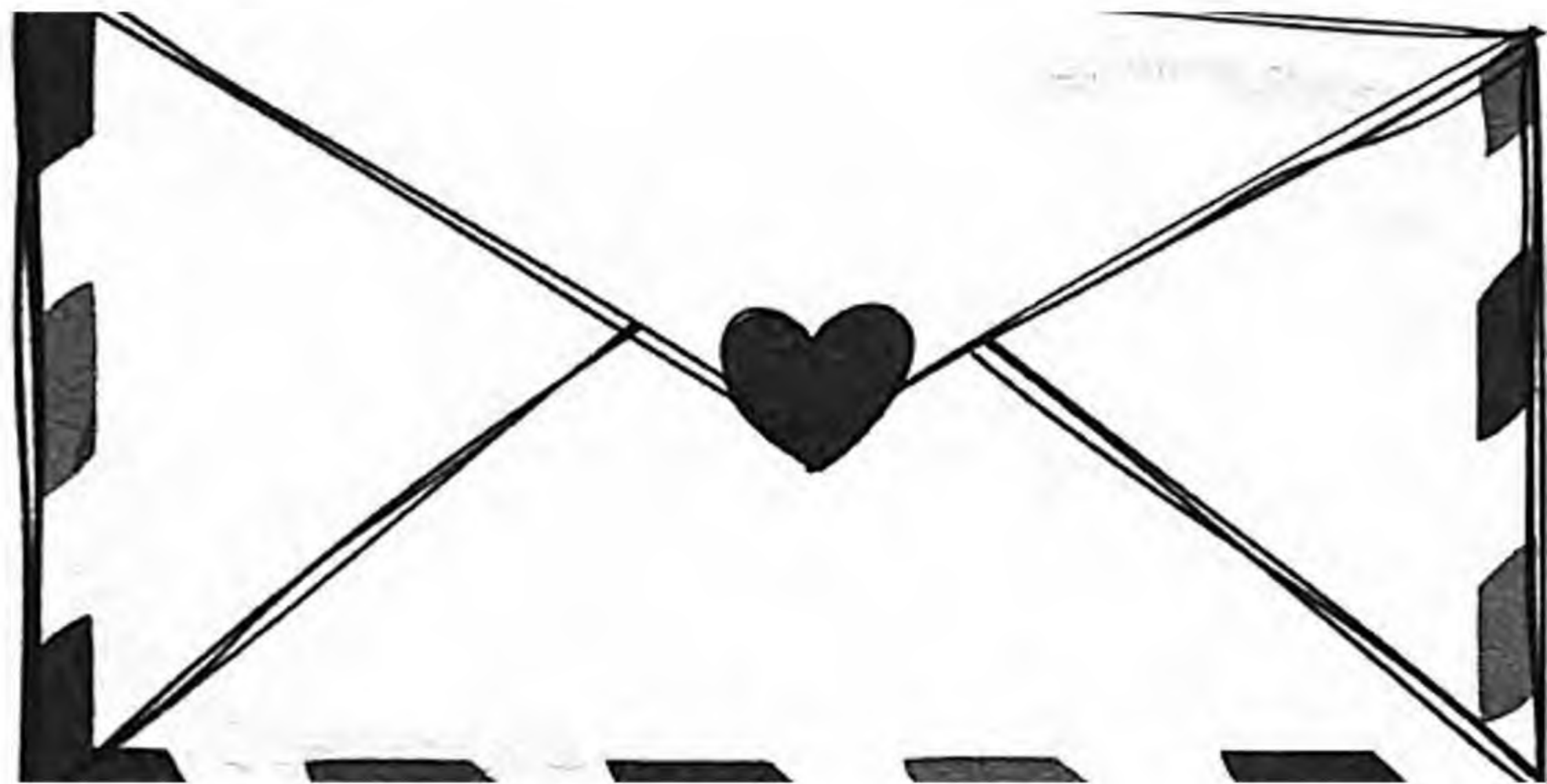
Bir daha asla sahip olmayacağına emin olduğu o büyüğü öldürmüştü.

Telafi edeceği bir ömür vardı.

From: Lavin Ateş

03.07.2019

Dear: Ermanno Renzo

Tesoro,

Yaklaşık iki aydır, yaptığım her şeyi defterime yazıyorum. Niyetim sana mektup yazmaktı ancak kendimi hazır hissedememiştim. Bir süre defterimin arkadaşlığına sığındım. Ama artık seni içimde biriktirmekten yoruldum. Tüm yüklemelerimi satırlara dökmek, sana ulaşacağından emin bile olmadığım bu mektupları yazarak, kalbine uzaktan da olsa dokunabileceğimi düşünmek istiyorum.

Şimdi tam 61 gündür seni görmemenin, ruhuna yakın olmamanın olmanın verdiği hüznle günlerime devam ediyorum. Buraya seni unutmak için gelmedim. Belki aptalca bir inanış, ama senin de beni unutmayacağını biliyorum. İtiraf etmeliyim, seninle o geceyi geçirene, acını o kadar yakından tadana kadar gitmekte kararsızdım. Ama sonra, yanında olduğumda çektiğin ızdırabı gördüm. Davranışların aksini söylese de gözlerindeki aşkın ısıltısını, beni kendinden koruma savaşını gördüm. O anda seni serbest bırakmam gerektiğini anladım. Şimdi, yapmaya çalıştığım fedakarlığın sonucu olarak özleminle doluyum. Ama ne başka bir toprak ne başka bir hava, kokunun burnumdan silinmesine, görüntünün hafızamdan gitmesine engel değil.

Bugün, yarın ya da yıllarca senden uzak kalsam bile, bir gün kalplerimizin birbirini bulacağını biliyorum.

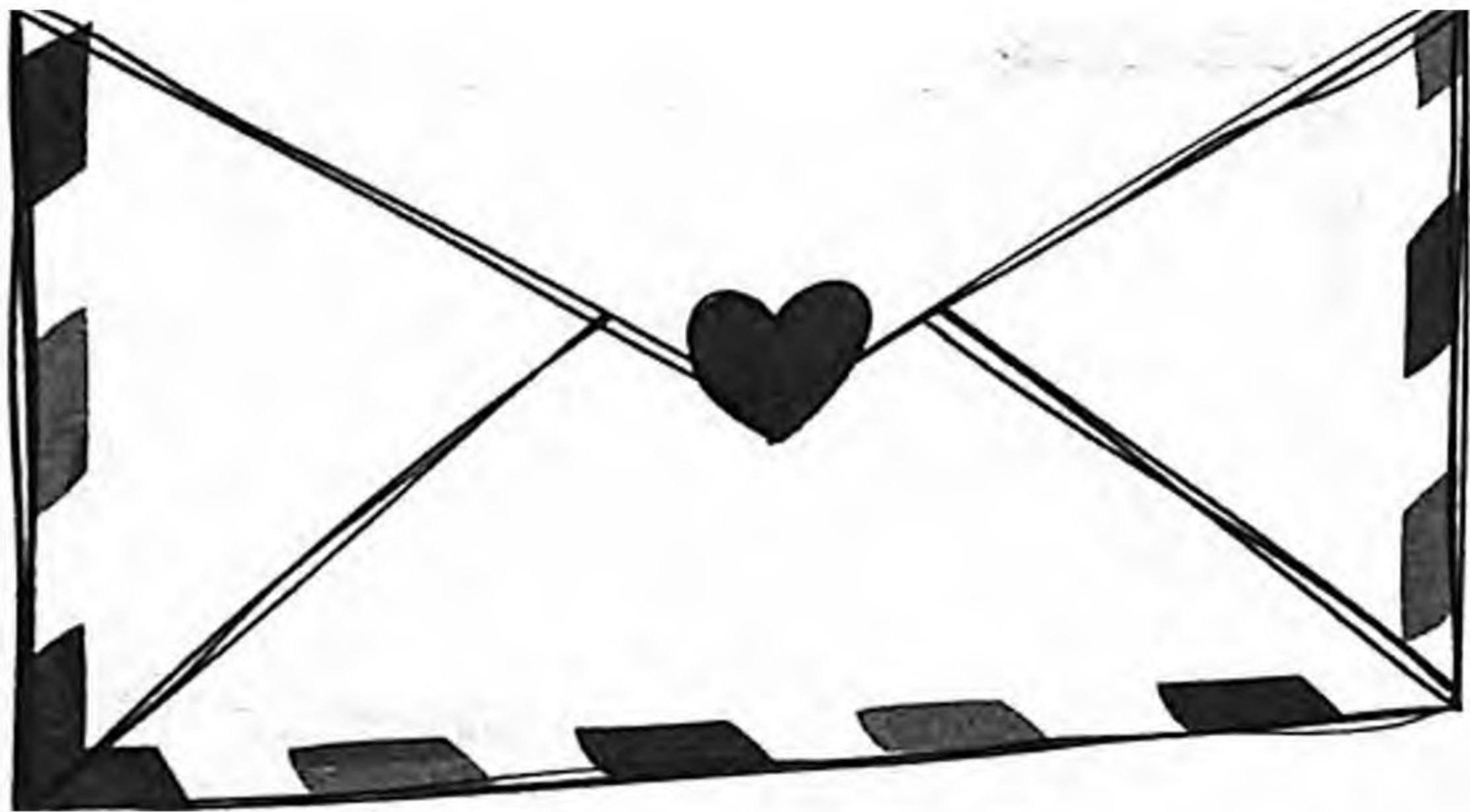
Seni sonsuzluğun sonuna kadar seviyorum.

Son yıldız sönene kadar,
Lavin

From: Lavin Ateş

02.08.2019

Dear: Ermanno Renzo

Tesoro,

Sana söz verdiğim gibi her günümü sana yazarken geçirmekten vazgeçmiyorum.

Bu 31. mektubum. Şimdi saydığım için güleceksin, ama gülme. Ciddiyim, mektupların sayısını çok acı bir deneyimle öğrendim. Bakıcılık yaptığım Emma'nın nasıl da yaramaz olduğundan sana daha önce bahsetmiştim. Geçen akşam uyku saati geldi ve odasına gitti. İlginç bir şekilde yanında kimseyi istemedi. Ailesi bu duruma sevinirken, ben biraz şüpheli yaklaşmıştım. Sonra şans eseri odama gidince, o küçük afacanı odamda yakaladım. Eşyalarımı karıştırması önemli değildi. Ancak mektup kutuma ulaşmıştı, bir tanesini açmaya çalışıyordu. Yırtmaya çalışıyordu, desem daha açıklayıcı olur sanırım. Bir çığlık atarak kıza doğru koştum. Ev ayağa kalktı. Ciddiyim. Küçük kız da korkuttum, ama mektuplara bir şey olmasına izin veremezdim. Çünkü şu an aramızdaki tek bağ onlar gibi hissediyorum. Geçip giden zamanı yakalayan, bitmiş demeye korktuğum her şeyi taşımaya devam eden tek şey bu mektuplar. Umarım bir gün sana gönderecek cesaretim olur. Ama ben gönderemesem bile sen beni bul. Lütfen.

Son yıldız sönene kadar,

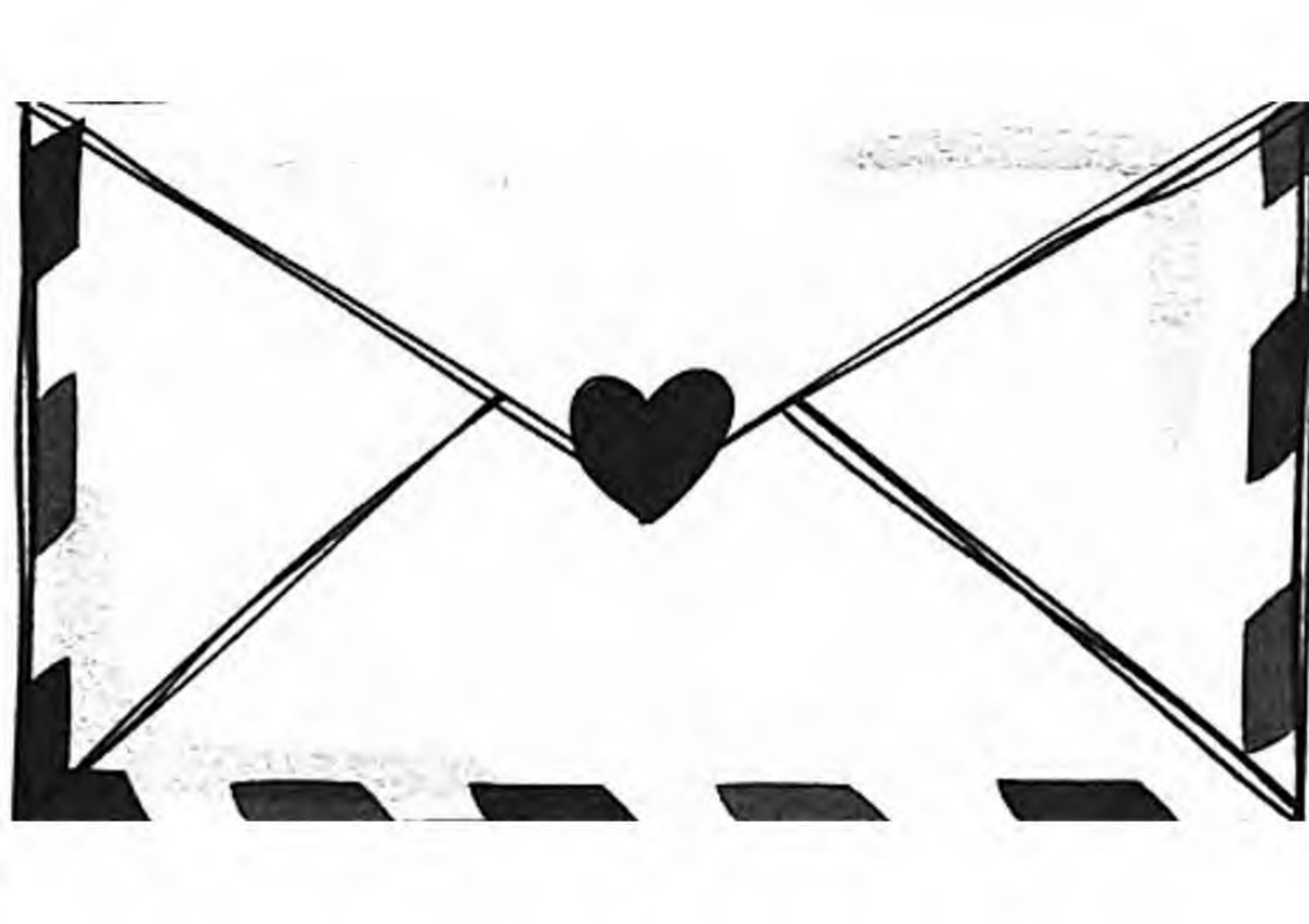
Lavin

From: Lavin Ateş

05.09.2019

Dear: Ermanno Renzo

Tesoro,

Ayrılığımızın üzerinden tam yüz yirmi gün geçti ama kokunun hâlâ burnumda olması çok ilginç değil mi?

Çoğu zaman, saçlarının parmaklarım arasındaki hissini hatırlayarak gülümsüyorum. Ya da Emma'yla oynarken, kahkahalara boğulduğumuzda, aklıma hemen senin yüzün geliyor, karşımda olduğunu, gamzelerini göstererek bana güldüğünü hayal ediyorum. O an daha mutlu bir hâl alıyor. Ancak geceleri zor geçiyor. Belki de yıldızlara yakın olduğumdan, bilemiyorum ama yokluğunun verdiği yalnızlık, yıldızları tek başıma izleyince daha fazla acıtıyor. ve öyle anlarda, sensiz nasıl nefes aldığımı şaşırtıyorum.

Bugün, yollarında kaldığım Bay Adri ve karısı Estee, Emma'yı da alarak beni lale bahçelerine götürdüler. Nasıl anlatsam, muazzam bir görüntüydü... Gözünün alabildiğince uzanan lale manzarası düşün. O anın içinde kaybolmak isterken, aklımda ve ruhumda bir tek sen vardın. Yarın okula başlıyorum. Ne garip, değil mi? Geçen sene de döneme senin hayatımda olmadığını düşünerek başlamıştım. Sonra bir anda, mucize gibi hayatımda belirip tüm çiçeklerimi açtırmıştın. Tekrar böyle bir mucize doğabilir mi sence, tesoro?

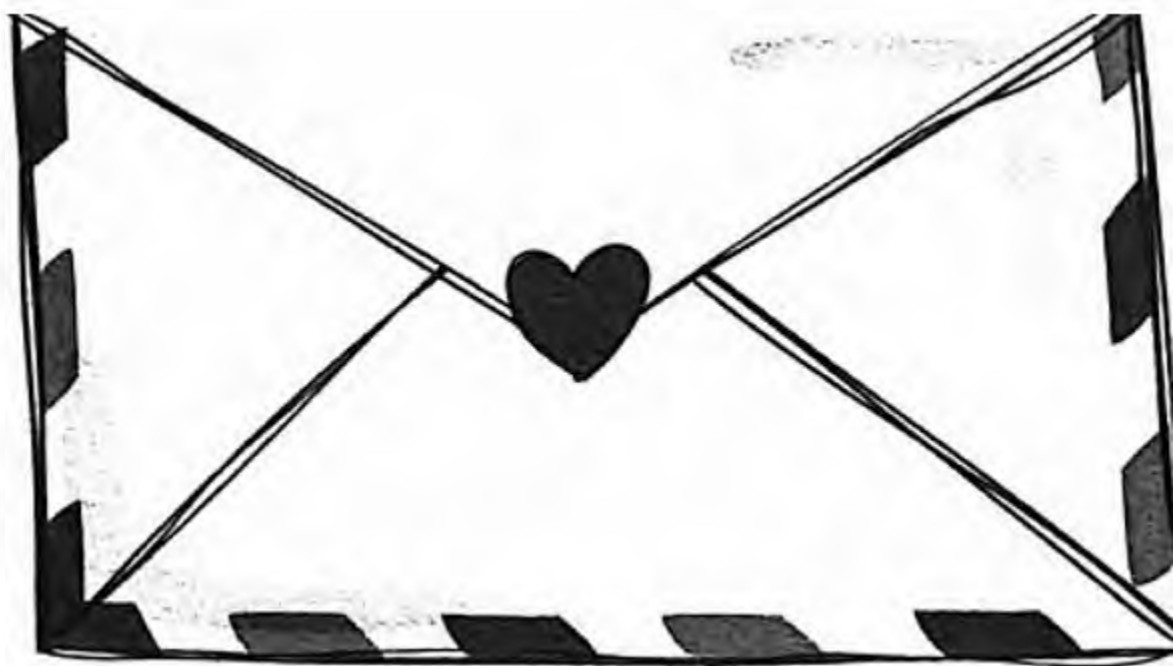
Son yıldız sönene kadar,

Lavin

From: Lavin Ateş
04.10.2019

booksfer.com
daha fazla e-kitap

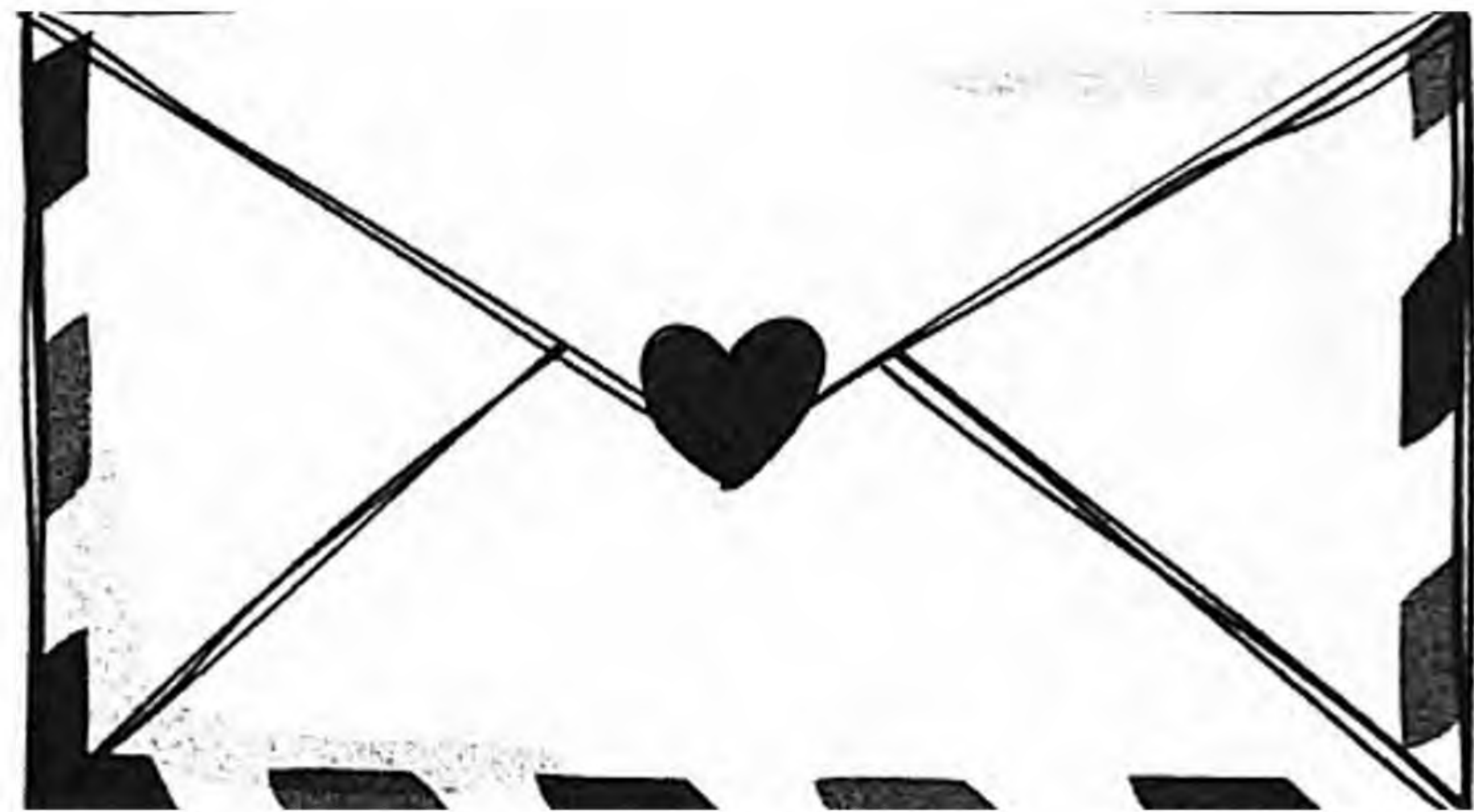
Dear: Ermanno Renzo

From: Lavin Ates

01.11.2019

Dear: Ermanno Renzo

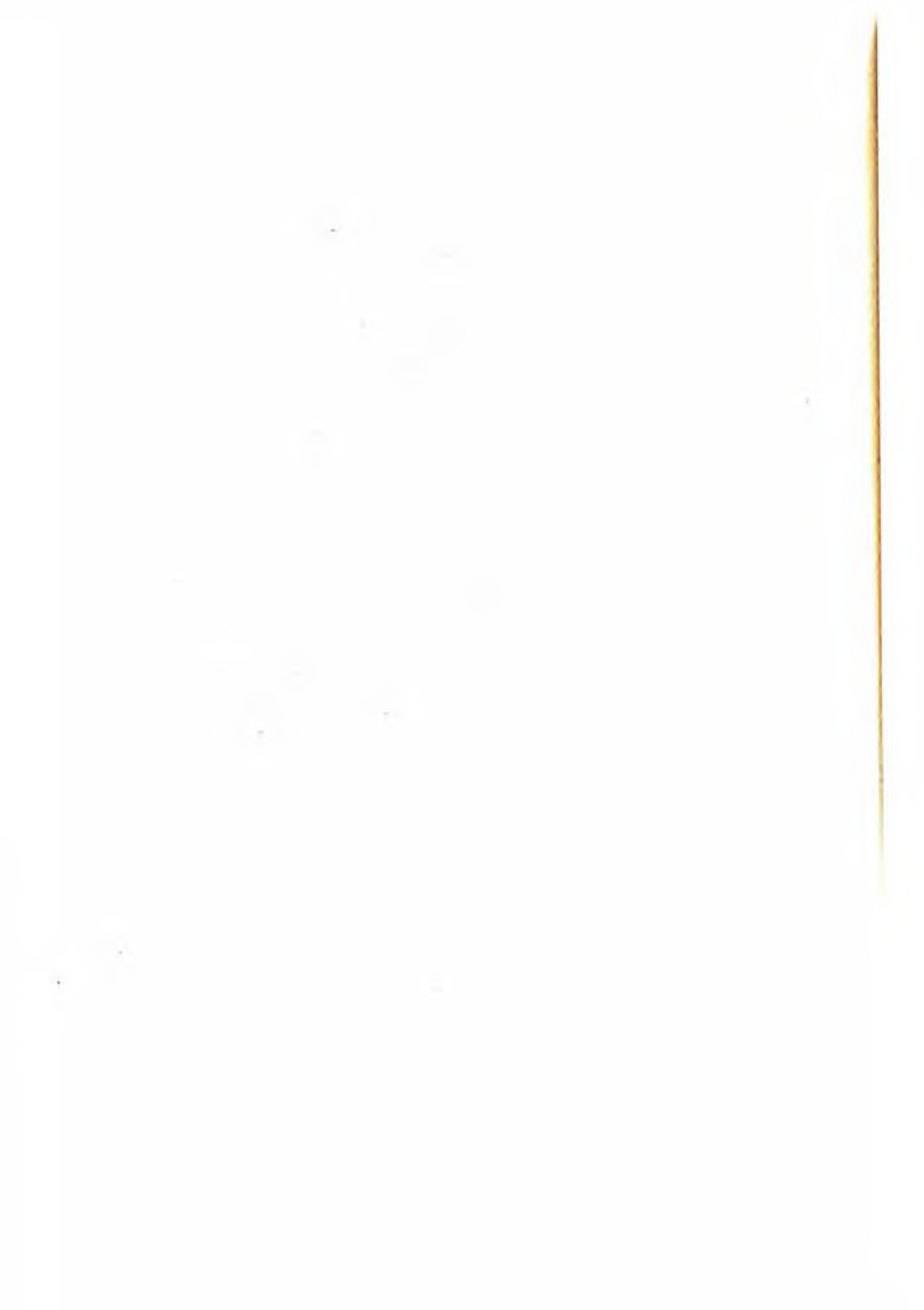
Tesoro,

Seni nasıl özlediğimi ifade etmekte zorlanıyorum artık. Sanırım kâğıt ve kalem olmasa aklımı yitirebilirdim. Neyse ki kızların aklına uyup telefondaki fotoğraf arımızı silmedim. Onlara bakmaya her zaman gücüm olmasa bile, en karanlık anlarda ışığım oluyorlar.

Her günü bu kadar kolay atlatabilirdim elbette. Bazı sabahlar uyandığımda derin bir keder hâlinde oluyorum. İşte o günler yokluğunun en çok vurduğu zamanlar oluyor. O kırılgan anlarımla, kulaklarıma dolan kötü sesler beni unuttuğunu, yaptığım bu fedakârlığın boşuna olduğunu söylüyor. Merak etme onlara inanmıyorum. Ama benimle uğraşmayı sevdikleri ortada.

Okula alıştığımı hissediyorum sonunda. Tabii, bu çok çalışmam gerektiği gerçeğini biraz olsun hafifletmiyor. Bizim okulumuzda iyi bir eğitim almamıza rağmen, tüm bu dersler, yoğunluk ve farklı yüzler beni zorlamaya devam ediyor. Sahi bizim okulumuz diyorum. Acaba hâlâ orada mısın? Merak etmekten kendimi alamıyorum. Keşke her şey, geri döndüğümde seni tam bıraktığım yerde, beni bekliyor olarak bulabileceğim kadar basit olsaydı. Ama ben bu hâlienden de şikâyetçi değilim, merak etme. Seni son yıldız sönene kadar sevmeye devam edeceğim. ve buradaki yıldızlar hâlâ oldukça parlak.

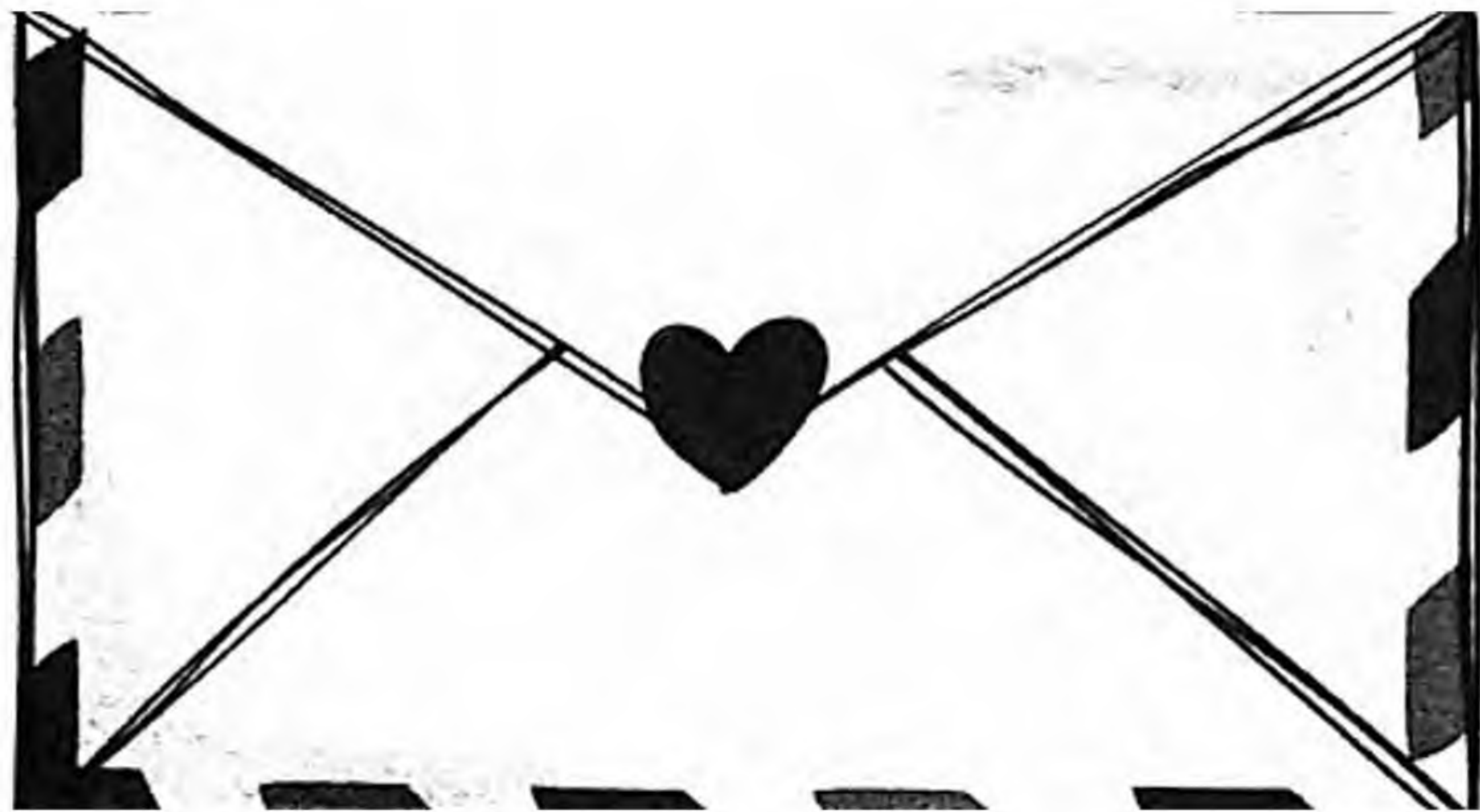
Lavin

From: Lavin Ateş

06.12.2019

Dear: Ermanno Renzo

Tesoro,

Sana bu mektubu Paris'ten yazıyorum. Buraya sabah treniyle geldim. Dün geceki mektubumu yazmam günün ilk ışıklarına kadar sürünce, güzelim tren yolcuğunu uyuyarak geçirdim. Geri dönüşte bunu telafi etmeyi düşünüyorum.

En son tren yolculuğumu seninle yapmıştım. Senin yanından geçerken bile, kokunu duymak için can atan kalbim, diğer yarısıyla aynı kompartımandaydı! Öyle bir haldeydim ki ne zaman kaybolup gideceğimi, seni kaybettiğimi düşünsem, yollarımız bir şekilde kesişiyor, bana istemsizce attığın özlem dolu küçücük bir bakış, tüm umutlarımı tazeliyordu.

Şimdi o bakışlarından uzağım. Ama umutlarım taptaze. Bazı arkadaşlarım Eyfel'in bir demir parçasından ibaret olduğunu söylese de ben öyle düşünmüyorum. Şimdi kulenin tam karşısına oturmuş, onu seyrederken bir ruhu olduğuna, bir şeyi simgelediğine inanmak istiyorum.

Senin bana döneceğine inanmak istiyorum.

Beni hâlâ sevdiğine inanmak istiyorum.

Bir gün tam burada, yanımda oturacağına inanmak istiyorum.

Son Yıldız Sönene Kadar,
Lavin

Tesoro,

Bu zamana kadarki mektuplarımda Hande'den ne kadar az bahsettiğimi fark ettim. Sanırım satırlarımı ikimizle sınırlandırmak istiyor olacağım ki kimseyi aramıza sokmak istemiyorum.

Hande'yle haftada bir mutlaka görüşmeye çalışıyoruz. Aynı odada kalmakla, şehrin diğer ucunda oturmak arasında oldukça fark varmış. Ama yine de birbirimizi görmeden haftaya veda etmiyoruz. Hande'nin sonunda hayalindeki sevgiliyi bulduğunu da söylemeyi unutmuşum. Maastricht'te yaşayan, inanılmaz tatlı, inanılmaz düşünceli bir çocukla beraber. Adı Bart. Onları beraber mutlu görmek, bana senle beni hatırlatıyor. O zaman içim biraz daha fazla sızlıyor, sana olan özlemim, mümkünmüş gibi daha çok artıyor.

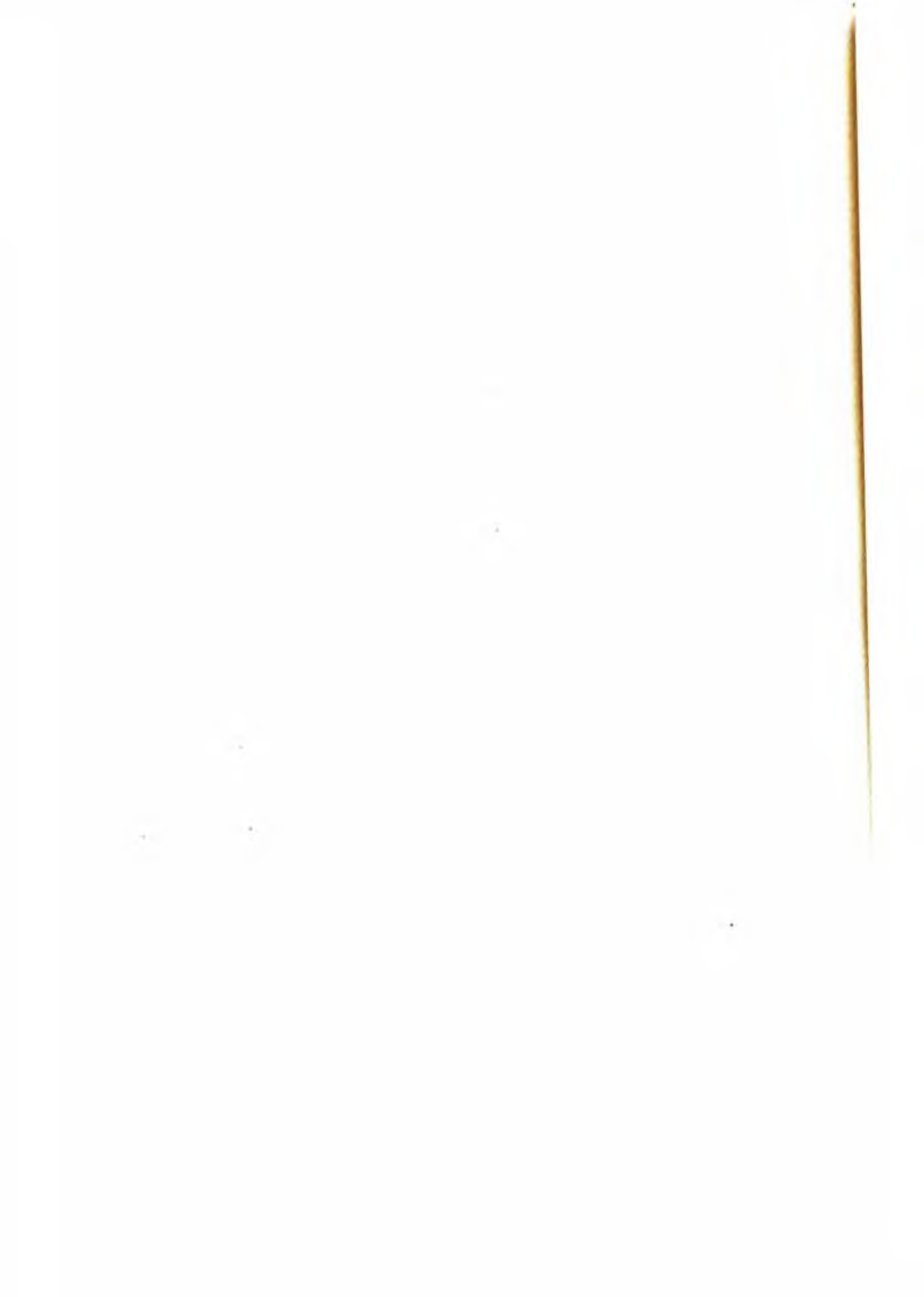
Bugün söylediğim gibi Belçika'ya geldik. Hep beraber sokak aralarında dolaştık. Çikolata atölyelerini ziyaret ettik. Hande ve Bart birbirlerine bokca çikolata yedirdi. Elbette, onları kıskanmadım. Ama orada olmanı, çikolata tadarken gözlerinde oluşacak parıltıyı görmeyi öyle delicisine istedim ki...

Yine de umut etmekten vazgeçmiyorum.

Asla.

Son yıldız sönene kadar,

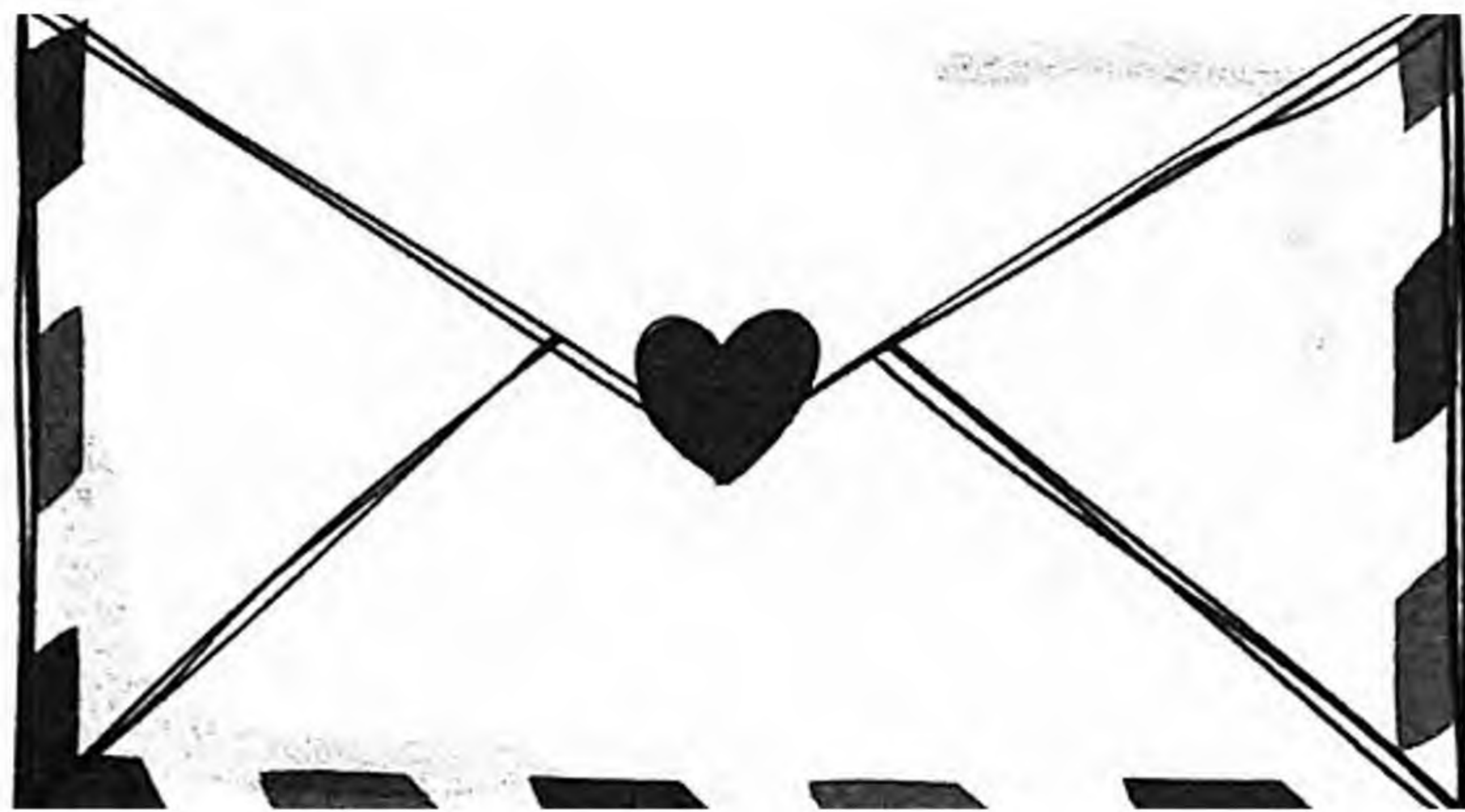
Lavin

From: Lavin Ateş

03.01.2020

Dear: Ermanno Renzo

Tesoro,

Bu mektubu yazarken tam olarak nerede ve nasıl olduğumu ayrıntılı bir şekilde anlatmak istiyorum.

Şu an ellerim soğuk. Parmaklarımın ucunda duran kalem, yazı yazarken donuyor ama yine de yazmaya devam ediyorum. Bir kafenin bahçesinde oturuyorum. Yerler Arnavut kaldırımli ancak taşların üzerini kartlar kaplamış. Dışarıda oturmak için garsona ısrar etmek zorunda kaldım. Bugün dışarıda servis yapmadıklarını söylese de beni kırmadı. Isıtıcıyı da açtı ancak pek fayda ettiğini söyleyemeyeceğim.

Yine de bu an her şeye değer. Burnumun ucuna yumuşak kartaneleri düşerken karşı masamda yine senin oturduğunu hayal ediyorum. Ama bu sefer sana baktığımda, gözlerimi kaçırmak yerine, "Bu genç adam bana âşık olacak," diyeceğim.

"Bu genç adam bana âşık olacak, ben de ona âşık olacağım. ve biz çok zor sınavlardan geçeceğiz. Yine de birbirimizi bulacağız. Bir gün bulacağız," diyeceğim.

Belki bugün o gün değil, ama burada olmaya ihtiyacım vardı Hanno. Seni hissetmeye, her şeyin başladığı yerde nefes almaya ihtiyacım vardı. Bu sabah uyandığımda aklımdaki tek şey buydu. Trene atlayıp buraya gelirken başka hiçbir şey düşünemedim.

Şimdi sıcak kahvemi dudaklarıma götürürken, tam burada hayat bulan tüm anları tekrar hayal ediyorum. Kahvem bittikten sonra Pantheon'u tekrar ziyaret edeceğim. Belki kubbedeki güneş üzerime doğar, seninle ilk defa konuştuğumuz o âna dönerim, diye ümit ediyorum. Ya da belki beraber kullandığımız o arka kapıyı açık bulacak kadar şanslı olurum.

Pantheon'un arka bahçesinde, yine elimi tutup "Yarını benimle geçir," desen, bu sefer kaçıp gitmez, bugünüm de senin derdim.

Son Yıldız Sönene Kadar,

Lavin

Mektubu katlayıp mavi bir zarfın içine koydum. Kar taneleri hem kâğıdı hem de zarfı biraz ıslatmıştı ancak ben-
ce sorun değildi. Arkasına İtalyanca, “Sevgili Manno’ya” diye yazdım. Tam çantama koyacaktım ki aklıma bir fikir geldi. Ol-
dukça çılgınca, hatta fazlaca hayalperestti. Ancak Manno’nun hayatıma girmesi de bu çeşit bir çılgınlıktı zaten. Mektubu alıp oturduğum mekândan içeri girdim. Beni gören garson, az önceki ısrarımdan sonra, “Yine ne istiyorsun?” der gibi baktı. Umudumu kaybetmeden gülümsedim. Biraz sonra mektubu emanet bırakmak istediğimi öğrenince şiddetli bir şekilde red-
detti. Ancak vazgeçmedim, ikna etmek için o kadar uğraştım ki bir süre sonra İngilizcesi bana karşı çıkmaya yetmedi. İtal-
yancaya geçti. İtirazlarını bu sefer İtalyanca yapıyordu ve ben de anlamadığım için iki elimi birleştirip yalvararak karşılık ve-
riyordum. Adam sonunda pes edip mektubu aldı. Kasanın al-
tına yerleştirirken, “Sadece bir ay,” dedi. Kafa sallayıp, neşeyle teşekkür ettim.

Kafeden çıkarken kendimi çok daha hafif hissediyordum. Kar yağışıyla beraber sokaktaki insanlar çoğalmış, turistler de Pantheon ziyareti için sıraya girmeye başlamışlardı. İnsan ka-
labalığı zemine yerleşmeye çalışan beyaz örtüyü kirletip duru-
yordu. Adımlarım Pantheon’un kapısına yaklaştığında, derin bir nefes alarak içeri girdim. Her şey öylesine aynıydı ki sanki

aradan bir buçuk sene geçmemiştir. Daha önce orada nasıl dolaştıysam, yine aynı yolu takip ederek içeriye incelemeye koyuldum. İçimdeki umudun sesi, her şeye rağmen bir mucize bekliyor gibiydi. Ama bir yandan da fazlaca hayalperest olduğum konusunda kendimi telkin ediyordum.

Pantheon'un kubbesindeki delikten yansıyan aydınlık, zeminde bir daire oluşturmuştu. Arada usul usul yağın kar, delikten içeri giriyor, olağanüstü bir görüntü oluşturarak havada dans ediyordu. Bu görüntüyü daha yakından izlemek için yaklaştım. Kubbe oldukça yüksek olduğu için kar taneleri önce dans ediyor, sonra eriyerek zeminde su haline geliyorlardı. Bir kar tanesini dikkatle inceledim. Öyle inatçıydı ki düşene kadar erimeyi reddetmişti. Onun zeminle buluşmasını istemedim. Avucumu açarak kar tanesini yakalamak için bir adım geri ledim. Arkamda duran birine çarptığım anda, başımı hafifçe arkama çevirerek İngilizce, "Affedersiniz," dedim. Avucum ve bakışlarım hâlâ kar tanesine dönüktü.

"Önemli değil," diye karşılık geldi arkamdan.

Cevabın Türkçe olduğunu algılamam birkaç saniye sürdü. Bu öyle bir ândı ki... Hem tanıdıktı hem yabancı. Hem sıcaktı hem soğuk. Duyduğum ses, aylardır özleminden nefes alamadığım sestti. Avucumu kapatıp, yavaş bir hareketle ona döndüm. Sesin geldiği yere. Hareketlerimdeki yavaşlık korku dandı. Tüm bunlar ya zihnimin kötü bir oyunuydu diye delicesine korkuyordum.

Sonra onu gördüm.

Tam karşımda, elleri ceplerinde duruyordu. Parmak boğumları benimki gibi soğuktan kızarmıştı. Üzerinde kalın bir kaban olmasına rağmen oldukça ıslanmış görünüyordu. Bakışlarımı, çekinerek de olsa, boynundaki atkıdan yüzüne kaldırdım. Çekincemin sebebi karşımda hangi Manno'yu bulacağım sorusuydu.

Sonra gözlerimiz keşşti. Bakışlarım artık eskisi gibi görünen ıslak, asi saçlarına, ardından da parlayan gözlerine kaydı. Bu ânı bekliyormuş gibi sıcacık gülümsedi bana. Kalbimin yerinden çıkacağını, beni terk edip onun ellerine konacağını sandım. Dudakları da yanakları gibi soğuktan yanmış, kıpkırmızı olmuştu. Bu haliyle sokakta fazla kalmış küçük çocuklara benziyordu. Ama hepsinden önemlisi o, bir buçuk sene önce tam orada bulduğum, bana olağanüstü bir şeymişim gibi bakan Manno'ydü. O benim Manno'ndü.

*Her zaman.
Son yıldız sönene kadar.*

Zaman durdu.

Zaman öylesine durdu ki yüzündeki özlemi gördüğümde, irileşmiş gözlerimden akan yaşın yanağımnda donduğunu hissettim. Ellerimi ona uzatmak istediğimde, yeterince hızlı olmadığımı, birbirimize koşarken, aradaki mesafenin yıllar kadar uzadığını hissettim.

Sonunda parmaklarım önunkine dokundu. Elleri yüzümde dolaştı, gözyaşlarımı sildi. “Buradasın,” dedim zor çıkan sesimle. Boğazımda koca bir düğüm, kalbimde taşmayı bekleyen bir köpük vardı sanki. Nefes alamıyordum.

Cebinden biraz önce onun için bıraktığım mektubu çıkardı. Bulmuştu. Bu kadar çabuk olduğuna, çocukça hareketimin gerçek bir sonucu olduğuna inanamadım. Mektubu tekrar cebine koyarken, ifadesinde hem neşe hem acı vardı. Özenle gözlerini inceledim. Aylar önce oraya oturan karanlıktan, artık sadece belli belirsiz izler kalmıştı. Yüzümdeki ifadeyi görünce beni rahatlatmak ister gibi avuçlarıyla yanaklarımı kapladı. “Bugün o gün,” dedi gülümseyerek. “Beni affedebilecek misin?” dedi sonra usulca.

Boğazımdaki düğümü çözemedim. Sözcükler dudaklarıma

ulaşmıyordu. Tek yapabildiğim başımı hızlıca sallamak oldu. Avuçlarının sıcaklığı arasında, aslında ona hiç kızmadığımı söylemek istedim ama yapamadım.

Sonunda ellerini yanaklarımdan ayırıp kollarını bedenime doladı. Aylarca beklediğim sıcaklığına, delicesine özlediğim kokusuna ve başka hiçbir yerde bulamadığım güven duygusuna sarıldım. Kubbedeki delikten güneş hafifçe üzerimize vururken, o an sadece ikimiz vardık.

Manno ve Lavin.

Dakikalar sonra yakalanma korkusuna rağmen, Pantheon'un arka bahçesine çıkmak için daha önce kullandığımız kapıyı kullanıyorduk. Manno'nun parmakları benimkine kenetlenmişti. Sanki hiç bırakmayacak kadar sıkı tutuyordu ve bu durumdan asla şikâyetçi değildim. Yine de burada ve yanımda olduğuna inanmak zor geliyordu.

Sonunda kapıya ulaştık. Soğuk havaya çıktığımızda, bahçenin bembeyaz olduğunu gördük. Kimse ayak basmadığı için, el değmemiş kar örtüsü tüm muazzamlığıyla bizi çağırıyordu. Ellerimizi ayırmadık, koşarak, karda zıplayarak, sarılmaya devam ederek bu muhteşem anların tadını çıkardık. Manno da benimle aynı sarhoşluğu yaşıyor olacak ki gözlerinde, hissettiğim ifadenin aynısı yakalıyordum. Bu anın gerçek olduğuna inanamıyor gibiydi. Zıplamayı bıraktığımda saçlarımı, burnumu ve hatta gözlerimi öpüyor, tüm o soğuğa rağmen sıcacık hissettiriyordu.

Sonunda yorgun düşüp kendimizi karların üzerine bıraktık. Aynı Galeria'daki gibi yan yana uzanıp arada güneşi gösteren bulutlara baktık. Artık kar yağmıyordu. Manno yüzünü bana döndü. Ben de gökyüzü yerine onun gökyüzünden bile daha güzel olan gözlerine baktım. Üzerine uzandığımız karlar, saçlarımızın arasına karışmıştı ama ikimiz de üşümüyorduk.

"Sana anlatacak, açıklayacak çok şeyim var," dedi. Yine tüm yüzü, burnu, yanakları ve dudakları kızarmıştı.

“Ne zaman istersen,” dedim tatlı yüzünden gözlerimi almayarak.

“O zaman,” dedi dudakları bariz bir gülüşle kıvrılarak. Gamzeleri ortaya çıkınca ben de gülümsememe engel olamadım. Bu görüntüyü o kadar özlemiştim ki...

“Yarını bana ayır.”

Sağ elimle yanağını okşayıp parmağımı gamzesinde dolaştırdım.

“Bugünüm de senin,” dedim aynı mektubumda yazdığım gibi.

Cevabım karşısında, yüzü öylesine aydınlandı, gözleri öylesine parlamaya başladı ki kendime engel olamadım. Yüzümü onunkine yaklaştırdığımda, bu cüretimden dolayı şaşırса da hemen toparlandı. Birbirimizi sıkıca tutarken, aramızda hiç boşluk kalmadı. Dudaklarımız buluştu.

Ve o anda, son yıldızın sönmesinin bile bir önemi yoktu.

bağlılık için teşekkürler. Hiçbir zaman benden desteğini esirgemeyen Sena Nur Işık, teşekkürler!

Alfa Yayınları Genel Müdürü, sevgili Vedat Bayrak, bana inandığınız, kapınızı açtığınız ve desteklerinizi hissettirdiğiniz için sonsuz teşekkürler. Çok sevgili avukatım Aydın Kurban, en zor zamanımda yardıma koştuğunuz ve yanımda olduğunuz için teşekkürler. Editörüm Damla Taşdemir, sıcak karşılamam, desteklerin ve her bir özenli emeğin için binlerce teşekkürler. Artemis Yayınları ailesi, beni kabul ettiğiniz ve destek verdiğiniz için çok ama çok teşekkürler!

Sevgili eşim, Roma'da benimle dolaşırken, hayallerime ortak olduğun, elimi hiç bırakmadığın için teşekkürler. Minik kuzum Murat Ege'm, ilham kaynağım, varlığın için teşekkürler. Canım ailem, ablalarım, kardeşim Kübra, iyi ki varsınız ve yanımdasınız. Teşekkürler.

Ve son olarak, bir tanecik okurlarım, bu kitabı alarak satırlarıma anlam kattığınız için sonsuz teşekkürler.

Son yıldız sönene kadar.

Daima.

T. Y. Mazer

T.Y. MAZER

1987 doğumlu T.Y. Mazer, eğitim hayatının ilk yıllarından beri şiir, deneme ve hikâyeler kaleme almış, üniversite yıllarından sonra roman yazmaya başlamıştır.

Evli ve bir çocuk annesi olan yazar, günlük yaşamı boyunca nerede olduğu fark etmeksizin hayal ederek her olayı kurguya dökme eğilimindedir. Gittiği her ülkeden yeni bir roman fikriyle dönerek fikirlerini hayata geçirmeye çalışmaktadır.

İTÜ'de Siyaset Çalışmaları alanında yüksek lisansına devam eden yazar, ailesiyle birlikte İstanbul'da yaşamaktadır.

Son Yıldız Sönene Kadar, "Lacivert" serisiyle büyük beğeni toplayan yazarın dördüncü kitabıdır.